

ТАМИ ХОУГ КУРИЕРЪТ ТРЯБВА ДА УМРЕ

Превод от английски: Таня Виронова, 2005

chitanka.info

*На Джестър, моя малък приятел, който идваше при мен винаги когато имах най-много нужда, и си отиде прекалено рано. Ще ми липсваш. Винаги ще те обичам.
Почивай в мир.*

ГЛАВА 1

Лосанджелиски трафик. Най-натовареният час.

Времето на най-интензивното движение, продължаващо около четири часа. Всеки анджелино^[1] бърза да се прибере вкъщи, преди небесата да са се разтворили като спукан мехур и дъждът да се изсипе като река. Цял ден градът беше смачан, притиснат под тежестта на едно небе като наковалня. Безкраен злокобен полумрак, здрач сред циментовите каньони между небостъргачите в центъра. Въздухът — натежал от очакване.

Върти, върти. Помпай с краката. Пръстите плътно залепнали върху ръкохватките на кормилото. Крайчетата им са вкочанени. Очите не изпускат процеп между ягуара и камиона на „Федекс“^[2]. Квадрицепсите^[3] горят. Мускулите на прасците са твърди като камък. В устата — вкус на изтощение. Очите — пресъхнали и парят зад огромните очила за плуване. На гърба — подскачаща чанта, пълна с хелиокопия на чертежи в картонени цилиндри.

Радиото за двупосочна връзка, прикрепено с ремък към бедрото му като пищов, бълваше атмосферни смущения и сърдития, накъсан глас на Ета Фицджералд, диспечерката в базата. Той не знаеше истинското ѝ име. Викаха ѝ Ета, защото това беше думата, която чуваха от нея по цял ден, всеки божи ден: *ЕТА? ЕТА шестнайсет? Базата до Джейс. ЕТА? Как си с времето, скъпи?*

Имаше три минути да стигне до конструкторското бюро, което се намираше на седемнадесетия етаж в една сграда, все още на няколко квартала пред него. Пазачът на рецепцията беше истински гад, тъпо отворително копеле. Затваряше вратите точно в шест, на секундата, и не проявяваше никаква милост, нито симпатия към който и да е останал на улицата, пред вратата, опитващ се да влезе. Този кучи син сигурно щеше да обърне гръб и на собствената си майка, ако имаше такава, в което Джейс се съмняваше. Приличаше на нещо, изникнало направо от земята. Не човек, а отровна гъба в човешка форма.

Наведи се и премести тежестта надясно. Заобиколи ягуара.

Той долови звука на клаксона, докато натискаше педалите, за да увеличи разстоянието между своето задно колело и предната броня на ягуара с десетина сантиметра. Точно пред него светофарът смени светлината си на жълто, но камионът на „Федекс“ не спря и продължи през кръстовището. Застанал от дясната му страна, Джейс протегна ръка и се хвана за калника над гумата, като го остави да го преведе през кръстовището.

Беше майстор на карането в мъртва зона. Ако човекът зад волана го видеше и искаше да се отърве от него, куриерът можеше да се смали като буболечка върху предното му стъкло. Шофьорите на „Федекс“ обикновено бяха спокойни. Симпатични. Отнасяха се с разбиране, като куриер към куриер. Бяха нещо като колеги. Осъществяваха връзката между хора, които не даваха и пукната пара за тях, освен в случаите, когато закъсняваха с доставянето на пратката.

Сградата вече се виждаше. Джейс погледна през рамото си, откъсна се от камиона и се устреми напред, като прекоси пътя на друг автомобил и предизвика писъка на друг клаксон. Направи завой под ъгъл, за да заобиколи бордюра пред един пожарен кран и да мине зад един кадилак, спрял в червената зона. Вратата от страната на пътника се отвори със замах, велосипедът му излетя във въздуха.

По дяволите!

Джейс рязко завъртя кормилото направо и изви бедрата си наляво, докато велосипедът падаше. Възрастната дама, която излизаше от колата, извика уплашено и се гътна назад в кадилака. Предната гума на велосипеда се удари в тротоара.

Джейс запази положението си като кърлеж върху гърба на куче. Докосна съвсем леко спирачките, малко повече от една идея. Достатъчно, за да избегне хаоса.

Не се паникьосвай. Паниката убива. Запази спокойствие, Джей Си. Съсредоточи се. Успокой дишането.

Той продължи да държи целта под око. Можеше да види как онова копеле от охраната върви към предната врата с ключовете в ръка.

Мамка му!

Обзе го паника. Не заради опасността да се нарани, а заради заплахата да остане отвън. Клиентът не се интересуваше дали пакетът е бил изпратен късно, или куриерът за малко е щял да бъде убит от

вратата на някакъв кадилак. Ако не бъде доставена пратката, неустойките бяха адски.

Той захвърли велосипеда на около десетина крачки, преди да стигне вратата, потиснат от мисълта, че може и да го няма, когато се върне обратно. Но нямаше време да го заключва. Хукна към вратата, препъна се и се почувства като валчест камък, който се търкаля и плъзга по наклона, а ръцете и краката му се мятаха като стикове във въздуха. Картонените цилиндри с хелиокопията на чертежите изскочиха от торбата му и се затъркаляха по тротоара.

Няма време за преценка на повредите или за осъзнаване и определяне на болката.

Изправи се с мъка на крака, препъвайки се непохватно, опитвайки се да събере разпилените цилиндри, макар че инерцията го тласкаше напред. Пазачът го гледаше втренчено през стъклото. Кръгло сиво лице, изкривено в гримаса на кисело неодобрение. Мъжът завъртя ключа в ключалката и се отдалечи.

— Хей! — извика Джейс, удряйки по стъклото. — Хей, почакай!

Пазачът се направи, че не го чува. Кучи син. Беше шест и една минута и този кретен не мислеше за нищо друго, освен как да излезе на магистралата и да запълзи към Помона, или към Долината, или към която и да е друга миша дупка в предградията, където се завираше всяка вечер. Не можеше да остане три минути по-дълго, за да приеме пратката. Но властта да си тръгне навярно бе единствената власт, която имаше в мизерното си съществуване.

— Задник! — извика Джейс. Можеше да изрита вратата, но, каквото му беше късметът, нищо чудно проклетата стъклена порта да се строши и да го пхнат в затвора. Не че не би могъл да използва трите квадрата на килията като място да си почине поне един ден. В живота на Джейс Деймън обаче почивката не беше възможна.

Жонглирайки с картонените тръби в една ръка, той вдигна велосипеда от тротоара и го яхна отново. Входът към подземния паркинг на сградата бе в страничната уличка. Веригата сигурно беше пусната, но веднага след като някоя кола преминеше, той щеше да се шумугне вътре. Ако имаше Бог — в което силно се съмняваше, освен в случаите на крещяща нужда от него, — някой все още може би бе останал в конструкторското бюро на седемнадесетия етаж. Надяваше се това да е Лори — секретарката, която беше руса, мила и сигурно

щеше да му даде един „Сникърс“ от скритите резерви на дъното на чекмеджето ѝ. Не беше ял от сутринта — само един сандвич с вчерашна дата и откраднатия от магазина „Пауър Бар“^[4].

Той паркира от дясната страна на входа към гаража, достатъчно далеч, че да не бъде забелязан от някой, който идва по рампата. Отдавна се бе научил да минава като мушица под радара, да бъде невидим, незабележим и изобретателен. Все полезни умения, необходими за оцеляването на едно улично хлапе.

Радиото му издаде звук, все едно че се къса велкро^[5].

— Шестнайсет? Къде си? Базата вика Джейс, базата до Джейс. Хей, самотен рейнджър, къде си? Тук един Моне дъвче задника ми.

Моне^[6] беше кодовата дума на Ета за клиент. По телефона се чуваше се как някой сърдито ѝ крещи.

— В асансьора съм — отговори Джейс, като нарочно включи и изключи няколко пъти радиото си. — База, не те чувам, прекъсваш.

В този момент един гаден на външен вид, с цвят на зелени сополи крайслер, подаде носа си от гаража. Зад волана му седеше кретенът от охраната. Джейс му показва среден пръст, след като зави и се вля в движението, и подкара велосипеда си надолу по рампата.

Корейчето в будката за билети почти не го погледна, когато той се шмугна покрай спуснатата бариера, която пречеше на колите да се изтъркалят вътре. Джейс ускори колелото право към асансьора и скочи, когато вратите му се отвориха и цяла тумба добре облечени, професионално изглеждащи хора излезе от него. Най-сетне освободени от килийните, в които прекарваха деня. Една жена с коса като рус шлем и дъждобран с леопардова окраска му хвърли поглед все едно беше кучешко лайно и притисна скъпата маркова чанта към себе си, докато го заобикаляше.

Джейс ѝ се усмихна насила.

— Е, как е? Всичко наред ли е?

Тя сви рамене и забърза, без да отговори. Хората в костюми, хората от офисите гледаха на куриерите с колела с предпазливо подозрение. За тях те бяха революционери, бунтовници, улични воини, граждани с крайни убеждения в странни одежди, които нахлуваха без позволение в подредения, уважаван свят на бизнеса. Повечето от куриерите, които Джейс познаваше, имаха татуировки по цялото тяло и бяха надупчени с пиърсинг като цедилки. Те бяха вървящи билбордове,

рекламиращи живот на ръба. От всяка тяхна пора струеше индивидуализъм.

Джейс не правеше подобно впечатление. Носеше онова, което можеше да си купи за малко пари или без пари в „Добра воля“ — размъкнати, торбести шорти и суитшърти с отрязани ръкави, износени колоездачни клинове и фланели с дълги ръкави. Косата му стърчеше остра като осил през отворите на шлема. Защитните очила му придаваха вид на извънземен.

Той ги свали и потърка очите си, за да махне полепналите песъчинки, бутна колелото в асансьора и натисна бутон 17. Можеше да подуши миризмата, която се излъчваше от него — на стара пот и изгорели газове. Същият ден бе разнесъл двадесет и три пакета и можеше да почувства как мръсотията на града бе полепнала като тънък слой по кожата му. Беше обелил коляното си на тротоара. От раната бавно се стичаше плътна струйка кръв надолу по мръсната кожа на пищяла и попиваше в горния край на развличения му сив чорап.

Когато най-накрая се прибереше вкъщи и вземеше душ, денят щеше да се оттече от него като кален слой и той отново щеше да стане едно русо, бяло момче. Щеше да прекара няколко часа с по-малкия си брат Тайлър, после да се заеме с учебниците си, докато заспи над тях. И неусетно бързо щеше да стане пет и половина и новият ден щеше да започне със звука на лопатите, хвърлящи лед в хладилните витрини на рибния пазар, над който живееха с Тайлър в Чайнатаун.

Животът ми е гаден.

Джейс си позволяваше да мисли за този факт само от време на време. Какъв беше смисълът да се спира подробно на това? Той нямаше намерение да остане там, където бе в момента, в най-общ план. Това беше мисълта, върху която трябваше да се фокусира — промяна, подобрене, бъдеще.

Той имаше бъдеще. Тайлър имаше бъдеще — Джейс се бе погрижил за това и продължаваше да се грижи. И тяхното бъдеще щеше да бъде хиляди пъти по-добро от всичко, което животът им бе дал досега. Беше само въпрос на време, съсредоточаване и воля.

Асансьорът извън и вратите му се отвориха.

Конструкторското бюро бе надолу по коридора вляво. Апартамент 1701. Основни проучвания. Милата секретарка Лори си бе отишла, а заедно с нея и шансът да получи един безплатен „Сникърс“.

Господинът от „Основни проучвания“ стоеше до бюрото ѝ и викаше разпалено по телефона. Когато Джейс влезе с картонените тръби в ръце, той спря да крещи и тресна слушалката.

Е, най-сетне! — озъби се. — Осемдесетгодишната ми майка щеше да дойде по-бързо пеша!

— Съжалявам — рече Джейс, като подаде разписката. Нито се извини, нито даде някакво обяснение. От опит знаеше, че това беше без значение. Онова, което бе важно за господина от „Основни проучвания“, бе, че вече бе получил своите копия и можеше да си гледа работата!

Главният грабна разписката от ръката му, надраска подписа си и му я хвърли обратно. Нямаше благодаря, нямаше бакшиш, нищо. Лори вероятно щеше да забележи драскотината на коляното и да му даде лепенка, заедно със съжалението си и шоколадовата вафла. Но това беше само фантазия. Поне във въображаемия си личен живот можеше да си позволи да изведе някое момиче на прилично място.

Когато отново излезе на улицата, Джейс се обади по радиото в базата, за да потвърди доставката. Би могъл да се върне там за петнадесет минути и да прекара половин час, сравнявайки своите разписки за доставка с тези на Ета — бележките, които тя правеше, разпределяйки работата на куриерите. До седем и петнадесет щеше да успее да застане под душа.

— Шестнайсет до базата. Джейс вика базата. Доставих пратката на Главния трън в задника.

— Благодарско, ангелче. Ти можеш да стигнеш дори до рая.

— Не вярвам в рая.

— Скъпи, все трябва да вярваш в някакъв свят, който е по-добър от този.

— Така е. Нарича се Малибу. Смятам да си купя къща там, когато стана богат и известен.

— А аз ще ти стана икономка. Няма да оставиш голямата стара бъчва с кафява захар, нали, момченце?

Ета тежеше повече от сто килограма, имаше пурпурни нокти, дълги три сантиметра, и главата ѝ бе като на Медуза, цялата в стърчащи на всички посоки сплъстени кичури.

— Ще трябва да се наредиш на опашка след Клер Дейнс и Лив Тейлър.

— Захарче, ще изям тези кльоцави бели момиченца на закуска и ще си почистя зъбите с кокалите им.

— Ета, не ме плаши!

— Така трябва. Как иначе ще ти заповядвам и ще те пратя на още едно тичане?

Стенанието се изтръгна от самото дъно на душата му.

— Няма начин! Не и тази вечер! Повикай някой друг!

— Добре, ама никой не е останал. Само ти, Самотен рейнджър, и освен това си най-добрият.

Тя му продиктува двата адреса — откъде да вземе пратката и къде да я достави, и му каза, че може да използва бакшиша, който ще получи, за да ѝ купи диамантен пръстен.

Джейс седна на колелото под светлината на резервната нощна лампа встрани от входа на гаража и погледна бележката, на която бе написал имената и адресите. И си помисли за единствения бакшиш, който някой му бе дал и който имаше наистина някаква реална стойност: *По-добре да си късметлия, отколкото добър.*

Докато сгъваше бележката, започна да вали.

[1] Жител на Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[2] „Федермен експрес“ — частна куриерска служба в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Четириглав мускул. — Б.пр. ↑

[4] Шоколадова закуска от рода на „Сникърс“ по специална технология. — Б.пр. ↑

[5] Лепенка за закопчаване. — Б.пр. ↑

[6] Игра на думи — money — пари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Телевизорът работеше върху преливащата от книги и вещи етажерка в другия край на стаята, докато Лени Лоуел подготвяше пакета, който куриерът трябваше да вземе. Офисът му бе като оазис от кехлибарена светлина в иначе тъмната редица от ниски, бедняшки фирми — салон за йога, гледачка, салон за маникюр, посещаван най-често от проститутки. От другата страна на улицата все още бе отворена една заложна къща и бюро за плащане на гаранции, а още по-надолу бензиностанция 76 бе осветена с повече светлини и от затворнически двор.

Обслужващият бензиностанцията вече се бе заключил в будката си като теле зад непробиваемото, дебело няколко сантиметра стъкло. Но тази нощ нямаше да има много кражби, нито престъпления, от които се плашеха и бензинджията, и собственикът на заложната къща. Валеше дъжд. А в Ел Ей дори престъпниците не излизат на работа, когато вали.

По телевизията пищна брюнетка говореше за последното голямо престъпление на века. Продължаваше изборът на съдебни заседатели за предстоящото дело срещу актьора Роб Коул, обвинен в бруталното убийство на съпругата си Триша.

Лени гледаше с едно око и слушаше с половин ухо. Само ревността и завистта му бяха напълно ангажирани. Коул бе наел услугите на Мартин Горман, чийто списък от клиенти можеше да се чете като „Кой кой е“ в средите на най-известните холивудски парвенюта. А списъкът от клиенти на Лени приличаше по-скоро на „Кой кой е“ сред най-известните на полицията представители на подземния свят.

Не че Лени не печелеше добре. Светът беше пълен с рецидивисти, които бяха прекалено богати, за да се задоволят с обществен защитник, и прекалено глупави, за да се оставят да ги хванат. Всъщност Лени имаше процъфтяваща практика. А неговите извънпланови дейности напоследък му спечелиха нов кадилак и билет

до Таити. Въпреки това винаги бе жадувал за големите, сложни и запомнящи се дела, водени от адвокати като Мартин Горман, Джони Кокран и Робърт Шапиро. Ала така и не намери начин да се добере до онези среди, в които не се налагаше човек да използва талант или социални връзки, за да се доказва.

Една снимка на Триша Краун-Коул изпълни телевизионния екран. Тя не бе никак красива, беше дундеста и приличаше на мишка с кестенява коса, прекалено дълга за жена на нейната възраст. (Трябва да бе някъде над петдесетте — значително по-стара от Коул, след като той бе на четиридесет и нещо, както твърдеше.) Носеше очила, които я правеха да прилича на зловеща стара мома — библиотекарка.

Сигурно си мислите, че дъщерята на един мултимилионер би използвала част от парите, за да се поразкраси малко. Особено в този град, където жените запаметяваха телефонните номера на пластичните хирурзи и любимите си дизайнери на първо място в паметта на телефоните си, дори преди телефоните на родителите и гаджетата си. Един милиард долара биха могли да направят и най-невзрачната жена да изглежда повече от богиня.

За обикновения човек беше трудно да си представи защо някой би пожелал нейната смърт. Тя бе посветила живота си на работата във филантропската организация на баща си. Нямаше болест на света, която Норман Краун да не бе опитал да излекува, нямаше либерална обществена кауза, която да не бе подкрепил, нито бомбастично изкуство, което да не бе подпомогнал — чрез Триша. Тя бе неговата обществена съвест.

За обикновения човек беше невъзможно да проумее как някой би могъл да я убие толкова жестоко, толкова брутално и хладнокръвно, като първо я удуши, а после размаже лицето и със скулптура с размерите на топка за боулинг. Но Лени не беше обикновен човек. Беше чувал подобни неща хиляди пъти и знаеше много добре на какво са способни хората. Докъде могат да доведат ревността и омразата.

Из града вървеше слух, че Триша, на която й било дошло до гуша от изневерите на Коул и безкрайните кавги и драми, смятала да се отърве от него, като веднъж и завинаги го изхвърли от синекурната му длъжност на съпруг. Той беше препълнил кариерата си с цупене, глупост и плитки запаси от талант. Беше прахосал всички свои пари и доста от нейните. Повечето беше изсмъркал през носа си. Още повече

бяха отишли по клиники за рехабилитация — като благотворителни дарения, както се оказа впоследствие. Роб Коул нямаше достатъчно воля, за да слезе от грешния влак, нито достатъчно разум да запази в тайна слабостите си.

Направо клиент по поръчка за Леонард Лоуел, тъжно си мислеше Лени. Можеше да се прочуе, като свали Роб Коул от въжето — можеше да направи име, което щеше да бъде признато дори от хора, които нямаха досиета на престъпници. Но нека великият Мартин Горман да си блъска главата с Роб Коул. Лени си имаше друга рибка в тигана.

Звънецът на външната врата зажува, оповестявайки пристигането на куриера. Като заобиколи бюрото, Лени погледна брошурите, които получи от червенокосото маце в туристическата агенция на втория етаж, и се зачуди дали щеше да успее да я навие да тръгне с него. Каймановите острови и гореща мацка. Истински рай.

Джейс натисна звънеца за втори път, макар че можеше да види как Лени Лоуел излиза от офиса и прекосява тъмната кутийка, която през деня се обитаваше от секретарката му — жена с бонбоненоруса коса и очила тип „котешки очи“, известна само като Доли. Лени бе като герой от стар филм, където всички мъже носеха шапки и размъкнати костюми, пушеха цигари и говореха бързо.

Джейс бе идвал в офиса на Лоуел много пъти. Много съобщения и пратки бяха от и за адвокати от един или друг вид — за огромно неудоволствие на разносвачите. Адвокатите бяха прочути скъперници и не бе възможно човек да ги хареса. На ежегодния празник Деня на неудачниците^[1] пощальоните винаги правеха едно чучело с образа на най-омразния им адвокат през годината. Правеха го много гаден, така че всеки да има възможността да го бие и блъска многократно.

Джейс също блъскаше чучелото и играеше с момчетата, като запазваше в тайна и за себе си факта, че някой ден възнамерява да се присъедини към редиците на омразниците. Благодарение на начина на живот, който бе принуден да води, той бе видял как законът работи срещу много хора, особено срещу деца. Затова имаше намерение да го накара да работи в негова полза — като преобърне живота си и живота на някои други хора също. Но тъй като вземаше само по два курса на семестър в колежа, докато дойдеше време да премине бариерата^[2], повечето от неговите колеги куриери щяха или да са умрели, или да са се пръснали по различни краища на света.

Ако някога и той бъдеше обезсмъртен в чучело, онези, които щяха да го блъскат, докато изкарат пълнежа от него, щяха да бъдат непознати.

Междувременно, той не пропускаше случай да заприказва адвокатите, опитвайки се да направи добро впечатление, да събере повече информация и опит за професията и хората, които я упражняваха. Всъщност плетеше мрежата си. Работеше за деня, когато може би щеше да си търси работа, препоръка, съвет.

Лоуел отвори широко вратата. Неестествена бяла усмивка разцепи дългото му конско лице.

— Нито дъжд, нито смог, нито нощен мрак могат да те спрат — избоботи той. Беше пиян. Джейс успя да долови миризмата на бърбън през аромата на евтин одеколон.

— Здравсти, Лени — рече, като го бутна и влезе вътре. — Вали, човече.

— Затова ти плащат големи пари, хлапе.

— Да бе, да. Направо се търкалям в тях — отговори Джейс, потискайки желанието си да отърси козината си като мокро куче. — Просто го правя заради спорта и веселбата.

— Ти водиш прост живот — рече адвокатът, упътвайки се към кабинета си. — Много може да се каже за това.

— Да, ама е гаден. Повярвай ми, Лени, предпочитам да карам новия ти кадилак вместо моето колело. Особено тази нощ. Човече, мразя дъжда!

Лоуел махна към него с голямата си костелива ръка.

— Глупости. В Южна Калифорния никога не вали. Освен ако не си някой беден глупак като Роб Коул. Тогава върху главата ти ще се изсипе истинска лайняна буря.

Джейс се огледа из кабинета, отрупан с книги, хартии и папки. До трофейната купа по боулинг от 1974 година върху бюрото стояха две снимки в рамки — едната на състезателен кон, правещ своята почетна обиколка на победител с венец от цветя около врата, а другата на красива млада жена с дълга тъмна коса и уверена усмивка — дъщерята на Лени, Аби. Студентка по право, както му се бе похвалил самият Лени.

— Горман ще го измъкне — подхвърли Джейс, вдигайки трофея по боулинг, за да прочете надписа. „Второ място. Купата на Холивуд,

1974“. Не беше трудно да си представи Лени в една от онези ризи за боулинг от петдесетте години, косата му — зализана назад и черна. — Горман е добър. Повече от добър.

— По-добре да си късметлия, отколкото добър, момко — каза Лени. — Мартин е заложил дори къщата си в тази шарлатанска игра. Всичко е нагласено. Всичко е въпрос на пари. Запомни това от мен.

— Щях, ако имах някакви. — Джейс остави трофейната купа на мястото ѝ и зачопли ръката си през ръкава на евтиния найлонов дъждобран. Беше си купил половин дузина такива в магазина за 99 цента, защото можеха да се сгъват до размер на портфейл и не заемаха никакво място в пощальонската му торба. Те не издържаха повече от една буря, но предимството им бе, че с шест можеше да изкара зимата.

— Ето — рече Лоуел, като му мушна двайсетачка. — Заради неприятностите ти. И не позволявай на живота да те побеждава.

Джейс имаше желание да вдигне банкнотата на светлината и да я провери.

Лоуел сякаш усети това и изсумтя.

— Истинска е. Исусе Христе! Последният фалшификатор, когото защитавах, отиде в затвора „Сан Куентин“ през 1987. Сега фалшификаторите са само руснаци. Не искам да си имам работа с тях. Пред тези копелета Ханибал Лектър^[3] изглежда като мрачен тип със стомашно разстройство. — Той вдигна чашата си с жест, сякаш да произнесе тост към самия себе си. — За дълъг живот! Моят! Искаш ли една глътка, хлапе?

— Не, благодаря. Не пия.

— Нарочен за шофьор?^[4]

— Нещо такова.

Нарочен за възрастен откакто се помнеше, помисли си Джейс, но не каза това на Леонард Лоуел. Той никога и на никого не говореше за живота си. Гледаше да не го хваща радарът, да остава незабелязан. Колкото по-малко знаеха хората, толкова по-малко любопитни щяха да бъдат, и толкова по-малко склонни да желаят да „помогнат“. Единствената помощ, която искаше Джейс, бе допълнителна банкнота от двадесет долара.

— Благодаря ти, Лени. Оценявам жеста.

— Знам, че го оценяваш, хлапе. Кажи на майка си, че те е възпитала добре.

— Ще ѝ кажа.

Нямаше как дай каже. Майка му беше мъртва от шест години. Той се бе възпитал сам, бе възпитал също и Тайлър.

Лоуел му подаде подплатен кафяв плик с размери дванадесет на осемнадесет сантиметра. Лепна една цигара на устната си и тя мърдаше нагоре-надолу, докато говореше и ровеше в широките си панталони за запалка.

— Благодаря ти, че ще отнесеш това заради мен, хлапе. Имаш ли адреса?

Джейс го повтори по памет.

— Пази го! Внимавай да не го намокриш — предупреди Лени, като издуха дима към мръсния таван.

— Като живота си.

[1] По подобие на Деня на благодарността. Това е ден за подпомагане на неудачниците, а куриерите са всепризнати неудачници. — Б.пр. ↑

[2] Past the bar — означава също и получаване на право за адвокатска практика. — Б.пр. ↑

[3] Главен герой в романите „Мълчанието на агнетата“ и „Ханибал“ на Томас Харис. — Б.пр. ↑

[4] В Америка, когато компания отива на купон, избират един, който няма да пие и ще разведе всички останали с колата по домовете им. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Страхотни последни думи, щеше да си мисли по-късно Джейс, когато в спомените си се връщаше към тази нощ. Но когато сега излезе на дъжда и свали заключващото устройство с формата на буквата U от колелото си, не мислеше за нищо.

Вместо да сложи пакета в чантата, той го мушна под тениската си и я напъха под ластика на колоездачните шорти. На топло и сухо.

Качи се на колелото под светлината на неоновите букви „Психологични тълкувания“, които красяха приемната на гледачката, и завъртя педалите. Краката му тежаха, гърбът го болеше, пръстите на ръцете му бяха леденостудени и се плъзгаха по мокрите дръжки на кормилото. Тежестта му се местеше от педал на педал, колелото залиташе насам-натам, страничното движение постепенно се превърна в движение напред. С увеличаване на скоростта болките малко по малко се стопиха и трансформираха в познато вцепенение.

Последен курс.

Щеше да остави домашното за сутринта. Само да занесе пакета, да се прибере вкъщи и да допълзи до горещия душ. Опита се да си представи удоволствието: топлата вода бие по раменете му и масажира възлите в мускулите, горещата пара изтрива мръсотията на града, насъбрала се в ноздрите му, и успокоява дробовете, прекарали деня в смучене на пушилката и изгорелите газове на колите. Представи си горещата кисела супа на мадам Чен и чистите чаршафи върху матрака, и направи всичко възможно да не обръща внимание на студения дъжд, който биеше по лицето му и размиваше мазните петна по повърхността на улицата.

Беше разсеян и караше на автопилот. Премина покрай бензиностанция 76, зави вдясно. Мина два квартала, направи завой наляво. Страничните улици бяха тъмни и празни. По това време на нощта никой не се мотаеше в тази част на града по разбираеми причини. Предприятията — стъкларска работилница, магазин за поправка на климатици, шивашко ателие за калъфи на мебели, магазин

за автомобилни купета — разположени в мръсни, ниски, с плоски покриви постройките, затваряха в шест.

Помисли си, че мястото е странно като адрес за получаване на кореспонденция от адвокат, но адвокатът беше Лени, а клиентите на Лени бяха все криминални типове от най-ниското стъпало в йерархията на професионалните престъпници.

Джейс провери номерата на къщите, доколкото позволяваше осветлението. Крайната му цел би трябвало да бъде първото място вдясно на следващия ъгъл. Работата обаче беше, че първото място вдясно се оказа празно.

Джейс го подмина, провери номера на следващата сграда, която беше тъмна, с изключение на резервната нощна лампа, висеща над предната фасада.

По врата му като драскане на нокът запълзя лошо предчувствие. Той направи завой на улицата и бавно премина отново покрай празното място.

В този момент блеснаха фарове, които го ослепиха за секунда.

Какво, по дяволите, беше това място? Какъв беше този адрес? Наркотици? Разплащане? Разчистване на сметки? Каквото и да беше, Джейс нямаше намерение да се навира там. Само глупак щеше да влезе и да помоли за подпис върху разписката.

Сега вече беше ядосан. Ядосан и уплашен. Да го изпратят до празно място посред нощ! Майната му! Да го вземат дяволите този Лени Лоуел! Може да си вземе пратката и да си я натика в задника!

Джейс настъпи педалите и потегли.

Колата тръгна напред, моторът ѝ изръмжа като нападащ звяр и се насочи право към него.

За част от секундата Джейс замръзна. Просто не можеше да помръдне. Сетне тръгна, краката му се движеха като бутала на машина, гумите на колелото се пързаляха по мократа улица. Ако караше направо, колата щеше да скочи върху него като котка върху мишка, затова завъртя силно наляво. Задницата на колелото се плъзна странично върху мократа хлъзгава настилка. Той инстинктивно свали единия си крак, за да се предпази от падането, като избута колелото назад под себе си. След което атакува колата.

Със сърце, заседнало в гърлото, почти в последния момент зави надясно, прескочи бордюра в задната част на празното място и

профуча покрай колата — голяма, тъмна, местно производство. Чу стърженето на метал в бордюра, когато тя мина през него и го закачи. Гумите ѝ изсвириха върху мокрия асфалт, докато се завъртя в широк, тромав, хлъзгав кръг.

Джейс се отправи към алеята с всички сили, като се молеше тя да не се окаже без изход. В сърцето на града той беше като уличен плъх, който знае всяка канализационна тръба, всеки контейнер за боклук, всяка пукнатина в стената, която може да му предложи възможност за бягство, скривалище, място, където да се притаи. Тук беше уязвим и безпомощен, като заек, хванат на открито. Беше плячка.

Колата идеше след него. Тя беше хищникът. Фаровете ѝ шареха нагоре-надолу, светлините им подскачаха, докато се тръскаше и блъскаше в бордюра.

Джейс не за пръв път беше следван от коли по улиците — младежи, които го гонеха просто така, заради спорта, мъже, побеснели от гняв, защото бе пресякъл пътя им или бе убил скоростта им по хълма, или бе ударил страничното им огледало. Всякакви задници, които се опитваха да се доказват или да го сплашат. Никога досега не беше побеждаван. Но и никога не бе преследван.

Ако успееше да стигне до края на алеята, преди колата да се обърне и да го освети, шансовете му да избяга бяха петдесет на петдесет. Краят на алеята му изглеждаше на десет километра пред него.

И всъщност вече беше късно.

Лъчите на фаровете го плеснаха по гърба като лапа, която се опитва да го привлече към себе си. Колата приближаваше, шумна като влак, блъскайки кофите за боклук като кегли.

Гръм и мълнии, мамка му, по дяволите!

Късметът му свърши по-бързо, отколкото алеята. Не можеше да изпревари колата. Не можеше да се обърне и да я заобиколи. От лявата му стана се редяха сгради, плътно прилепили рамо до рамо, задръстени от контейнери за отпадъци, кутии и разпилян, несъбран боклук — никаква възможност за бягство. От дясната му страна: ограда от преплетени вериги, увенчана на върха с режеща като бръснач жица. Зад гърба му: ангелът на смъртта.

Джейс протегна едната си ръка назад и измъкна от пощальонската си торба U-образния катинар, с който заключваше

колелото. Бронята на колата целуна задната му гума. Той почти падна върху капака ѝ. Движейки се колкото може по-близо до оградата, Джейс докосна спирачките, падайки точно зад бронята на хищника.

Той метна тежкия U-образен катинар направо в предното стъкло. То експлодира и се начупи под формата на паяжина. Колата се отклони и го хвърли върху оградата. Джейс се обърна и сграбчи с двете си ръце веригите, от които бе изплетена, и увисна на тях, докато колелото се измъкна изпод него. Дясната му обувка се закачи за педала, тялото му се разтресе и бе понесено настрани, тъй като колата буташе колелото напред.

Оградата се впи в пръстите му, докато колелото се опитваше да го издърпа и повлече със себе си. Имаше чувството сякаш ръцете му ще се измъкнат от раменете, че краката му ще се изкъртят от глезените надолу. После неочаквано се освободи и падна.

Приземи се по гръб върху разбития асфалт, сетне се претърколи и пропълзя на колене, докато наблюдаваше как колелото му изчезва под гумата на колата и загива от ужасна смърт.

Неговото единствено средство за придвижване. Начинът му за преживяване. Край. Свърши се.

Изправи се. На собствените си крака. И на единия от тях нямаше обувка. Болката прониза с горещ език навехнатия му глезен, докато Джейс се насили да я преодолее и затича към къщите, преди колата да е спряла напълно.

Гласът на инстинкта му за съхранение крещеше в мозъка.

Бягай, бягай, бягай!

Беше млад, беше бърз и беше силно мотивиран. Забеляза една ниска стена, преграждаща пространството между две сгради. Трябваше да стигне до нея, да я прескочи, да мине от другата страна и да изчезне. С наранен глезен или не, можеше да изпревари копелето, което караше тази кола.

Но не можеше да изпревари куршум.

Куршумът удари контейнера за боклук от лявата му страна почти в мига, в който чу изстрела.

Мамка му!

Трябваше да се прехвърли през тази стена. Трябваше да я прескочи. Да мине от другата страна и да бяга като вятър.

Зад гърба му се приближаваха тежки стъпки.

Вторият изстрел мина далеч вдясно и удари другия контейнер.
Някакъв мъж изпсува.

— По дяволите!

Беше близо, прекалено близо.

Стъпките приближаваха.

Джейс се хвърли върху стената и в този миг бе издърпан назад, тъй като преследвачът му сграбчи пощальонската торба, която висеше на гърба му.

Той падна върху мъжа, а инерцията събори и двамата на земята с преплетени крайници. Тялото на преследвача омекоти падането им. Джейс изпълзя, за да освободи крака си под него, да се извие и измъкне встрани. Хищникът се бе увесил здраво на чантата му.

— Гадно, малко лайно!

Джейс замахна с лакътя си назад и го стовари силно върху лицето на мъжа. Някаква кост се счупи и звукът бе почти толкова силен, колкото изстрел от пистолет. За част от секундата хватката на копелето се отпусна малко и се чу ругатня като светкавица. Джейс се наведе надолу, отвърза ремъка на торбата и се хвърли отново към стената.

Преследвачът сграбчи дъждобрана му отзад с една ръка и го завъртя с другата. Евтиният найлон се сцепи като хартия. Прикладът на пистолета се стовари върху задната част на шлема му. Пред очите му изгряха звезди, но той продължи да се движи.

През стената! През стената!

Стигна до нея тичешком, покатери се и я прехвърли, като се праметна от другата страна като акробат, докато се приземяваше, търкаляйки се в кал и мръсотия, боклуци и вода.

В тесния като каньон процеп между блоковете беше тъмно като в рог. Единствената светлинна в края на тунела беше мъждукащата сребриста светлина на далечна натриева крушка. Затича се към нея, без да се надява, че ще я стигне. Всеки миг очакваше да почувства блъскането и изгарянето на куршума, който ще премине през гърба му, разкъсвайки тялото му, разцепвайки на части органи и кръвоносни съдове. Вероятно щеше да е мъртъв, преди да е стигнал до земята.

Но засега все още тичаше.

И никакъв куршум не го настигна.

Джейс излезе от алеята, обърна се наляво и тръгна бързо покрай предните фасади на тъмни сгради, прескачайки храсталаци и ниски досадни пейзажни оградки, оформящи лехи. След като се приземи от другата страна на редица храсти, нараненият му глезен се преве под него и той падна. Чакълът раздра дланите, с които се опита да намали силата на удара. Очакваше да чуе стъпки, още един изстрел, насочен в гърба му, но не се случи нищо.

Дишайки тежко, замаян и объркан, Джейс стана и препъвайки се, влезе в тесния коридор между две сгради. Спря и се подпря на грапавата бетонна стена. Искаше да повърне, но се страхуваше, че звукът ще привлече вниманието на преследвача и ще го доведе тук да го убие.

Разколебан и уплашен, той притисна с две ръце устата си и се опита да успокои дишането си. Имаше чувството, че сърцето му ще пробие стената на гръдния кош и ще падне на земята, мятайки се като риба на сухо. Главата му се въртеше. Виеше му се свят. Мозъкът му сякаш кръжеше с бясна скорост в тоалетна чиния, в която всеки момент щеше да бъде засмукан и повлечен в канализацията.

О, Боже. О, Господи!

Бог, в който не вярваше.

Някой се опитва да ме убие.

Исусе Христче.

Джейс се тресеше целият, стана му неочаквано студено. Изведнъж усети зимния дъжд, който се сипеше върху него и се просмукваше в дрехите. Болката пулсираше и изгаряше глезена му. Друга, по-остра болка пронизваше ходилото на крака му. Той опипа долната страна на мокрия си чорап и извади парче счупено стъкло. Клекна, прегърна коленете си с ръце и се облегна на стената.

Радиото за двустранна връзка все още висеше закрепено върху бедрото му. Можеше да се опита да се обади в базата, но Ета сигурно отдавна си беше вкъщи при децата. Ако имаше мобилен телефон, можеше да повика полиция. Но той нямаше, а освен това нямаше вяра на полицията. Всъщност нямаше вяра в никого, освен в себе си. Никога не бе имал такава.

Треперенето намаля и изчезна заедно с вълната от слабост, заляла го след първоначалната адреналинова атака. Джейс се напрегна да чуе през собственото си дишане, през шума от собствения си пулс,

блъскащ като барабан в ушите му. Опитваше се да различи някакви звуци от преследвача си. Опитваше се да измисли какво да направи.

Беше най-добре да остане там, където си беше. Беше скрит и имаше път за бягство, ако убиецът го откриеше. Освен ако не бяха двама — *убийците*, в множествено число. По един във всеки край на тунела. Тогава щяха да го сгащят.

Помисли си за Тайлър, който сигурно вече се чудеше къде е брат му. Не че хлапето седеше някъде съвсем само и го чакаше. Тайлър никога не беше сам. Той бе умно, малко бяло момче, живеещо в Чайнатаун и говорещо свободно езика мандарин. В Чайнатаун Тайлър беше бяла врана. Хората го харесваха, бяха едновременно объркани и омагьосани от него. Китайците го приемаха като златното дете, изпратено им за късмет.

Въпреки това единственото истинско семейство, което двамата братя Деймън имаха, бяха те самите. И тази силна семейна връзка с Тайлър бе най-важното нещо, което Джейс познаваше. Той живееше заради нея, тя бе мотивацията на всичко, което правеше, на всяка цел, която си поставяше.

Трябваше да се измъкне оттук.

Върху паважа шляпаха стъпки. Джейс не можеше да каже откъде идват. Откъм алеята? Откъм улицата? Той се сви и заприлича на малка човешка топка, залепена към стената на сградата, и започна да брои ударите на сърцето си, докато чакаше.

В единия край на сградата, откъм улицата, се появи тъмна фигура и остана там с леко разперени встрани ръце. Движенията ѝ бяха колебливи, когато се обърна на едната, а после и на другата страна. Нямаше достатъчно светлина, за да види човека по-добре. Беше само неясна форма. Нямаше лице. Нямаше цвят.

Джейс притисна ръката си към корема, към плика, който бе пъхнал в тениската си, за да не се намокри. Какво, по дяволите, беше сложил Лени в него?

Тъмната фигура в края на тунела се обърна и се отдалечи натам, откъдето дойде.

Джейс чакаше, броеше мълчаливо наум, докато реши, че преследвачът няма да се върне. След това пропълзя покрай стената през остатъците от вонящ боклук, през кални локви и счупени стъкла, и предпазливо подаде глава. Един контейнер за смет пречеше на

изглежда. Можеше да види само част от червения фенер, който светеше като злокобно червено око в мрака на известно разстояние от алеята.

Колелото му лежеше смачкано на земята някъде зад колата на преследвача. Той въпреки всичко се надяваше, че рамката не е счупена, че може би само кормилото е осакатено. Тогава имаше шанс да го поправи. Можеше да оправи повечето повреди. Но ако рамката беше огъната, положението бе безнадеждно.

Можеше да чуе как Мойо му казва, че колелото е било прокълнато. Мойо, високият кльошав Мойо от Ямайка, който носеше в себе си всевъзможни страхове, чак до дъното на душата си, и се криеше зад грамадни, черни, защитни очила, предназначени за слепи хора. Мойо беше може би на тридесет години, най-старият между разносвачите. Беше нещо като шаман. Той щеше да каже много неща за това колело.

В интерес на истината Джейс го бе наследил. Трябва да се признае, че никой не искаше да го докосне, когато преди две години то неочаквано се появи. Предишният му собственик, един момък, който наричаше себе си Краля и работеше нощем като стриптийзър, имитирайки Елвис, бе загубил управление над него в лудницата по улиците по време на най-натовареното движение и бе свършил живота си под колелата на един камион за боклук. Колелото бе оцеляло. Краля не.

Пощальоните бяха суеверна пасмина. Краля беше умрял на улицата. Никой не искаше колелото на мъртвец, който е бил прегазен. Така че то седя в задния коридор на базата около седмица, очаквайки да бъде потърсено от някой роднина от семейството на Краля, докато се установи, че няма такива, или поне няма никой, на когото да му пука за него.

Джейс не вярваше в суеверията. Смяташе, че човек сам кове съдбата си. Краля беше попаднал под колелата на камиона, защото през повечето време караше бясно и не преценяваше правилно обстановката. Джейс вярваше в съсредоточаването, вземането на бързи решения и светкавичните действия. Той огледа колелото и видя в него здрава рамка „Канондейл“, две отлични гуми и мека седалка. Видя себе си — как намалява времето за носене на пратките, как поема повече поръчки и печели повече пари. Затова пренебрегна всички предупреждения, остави оня боклук, който караше, подпрян до

кутията на „Ел Ей Таймс“ за някой, който ще го пожелае, и яхна канондейла, за да се прибере вкъщи. Кръсти го Звяра.

Моторът на автомобила изръмжа и червените точки на задните мигачи изчезнаха от погледа му. Преследвачът му щеше да се прибере у дома си, за да отдъхне след един тежък ден, през който се бе опитал да убие човек, помисли си Джейс. По тялото му премина студена тръпка, от дъжда и от облекчение. Този път, когато си помисли, че ще повърне, наистина го направи.

Фаровете осветиха улицата. Хищникът, който го преследваше, премина покрай него. Голямата кола изръмжа като пантера, а отдалеч се чу вой на сирени.

Джейс се върна на мястото, където лежеше поваленият му кон. Задната гума бе цялата нарязана. Ако беше наистина кон, някой милостиво щеше да го застреля, за да го спаси от мъките. Но това беше колело и рамката му все още беше цяла. Чудо неவிжданo, би казал Проповедника Джон. В промеждутъците между курсовете като куриер Проповедника Джон стоеше на ъгъла на Четвърта и Флауър пред фасадата на хотел „Бонавентура“ и цитираше Библията на всички, които имаха нещастieto да минат покрай него.

Джейс не вярваше в чудеса. Просто имаше късмет. Два пъти, предвид това, че беше все още жив.

Огледа се за голямата си пощальонска торба, но тя бе изчезнала. Сигурно преследвачът я бе взел като трофей; утешителна награда. Или може би беше решил, че така е изпълнил мисията си. Някой искаше онова, което се намираше в плика на Лени Лоуел, но той не бе в торбата, а на сигурно място, притиснат до корема му, стегнат от шортите му.

Каквото и да беше то, Джейс щеше да го открие. Лени имаше много да му обяснява.

Той вдигна велосипеда, наведе го напред, за да се търкаля предното колело, и потегли.

ГЛАВА 4

— Не стъпвай върху мозъка му! — предупреди Кев Паркър.

Кев Паркър, на четиридесет и три години, детектив втори ранг, изритан в един от по-нисшите отдели, за да завърши кариерата си в забрава и позор.

Рене Руис, последният курсист на обучение при него, погледна към стилните си бежови обувки от кожа с леопардова шарка. Острото ѝ токче почти бе стъпило в размазаната каша от сиво вещество, което се бе разпльокало на известно разстояние от тялото.

— Господи, Паркър! — извика тя. — Защо не ми каза?

— Току-що ти казах.

— Можеше да разваля шибаните си обувки!

— О, нима? Е, шибаните ти обувки са най-малкият от проблемите ти. И тъй като си била зад вратата, когато Господ е раздавал здравия разум, ще ти повторя още веднъж, не носи обувки с високи токчета на работа. Ти си детектив, а не проститутка.

Руис присви очи и произнесе няколко думи на испански. Паркър остана невъзмутим.

— Това от майка си ли го научи? — попита той, а вниманието му отново бе привлечено от тялото, лежащо на пода.

Руис, която бе на обучение при Паркър, направи широка крачка, за да прескочи кашата, и се озова под носа на шефа си.

— Трябва да се отнасяш с уважение към мен, Паркър.

— Ще го направя — рече той, без дори да я погледне. Мъртвото тяло напълно бе погълнало вниманието му. Масивна рана на главата. Който бе убил този човек, си е разбирал от работата. — Когато го заслужиш — добави.

Последва нов порой от испански думи.

Паркър беше свикнал и имаше опит с курсисти от четири години, но тази беше номер едно в класацията му. Той нямаше проблеми с жените. Нито с испанките. В случая се дразнеше от поведението на Рене Руис, чието държание сякаш се управляваше от хубавия ѝ задник,

който приличаше изключително много на този на Дженифър Лопес. Или щеше ако полата ѝ не бе толкова тясна. Паркър работеше с нея по-малко от седмица, но вече искаше да я удуши и да хвърли тялото и в съмнителните дупки по „Ла Бреа“.

— Внимава ли? — попита спокойно той. — Ако все още не си забелязала, имаме случай на убийство. На пода лежи мъртвец, чиято глава е цъфнала като карфиол. Какво трябва да направиш, вместо да ми говориш за шибаните си обувки?

Руис се нацупи. Беше порицана и се чудеше защо. Имаше тяло, което би превърнало всеки безусловно нормален жив мъж с пулс в пълен идиот. Устните ѝ бяха плътни и секси. Очертаваше ги с молив в три пъти по-тъмен цвят от блестящото, влажно червило, с което ги мажеше. Имаше вид на жена, която пазарува само от универсалния „Мексикански магазин“. Това беше начинът, по който я описваше детектив Крей, другият член на техния екип, занимаващ се с убийства, имаше проблеми с жените и с испанките, негърките еврейките и всяка друга етническа група, която не принадлежеше към групата на глупавите, расистки настроени, червеноврати бедняци от бялата раса, родом от Бамфак, Луизиана. Това беше описанието, което Паркър даваше за Крей.

— Къде е бележникът ти? — попита той. — Трябва да опишеш всичко. И като казвам всичко, значи наистина *всичко* трябваше да започнеш да записваш в секундата, когато се обадиха по телефона. В колко часа, кой какво ти каза, за колко време вкара задника си в тази умопомрачителна пола и краката си в тези смешни обувки. По кое време пристигна на местопрестъплението, с кого говори първо, какво видя, когато влезе през външната врата, какво видя, когато влезе в тази стая. Положението на тялото, положението на оръжието, с което е бил размазан мозъкът му, и на какво разстояние са се разлетели парчетата, дали ципът му е бил свален или не. Всяко шибано доказателство, което си видяла, всяка следа. Ще изтървеш нещо и отсега мога да ти гарантирам някой гаден адвокат, който ще те сложи на свидетелското място, ще те пита за някоя от изглеждащите уж незначителни улики, и ще разплете случая като евтин пуловер. Двете най-гадни думи в английския език, скъпа, са: *основателно съмнение*.

Паркър отказа да я нарича *детектив* Руис една секунда преди да му покаже значката си. Тя не беше от неговата черга. Двамата не бяха

равни и той щеше дай го напомня по всякакъв изтънчен или неизтънчен начин всеки божи ден от нейното обучение. Не можеше да контролира повечето неща в работата си, но за времето, през което бе партньор с Руис, поне имаше илюзията, че контролира нея.

— И измери всички разстояния — нареди той. — Ако намериш и най-малкото парченце от нещо, някаква улика на килима, искам да знам точно в какво съотношение е тя с тялото. Запиши точните измервания в личните си записки, а приблизителните в бележките, които ще занесеш в съда. Ако сложиш точните измервания в официалните бележки и твоите не съвпаднаат с тези на криминалистите до милиметър, адвокатът на защитата ще те изяде с парцалите.

Руис възвърна самообладанието си.

— Ти си шефът. Случаят е твой. Защо не си свършиш мръсната работа сам, Паркър?

— Ще я свърша — отговори той. — Защото съм повече от сигурен, че ти няма да я свършиш добре. Но ти също ще я свършиш, така че, когато се появи нова жертва и ти водиш разследването, поне да изглежда, че знаеш какво правиш.

Паркър се огледа из стаята, в която наред с купищата боклуци бяха разхвърляни уредите на момчетата от криминалния отдел. Единият от униформените полицаи, който бе отговорил на първоначалното обаждане, стоеше до входната врата и записваше всеки, който влизаше на местопрестъплението. Другият — по-възрастен, масивно сложен и оплешивяващ, бе в противоположния край на стаята, показвайки на един от криминалистите нещо, което може би мислеше за важно доказателство. Джими Чувалски. Джими беше добър човек. Говореше прекалено много, но бе добро ченге. Всички го наричаха Джими Чу^[1].

Руис гледаше през униформените и техниката на криминалистите като през стъкло. Тъй като бе издържала писмения изпит за детектив, вече се мислеше за повече от тях. Няма значение, че бе свалила униформата съвсем скоро, сега тя бе принцесата сред нисшия персонал. За нея Джими Чу (Чоу в неин изговор) беше ваксаджийчето, което ще лъсне шибаните ѝ обувки.

Паркър прекоси стаята и отиде до него, като остави Руис да измисли как да се наведе и да огледа за следи и доказателства, без задникът ѝ да лъсне пред всеки, който бе на местопрестъплението.

— Джими, къде е съдебният следовател? — попита той, предпазливо заобикаляйки тялото, внимавайки да не настъпи снопа листове, пръснати по пода. Съдебният следовател имаше право на първия танц. Никой друг не можеше да направи повече от проверка на джобовете на трупа, докато съдебният следовател не свършеше своята работа.

— Тя след малко ще бъде тук — отговори Чувалски — В момента се занимава с разследване на убийство със самоубийство.

— Значи Никълсън?

— Аха. Някакъв тип застрелял жена си и двете си деца, щото му донесла обикновени крилца от „Кей Еф Си“ вместо хрупкави. Сетне отишъл в банята и си пръснал черепа. Чух, че било толкова гнусно, та се налагало детективите да носят чадъри. По-голяма част от лицето му била на тавана. А както знаем, онова, което е нависоко, винаги пада. Едното му око ударило Крей по главата.

Паркър изцъка с език.

— Жалко, че не е загребал от сивото вещество. Тогава поне щеше да има малко мозък.

Чу се ухили.

— Главата му е толкова навътре в задника, че още малко и ще се покаже от раменете. Той е една тъпа френска джуфка.

Паркър отново насочи вниманието си към мъртвото тяло.

— И тъй, каква е историята тук?

Чу завъртя очи.

— Ами, Кев, тук на пода имаме един мъртъв адвокат. Една пиявица, дете смуче от всякаква измет. Отрепка, за която може и да не плачем.

— Стига, Джими, само защото човекът е бил безсърдечен, неморален задник, не значи, че заслужава да бъде убит.

— Извинете? Кой е главният тук?

Паркър обърна глава, за да види една хубава, дваисет и няколко годишна брюнетка, облечена с модерен шлифер, на около три крачки от себе си, близо до коридора, водещ към задната врата.

— Трябва да съм аз. Детектив Паркър. А вие коя сте.

Без следа от усмивка тя погледна право в него със спокойните си, сериозни, тъмни очи, а сетне и към офицер Чувалски.

— Аби Лоуел. Пиявицата, дето смуче от всякаква измет, безсърдечният, аморален задник, който лежи на пода, е моят баща. Леонард Лоуел.

[1] Дъвка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Джими Чу издаде звук, сякаш са го набили на кол. Паркър го понесе по-стоически. Само в очите му за миг проблесна леко неудобство. Той свали шапката си и подаде ръка на Аби Лоуел. Тя я погледна така, сякаш бе убедена, че никога не я мие, след като ходи в тоалетната.

— Моите съболезнования за загубата, госпожице Лоуел — рече Паркър. — Съжалявам, че чухте последните ни думи.

Тя вдигна едната си великолепна вежда.

— Но не съжалявате, че ги казахте?

— Не беше лично. Сигурен съм, че за вас не е изненада какво говорят ченгетата за адвокатите.

— Не, не е — отвърна тя. Гласът ѝ беше плътен, леко дрезгав алт, който щеше добре дай служи в съдебната зала. Смразяващият ѝ поглед дори не трепна. Все пак трябваше да погледне тялото на баща си. Държеше брадичката си вирната, помисли си Паркър, за да избегне да го гледа. — Самата аз уча право. Така че можете да започнете още отсега да търсите нови и унижителни начини, за да ме опишете.

— Мога да ви уверя, че към всяко убийство се отнасяме по този начин, госпожице Лоуел. Без значение кой е жертвата.

— Това не внушава особено доверие, детектив.

— Имам процент на разкриваемост осемдесет и шест.

— А какво става с останалите четиринадесет процента?

— Все още работя по тях. И ще работя, докато не ги разреша. Няма значение колко време ще ми отнеме. Няма значение, че докато дойде моментът да закрия тези случаи, престъпниците може да са се превърнали в прегърбени старци и ще трябва да ги докарам с инвалидна количка в съда — рече Паркър. — В този град няма подобър детектив по убийствата от мен.

— Тогава защо не работиш с нас, Паркър?

Брадли Кайл, детектив втори ранг в отдел „Обири и убийства“ от Лосанджелиското полицейско управление — един бастион, съставен от

нахакани и арогантни задници. Паркър имаше тази информация от първа ръка, защото самият той някога бе един от тях и никога по-нахакано и по-арогантно копеле не бе пресичало коридорите на „Паркър Сентър“. В онези дни беше толкова самодоволен и наивен, та твърдеше, че центърът бил кръстен на неговото име. Съдбата му беше да бъде звезда. Сега споменът бълбукаше като киселина, изгарящ и горчив.

Паркър се озъби на Кайл, който вървеше към него.

— Какво става тук? Това да не ти е купон? И как името ти е попаднало в списъка на гостите, Брадли? Или просто минаваш да навестиш бедните си роднини?

Кайл не му обърна никакво внимание и започна да обикаля местопрестъплението. Партньорът му, едър момък без врат, руса площадка за кацане на самолетоносачи и очила с рогови рамки, не продума нищо, докато си водеше бележки. Паркър го наблюдава за миг, докато в корема му на топка се събираше лошо предчувствие. Когато имаше убийство, отдел „Обири и убийства“ не се появяваше от чисто любопитство. Те работеха само по специални случаи — като О Джей^[1], Робърт Блейк^[2] или Роб Коул — знаменития убиец на деня в Ел Ей.

— Не ми замърсявай местопрестъплението, Брадли! — Паркър подчерта името, защото знаеше, че Кейл го мрази. Предпочиташе да го наричат Кайл или в най-лошия случай Брад. Според него Брадли беше име за декоратор на интериор с меки китки или фризьор, а не за детектив, риташ задниците на престъпниците.

Кайл го изглежда.

— Кой казва, че е твое?

— Районът е мой, обаждането е до мен и убийството е мое — отвърна Паркър, като се приближи към по-младия детектив.

Кайл не му обърна внимание и клекна, за да разгледа очевидното оръжие на убийството — стар трофей от боулинг турнир, сега целият омазан с кръв и декориран с косата на Лени Лоуел и част от скалпа му.

Кайл бе на път да се издигне в „Обири и убийства“, след като Паркър бе изхвърлен оттам. В момента беше на гребена на вълната и заставахе в светлината на прожекторите всеки път, когато имаше такава възможност, което, в интерес на истината, се случваше доста често.

Беше хубав мъж, с приятно лице, подходящо за телевизията, и толкова перфектен тен, сякаш бе нанесен с въздушен пистолет. Имаше атлетично телосложение, но беше нисък и това го тормозеше. Засягаше се. По повод и без повод разправяше на хората, че бил метър седемдесет и шест, сякаш щяха да припаднат, когато научат това. Паркър, който бе почти метър и осемдесет, подозираше, че Кайл е едва метър и седемдесет и нито милиметър повече.

Той също клекна до него.

— Какво правиш тук? — попита го тихо. — Какво общо имат „Обири и убийства“ с убийството на един второразреден, дребен, устат многознайко като Лени Лоуел?

— Ходим там, където ни пратят. Нали, Моузи? — Кайл хвърли поглед на партньора си. Моузи изръмжа нечленоразделно и продължи да води бележки.

— Чакай, чакай! Какво искаш да кажеш? — попита Паркър. — Че ни вземате случая? Защо? Че той дори няма да излезе в пресата! Клиентите на този бяха мошеници и мръсници. Мръсната пяна на обществото.

Кайл се направи, че не го чува, и се изправи. Руис стоеше на съвсем малко разстояние от него, само на около педя. Със своите смешно високи обувки тя бе почти на едно ниво с него.

— Детектив Кайл — измърка със сладкия глас на момиче от секстелефон, докато подаваше ръката си. — Аз съм детектив Руис. Харесва ми вашата работа.

Вероятно със същия тон казваше „Искам те вътре в мен“. Не че Паркър имаше желание да се увери в това. Той също се изправи и я погледна убийствено.

— Курсант-детектив Руис! Скицирахте ли местопрестъплението? — обади се Паркър.

Тя му отправи един заплашителен поглед, след което изпрати друг, много по-секси на Кайл и се отдалечи като жена, която знае, че мъжете не отлепят очи от задника ѝ.

— Остави тази работа, Кайл! Забрави я — рече Паркър. — Ще те излапа на един залък. Освен това е прекалено висока за теб.

— Извинете ме, джентълмени — намеси се Аби Лоуел, като се присъедини към тях. — Ако мога да прекъсна вашето малко

съревнование за това на кого му е по-голям... — Тя протегна ръка към Кайл. — Аби Лоуел. Жертвата е... беше мой баща.

— Съжалявам за загубата ви, госпожице.

— Вие сте от „Обири и убийства“ — продължи тя. — Разпознах ви от телевизията.

— Да, разбира се. — Кайл изглеждаше доволен, сякаш беше второстепенен актьор, на когото току-що са поискали автограф.

Паркър очакваше Аби да каже: „Слава Богу, че сте тук“. Но вместо това тя погледна Кайл право в очите и попита.

— Защо сте тук?

Кайл я изгледа с невъзмутимото лице на играч на покер.

— Моля?

— Хайде, детектив. Познавам бизнеса на баща си, цял живот съм била около него. Неговите клиенти и обвиненията им в престъпления са доста по-ниско от обхвата на вашия радар. Какво мислите, че е станало тук? Знаете ли нещо, което аз не знам?

— Един човек е убит. Ние сме ченгета, които разследват убийства. Вие знаете ли нещо, което аз не знам? Какво мислите, че е станало тук?

Аби Лоуел огледа бъркотията в стаята сякаш за пръв път влизаше в нея: навсякъде разхвърляни папки и хартии, преобърнат стол, може би по време на борба, може би при претършуването след убийството.

Паркър я наблюдаваше внимателно, мислейки си, че зад фасадата от спокойствие бушува цял ураган от чувства. Можеше да го види в очите ѝ, в леко потръпващите ѝ устни. Страх, ужас, шок, усилие да контролира емоциите си. Тя бе скръстила плътно ръцете си и така ги предпазваше от треперене. И много внимаваше да не гледа към пода пред себе си.

— Не знам — отговори тихо Аби. — Може би някой недоволен клиент. Може би член на семейството на някой осъден, който е загубил делото заради Лени. Може би някой е искал нещо, което Лени не е пожелал да му даде.

Погледът ѝ спря на един предмет в далечния край на бюрото на баща ѝ. Черен сейф с формата на куб, може би със страна две стъпки. Вратата му бе отворена.

— В този сейф той държеше пари в брой.

— Проверихте ли сейфа, Паркър? — попита Кайл. Беше поел ръководството. Беше шефът.

Паркър се обърна към Джими Чу.

— Джими, погледнахте ли в сейфа, когато пристигнахте тук?

— Ами да, детектив Паркър, погледнах — отвърна Чу с фалшива официалност. Той дори не се обърна към Кайл. — Когато моят партньор и аз пристигнахме тук в деветнадесет часа и четиридесет минути, първо оградихме местопрестъплението и се обадохме в „Убийства“. После се огледахме из офиса, партньорът ми забеляза отворения сейф, който очевидно съдържа само документи, но не сме ги проверили.

— Нямаше ли пари? — попита Паркър.

— Не, сър. Никакви пари. Нито следа.

— Знам, че там имаше пари — обади се Аби Лоуел с изтънъл глас, който всеки момент щеше да се скъса. — Повечето от клиентите на Лени предпочитаха да му плащат в брой.

— Това вече е изненада — измуча Джими Чу, отстъпвайки.

— Никога не е имало по-малко от пет хиляди долара в този сейф — обикновено повече. Държеше ги в банкова торба.

— Имаше ли баща ви проблеми с някой от клиентите си? — попита Кайл.

— Той не ми разказваше за клиентите си, детектив Кайл. Дори адвокатите на мръсниците имат морал и професионална етика.

— Нямам намерение да твърдя обратното, госпожице Лоуел. Извинявам се от името на отдела, ако някой тук е създад подобно впечатление у вас. Сигурен съм, че баща ви е имал морал.

Който най-вероятно е държал в стар буркан на дъното на бюфета, до буркана с туршия от лук и десетгодишна консерва от съомга, която никога няма да бъде отворена, помисли си Паркър. Беше виждал как работи Лени Лоуел в съда. Оперирани от скрупули и етика, той бе готов да опровергае показанията на собствената си майка, ако по този начин щеше да спечели делото.

— Трябва да видим записките му и досиетата на клиентите — рече Кайл.

— Разбира се. Веднага след като някой пренапише конституцията — отвърна Аби Лоуел. — Тази информация е секретна.

— Тогава списъка на клиентите му.

— Аз съм все още студентка, но не съм глупачка. Докато съдията не ми каже, че се налага, никаква поверителна информация няма да излезе от този офис.

От колосаната бяла яка по врата на Кайл започна да пълзи червенина.

— Искате ли да разрешим случая, госпожице Лоуел? Искате ли да хванем убиеца на баща ви? Или имате някакви други причини, за които не се досещаме?

— Разбира се, че искам да го разрешите — остро отвърна тя. — Но също така знам, че сега трябва да се погрижа за клиентите на татко и в интерес на практиката му. Ако ви дам секретна информация, това може да разкрие състоянието на съдебните процеси на баща ми, да компрометира течащите в момента дела и да ме задържи далеч от избраната професия. Не искам да бъда лишена от адвокатски права преди дори да съм взела изпита си, детектив Кайл. Всичко трябва да бъде направено както трябва, законно.

— Вие няма да се компрометирате, госпожице Лоуел. Имената и адресите на клиентите не са поверителни — рече спокойно Паркър, като отвлече вниманието ѝ от Кайл. — И не е необходимо да искаме достъп до досиетата и записките на баща ви. Криминалните досиета на клиентите му са на разположение. Кога за последен път говорихте с баща си?

Той смяташе, че е много по-ценно да има Аби Лоуел на своя страна, вместо да я настрои враждебно. Тя не беше някоя слаба, истерична жена, уплашена от полицията, за каквато явно я смяташе Кайл. Вече му бе дала решителен отпор, беше показала, че е готова да се бори, и дори се бе осмелила да го чукне.

Аби потърка челото си с леко трепереща ръка с безупречен маникюр и изпусна тиха треперлива въздишка, откривайки малка пукнатина в бронята си.

— Говорих с Лени към шест и половина. Разбрахме се да се видим за вечеря в „Цикада“. Той ме предупреди, че може малко да закъснее — отвърна тя, като гласът ѝ се напрегна, а очите се напълниха със сълзи. Но тя ги преглътна. — Каза, че очаква куриер с колело да вземе нещо от него.

— Каза ли какво?

— Не.

— Доста късно се е обадил за куриер.

Тя сви рамене.

— Вероятно е било нещо, което е трябвало спешно да изпрати на някой клиент.

— Знаете ли услугите на коя фирма ползваше.

— Всички, които могат да вземат и доставят пратки най-бързо и най-евтино.

— Ако открием коя е службата, диспечерският им офис ще има адреса, на който е трябвало да бъде доставен пакетът, може би общо описание за онова, което е имало в него, и името на изпратения за целта разносвач — каза Паркър. Знаете ли дали куриерът въобще е дошъл?

— Не. Казах ви, когато за последно говорих с Лени, той го очакваше.

Паркър погледна към сейфа и се намръщи.

— Това би било глупаво — произнесе Аби, сякаш прочете мислите му. — Както сам казахте, диспечерският офис знае името на разносвача.

Което най-спокойно би могло да е фалшиво, помисли си Паркър. Куриерите с колела не бяха известни като стабилни, семейни граждани на обществото. Те обикновено бяха самотници, странни типове, които живееха ден за ден. Каквото изчукат, изпукат. Начинът, по който се движеха по улиците на града — с развети ташаци, без страх за живота или крайниците си, без грижа и уважение към себе си или към околните, не бе далеч от представата, че някои от тях би подскочил и по-нависоко за нещо друго.

И така, да си представим, че някой нещастен, загубил всякаква надежда куриер идва за пратката, вижда отворения сейф на Лоуел, решава да подобри финансовото си състояние и жизнен стандарт, убива адвоката, взема парите и изчезва в нощта, за да не се появи никога повече. Човекът може би вече беше в автобуса за Вегас, докато те стояха тук и си говореха за него.

— Не е моя работа да правя заключения, госпожице Лоуел. Аз трябва да обсъдя и огледам всички възможности.

— Кой се е обадил на 911? — попита той, като се обърна отново към Джими Чу.

— Вечният анонимен гражданин.

— Наоколо има ли нещо отворено или населено с хора?

— Не и в нощ като тази. По-надолу по улицата е бензиностанция 76, има заложна къща от другата страна. А също и денонощна автоматична пералня „Лоундромат“.

— Върви да видиш дали някой в пералнята може да каже нещо.

— Тя е затворена.

— Не каза ли току-що, че е денонощна?

— Вали — поясни скептично Чу. — Аз и Стив минахме покрай нея в шест и петнадесет. Мястото беше затворено. Освен това са престанали да работят денонощно, след като нощният им дежурен ги обрал и се скатал преди шест-осем месеца.

Кайл се усмихна.

— В страхотна махала работиш, Паркър.

— Убийците са си убийци, независимо каква е махалата и какви са съседите, Бродли — отвърна Паркър. — Единствената разлика е, че заради убийство тук няма да те покажат по телевизията.

Той се обърна пак към Аби Лоуел.

— Как разбрахте за смъртта на баща си, госпожице Лоуел?

Тя го погледна подозрително, сякаш си мислеше, че може би се опитва да измъкне нещо от нея.

— Един от полицаите ми се обади.

Паркър погледна Чу, който вдигна ръце в жест на отрицание, после погледна и партньора му, който поклати глава.

— Някой ви се е обадил. На мобилния телефон — продължи Паркър.

Очите на Аби се местеха несигурно от единия мъж към другия.

— Да. Защо?

— Какво ви каза този някой?

— Че баща ми е убит и ме помоли да отида в офиса му. Защо?

— Може ли да видя телефона ви?

— Не разбирам — рече тя, като измъкна колебливо телефона от джоба на шлифера си.

— Полицията в Лос Анджелис никога няма да каже нещо такова по телефона, госпожице — обясни Паркър. Ще изпратят някой офицер или детектив да ви го съобщи лично.

Очите ѝ се разшириха, когато разбра намека.

— Да не искате да кажете, че съм говорила с убиеца на баща си?

— Кога получихте съобщението?

— Може би преди тридесет минути. Бях в ресторанта.

— Имате ли запис на обажданията на туй нещо? — попита Паркър, като кимна към телефона, който тя стискаше в ръце.

— Да. — Тя бързо набра командата с клавишите и на екрана излезе списъкът на обажданията, които бе получила. Ръката ѝ трепереше. — Не знам чий е този номер.

— Не познахте ли гласа?

— Не. Разбира се, че не.

Паркър протегна ръка.

Аби Лоуел му подаде телефона си. Не можа да се сдържи и отдръпна ръката си бързо назад, сякаш изведнъж бе осъзнала, че телефонът всъщност е живо влечуго. Паркър провери номера, натисна бутона за набиране и дълго слуша как никой не отговаря на другия край.

— О, Господи — въздъхна дъщерята на Лени Лоуел. Притисна ръка до устните си и премига, за да прогони насъбралите се сълзи.

Паркър се обърна към Чу.

— Открий собственика на пералнята. Разбери кой е бил на работа и по кое време са затворили. Искам този човек да бъде намерен. Искам да знам дали е имало поне едно човешко същество в близост до този офис между шест и половина и седем и петнадесет. Ако през задната врата се е промъкнал плъх и някой го е видял, искам да знам.

— Слушам, шефе. — Чу се подсмихна зад гърба на Кайл, докато отиваше да говори с партньора си.

Паркър се приближи до бюрото на жертвата. Старият ролодекс^[3] беше затворен. Той побутна леко капака му с върха на молива си, сетне се обърна към техника по отпечатъци.

— Синтия, искам всеки отпечатък, който можеш да свалиш от това нещо. Отвътре и отвън. И от всяка карта в него, но тази е с предимство.

Картата на Аби Лоуел. Под името ѝ беше домашният номер, номерът на мобилния телефон и адресът.

— Върви да покриеш базите заради нас, Паркър — рече заядливо Кайл, като пристъпи и застана до него зад бюрото. — Но не го приемай прекалено присърце. Една дума отгоре и ти си вън.

Паркър го изглежда за секунда, но в този момент от предната стая прозвуча нов глас.

— Паркър, моля те! Каж ми, че твоята жертва е получила сърдечен удар. Трябва ми една хубава „естествена причина за смъртта“, за да мога да си отида вкъщи. Навън вали като през потопа.

Даян Никълсън, съдебен следовател на окръг Лос Анджелис, на четиридесет и две, и ти трябваша поне няколко големи джина, за да се осмелиш да ѝ се противопоставиш. Тя не прощаваше нито на лайната, нито на престъпниците — отношение, което ѝ бе спечелило страха и уважението на всички ченгета в града. Никой не се месеше в работата на Никълсън, когато тя бе на местопрестъплението.

Тя спря точно до вратата на кабинета на Лоуел и погледна към онова, което бе останало от него.

— О, мамка му. — Беше казано повече с разочарование, отколкото с ужас. На този свят нямаше много неща, които можеха да я шокират.

Погледна Паркър с безразлични очи, които не издаваха нищо. Сетне погледна Кайл и очевидно се раздразни, че го вижда.

— Отговорният детектив е Паркър — заяви тя. — Докато не чуя нещо по-различно от някого, който е по-важен от теб, Брадли, ще говоря само с Паркър.

Дори не дочака отговора на Кайл. Онова, което той смяташе да каже, не представляваше интерес и нямаше последици за нея. Тя работеше за канцеларията на съдебния следовател. Съдебният следовател можеше и да скача, когато лаеха по-големите кучета в „Паркър Сентър“. Даян Никълсън никога.

Тя измъкна чифт найлонови ръкавици от джоба си и клекна, за да започне своя оглед на тялото.

В джобовете на Лени Лоуел имаше четиридесет и три цента и един ламиниран, избелял, с кучешки ушички билет от конно състезание в Санта Анита.

— Носеше си го за късмет.

Гласът, който беше толкова силен и властен преди малко, сега почти не се чу. Паркър погледна Аби Лоуел, забеляза, че очите ѝ отново се напълниха и заблестяха, докато наблюдаваше малкото парче червен картон в ръката на Никълсън. Сълзите се откъснаха от ресниците ѝ и се търкулнаха по бузите, едри и тежки капки, една след

друга. Лицето ѝ беше побеляло, кожата бе почти прозрачна, приличаше на най-фин китайски порцелан. Паркър си помисли, че може да припадне, и избута Кайл, за да стигне до нея.

— Билетът — обясни тя. — Носеше го са късмет. — Опитваше се да се усмихне на някаква смешка, която само тя си знаеше, но устните ѝ трепереха.

Паркър внимателно докосна ръката ѝ.

— Имате ли някой приятел, при когото да отседнете тази нощ, госпожице Лоуел? Ще изпратя полицаи да ви придружи. Ще ви се обади утре и ще определим време, когато да дойдете в участъка и да говорим за баща ви.

Аби Лоуел издърпа ръката си, без да го погледне. Очите ѝ бяха приковани към пода, към онова, което бе останало от баща ѝ.

— Не се преструвайте, че сте загрижен за мен, детектив — рече горчиво тя. — Нямам нужда от вашето съчувствие. Мога да шофирам и сама.

Никой не каза нищо, когато тя излезе от стаята, премина забързано по коридора и напусна сградата през задната врата.

Никълсън наруши тишината, като пъхна талисмана за късмет на Лени Лоуел в един плик, в случай че им потрябва по-късно като доказателство.

— Предполагам, че е трябвало да го осребри, когато е имал възможност.

[1] О Джей Симпсън — бивша футболна звезда, милионер, обвинен и съден за убийството на бившата си съпруга си и приятеля ѝ през 1993 г., оправдан. — Б.пр. ↑

[2] Робърт Блейк — актьор от 70-те години, герой от нашумелия телевизионен сериал „Барета“, обвинен в убийството на жена си. — Б.пр. ↑

[3] Въртяща се картотека за телефонни номера. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Джейс вървеше обратно към квартала на Лени Лоуел през странични улички и между сградите, избягвайки уличните лампи и откритите пространства. Сърцето му подскачаше всеки път, когато някоя кола прекосеше полезрението му. Нямаше начин да знае накъде е тръгнал преследвачът. Нямаше начин да разбере дали кучият син не е спрял на квартал и половина по-надолу, дали не е паркирал край тротоара и не рови в пощальонската му торба за пакета, който сигурно беше целта на атаката му. И откривайки, че не е там, да осъзнае, че не си е свършил работата.

Трябваше му цяла вечност, за да се върне заедно със Звяра на позната територия. Опитваше се да балансира движението на смачканото колело, като го караше само върху запазената предна гума и в същото време се подпираше с цялата си тежест върху него като върху патерица. Навехнатият му глезен пулсираше. Поне успя да намери и да обуе обувката си, но подутината в областта на глезена го възпря да завърже връзките ѝ стегнато. Ако беше газела, като в онези предавания за дивата природа, които Тайлър попиваше по канал „Дискавъри“, следващият лъв, излязъл на лов, щеше да го разкъса.

Джейс стигна до бензиностанция 76, подпря Звяра на задната ѝ стена, сетне подаде глава иззад ъгъла и огледа тъмното пространство, стигащо до осветеното с луминесцентни лампи островче на бензиностанцията. Никой не си купуваше бензин. По улицата рядко минаваха коли. Тези, които профучаваха, се бяха забързали за някъде и очевидно бяха решили, че ще стигнат до там с количеството, което имаха в резервоарите си.

Все още валеше. Той целият трепереше от студ и страх, от адреналин и изтощение. Беше мокър, слаб и на края на силите си — всичко това едновременно. До дома му имаше още много път. Веднага след като намереше телефон с монети, който да работи, щеше да се обади на семейство Чен и да помоли да извикат Тайлър. В квартирата от три стаи, която братята Деймън обитаваха над рибния пазар,

нямаше телефон. Джейс не можеше да си го позволи, но така или иначе на света не съществуваше нито една жива душа, която да го потърси или на която той да се обажда редовно.

Тази нощ му се щеше това да не беше така. Би било страхотно, ако можеше да се обади на някой приятел да дойде да го вземе. Но той нямаше приятели, само познати, и изглежда бе най-добре да не забърква никого в кашата, в която се бе озовал. Инстинктивно Джейс мислеше от гледна точка на изолацията, с която пазеше живота си дотолкова неусложнен от други хора, доколкото му бе възможно. Беше сигурен, че би могъл да мине и без да познава Лени Лоуел.

Стомахът му се бунтуваше и започна да го боли. Трябваше да сложи нещо в него. Нуждаеше се от гориво за неизвестността, която остатъкът от нощта щеше да му предложи. Двадесетте долара на Лени Лоуел бяха в джоба му. Можеше да си купи сода и шоколадово блокче. За разлика от повечето куриери, Джейс никога не държеше пари или нещо лично в торбата си. Знаеше отлично, че по всяко време тя може да му бъде насилствено отнета.

Една козирка пред будката на бензинджията предлагаше слаба защита от дъжда. Слаб мургав мъж с оранжев тюрбан седеше зад непробиваемото стъкло. Той загледа изненадано Джейс, грабна микрофона и произнесе с твърд британски акцент.

— Полицията е на другия ъгъл.

Сякаш вече им се бе обадил в очакване на обир.

— Един „Сникърс“ и бутилка „Планинска роса“. — Джейс измъкна две сгънати банкноти от джоба си и ги сложи в тавичката за плащане.

— Имам само петдесет долара в чекмеджето — достигна до ушите му гласът на мъжа. Звучеше далечен и детски през евтиния микрофон. Той посочи табелата, която висеше на прозореца между много други предупреждаващи стикери.

Прекаленото излагане на отпадъчни вредни газове може да причини дефекти по рождение у новородените.

Цигарите причиняват рак на белите дробове, но ако на човек не му пука и си ги иска, продавачът ще помоли да види личната му карта в съответствие със закона.

Нощният дежурен няма повече от петдесет долара в касата.

— И имам пушка.

Той извади една дълга пушка под разхвърляния тезгях и я насочи в лицето на Джейс, макар че прибра двата долара от табличната с другата си ръка.

— Това стъкло не е ли бронирано? — попита Джейс.

Дежурният кимна.

— Да, не можеш да ме застреляш.

— И да искам не мога. Нямам оръжие — успокои го Джейс. — Но ако ти стреляш в мен, стъклото ще спре куршума и дори може да го върне право в лицето ти. Не си ли мислил по този въпрос?

След това разпери ръцете си така, че дежурният да може да ги види.

— Няма да те обирам. Просто искам един „Сникърс“ и сода. Хайде, човече! Вали!

С крайчето на окото си успя да зърне мокрите червени стопове на полицейската кола по-надолу по улицата и пулсът му се ускори. Колата не се движеше. Както и никоя друга от останалите, които ѝ правеха компания.

— Какво става там?

Може би Лени бе повикал ченгетата, когато е установил, че пакетът не е доставен. Може би пликът е бил пълен с пари и някой си е помислил, че куриерът е офейкал с тях. Може би дори сега, докато се опитваше да си купи шоколадче от този с оранжевия тюрбан, който бе насочил пушката си към него, патрулите на полицията обикаляха улиците на града, за да го намерят.

Продавачът свали пушката и я остави на тезгяха толкова спокойно, все едно оставяше цигарата си в пепелника.

— Убийство — поясни. — Подслушах полицейската радиостанция.

Джейс почувства как кръвта нахлува в главата му.

— Кой? — попита, все още не откъсвайки поглед от струпаните в долния ъгъл от другата страна на улицата коли.

— Може би ти — отвърна продавачът.

Джейс го погледна, през ума му премина странното усещане за déjà vu. Може би той беше убитият? Може би беше мъртъв? Може би не бе успял да избяга? Може би куршумът на преследвача бе минал през него и тази сюрреалистична действителност, която го

заобикаляше, беше отвъдното. Може би този с пушката беше пазачът на портите, които водят към другия свят.

— Може би ти си убиецът — уточни продавачът и се разсмя гръмогласно, сякаш точно преди три минути не бе изказал съмнение, че Джейс е дошъл да го ограби.

— Кой е бил убит? — попита отново Джейс. Треперенето, което се дължеше отчасти на глада, нарасна, но той вече бе забравил за празния си корем.

— Те не съобщават имена, само кодове — отвърна продавачът. — Кодове и адреси.

Мъжът изрече високо адреса, който бе чул. Устата на Джейс се движеше заедно с неговата като на вентрилоквист, оформяйки думите и цифрите, но без да издава нито звук.

Адресът бе на Лени Лоуел. В офиса му нямаше никой друг, освен самия Лени.

Джейс с почуда се запита дали адвокатът е бил убит преди или след като хищникът, който го преследваше, се бе опитал да го превърне в мокро петно на пътя. Можеше да бъде и едното, и другото, даде си сметка той, ако онова, което преследваше убиецът, беше пакетът, скрит на сигурно в панталоните му. Или може би Лени го бе застрелял. И това също можеше да се случи. Макар адвокатът да бе толкова пиан, че не можеше да върви по права линия, можеше да стреля и да улучи някого.

Една от черно-белите патрулни коли на лосанджелиската полиция пропълзя по улицата и зави към бензиностанцията. Джейс с мъка потисна импулса си да побегне. Ръцете му трепереха, докато взимаше покупките от табличната. Напъха шоколадовото блокче в джоба си, отвори содата и изпи на един дъх половината.

Полицайте спряха на около десет крачки от сградата. Онзи, който караше, отвори вратата и излезе. Беше мъж с лице на юначага и здраво телосложение, целият увит в дъждобран.

— Здравсти, Хабиб — извика с глас, прекалено весел за времето. — Страхотна нощ, а?

— О, Джими Чу! — възкликна Хабиб и на лицето му цъфна широка усмивка. Един от горните му предни зъби бе посивял и обграден със злато. — Ама че дъжд! Кълна се, сякаш никога не съм напускал Лондон!

Ченгето се разсмя.

— Шибано време! Проклет дъжд! Можеш ли да повярваш, че вали така и тук? Както обикновено, Хабиб. — Полицаят извади изпод дъждобрана си портфейл. Когато наведе глава, дъждът се изсипа като поток от периферията на шапката му. Той измъкна няколко банкноти. След което хвърли поглед към Джейс.

— Ама че нощ — рече отново.

— Ъх — отвърна Джейс. — Проклет дъжд.

— Да не би колата ти да се е повредила, момче?

— Нещо такова. — Джейс вдигна отново содата към устните си, опитвайки се да бъде безгрижен, но ръката му трепереше и той знаеше, че ченгето е забелязало това.

— Какво е станало с лицето ти?

— По-точно?

Чу посочи брадичката и челюстта му.

— Май си се порязал.

Джейс пипна с ръка лицето си и се намръщи, когато докосна брадичката, чиято кожа се бе обелила при падането върху чакъла, докато бягаше, за да спаси живота си. Кокалчетата на ръцете му също бяха ожулени.

— Паднах — рече той.

— Как падна? Какво правеше?

— Нищо. Мислех си за мои работи.

— Имаш ли къде да отидеш, хлапе? Отец Майк в „Среднощната мисия“ ще ти даде топла супа и сухо легло.

Ченгето го бе взело за бездомник, за едно от уличните хлапета, които нямат дом и семейство, нито къде да отидат. Вероятно си мислеше, че Джейс или се продава, или продава дрога, за да преживява, и че някой мръсен дилър или сводник го е пребил. Джейс предположи, че прилича точно на такъв — мокър, окъсан и безпътен.

— Добре съм — каза той.

— Имаш ли си име?

— Джон Джеймисън. — Лъжата излезе от устата му без колебание.

— Имаш ли лична карта?

— Не е в мен. Трябва ли ми, за да си купя „Планинска роса“?

— На колко си години?

— На дваайсет и една.

Знаеше, че ченгето не му вярва. Сигурно си мисли, че се опитва да мине за възрастен. Понеже беше дребен и жилав, изглеждаше по-малък от годините си. Мокър и разкървавен, треперещ като куче, навярно изглеждаше още по-млад.

— И какво правиш навън в нощ като тази? — продължи да пита ченгето. — Без шапка, без палто.

— Бях гладен. Не знаех, че вали толкова силно.

— Наблизо ли живееш?

— Да. — Той каза един адрес през две преки и зачака ченгето да открие лъжата му.

— Заради убийството ли дойдохте, Джими Чу? — попита Хабиб с толкова любезен тон, все едно най-добрият му приятел му бе дошъл на гости. — Чух по радиостанцията ви.

Чу отвърна на въпроса с въпрос.

— Да си видял нещо тази нощ, Хабиб? Около шест и половина, седем?

Хабиб прехапа устни и поклати глава. След което сложи един кралски по размер сандвич „Бейби Рут“ и две кутийки диетична кола в табличната и я бутна, за да си ги вземе ченгето.

— Минаваха разни коли. Не бързаха. По-рано мина някакво нещастно момче с колело. Можеш ли да си представиш, в този дъжд?

— По кое време?

— Горе-долу по същото. Не погледнах часовника. Работех на екрана — поясни, като посочи разхвърляните листове върху масата. Беше скрил пушката.

— Откъде дойде?

— Откъдето и ти. Подмина бензиностанцията и зави надясно на ъгъла.

Джейс почувства как сърцето му заседна в гърлото, ударите му пречеха да преглътне.

— Как изглеждаше?

Хабиб сви рамене.

— Като нещастник, който кара колело в дъжда. Не му обърнах внимание. За бога, кой ще кара колело, ако е тръгнал да извършва убийство?

— Търсим някой, който може да е бил наоколо и да е видял нещо. Знаеш как е — рече ченгето, включвайки продавача на бензин в процеса на разследването, сякаш Хабиб беше нещо като помощник-шериф. Сетне погледна отново Джейс. — А ти? Да си минавал по тази улица около шест и половина — седем?

— Нямам часовник — излъга Джейс. — И не съм видял нищо.

— Не си ли забелязал момче с колело?

— Кой ще е толкова луд да кара колело в този дъжд?

— Разносвач, пощальон, куриер например. Познаваш ли някое от тези момчета?

— Защо трябва да ги познавам?

— Те висят под моста на Четвърта и Флауър — добави Чу. — Просто си помислих, че може да си налетял на тях.

— Имам си моя работа — отвърна Джейс, противопоставяйки се с последни сили на страха си. — Мога ли вече да си ходя? Или съм арестуван?

— Има ли причина да те арестувам?

— Да. Обрах Монетния двор — изкриви устни Джейс. — Навъртам се наоколо само в името на доброто старо време. Е, да си вървя ли? Целият съм мокър!

Полицаят се замисли за миг, който продължи сякаш половин час. Джейс задържа обезпокоения си непокорен поглед закован в очите на Джими Чу.

— Чакай една минута — заяви накрая ченгето.

Джейс го гледаше как отива до колата и се чудеше дали бягството не е най-доброто му решение. Ченгетата вероятно смятаха, че е бездомник, който не иска да има разпавии. Или може би Чу бе приел треперещата му ръка като знак, че е открил нещо, че може би в джоба му има кокаин за лично ползване или за продаване.

Ако решише да го разтърси здравата, за да провери за дрога, щеше да открие пакета с адреса на жертвата.

Мускулите в бедрата и прасците на Джейс се стегнаха. Той премести тежестта си върху петите, надявайки се навехнатият му глезен да успее да издържи по време на спринта.

Ченгето мушна глава в колата, каза няколко думи на партньора си и се върна с нещо в ръката си.

Джейс прехвърли центъра на тежестта си с няколко сантиметра напред, така че да може всеки миг да побегне.

— Вземи, момче.

Чу подхвърли онова, което държеше. Джейс го хвана във въздуха благодарение на рефлексите си. Когато погледна какво е, едва не избухна в смях. Едно синьо найлоново пончо от магазина за 99 цента, същото като онова, което скъса преследвачът.

— По-добре, отколкото нищо — додаде ченгето. — Може да получиш сухи дрехи в мисията, ако се нуждаеш от такива.

— Аха. Благодаря — промърмори Джейс.

— Сигурен ли си, че не искаш да те закараме? Можем да те оставим пред вратата...

— Не, не. Всичко е наред. Благодаря.

— Пази се — сбогува се ченгето и го подмина с безразличие. Джейс знаеше, че Чу не е повярвал на нито една негова дума, но го бе преценил като напълно безвреден и не достатъчно важен, за да се занимава с него. — Хабиб, ще ни се обадиш ли, ако чуеш нещо?

— Ти ще си първият, началник — разнесе се довольният глас на бензинджията през високоговорителя.

Може би си въобразяваше, че ще чуе нещо, което да разреши случая. Може би убиецът щеше да се издаде, докато предплаща бензина си. Тогава Хабиб щеше да напише сценарий за случая и може би щеше да играе във филма, или поне да види името си на екрана. Какво да се прави, това беше Лос Анджелис. В този град всеки искаше да бъде в шоубизнеса.

Патрулната кола направи завой надясно след ъгъла. Докато допиваше содата си, Джейс гледаше след нея. После хвърли кутийката в кошчето за боклук, каза едно „до скоро“ на Хабиб и се отдалечи с походка, която показваше, че няма никакви грижи на този свят.

След пет къщи коленете му започнаха да треперят.

ГЛАВА 7

— Ама че влечуго.

Паркър влезе в спалнята гол с по чаша вино във всяка ръка. Едно хубаво, плътно, ухаещо каберне от Перу. Почти не бе докосвал твърд алкохол два месеца след като го изритаха от „Обири и убийства“. През тези два месеца се бе удавил в море от него, можеше да кара лодка дори. След това един ден се събуди, каза си: „Достатъчно“ и премина на тай-чи.

— За мен ли говориш?

Жената в леглото не откъсна очи от телевизора. Лицето ѝ бе изкривено от погнуса.

— За Роб Коул, това гадно лайно. Надявам се, че ще си получи инжекцията! А след като умре, ми се ще да го изкопаем и да го убием отново.

— Това е, което най-много харесвам у теб, Даян. Преливаш от състрадание и човечност.

Подаде ѝ чашата, остави своята на нощното шкафче и се пъхна между завивките.

Между него и Даян Никълсън съществуваше онова, което и двамата смятаха за идеалната връзка. Харесваха се и се уважаваха един друг, бяха двойка животни в леглото и никой нямаше интерес, нито намерение да бъдат нещо друго, освен приятели.

Паркър — защото не виждаше никакъв смисъл в женитбата. Никога досега не бе видял брак, който да не създава проблеми и да просъществува. Родителите му водиха студена война четиридесет и пет години. Повечето от ченгетата, които познаваше, бяха разведени поне веднъж. Самият той никога не бе имал романтична връзка, която да не бъде разбита и провалена главно заради работата му.

Даян имаше свои собствени причини, нито една от които не бе споделила с него. Той знаеше, че е била омъжена за един от директорите на „Краун Ентърпрайзиз“, починал от инфаркт преди няколко години. Но когато говореше за него, което се случваше много

рядко, тя го правеше без емоции, сякаш е бил просто обикновено познат или дори незначителна вещ. Не голямата любов на живота ѝ.

Който и да бе човекът, отказал я от идеята за вечната любов, със сигурност се бе появил след брака ѝ. Любопитен по природа и по призвание, Паркър търсеше отговор на този въпрос, откакто преспаха за пръв път преди около година. Не откри нищо. Абсолютно никой не знаеше с кого се е виждала Даян след смъртта на съпруга си, но се говореше, че е имала връзка и че нещата са завършили зле.

Паркър допускаше, че мъжът или е бил женен, или е бил някой недодялан боклук — неин колега от офиса на съдебния следовател. Или и двете. Но той изостави неразгаданата тайна, приемайки, че след като Даян е била толкова внимателна и толкова дискретна, та никой от приятелите ѝ не знаеше нищо, значи не е негова работа. Тя имаше право на своите тайни.

Освен това му харесваше да си има свои тайни. Винаги бе смятал, че колкото по-малко знаят за него, толкова по-добре. Знанието е сила и може да бъде използвано срещу теб. Беше научил този урок по много болезнен начин. Сега пазеше личния си живот от чужди погледи и само за себе си. Не беше необходимо никой от полицията на Лос Анджелис да знае с кого се вижда или какво прави в свободното си време.

Даян се присмя на неговото описание за безсърдечното ѝ отношение.

— Той заслужава вана, пълна с киселина.

Гледаха новините по Си Ен Ен. Даян имаше телевизори навсякъде из къщата и понякога ги пускаше едновременно, така че да може да влиза от стая в стая, без да пропусне нищо.

Беше късно, но когато имаха убийство, винаги минаваше доста време преди да се освободят. Униформените служители чукаха по вратите, които имаха изглед към офиса на Лоуел, но магазините бяха празни през нощта и нямаше нито една жива душа, с която да говорят. Ако бяха открили някого, Паркър сигурно щеше да работи цяла нощ. Вместо това той запечата местопрестъплението, отиде до участъка, за да напише рапорта си, като накара Руис да тръгне с него, вместо да преследва Брадли Кайл като разгонена котка върху горещ ламаринен покрив. Оттам отиде направо в модерната едноетажна вила на Даян в Уестсайд.

— Един варел от петдесет и пет галона, пълен с четирийсет галона киселина — продължи делово мисълта ѝ той. — Държиш си го в мазето и го завещаваши на следващия собственик, който ще го остави на следващия, и така нататък.

Повечето жени вероятно щяха да се ужасят, че в главата му се въртят такива мисли. Даян просто кимна разсеяно.

Репортажът, който вървеше по екрана, бе относно избора на съдебни заседатели за предстоящия процес на Коул и припомняше цялата гадна история в резюме — откриването на тялото на Триша Краун-Коул, погребението, на което Норман Краун хлипаше над затворения ковчег на дъщеря си, а синът му се бе навел над рамото му и се опитваше да го утеши, пълна ретроспекция на живота ѝ чак до сватбата ѝ с Роб Коул. Това беше нелепа снимка — Коул позираше като модел на „Армани“ със смокинг, Триша приличаше на неговата по-голяма, безвкусно облечена сестра повлекана, забравена до олтара. По-добре да беше се скрила зад него.

— Погледни този клоун — рече Даян, докато показваха участието на Коул в телевизионна драма, просъществувала съвсем кратко на екрана, наречена много подходящо „Сапъорите“. — Изглежда така, сякаш си мисли, че е някоя важна клечка.

— Той е.

— В собствените си представи. Този човек живее само за едно — за себе си.

За Даян не съществуваше никакво средно положение. Роб Коул беше като бутон за включване и появата му я предизвикваше да изрази мнението си. Работеше по това убийство повече от година. Оттогава тя и Паркър бяха водили стотици разговори. Всеки път, когато някаква нова фаза в съдебния процес извадеше името на Коул във водещите новини, тя се разпалваше и за пореден път изливаше гнева и яростта си към него.

— Веднъж го срещнах на един прием, казвала съм ти, нали? — рече Даян.

— Споменът е толкова жив, все едно че съм бил там — отбеляза сухо Паркър.

Откакто бе станало убийството сигурно сто и десет пъти му бе разказвала за тази среща. Сякаш споменаването на името на Коул заключваше вратата на краткотрайната ѝ памет.

— Налетял ти е.

— Каза ми, че се опитва да снима нови серии и че аз може би ще му помогна за сценария. Главният герой трябвало да бъде съдебен следовател. Пълни глупости!

— Просто е искал да се напъха в гащите ти — каза Паркър.

— Жена му стоеше на не повече от десет крачки — продължи тя с погнуса. — А той не сваляше очи от мен. Лош човек е. Олицетворение на чара. Голямата бяла усмивка.

— Всъщност той е мъжът, който всички мъже мечтаят да бъдат и с когото всяка жена иска да си отиде вкъщи — подхвърли Паркър.

— Той е подлец!

— Предполагам, че все още не си се записала в уебсайта „Свобода за Роб Коул“ — пошегува се Паркър, като вдигна ръка, за да масажира мускулите на врата ѝ. Те бяха стегнати и корави като жици.

Даян се озъби.

— Хората са идиоти.

Паркър плъзна ръката си по нея. Тя въздъхна тихо, като склони глава на рамото му.

— По този въпрос не споря — промърмори той. — Няма значение колко отвратителен, колко виновен може да бъде един престъпник. Винаги има хора, които не искат да чуят или да проумеят това.

— Точно това казах и аз. И това са същите хора, които ще изпълняват задълженията си на съдебни заседатели. Коул ще свърши като Тед Бънди^[1] на новия век и ще се намери някоя няма като риба жена от скамейката на свидетелите, която да се омъжи за него по средата на процеса за убийство.

Паркър не даваше пукната пара за Роб Коул. Ел Ей беше от градовете, в които публичната изява бе от съществена важност, а освен че беше обвинен в убийство, Коул не бе направил нищо значително вече цяло десетилетие. Продукциите с него безславно потъваха в канализацията една след друга. Главните роли се превръщаха във второстепенни с все по-намаляващо екранно време, а той все по-често се появяваше като гостуващ актьор в епизодични телевизионни сериали и забравящи се филми едnodневки за най-големите мрежи в страната — „Лайфтайм“ и „САЩ“.

Вниманието на Паркър бе привлечено от кадър на Коул, докаран в „Паркър Сентър“ от първокласните играчи на „Обири и убийства“ Бродли Кайл и неговото приятелче Моузи. Коул с червено лице и изпъкнали очи, изпълнени с ярост, представляваше драстичен контраст с настроението, излъчващо се от ризата му за боулинг по модата на петдесетте години; момчетата от „Обири и убийства“ с каменни лица, строги костюми и вратовръзки, и засенчени от тъмни очила очи. Всеки подходящо костюмиран и свършено играещ своята роля.

— Защо тази вечер Кайл и опашката му бяха на местопрестъплението? — попита Даян.

Паркър сви рамене сякаш това не го засягаше.

— Не знам. Не съм ги поканил аз.

— Мислиш ли, че убитият е бил свързан с нещо голямо и лепкаво?

— Хората като Лени Лоуел си остават цял живот незначителни, защото не могат да се закачат за нищо голямо и лепкаво, освен ако не се спънат и не паднат в него.

— Значи се е спънал и е попаднал на нещо. И то го е убило. Нещо достатъчно миризливо, че момчетата от „Обири и убийства“ да долетят като лешояди и да душат наоколо.

— Случаят е мой, докато капитанът не ми каже, че не е — заяви сърдито Паркър. — Тогава ще се оттегля.

Даян се разсмя. Това беше гърлен, сексапилен звук, който разтърси раменете й.

— Лъжец такъв! Та ти искаше да прогониш Бродли оттам като тигър, който защитава плячката си.

— Добре де, наистина го мразя!

— Имаш пълното право. Той е копеле. Задник и половина. И аз го мразя. Всеки го мрази. Обзалагам се, че дори собствената му майка го е мразела в утробата си — рече тя. — Но всичко това е без значение. Просто не разбирам какво общо имат те с убийството на човек от дъното на обществото като този адвокат.

— Не знам — сви рамене Паркър, докато говорителят на „Последните новини“ прескочи от историята за Коул към неочакваното рязко нарастване на продажбите на класически ризи за боулинг в Лос Анджелис. — Но ще разбере. Преди да пукне зората, смятам да открия куриера с колелото.

[\[1\]](#) Известен сериен убиец, виновен за смъртта на 33–50 жени в 12 различни щата. Екзекутиран през 1989 г. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 8

Чайнатаун в Лос Анджелис не е като Чайнатаун в Сан Франциско. Тук няма хубави въжени линии. Магазинчетата, продаващи евтини сувенири и убийствени ръчно изработени чанти, са малко и далеч не представляват най-съществената част от икономиката.

Чайнатаун в Лос Анджелис е първият модерен американски китайски град, притежаван и планиран от самите китайци, който в момента беше дом за повече от петдесет хиляди души с азиатски произход. През последните години бе започнал да привлича художници и млади професионалисти от всички раси и се бе превърнал в модерно място за живеене.

Чайнатаун в Лос Анджелис е вълнуваща смесица от хора с авангардни убеждения, които го бяха направили свой дом, работеха и живееха в него. От двете страни на улиците се редуваха магазини за месо, по чиито предни витрини като странни гердани висяха заклани гъски, рибни пазари, където търговците на риба като истински факири умело боравеха с остри като бръсначи ножове, и места, където можеш да си купиш билки или лековити прахове, които китайците използват от хилядолетия. Надписите бяха на китайски. Основният говорим език беше китайски с огромно разнообразие от диалекти. Но с традиционните китайски магазинчета се редуваха галерии за съвременно изкуство, бутици и школи по йога.

Джейс се премести в Чайнатаун заедно с Тайлър, след като умря майка им. Двамата напъхаха оскъдното си имущество в няколко торби за пране, задигнати от каросерията на камиона, който го разнасяше и бе паркиран зад един ресторант, и скочиха в един автобус. Всяка вечер, когато се завръщаше в Чайнатаун, Джейс си припомняше деня, в който доведе брат си за ръка и го преведе през Портата на Синовното благочестие в едно място, където никой никога нямаше да ги потърси.

Алисия Деймън бе умряла като неидентифицирана жена в болницата „Добрите самаряни“. Джейс знаеше това, защото сам я бе

завел в стаята за бърза помощ, вземайки „назаем“ колата на един пиян съсед, прекалено замаян да забележи, че мършавото момче от съседната къща задига ключовете му.

Майка му не каза на сестрата, която я прие, своето име и адрес. Не позволи на Джейс да се появи с нея, нито да привлече вниманието към себе си по какъвто и да е начин, нито да каже истинското ѝ име и къде живеят.

Алисия не вярваше на никой с някакво положение в обществото, а най-големият ѝ страх бе от служителите на „Службата за защита на децата“, които имаха правото и властта да ѝ отнемат синовете ѝ. Оскъдната поща, която получаваха, бе адресирана до пощенска кутия и никога до апартамента, в който живееха по онова време. Нямаха телефон. Джейс беше регистриран в общинското училище под името Джон Чарлс Джеймисън. Изхранваха се с парите, които Алисия припечелваше с работата си като слугиня, където ѝ плащаха на ръка, и от чека на „Социални грижи“, който пристигаше всеки месец на името на Алисън Дженингс.

Нямаха семейни приятели. Джейс никога не бе водил свои съученици у дома. Никога не беше срещал баща си, нито бе виждал негова снимка. Когато бе по-малък, беше питал защо, но след като навърши шест години, престана да пита, тъй като въпросът му разстройваше толкова много майка му, че тя отиваше в другата стая и плачеше.

Нямаше представа кой беше бащата на Тайлър — може би барманът от пристанищната кръчма, където майка му бе работила за кратко време. Беше го виждал на няколко пъти, защото бе проследил тайно Алисия до работата ѝ, страхувайки се да остане сам в стаята, в която тогава живееха под наем. На два пъти ги видя през прозореца да се целуват, когато всички посетители си отиваха. След това неочаквано семейство Деймън си вдигна багажа и се премести в друга част на града. Няколко месеца по-късно се роди Тайлър. Джейс никога повече не видя бармана.

Винаги когато искаше обяснение за начина, по който двамата с брат му са се появили на бял свят, Алисия отговаряше с думите: „Човек не може да бъде непрекъснато внимателен.“

Трябваше да ѝ повярва. След смъртта на майка си той не предяви претенции към тялото ѝ, защото хората щяха да задават въпроси, а

въпросите не са хубаво нещо. Тогава бе само на тринадесет години и знаеше, без никой да му каже, че службата за защита на децата щеше да врххлети върху тях като ястреб и двамата с Тайлър щяха да бъдат осиновени и най-вероятно разделени.

Освен това нямаше пари за погребение. Пък и майката, която той и Тайлър познаваха, вече не съществуваше. Мъртвото тяло нямаше нищо общо с жената, която тя бе, но никога повече нямаше да бъде. Така че тялото ѝ бе пренесено в сградата на съдебна медицина в града, за да бъде съхранявано в моргата, където още триста други Джейн и Джон Доу^[1] влизаха всяка година, напразно очаквайки някой да си спомни за тях и да го е достатъчно грижа, че да ги потърси.

С остатъците от кобалтовосините свещи, взети от католическата църква на три преки от техния апартамент, и повехнали, непродадени цветя от корейския пазар малко по-надолу по улицата Джейс и Тайлър направиха нещо като помен на майка си. Подредиха малък олтар във всекидневната. В центъра му поставиха снимката на Алисия, направена преди години в определено по-добри времена.

Тайлър бе изровил снимката от покритото с плат сандъче, което майка им имаше откакто Джейс се помнеше. Беше го претършувал на няколко пъти, когато нея я нямаше, но никога в нейно присъствие. Тя не бе предложила да сподели съдържанието му с тях. Една кутия със спомени без история, без обяснения. Снимки на хора, които не познаваше, направени на места, където не е бил. Тайни, които винаги щяха да си останат такива.

Джейс произнесе кратко надгробно слово, после двамата с Тайлър изброиха качества на майка си, които най-много обичаха и които щяха да им липсват. Казаха ѝ сбогом и загасиха свещите. Джейс прегърна малкото си братче и двамата се разплакаха. Джейс се мъчеше да плаче толкова безшумно, колкото може, защото той беше по-големият и трябваше да бъде силен.

Алисия му бе казала да не се тревожи, ако нещо се случи с нея. Беше му обяснила, че в случай на нещастие трябва да се обади на един телефон, който го накара да запомни наизуст, и да попита за Али. Само че, когато Джейс набра номера в една улична кабина, му отговориха, че телефонът вече не съществува. Така че нямаше никакъв Али, но имаше много неща, за които да се тревожи.

На следващия ден Джейс излезе, за да потърси място, където да живеят. Беше хвърлил око на Чайнатаун поради много причини. Първо, искаше Тайлър да расте някъде, където да не се страхува, че някой бандит ще разбие главата му за четвърт долар или ще го отвлече, за да го продаде на някой гнусен педофил, и така да спечели пари за следващата си доза. Второ, тук общността бе толкова многообразна и еkleктична, че никой нямаше да сметне, че не са за това място. И трето, смяташе, че ако действително успеят да се скрият при китайците, нямаше да се притеснява, че някой може да ги предаде на службите за децата. Китайците управляваха своето общество по свои начини и закони, не приемаха намеса от страна на външния свят. За тях семейство беше повече от дума, определена от властите на Лос Анджелис. Трудното бе да накарат китайците да ги приемат.

Джейс обикаляше улиците в търсене на работа. Непрекъснато го отхвърляха. Никой не го искаше, никой не му вярваше, и повечето от хората му показваха чувствата си, без да изрекат и дума на английски.

В края на третия безплоден ден, когато бе почти готов да се откаже, Тайлър го помъкна към рибния пазар, за да му покаже жива морска котка в аквариума на една витрина.

Типично в негов стил, той отиде направо при човека, който изглежда знаеше всички отговори, и започна да задава милион въпроси за морските котки — откъде са дошли, колко са стари, какъв вид са, дали са мъжки или женски, какво ядат, колко често трябва да се чисти аквариумът.

Човекът, когото бе избрал да отговаря на въпросите му, бе една прекрасно облечена дребна китайка с поведение на кралица, чиято тъмна коса бе събрана на руло на тила. Може би беше на около петдесет и отгоре, но изглеждаше така, сякаш можеше да постави чаша с шампанско на главата си и да премине до другия край на квартала, без да разлее нито капка.

Тя изслуша потока от въпроси на Тайлър с вдигнати вежди, сетне го хвана за ръката, заведе го до аквариума и търпеливо отговори на всеки от тях. Той попи информацията като гъба, сякаш никога досега не бе научавал нищо по-удивително. Гледаше я с широко отворени очи, пълни с възхищение и жажда, и сърцето на жената се разтопи.

Тайлър имаше такова въздействие върху хората. В него живееше нещо едновременно невинно и мъдро. Стара душа, както го определи

мадам Чен. Госпожата ги нахрани в малкия ресторант в съседната сграда, където всеки се стараеше да ѝ угоди, докато тя даваше нареждания на китайски.

Разпита Джейс за миналото им. Той бе доста неопределен и неясен в отговорите, но ѝ съобщи за смъртта на майка им и че нямат никакви роднини. Призна също, че се страхува да не ги дадат за осиновяване, да не ги разделят, и никога повече да не се видят. Тайлър сигурно щеше да бъде осиновен бързо, защото беше малък. Но да се намери място за момче в пубертета беше трудна работа.

Мадам Чен претегли цялата информация, докато пиеше чая си. Тя дълго време мълча и Джейс беше сигурен, че ще ги отпрати да си вървят по пътя. Но когато най-накрая проговори, отклони поглед от очите на Джейс и го впери в очите на Тайлър, докато изричаше: „Семейството е всичко на този свят.“

Тези думи изплуваха в главата на Джейс, докато куцукаше по уличките на Чайнатаун посред нощ. През повечето време той се чувстваше чужд на света, аутсайдер, самотник. Не се ослани на никого, не вярваше на никого, не очакваше нищо от никого. Така беше научен. Сам беше установил много причини да не вярва и затова не си го позволяваше.

Но харесваше семейство Чен и им бе дълбоко благодарен. Беше му приятно в компанията на другите куриери, макар че едва ли можеше да ги нарече свои приятели. Това бяха неговите връзки, кръгът от хората около него и Тайлър, свързани със съвсем тънки нишки, които лесно можеше да бъдат разкъсани, ако е необходимо.

Тази нощ някой се бе опитал да го убие. Полицията го издирваше — в най-добрия случай, за да го разпита, в най-лошия да го обвини за убийството на Лени Лоуел. Нямаше при кого да отиде, за да сподели проблемите си. Да се довери на друг човек, означаваше да рискува прекалено много независимостта си. А и защо някой от хората, които познаваше, би рискувал спокойствието в живота си заради него?

Джейс можеше да види, че хлабавият кръг около него се разпада, а хората от живота му се разпръскват като частиците от метеор, който е профучал през земната атмосфера. Беше изненадан да осъзнае колко много означават за него тези обикновени връзки. Не беше се чувствал толкова слаб и така безнадеждно самотен от дните след смъртта на майка си.

Семейството е всичко.

Неговото единствено семейство бе едно десетгодишно момче и той щеше да направи всичко, за да го предпази от тази опасност.

Успя да се върне в Чайнатаун, без да предизвика нечие подозрение. Никой не го видя, освен неколцина бездомници, които подадоха главите си от кашоните, в които спяха докато минаваше покрай тях. Но утре ченгетата щяха да обиколят всички агенции за куриери, опитвайки се да открият пощальона, който бе взел пакета от офиса на Лоуел. Тогава щеше да се превърне в основен заподозрян от страна на всички. Най-вероятно преследвачът му щеше да направи същото, за да открие името и адреса и да прибере пакета, който все още притискаше корема му под ластика на шортите.

Който и да го търсеше, щеше доста да се поизпоти, докато го открие. Адресът, който бе вписал в молбата си за работа, не беше този, на който живееха с Тайлър. Него не беше дал на никого. Плащаха му в брой под масата — нещо, което не бе необикновена практика за агенциите от този бранш, които работеха нелегално, в сянка, в сектора на сивата икономика. Плащането на ръка означаваше, че нищо от парите му не отива за държавата. Той не плащаше данъци и правителството не знаеше за неговото съществуване, а агенцията не го осигуряваше със здравни и социални осигуровки.

На пръв поглед това беше рисковано. Ако случайно се наранеше по време на работа, нямаше медицинска осигуровка. А инцидентите бяха неизбежни. Статистиката сочеше, че всеки велосипедист може да очаква сериозно нараняване на всеки две хиляди мили, изминати върху колелото. Сам беше пресметнал, че навърта по две хиляди мили на всеки няколко месеца, разнасяйки и приемайки пратки. Но по този начин правеше повече пари — чисти петдесет процента върху цената на всеки курс, и ако агенцията трябваше да го осигури, може би щеше да заплати болничната му сметка веднъж, но вероятно нямаше да има работа, която да го чака, когато излезете от болницата. Компанията щеше да го смята за рисков и да го изхвърли.

Никой не можеше да го проследи и по сметките за домакинството, защото той плащаше на семейство Чен в брой за водата и електричеството, както и за кабелната телевизия в апартамента. Наемът бе за сметка на работата, която вършеше, като ринеше лед за големите шкафове в рибния пазар. Никога не водеше

гости вкъщи. Не беше достатъчно близък с никого, за да има причини за това. Рядко ходеше на срещи, нямаше време за връзки. Малкото момичета, с които бе излизал, не знаеха нищо за него, нито къде живее. Както бе свикнал от съвсем малък, той не оставяше никакви писмени следи, които да доведат до него и Тайлър.

Макар да знаеше колко трудно щеше да бъде да го открият, Джейс се страхуваше да се прибере у дома. Въпреки факта, че не налетя на ченгета, нито срещна отново преследвача си, не можеше да се отърве от чувството, че някой го наблюдава, че го следи. Някакво невидимо и всезнаещо зло се носеше над града под буреносните облаци. Или може би това бяха просто първите признаци на хипотермията, която го накара да потрепери, когато се подпря на задната врата на рибния пазар и се изкачи по стълбите за малкия апартамент.

Щом приближи до вратата, чу гласове. Мъжки гласове. Сърдити. Джейс задържа дъха си и притисна ухо към вратата, опитвайки се да дочуе разговора през оглушително биещия в ушите му пулс. Гласовете утихнаха. Сърцето му блъскаше като барабан. След това един висок глас започна да приканва да си купите кола на Черитос Ауто Скуеър.

Ние спестяваме, така че и вие спестявате. Елате на Черитос Ауто Скуеър!

Джейс въздъхна облекчено и влезе в апартамента си.

Единствената светлина идваше от телевизора в ъгъла на стаята и хвърляше разноцветни петна по малкото пространство върху двете тела на футона^[2]: Тайлър, разперил крайниците си, с една ръка и глава върху възглавницата, с изпънати крака, и възрастен мъж, когото братлето му наричаше дядо Чен. Древният баща на покойния съпруг на мадам Чен. Дядо Чен се бе изтегнал на футона, с отметната назад глава и отворена уста, ръцете му бяха обърнати с дланите нагоре, като изображение на някой измъчван светец, който се моли на Бог да го пощади.

Джейс отиде до брат си, намести главата му върху възглавницата и го покри с одеялото, което бе паднало на пода. Тайлър дори не

помръдна, нито отвори очи. Дядо Чен издаде звук и се размърда, като вдигна ръце пред лицето си, сякаш да се защити.

— Спокойно. Аз съм — прошепна Джейс.

Старият човек свали ръцете си и се усмихна, сетне заговори бързо на китайски, език, който Джейс така и не успя да научи за шестте години, през които живееше в Чайнатаун. Можеше да каже „добро утро“ и „благодаря“ и това беше всичко. Но нямаше нужда да знае езика, за да разбере, че дядо Чен го укорява, че се прибира много късно и че Тайлър се е притеснявал за него. Старецът продължи да нарежда като картечница, посочвайки часовника, после Тайлър, и размахвайки пръста си в лицето на Джейс.

Младежът вдигна ръце в самозащита.

— Съжалявам. Случи се нещо и закъснях, знам. Много съжалявам.

Дядо Чен дори не си пое дъх. Ядосан, той вдигна ръката си с изпънати палец и малък пръст до ухото си и имитира телефон.

— Опитях се да се обадя — отвърна Джейс, сякаш това щеше да го оправдае. За петдесет години живот в Съединените щати, старият човек не бе направил никакъв опит да научи езика, като виреше нос при самата идея за това, сякаш беше под достойнството му да говори английски на хора, които не желаят да научат китайски.

— Линията беше заета — обясни с мимики Джейс, като показваше как говори по телефона и линията дава заето.

Дядо Чен недоволно изпуфтя и махна с ръце, сякаш искаше да го прогони от стаята.

В този момент се събуди Тайлър, потри очи и погледна брат си.

— Наистина много закъсня.

— Знам. Съжалявам. Опитях се да се обадя на мадам Чен. Даваше заето.

— Дядо Чен беше на компютъра, ровеше в сайтовете на китайските момичета.

Джейс хвърли недоверчив поглед към стареца, който сега имаше студеното, непроницаемо изражение на някой каменен Буда.

— Не искам да гледаш порносайтове — каза Джейс на брат си.

Тайлър завъртя очи.

— Те въобще не са голи. Той си търси булка по интернет.

— Но той е на сто и двадесет! Какво ще прави с тази булка?

— Само на деветдесет и седем е — поправи го Тайлър. — Според начина на броене на годините по китайски, денят на раждането ти се приема за първия ти рожден ден. Така че според нашето броене е само на деветдесет и шест.

Джейс слушаше търпеливо този урок. Опитваше се никога да не бъде груб с брат си. Тайлър беше умен като гений, но особено чувствителен по отношение на одобрението или неодобрението на Джейс.

— Както и да е — рече той. — Все пак си е антика. Какво ще иска от някоя млада булка?

— Технически не е никаква антика, защото все още няма сто години. Колкото до булката — Тайлър направи жест с ръка, — той казва: „Ако ѝ е писано да умре, ще умре“.

Момчето погледна към стареца до себе си и изломоти нещо на китайски. Дядо Чен отговори и двамата се разсмяха.

Старецът разроши нежно косата на Тайлър, сетне удари с ръце по бедрата си и стана от футона. Беше висок колкото Джейс, бе изправен като релса, тялото му бе тънко като скелет. Лицето му бе хлътнало като изсушена глава, кожата му бе прозрачна като мокра копринена хартия и приличаше на пътна карта, набраздена от сините вени, които течаха под повърхността ѝ. Той изглежда косо Джейс, намръщен, със свити вежди. Посочи драскотините и ожулената кожа на брадичката му и каза нещо със сериозен глас, прекалено тихо, за да не го чуе Тайлър. Това беше загриженост, помисли си Джейс. Тревога. Неодобрение. Дядо Чен подозираше — и съвсем правилно, че каквато и да бе причината за закъснението на Джейс, тя не е била добра.

Старият човек пожела лека нощ на Тайлър и си отиде.

Тайлър светна лампата на масата и сериозно разгледа големия си брат.

— Какво е станало с лицето ти?

— Имах малък инцидент.

Наведе се и седна на китайския стол от твърдо дърво, като свали обувките си, внимавайки да не дърпа силно тази на десния крак. Глезенът му пулсираше от болка.

— Какъв инцидент? Искам да знам точно какво се е случило.

И преди бяха водили подобни разговори. Тайлър искаше да знае всеки аспект от работата му, до най-малките детайли. Той беше

преследван от фикс идеята, че нещо може да се случи с големия му брат, някакво нещастие или инцидент. Или с който и да е от куриерите.

Джейс нямаше никакво намерение да му казва. Веднъж беше направил тази грешка, след което установи, че брат му толкова се страхува за него, че чак се разболява, представяйки си всички опасни възможности, ужасявайки се от деня, в който Джейс може да излезе и никога повече да не се върне.

— Паднах. Това е всичко — рече той, поглеждайки сериозно Тайлър. — Врхлетях на отворената врата на един кадилак и на една разсеяна стара дама, която излизаше от него, навехнах си крака и се ожулих. Драскотини. Изкривих кормилото на Звяра и трябваше да се прибера пеша дотук.

Това беше кратката версия на случилото се. Тайлър също го знаеше. Големите му очи се напълниха със сълзи.

— Мислех си, че вече няма да се върнеш. Никога.

Без да обръща внимание на факта, че целият е подгизнал от дъжда, Джейс се приближи до футона и седна до момчето, достатъчно близо, за да го погледне в лицето.

— Аз винаги ще се връщам, братко. Само заради теб.

Една сълза се плъзна от миглата на затворения клепах на Тайлър, капна от нея и тръгна по бузата му.

— Точно така казваше и мама — напомни той на брат си. — А се оказа, че не е истина. Стават разни неща и човек не може да направи нищо. Просто така се случва. Това е карма.

Джейс стисна очи и се помъчи да си припомни какво бе прочел в речника, който изучаваше всяка вечер: „Карма е силата, генерирана от действията на човека, за да увековечи преселването на душата и впоследствие да определи съдбата му в следващото му съществуване.“

Искаше да каже, че това са глупости, че няма смисъл и няма никакво следващо съществуване. Но знаеше, че за Тайлър е важно да вярва в нещо, да търси логика в един нелогичен свят, така че се пошегува както правеше винаги в такива случаи.

— И докато се разсейваш с подобни мисли и се притесняваш, ще излезеш на улицата и ще попаднеш под автобуса. Но има едно нещо, което мога да контролирам, братчето ми, и то е, че те обичам и ще бъда там, дори ако трябва да лазя на ръце и колене върху счупените стъкла, за да стигна до теб.

Той притисна момчето до себе си. Тайлър бе стигнал до възрастта, в която всяко момче започва да мисли, че истинските мъже не се нуждаят от прегръдки, а фактът, че той все още се нуждаеше от тях, бе обезпокоителен. Но сега се отдаде на нуждата си и притисна ухото си до гърдите на Джейс, за да чуе как бие сърцето му.

Джейс задържа брат си близо до себе си за миг, чудейки се каква карма щеше да го сполети заради това, че не каза цялата истина. Тази нощ, повече от която и да е друга, почувства собствената си смъртност. Смъртта се бе появила, викайки името му, засмуквайки го в тъмния водовъртеж, където нямаше контрол над нищо, освен над собственото си желание да остане жив. Дори докато Тайлър се гушкаше в него, Джейс можеше да почувства пакета на Лени Лоуел да се притиска към корема му под тениската.

На сутринта щеше да се наложи да обясни някои неща, но сега нямаше нито сили, нито желание. Единственото, което искаше, бе да си вземе един горещ душ и да поспи. Светът едва ли щеше да изглежда по-светъл на другата сутрин, но поне щеше да има повече сили да се справи с него.

След като Тайлър си отиде в леглото и заспа, Джейс влезе в тясната баня и се разгледа в малкото огледало, висящо над миниатюрната мивка под лампичката, която стърчеше от стената като светеща брадавица.

Изглеждаше ужасно зле. Лицето му беше бледо и изпито. Единственото цветно петно бяха тъмните кръгове под очите, на бузата си имаше кал, а на брадата — червени ожулвания. Долната му устна беше сцепена, линията бе покрита със съсирена кръв. Нищо чудно, че ченгето — Джими Чу, го бе взел за бездомник.

Изми ръцете си, мръщейки се от щипането на сапуна по местата с обелена кожа на пръстите и дланите. Насапуниса и лицето, което реагира по същия болезнен начин, и го изми, наплисквайки се със студена вода, която отне дъха му за няколко секунди. Сетне отново се изправи и внимателно се освободи от мокрия суитшърт и стегнатата тениска. Рамената го боляха, целият гръден кош също. Почти нямаше част от тялото, която да не го боли, да не пулсира, да не е подута, да не кърви или да не е в синини.

Пакетът на Лени Лоуел все още бе втикнат в колана на стегнатите му колхозни шорти. Дебелият плик беше овлажнен, но

не бе повреден. Джейс го извади и го загледа, като го обръщаше в ръцете си. Целият трепереше. При нормални обстоятелства никога не би отворил пакет на клиент, без значение какво представлява. Роко — мъжът, който ръководеше „Скоростни куриери“, щеше да го уволни на минутата. Сега почти му идеше да се разсмее. Имаше много по-голям проблем от Роко.

Джейс седна на капака на тоалетната чиния и провря пръста си под ръба на плика, докато успя да го вкара и да го разкъса.

Нямаше никаква бележка. Нямаше дебела пачка банкноти. Между две парчета дебел картон имаше друг, мек плик с негативи на снимки. Джейс ги извади и ги вдигна на светлината. Двама души разменяха нещо и си стискаха ръцете. Не можеше да каже какво.

Някой бе искал да го убие за това.

Изнудване.

И аз се оказах забъркан в него.

Нямаше къде да мърда. Не можеше да отиде при ченгетата, защото не им вярваше. Дори ако им предадеше негативите, пак щеше да бъде жертва на преследвача, който сигурно се чудеше дали знае нещо или не. Преследвачът не можеше да бъде сигурен дали не е разгледал негативите, дали ги е унищожил, или ги е дал на ченгетата. Във всички случаи той представляваше слаба брънка. Изтърваната нишка, която убиецът не можеше да остави да се ветрее свободно.

Ако това беше карма, то тя бе ужасна.

Не можеше да изчака, за да види какво ще стане. Никога не беше се чувствал като жертва на нещо в живота си. Майка му не позволи това нито за себе си, нито за него. Когато се случваха неприятности, той се оправяше с тях и продължаваше да се движи, продължаваше напред. Трябваше да погледне на ситуацията по този начин. Това бе единственият начин за измъкване, да продължи напред.

Просто така се бе случило. И той бе затънал до гуша в тази мръсна история. Не му оставаше нищо друго, освен да започне да плува.

[1] Наричателно за неизвестно лице. — Б.пр. ↑

[2] Тънка китайска постеля, поставена направо на пода. — Б.пр.

ГЛАВА 9

Джейс слезе, куцукайки, по стълбите по чорапи. Обувките му, завързани една за друга, бяха праметнати през рамото му. Беше спал може би общо час и половина. Тъкмо се бе унесъл към четири, когато Тайлър допълзя до него с шепот, че се страхува. Джейс му каза, че всичко е наред и да заспива.

Брат му бе прекалено малък и вярваше в нещата, в които искаше да вярва. Джейс не можеше да си спомни някога да е бил толкова малък. Никога не се бе радвал на лукса да има някой до себе си като закрилник. Алисия вероятно е искала да го защити, но не бе уверен, че е успявала. Вместо това обаче тя му даде най-безценния подарък, който можеше да му направи: изкуството да оцелява.

Винаги го бе наставлявала да не губи ценно време в паникьосване. От паниката нямаше смисъл, никаква полза, нито печалба. И все пак онова, което караше мозъка му да тича като хамстер в затворено колело през тези няколко скъпоценни часове, през които би трябвало да спи, бяха паника и болка. В четири и тридесет той се смъкна от леглото на пода на ръце и колене, изследвайки онова, което го болеше най-много.

Глезенът му беше подут и трудно го движеше — беше го опаковал с торбички с лед за през нощта, опитвайки се да намали отока. Надяваше се, че не е нанесъл по-големи повреди на сухожилията, отколкото си мислеше. Бавно, много бавно обхвана с ръка китайския стол и като пое дълбоко дъх, се напъна да се набере и изправи.

Дори след един нормален, но трескав работен ден следващата сутрин винаги приличаше на лош махмурлук. Гърбът го болеше, сухожилията в колената бяха схванати, ахилесовите сухожилия бяха твърди като камък. Синини, порязвания, натъртвания. Дробовите го боляха от вдишването на газовете на хилядите коли, очите смъдяха, пръстите бяха свити като замръзнали, в положението, в което бе стискал ръкохватките на кормилото.

Днес не изглеждаше по-зле, отколкото след който и да е лош ден, освен че отгоре на всичко някой искаше да го убие.

Той отиде в банята, взе си един бърз, леденостуден душ, за да проясни пулсиращата си глава, сетне бинтова глезена си толкова стегнато, колкото можеше да търпи. Той пак беше два пъти по-голям, отколкото трябва, но поне можеше да стъпи на крака си, а единствено това имаше значение.

В долния край на стълбите седна, за да обуе обувките си, стискайки зъби от болка и неудобство. Челото му се покри с малки капчици пот. Можеше да чуе как камионът за разнасяне на лед работи на празен ход пред голямата врата на разтоварителната рампа. Първият звук на утрото в Чайнатаун и в другите етнически квартали, които Джейс познаваше — разносвачите за малките семейни фирми, за месарниците и ресторантите. Веднъж в седмицата месарят отсреща получаваше касети с живи кокошки и патки, които добавяха крякането си към звуците за събуждане. Джейс намираше този шум и повтаряща се програма за успокоителни, както по начина, по който би се чувствал, ако бе роден в голямо семейство.

Дрънкането на верига. Бръмченето на устройството, което вдигаше вратата. Гласът на племенника на мадам Чен — Чи, който сякаш лаеше заповедите към третия братовчед Бу Зу. Стърженето на метал в цимента, докато Бу Зу скачаше от рампата и влачеше лопатата зад себе си.

Джейс пое дълбоко глътка от влажния, напоен с миризма на риба въздух, и отиде на работа. Не каза нищо на Чи за синините и драскотините. Той не го попита. Чи въртеше търговията на рибния пазар, не харесваше Джейс и не одобряваше решението на леля си да прибере братята Деймън. За шест години така и не промени мнението си.

Джейс не се интересуваше от Чи. Той си вършеше работата и не даваше поводи за оплаквания за нещо друго, освен за факта, че не бе китаец и не говореше китайски. А това Чи смяташе за непростим грях, въпреки че самият той бе роден в Пасадина и говореше английски не по-зле от който и да е друг.

Мадам Чен много рязко и категорично бе изтъкнала пред Чи, че умението да говориш двата езика не е изискване, за да въртиш лопатата с лед и да го прехвърляш от едно място на друго. Бу Зу, който

бе на двадесет и седем години и бе умствено изостанал, почти не говореше никакъв език, но успяваше да се справи с работата си без проблеми.

Дъждът се бе превърнал в плътен, студен, ситен дъждец. Въпреки това Джейс се бе изпотил като работен кон, гадеше му се и се чувстваше слаб, докато болката изгаряше глезена му при всяко издигане на лопатата, пълна с лед. След като работи петнадесет минути, мадам Чен се появи на рампата — дребна фигурка, завита в шлифер, с огромен непромокаем чадър на карета в ръка. Тя извика на Джейс да отиде в офиса ѝ, попарвайки с убийствен поглед Чи.

— Моят свекър ми каза, че си ранен — рече тя, като затвори чадъра, докато вървеше пред него сред разхвърляното помещение.

— Добре съм, мадам Чен.

Жената се намръщи и го загледа право в лицето — блед, мокър, издран, ожулен.

— Добре ли? Не мисля, че си добре.

— Беше просто обикновен инцидент. Да си куриер, понякога е доста опасна работа. Знаете, че е така.

— Знам, че никога не си се прибирал от работа толкова късно през нощта. Неприятности ли имаш?

— Неприятности ли? Защо ме питате? Удрял съм се и преди. Това не е нещо ново.

— Не обичам отговорите, които не са отговори, Джей Си.

С ръце на кръста Джейс се огледа и прикова погледа си върху календара на стената — бе от местната банка и пожелаваше на всички щастлива нова година по китайското летоброене. Мадам Чен включи малката електрическа печка под бюрото си и уредът измърка и излъчи гореща електрическа миризма, която сякаш обезсили Джейс. За миг се замисли какво да ѝ каже. Тя заслужаваше да знае истината, дори само заради уважението му към нея. Но пък не искаше да забърква семейство Чен в тази каша. Все още сам не можеше да я проумее. Никой не би могъл да го проследи до този адрес, така че засега нямаше причини да я тревожи.

— Истината не изисква толкова дълго време за размисъл — рече безкомпромисно мадам Чен. — Само фантазиите и измислиците изискват мислене.

Джейс въздъхна.

— Вчера късно вечерта разнасях пратки и един едва не ме прегази. Паднах лошо.

— И се обади в полицията, за да опишат произшествието, затова се забави толкова до късно — продължи тя, от тона ѝ личеше, че не вярва точно това да се е случило.

— Не. Беше тъмно. Стана много бързо. Не видях регистрационните му номера.

— Затова отиде в бърза помощ, за да те прегледа доктор.

Джейс отново погледна някъде встрани, повече от неудобство, отколкото за да избегне погледай. Мадам Чен беше единственият човек, освен майка му, която не можеше да лъже успешно. Беше в състояние да преметне всеки глупак, като го накара да повярва всичко, което му казва. Защото никого не го бе достатъчно грижа за него. Той беше просто един куриер и другите чуваха онова, което искаха да чуят или им бе най-лесно да възприемат.

— Върнах се вкъщи — продължи той. — Отне ми много време, защото пътят беше дълъг, а колелото ми счупено.

Мадам Чен произнесе нещо на китайски, което вероятно не бе съвсем прилично за дама.

— Защо не извика такси?

— Такситата струват пари.

— Защо не ми се обади? — попита обидено тя.

— Опитах се. Линията даваше заето.

— Ти нямаш уважение — скастри го, като удари с ръце по бедрата си. — Шест години се тревожа за теб. А ти не ме уважаващ.

— Това не е истина — протестира Джейс. — Уважавам ви, при това много, мадам Чен. Не искам да се тревожите за мен.

Тя просъска като змия и посочи с пръст към него.

— Ти си като Бу Зу сега? Имаш камъни в главата? Мислиш си, че и аз съм като него?

— Не, госпожо.

— Ти си като член на моето семейство, Джей Си — бързо изрече тя.

Джейс почувства как в очите му нещо започва да пари. Никога не си бе позволявал да иска това, по никакъв начин, освен абстрактно, както изгубеното чувство за общност, за което бе мислил по-рано. Тайлър бе неговото семейство.

— Съжалявам — отговори той.

— За това, че ме обиждаш, или за това, че те смятам за част от семейството си?

Една крива усмивка се плъзна по устните му.

— Предполагам и за двете. Не искам да ви натоварвам.

Тя тъжно поклати глава.

— Ти си стар и в червата. Не по начина, по който е брат ти, а като човек, който е видял прекалено много.

Не за пръв път правеше подобна забележка. Джейс никога не ѝ отговаряше. Нямаше смисъл да спори за очевидното.

— Трябва да вървя, мадам Чен. Имам работа, която ме чака. Трябва да си поправа колелото.

— И как смяташ да стигнеш там, закъдето си се запътил? С вълшебен килимче ли?

Джейс не отговори. Тя свали връзка ключове от пилона на стената.

— Вземи моята кола. И не ми казвай, че не можеш. Ще я вземеш и точка по въпроса.

— Тъй вярно, мадам. Благодаря.

Мадам Чен притежаваше един двегодишен миникупър, черен, с кремав капак и кръгъл като луна покрив. Джейс внимателно нагласи Звяра в колата и се вля в рехавото сутрешно движение. Колата му даваше известно прикритие. Преследвачът никога нямаше да се оглежда за миникупър.

Въпросът бе как да влезе и да излезе от „Скоростни куриери“ без да го види някой, който може би щеше да наблюдава сградата. Трябваше да стигне до Ета преди полицаите.

ГЛАВА 10

— На ти проклетия доклад! — рече Руис, хвърляйки един-единствен лист върху бюрото на Паркър. Листът полетя във въздуха и се приземи плавно върху купчина папки, проваляйки голямото шоу, което искаше да направи, като го накара да пълзи по земята за него.

Паркър го погледна. Списък на фирмите за куриери, намиращи се на разстояние пет мили в радиус от офиса на Лени Лоуел. Беше й отнело само три минути, за да го извади от интернет!

— Ти сигурно осъзнаваш, че „да работиш в екип с колегите си“ е част от оценката ти, нали? — попита той, като стана и отиде до кафемашината.

Беше 6,43 сутринта. Беше спал не повече от два часа. В стаята имаше още двама детективи. Ямото и Крей се бяха захванали със случая на „семејната аниhilация“, от който дойде Никълсън, преди да се появи в офиса на Лени. Няколко убийства и едно самоубийство. И цяла нощ, за да се опише всичко.

Ямото, другият курсист, тракаше на лаптопа, който бе донесъл със себе си. Беше спретнат, учтив, с професионален вид и поведение и носеше костюми, по-добри от средните. Крей не заслужаваше такъв курсист.

Самият Крей бе навел лице над бюрото си и похъркваше, слюнката му се стичаше и образуваше локвичка върху яркозелената бележка, напомняща на всеки, че не е късно да се запише за семинара за справяне със стреса на тема „Животът и смъртта не бива да ни убиват“.

Паркър се върна на стола си и седна.

— Ще трябва да се научиш да потискаш настроението си, кукло — рече сериозно той. — Какво ще стане, когато вкараш някой мръсен убиец в кафеза и той започне да те дразни? — попита. — Ще те нарича с имена, по-гадни от всичко, което някога си чувала. Ще ти предложи да изпълни осемдесет и три различни вида неестествени акта върху голото ти тяло. А ти ще трябва да изтръгнеш признание от него и ще

започнеш да го наричаш шибан не знам какъв си? Това не е никак приемливо.

— Няма да го направя — нацупи се тя.

— Но току-що го направи с мен.

— Ти не си заподозрян.

— Не съм, но съм твоят шеф в момента. Ще трябва да уважаваш това положение, независимо дали ти харесва или не. Винаги ще имаш шеф в тази работа, и пред повечето от тях аз ще ти приличам на ангелче. Нямах никакви други шансове, освен да отговаряш пред един или друг задник, отсега докато дойде време да си направиш първия лифтинг на лицето.

Той стана и изхвърли кафето в боклука. Две глътки от него бяха достатъчни да подкарат мотора на камион.

— Напереността е хубаво нещо. Използвай я, докато я имаш. Но ако не се научиш да го контролираш, няма да се задържиш дълго на тази работа. Гневът сам по себе си няма да ти помогне особено. Той само замъглява преценката. Ще отблъснеш хората, от които се нуждаеш, и ще обидиш онези, които не трябва.

— От опит ли го знаеш? — попита заядливо тя.

— Да — отвърна кратко Паркър. — От опит. Учиш се от истински майстор.

Имаше чувството, че е на сто години, повечето от които бе прекарал, изкачвайки планини, след което се бе спускал от другата страна с лицето напред.

Паркър сви рамене и напъха листа в шлифера с цвят на дървени въглища, един „Армани“, копиращ едно към едно класическия шлифер. Най-новият реверанс към другия му живот. Вдигна яката му и посегна към старата мека шапка, която имаше откакто бе станал детектив. Преди него я бе носил друг детектив, а преди него друг, и така чак до тридесетте години. Добрите стари времена, когато Лос Анджелис е бил само един пограничен град и „предупреждението Миранда“^[1] не се е мяркало дори като идея в зародиш в мозъка на който и да е съдия. Времената, когато ченгетата обикновено са чакали гангстерите да слезат от самолета от Чикаго или Ню Йорк, спуквали са ги от бой и са ги пращали обратно там, откъдето са дошли.

— Хайде — рече той на Руис. — Започваме с фирмите за куриери. Първо с онези, които са най-близо до офиса на Лоуел, и ще

продължим, докато не открием кой е получил заявката му.

— Не може ли просто да ги питаме по телефона? — изхленчи тя. — Навън продължава да вали.

— Все още не си се научила да четеш мислите на хората по телефона — рязко отвърна Паркър. — Ако искаш да разрешаваш мистерии по телефона, потърси си работа в горещата линия „Психоприятели“.

Тя му показва среден пръст.

Много фина дама!

Първата агенция за куриери, в която отидоха, беше закрыта. Преди шест дни, по думите на просякинята, която се бе разположила под навеса на вратата на празния офис. Паркър ѝ благодари и ѝ даде визитната си картичка и двадесет долара.

— Защо го направи? — попита Руис, когато отново влязоха в колата. — Някаква луда, дебела стара чанта! Човече, не усети ли миризмата, която идеше от нея?

— В мисията за бездомници не предлагат душ, нито ароматерапия. Освен това тя не е луда. Беше съвсем нормална, поне днес. Кой знае какво може да види, докато живее тук. Ако няколко десетачки ще я накарат да си мисли по-хубави неща за ченгетата...

Паркър хвърли на Руис един кос поглед.

— От колко време си на тази работа?

— От пет години.

— И за пет години не си научила нищо? Как така те държат? Да не би да имаш компрометиращи снимки на началника с домашно животно?

— Може би съм си проста — отвърна тя, сдържайки гнева си.

— Дори не съм докоснал тази тема. Прекалено лесно е за обяснение.

— Искях да кажа, че не мога да си позволя да раздавам пари на разни типове по улицата.

— Правилно. Това ще нанесе удар по бюджета ти за обувки.

— А ти как можеш да си позволиш да раздаваш пари на тоз и оня?

Паркър се намръщи.

— Че то двацет долара пари ли са? Нямам намерение да се откажа от телешките пържоли. Да се инвестира в човек като онази

Мери ей там, е като да заложиш на рисков кон на състезания. Може да загубиш, но може да спечелиш и да получиш доста тлъста сума в брой. Не си ли имала доносници измежду онази армия от бандити?

— Не ми беше работа. Работех под прикритие... и без остроумни забележки, моля — предупреди го тя.

Паркър вдигна вежди.

— Не съм казал нито дума.

— И не ми говори за обувките ми. Тези на копитата ти приличат на шестотиндоларови патъци. Не познавам друго ченге, което да носи патъци за 600 долара.

— Освен ти самата.

— Това е различно.

— Кое му е различното? Обзалагам се, че гардеробът ти е тъпкан с „Маноло“ и „Джими Чуус“^[2]. Едва ли обуваш един и същи чифт два пъти в седмицата. А аз имам само пет чифта.

— Аз пък може да имам приятел, който обича да ми купува хубави неща. Дрехи, обувки...

— Че ти имаш ли приятели?

Тя не се хвана на въдицата.

— А може би ти имаш такъв приятел — продължи лукаво Руис. — Може би имаш скрити таланти. Какво ще кажеш, а, Паркър? Да не си гадже на някоя богата бабичка? При нея ли ходиш през уикендите с лъскавия ягуар, който караш? Ако си толкова добър, може би все пак заслужаваш още един, втори поглед.

— Какво знаеш за колата ми?

Тя сви рамене и се направи на свенлива.

— О, само съм чувала разни слухове.

Паркър я погледна, сетне отмести очи, когато светофара пред тях стана зелен.

— Не мисля, че е много умно едно ченге да приема скъпи подаръци. Никога не знаеш какво може да стане. Този специален за теб човек може да се превърне в истинска пречка някой ден. Може той или тя да те помолят за голяма услуга. Дори ако не си смазал ничии колелца заради тази личност, все някой ще открие, че носиш златен „Ролекс“ като благодарност от обвиняемия, и тогава част от твоята анатомия ще се окаже в машината за изстискване. Подкупи, рушвети. Все неуместни неща. Следващото, което ще откриеш, е, че някой

паразит от „Вътрешни разследвания“ се навърта и души около задника ти.

— Ако не си направил нещо лошо, няма какво да криеш — рече Руис.

— Всеки има нещо за криене, скъпа.

— Така ли? Ти какво криеш, Паркър?

— Ако ти кажа, няма да бъде скрито. Никога не разкривай страха или слабостта си, кукло. Някой може да се навърта наоколо и да те просне по гръб, когато най-малко очакваш.

Те пътуваха няколко минути в мълчание, като се промъкваха сред колите в ранния трафик. Адвокати и още адвокати, счетоводители и още счетоводители, банкери и още банкери, които се бяха устремили към своите офиси в небостъргачите в центъра на града. Мерцедеси, беемвета, поршета. Колата на детективите бе незабележим седан местно производство. „Обири и убийства“ имаха по-добри и полъскави превозни средства. Трябваше да изглеждат добре на екрана на телевизорите. Основното изискване към колите в отдела на Паркър бе да не изкушават автокрадците.

Във втората агенция — „Надеждни куриери“, един добре изглеждащ младок, облечен с костюм от „Джей Крю“^[3] и с очила, последен вик на модата, произнесе името си по букви, сякаш щеше да получи добър кредит за това — Рейни Карсон. Той им съобщи, че Лени Лоуел фигурира в техния черен списък от клиенти, които отказват да плащат. Повече не работели с него.

— Можете ли да си представите? Повечето в този списък са адвокати! — увери той Паркър, като посочи листа, залепен на стената зад бюрото му.

— Единствените дългове, които адвокатите са склонни да плащат, са за облагаемите часове — състрадателно коментира Паркър.

Телефонът иззвъня. Рейни Карсон вдигна пръст и ги погледна с извинение, докато натискаше бутона и слушаше клиента в слушалката, с молив в едната ръка, готов да пише в бележника си. Приличаше на портиер в някой хотел за тържества и юбилейни събития или на сервитьор в моден гей ресторант в Западен Холивуд, помисли си Паркър. Но времената бяха тежки. Професиите, в които даваха добри бакшиши, бяха заети от безработни писатели и актьори, жертви на

кризата, настъпила вследствие на риалити ТВ-шоу предаванията, които заливаха екраните.

Руис погледна Паркър, завъртя очи и изпусна една голяма, отегчена въздишка.

— Мисля, че иска да те покани да излезеш с него — прошепна тя.

Карсон махна с ръка сякаш искаше да каже: „Нека си говори“ и посочи с пръст шапката на Паркър.

— Страхотна шапка.

— Мен всеки ме иска, кукло — промърмори тихо Паркър с акцента на Хъмфри Богарт. — Това е моето проклятие.

— Аз не те искам.

Рейни Карсон свърши разговора с подчертаното:

— Трябва да затварям, Джоуел, полицията иска да говори с мен за нещо много важно... Не, не е за теб. Но ако настояваш, може да го уредя.

Той затвори и се извини на Паркър.

— Моят агент — такъв си е. Аз съм просто идеален за едно ново риалити гей шоу, за което „Фокс“ набира актьори, и този клоун не може да ме спре.

— Ние можем — рече сладко Паркър.

— Оу! А можете ли да ме вземете в „Най-търсените в Америка“^[4]? За няколко дни ще възстановим някое ужасно престъпление. Ще ни отнеме съвсем кратко време да ви разкажа в резюме.

— Друг път — отговори Паркър. — Имате ли представа каква куриерска фирма би използвал някой като Лоуел с лошата си репутация на платец?

— Някоя от малките компании. Отчаяни и без добро име в бранша. Евтина и мръсна.

— Като например?

— „Наистина бързи, пристигахме първи — скоростни куриери“.

[1] При арестуване полицаят е длъжен да предупреди: „Имате право да мълчите, имате право на адвокат, който да присъства на разпитите.“ Името идва от подсъдимия Ернесто Миранда, арестуван

през 1963 г., когато не са били спазени тези изисквания и впоследствие той завежда дело „Миранда срещу щат Аризона“. — Б.пр. ↑

[2] Скъпи марки обувки. — Б.пр. ↑

[3] Скъп магазин. — Б.пр. ↑

[4] Телевизионна поредица разказваща за действителни престъпници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Ета Фицджералд беше човек с навици. Всяка сутрин в шест и четвърт тя изхвърляше остатъка от своето кафе за разбуждане в мивката, целуваше старата си майка и хващаше пътя.

Живееше с майка си и четирите си деца в безлична малка къща в приятно предградие, обитавано от работническата класа, под едно от най-често използваните самолетни трасета към и от Ел Ей Екс^[1].

Семейство Фицджералд се бе преместило в Лос Анджелис от Ню Орлиънс преди осем години, когато икономиката все още процъфтяваше, преди банкрутите и терористичните заплахи да свият въздухоплавателната индустрия. Съпругът ѝ Рой, турбомеханик в „Делта“, не бе отсъствал нито ден от работа цели шест години, когато платформата се срути, докато работеше по един боинг 747, и той се преби до смърт. Ета за нула време щеше да стигне до центъра на града, ако тръгнеше в шест и четвърт. В седем и четвърт пътуването ѝ щеше да е два пъти по-дълго. А в осем и четвърт пътищата щяха да са претъпкани, колите — броня до броня, и движението щеше да е толкова бавно, че можеше да изчете „Ел Ей Таймс“ от първа до последна страница, преди да стигне там, за където се бе запътила.

Първата ѝ спирка в града винаги бе при Карл на Пета и Флауър, където сядаше да изпие втората си чаша кафе и да изяде един сандвич с мазно, прациящо от калории, задръстващо артериите яйце с наденичка. Доста често виждаше тук своите куриери също да се зареждат с енергия за през деня. Понякога бърбеше с тях, за да се докосне до живота им не само когато са върху велосипедите си. Понякога просто ги наблюдаваше.

Можеше да си намери и по-добре платена работа. Беше работила като диспечер в полицейското управление на Ню Орлиънс и за няколко години в една частна медицинска фирма в Енсино. Но се чувстваше препълнена до отказ със ситуации на живот и смърт и нямаше спешна нужда да печели милиони. Застраховката на Рой и пенсията, която получи след смъртта му, покриваха разноските на семейството.

Харесваше ѝ да работи за „Скоростни“. Куриерите бяха странни и интересни личности, сбирщина от момчета и по-възрастни мъже, които никога не са били в състояние да тръгнат по друг път, освен по неутъпкания. Те бяха като своеобразно семейство. Ета им беше нещо като майка, квачката на пиленцата.

Мойо вдигна ръка да я поздрави. Беше в далечния ъгъл на кафенето, с един крак върху стола, наведен към двама куриери от друга агенция и сигурно разказваше някоя фантастична история от своето минало. Този Мойо беше саморасляк, имаше вид на благороден варварин. Черната му като катран кожа бе опъната върху висока и кокалеста конструкция. Обличаше се с катове дрипи, като бездомник, а когато очите му ставаха големи като чинии, приличаше на луд.

Носеше му се славата, че прави вуду магии на шофьорите на такситата, които пресичаха пътя му — веднъж едва не попадна в затвора, защото бе последвал един такъв шофьор в магазин за спагети, беше го сграбчил за яката и бе започнал да сипе проклетия, докато размахвал огърлицата си от кокоши кости, нокти и Бог знае още какво в лицето му.

Това беше номер, разбира се, начин, с помощта на който да държи хората далеч от себе си. Ета случайно знаеше истинското му име — Морис, а също и че чете поезия и свири на бас саксофон в един джаз клуб в западен Ел Ей на открита сцена — „Микрофонът е ваш“.

Тя отпи от кафето си и се огледа за някое друго от своите „деца“. Джема — едно червенокосо момиче с колоездачни панталони и тясна яркоцветна блуза, смучеше огромна кока-кола със сламка, докато преглеждаше „Ел Ей Уикли“. Беше напуснала за една година колежа, за да спечели малко пари и да опита градския живот.

През прозореца Ета можеше да види Проповедника Джон да върви нагоре-надолу по тротоара, готов да започне всекидневното си празнодумство. Докато Мойо обичаше да се прави на луд, то Джон Проповедника наистина си беше луд, но някак успяваше да разнесе пратките. С помощта на божественото, предполагаше Ета. Той вършеше безпроблемно работата си, докато си пиеше лекарствата. Когато ги спреше, изчезваше по цели седмици. Шефът — Роко, държеше Джон, защото му бе племенник или нещо подобно, така че семейството имаше грижата за него.

Ета изпразни табличната си в кошчето за боклук и излезе в ранния сутрешен полумрак. Проповедника Джон приближи до нея, размахвайки своята стара, изтъркана библия, и завика:

— Сестро, сестро!

— Да не си посмял да ме занимаваш пак с тези глупости за жената на Хевер^[2]! — предупреди го Ета, като вдигна ръката си. — Аз се боя от Бога и ходя на църква, Джон Ремко!

Той се отдръпна и наклони глава, беше достатъчно разумен да не прави глупости.

— Ета! Ета, ти си моята африканска кралица!

— Кралицата на задника ти — отвърна му тя. — По-добре си вземи хапчетата, скъпи, и тръгвай към базата.

Тя клатеше глава, докато вървеше към микробуса и си мърмореше.

— Чудя се как успява да се опази и да остане жив в това движение.

Ета се пхна в микробуса и посегна да вкара ключа в стартера. В същия миг, преди да осъзнае откъде идва, една ръка запуши устата ѝ.

— Не викай.

„И да искам не мога“, помисли си тя, опитвайки да се наведе напред, за да се освободи от хватката. Очите ѝ се стрелнаха към огледалото за обратно виждане. Искаше да зърне нападателя си, така че да опише на ченгетата как изглежда. Тогава го позна.

— Аз съм.

Ръката се дръпна от лицето ѝ и напрежението излезе от нея със съскането на въздуха, който издиша.

— Господи, момче! Изкара ми ангелите! — извика тя, като все още го гледаше в огледалото.

— Съжалявам, извинявай — рече тихо Джейс. — Знаех, че ще реагираш. Ако беше извикала, можеше да привлечеш вниманието на някого. Например на някое ченге.

Ета се завъртя и погледна намръщено момчето, което лежеше свито на пода пред задната седалка. Хлапе. Твърдеше, че бил на двадесет и една, но тя не му вярваше. Не можеше да погледне милото му лице и да го нарече другояче, освен „момче“.

— И защо не искаш ченгетата да те видят? — попита, докато оглеждаше драскотините и синините по лицето му. — Какво се е

случило, самотен ездачо? В какво си се забъркал?

— Някой се опита да ме очисти по време на последния курс снощи. Едва не ме размаза на пътя.

— Хората в този град полудяват винаги когато вали.

— Не гледа ли по новините за Лени Лоуел?

— Не гледам новини. В тях няма нищо друго, освен лоши неща. Кой е този Лени? Не знам кой си?

— Моне. Не помниш ли? — отговори Джейс. — Последният ми адрес снощи. Адвокатът.

— А, да. Та какво за него?

Той хвърли на седалката до нея един сгънат вестник „Таймс“.

— Тук пише. Някой го е убил. След като взех поръчката.

Ета го погледна стреснато. Момчето не би убило никого, по-скоро майка му щеше да стане от гроба и да затанцува буги-вуги. Но очевидно се страхуваше от ченгетата, освен това имаше труп. Някой беше убит.

— Ченгетата ме търсят — продължи Джейс. — Може би съм последният, който го е видял жив. С изключение на оня, който го е убил.

— Тогава им кажи каквото знаеш — посъветва го тя.

— Няма начин. За нищо на света няма да отида в полицията. Снощи бях в офиса му. Докосвах разни предмети. Отпечатъците ми са навсякъде. Ще ме вкарат в кафеза, ще сравнят отпечатъците... Направо ще си оближат пръстите с мен. Не!

— Но, скъпи, някой се е опитал да те убие — отвърна му разумно Ета.

Джейс я изглежда учудено.

— И ти смяташ, че ще ми повярват? Нямам никакво доказателство за това. Нямахте свидетели.

— Миличък, поглеждал ли си се днес в огледалото?

— Още една причина да ме подозират. Имаше борба. Ета, ти трябва да ми помогнеш! Ченгетата рано или късно ще се появят в „Скоростни“. И сигурно ще задават много въпроси.

— Да не искаш от мен да лъжа полицията? — попита тя и се намръщи. — Това не ми харесва, не е хубаво, синко. Ако наистина няма какво да криеш, тогава недей. Някога познавах много ченгета, много детективи, занимаващи се с убийства. Те имат нюх за тези неща,

ще проследят следата. А колкото повече им пречиш, толкова по-тежък ще направят живота ти.

— Ета, моля те! Няма нужда да ги лъжеш. Просто... просто ще ги задържиш.

Момчето имаше най-ясните, най-сините очи, който някога бе виждала. И сега те бяха изпълнени със страх.

Джейс протегна ръка и я сложи на рамото ѝ.

— Просто им кажи, че не знаеш нищо за мен.

„Че аз наистина не знам нищо за теб“, помисли си Ета. За няколкото години, откакто го познаваше, тя не бе научила нищо. Не знаеше има ли семейство, къде живее, нито какво прави след работа. Представляваше пълна загадка за нея. Не беше антисоциален тип, беше кротък. Не беше затворен, беше буден. Ако си имаше сериозна приятелка, никой в агенцията не беше и чувал за нея. Смееше се на шегите. Имаше усмивка, с която успешно можеше да продава билети за кино, но през повечето време погледът му бе... как да го определи... нащрек. Не напълно подозрителен, но не канеше никого да надникне в очите му.

Ета въздъхна.

— И какво смяташ да правиш, Джей Си? Ще бягаш ли?

— Не знам — сви рамене той.

— Това не е правилният отговор, момче. Ако избягаш, гарантирам, че ще ти лепнат убийството. И тогава какво? Смяташ да бягаш до края на живота си?

Джейс затвори очи, пое си дълбоко дъх, което го накара да се смръщи от болка, сетне въздъхна.

— Ще измисля нещо. Трябва. Просто ми е необходимо малко време.

Ета поклати тъжно глава.

— Не искаш никой да ти помогне.

— Ето, теб те моля за помощ. Моля те!

— От какво се нуждаеш? Място да се скриеш?

— Не, благодаря, Ета. — Младежът погледна встрани, личеше, че е объркан. — Ако можеш да ми дадеш малко пари назаем... Знаеш, че съм почтен.

— Не знам нищо за теб — възрази тя и запали микробуса. — Имам пари в касата в офиса.

— Не мога да дойда там.

— Можеш да оставиш кльоцавия си задник там, където е сега. Ще паркирам до задната врата и ще ти донеса пари.

— Ами ако ченгетата следят мястото?

— Ти за каква ме вземаш? Скъпи, аз знам за ченгетата повече, отколкото ти изобщо някога ще научиш.

Или поне така си мислеше. Неочаквано ѝ се прииска да го разпита за всичко, което не знаеше за него, но беше убедена, че няма да получи никакви отговори.

— Виж какво, душко. Този мъртъв адвокат не е някаква важна клечка. Едва ли заслужава парите на данъкоплатците, че да поставят наблюдение над всяка агенция за бързи доставки в Лос Анджелис. Първото, което трябва да установят, е да открият кой е взел пакета. Освен ако не е някой подреден бюрократ, който си води бележки за всичко — кой, какво е направил, кога и защо. На такъв ли ти приличаше?

Джейс поклати отрицателно глава.

— Тогава лежи на пода и чакай, докато не ти кажа нещо друго.

— Ета, ти си върхът!

— Дяволски си прав — промърмори тя и отлепи микробуса от бордюра. — Всички вие не оценявате достатъчно мис Ета. Не знам какво ще правите без мен.

[1] Едно от летищата в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[2] Хевер и жена му Иаил — библейски герои, Съд. 4:17-22. Жената на Хевер дава подслон и укрива беглец, а после коварно го убива. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

„Скоростни куриери“. Много стилно лого. С дизайн, напомнящ четиридесетте години. Всичко с главни букви, леко наклонени надясно, серия от хоризонтални линии, все едно летящи наляво и подсказващи бързо движение. Табелата сигурно струваше повече от месечния наем на дупката, над която висеше.

Мястото някога е било индийски ресторант и все още миришеше на подправки, отбеляза Паркър, когато влязоха вътре. Спареният кисел дъх на старо кърпиче бе проникнал дълбоко и не искаше да напусне кралско-сините стени и боядисания в златно таван. Руис сбърчи нос и го погледна, сякаш той беше готвил тук.

— Добре дошли в нашия дом.

Мъжът, който им отвори вратата и се отдръпна, за да ги пусне да влязат, бе висок и слаб, с черни блестящи очи на фанатик.

Един хлапак с три обеци на носа и син мохаук^[1] седеше и пушеше цигара на малка маса близо до предния прозорец. След като хвърли лукав поглед към Паркър и Руис, той сложи на носа си чифт извити сребристи очила, плъзна се от стола и излезе през вратата, докато те пристъпваха в стаята.

— Всички гости са добре дошли, всички грешници ще бъдат спасени — обяви портиерът, като изви неодобрително вежди, докато оглеждаше Руис и червената дантела на сутиена, която се подаваше от черния жакет на костюма ѝ. — Известна ли ви е историята за жената на Хевер?

Паркър се огледа. Стената на дългият тесен коридор бе покрита с евтини, надупчени, избелели дървени панели, които служеха като огромна дъска за съобщения. Сметки и политическа пропаганда. „НА ВЪСТАНИЕ СРЕЩУ МАШИНИТЕ — ВОЙНА СРЕЩУ КУЛТУРАТА НА АВТОМОБИЛИТЕ“. Реклама за състезание на куриери, състояло се преди два месеца. Плакат, вербуващ донори на кръв срещу заплащане. Моментални снимки, показващи купони на маскирани с костюми куриери, върху колелата си, правещи смешки като клоуни.

Ръчно надраскани бележки върху парчета хартия, обявяващи продажбата на разни предмети. Някой, който търси съквартирант непущач. Някой, който се мести в Холандия, бе оставил прощално послание: „Където тревата е законна, а сексът свободен. Сбогом, духачи!“

Паркър показва идентификационната си карта на техния духовен водач.

— Трябва да говорим с диспечера ви.

Портиерът им се усмихна и показва с ръка към издрасканата кутийка от плексиглас и зидария без хоросан, в която една едра жена с глава, цялата в ситни плитчици, опънати назад от ярък шал, говореше по телефона, закрепен между рамото и ухото ѝ, докато в същото време пишеше с едната си ръка и посягаше с другата към микрофона.

— Ето я. Ета. Кралицата на Африка.

Гласът на жената прогърмя през малкия високоговорител.

— Джон Ремко! Вдигай смахнатия си задник и яхвай колелото! Имаш поръчка. Вземай този манифест и изчезвай оттук!

Мръщейки се, мъжът отиде до прозорчето, изрязано в стената на кутиятката.

— Мис Ета, подобен език...

Очите на жената изпъкнаха и станаха огнени.

— Не ми противоречи, Проповеднико Джон! Да не си синът на чичовия ми братовчед! Изчезвай оттук или няма да бъдеш повече ничий роднина, щото смятам да те убия!

Проповедника Джон грабна манифеста и изчезна по дългия тъмен коридор. Приличаше на порицано оттеглящо се привидение.

Паркър пристъпи към прозорчето. Жената дори не го погледна. Закрепваше бележка на една магнитна дъска. Върху всяко магнитче имаше написано име — Мойо, Джей Си, Джема, Слайд. Тя закрепил бележката на дъската под магнитчето с името П. Джон.

— Ако искаш работа, скъпи, попълни ей онзи жълт формуляр. Ако имаш работа за нас, попълни най-горния ред на манифеста — рече тя, посягайки към звънящия телефон. — Ако искаш нещо друго, няма да го намериш тук. „Скоростни куриери“ — излая в слушалката. — Какво мога да сторя за теб, сладурче?

Паркър протегна ръка през прозорчето и плъзна значката си така, че да може да я види.

— Детектив Паркър, детектив Руис. Отделете ни няколко минути, госпожо. Имаме няколко въпроса.

Диспечерката погледна значката, но не и него, докато отговаряше на човека на другия край на жицата.

— Добре, каквото и да си хванал, Тод, кукличко моя, по добре умри от него. Не ми стигат куриери... Вървяща пневмония? Не искам да вървиш, скъпи. Искам да си върху колелото. — Тя изслуша другата страна за момент, изсумтя недоволно и рече: — Ти не ме обичаш. Това мога да кажа.

Тресна слушалката, завъртя високия си стол и погледна Паркър с непроницаем поглед.

— Нямам време, синеочко. Вие носите само неприятности и нищо друго. Просто ги виждам как пристъпват към мен. Модно облечен мъж с шапка не носи нищо друго, освен неприятности. Само ще си загубя времето и парите.

Паркър свали бомбето си, ухили се и разкопча шлифера.

— Харесва ли ти костюма ми? Истински „Канали“ е.

— Предпочитам да го гледам от разстояние. Питай каквото ще питаш, сладур. Това не ти е офисът на списание GO^[2]. Имам си истинска работа.

— Изпращали ли сте куриер до офиса на Леонард Лоуел, адвокат, за да вземе пратка снощи около шест и половина?

Тя навири брадичка и дори не мигна.

— Затваряме в шест.

— Много добре — кимна Паркър с едва загатната усмивка. На дясната му буза се очерта трапчинка. — Но аз не питах това.

— Изпращам купища куриери на купища места.

— Искате ли да разпитаме всеки от тях? — попита учтиво Паркър. — Мога да освободя деня си от всякакви срещи. Те, разбира се, ще трябва да дойдат в участъка. Колко са тук? Ще кажа на партньора ми да поиска да ни пратят микробус.

Черната Немезида пред него присви очи.

— Как наричате тези бележки, които закрепяте на дъската?

— Шамандури.

— Всяка поръчка се превръща в шамандура. Тя отива на дъската под името на куриера, който ще я изпълни. Така ли е?

— Ти да не искаш да заемеш мястото ми? — попита Ета. — Искаш да те обуча ли? Нямам нищо против. Може да ме заместиш. А аз ще си пиля ноктите и ще си гледам Опра и доктор Фил всеки ден.

Маникюрът ѝ бе дълъг като нокти на мечка, намазан с пурпурен металик лак и ръчно нанесени розички върху него.

— Искам да отговорите на един прост въпрос, госпожо. Това е всичко. Можете или да ми отговорите, или ще прибера всички шамандури, които сте написали вчера, за да ги отнеса в участъка и да ги проверя една по една. А какво ще кажете за манифестите? Предполагам, че в края на всеки ден комплектувате двете заедно. Може да вземем и тях. А вие си гледайте работата.

— Нямате шибана заповед за това — сопна му се Ета. Грабна радиомикрофона, който висеше на врата ѝ, докато изопачените от смущенията думи се чуха от високоговорителя. — Десет-девет? Десет-девет, Пи Джей? Какво искаш да кажеш? Как тъй си се загубил? Че ти излезе преди две минути! Как може да се загубиш? Загубил си си ума, ето какво си загубил! Я погледни проклетата табела на улицата! Какво пише?

Куриерът отговори и Ета завъртя очи.

— Та ти си точно срещу шибаната улица! Кълна се, Джон Ремко, ако не си вземеш лекарството, ще го натъпча в устата ти собственоръчно! Направи завой и тръгвай преди някой Моне да ме е захапал за опашката.

Руис пхна носа си в прозорчето и я прекъсна.

— Можем да вземем заповед — закани се агресивно тя. — Можем да направим и живота ви доста тъжен. Знаете ли значението на думата обструкция?

Ета я погледна така, сякаш Руис беше досадно дете.

— Със сигурност знам — провлече думите тя. — Ще трябва да си вземеш малко „Метамуцил“^[3], скъпа. По-надолу, през една улица има аптека.

Руис цялата пламна. Диспечерката я изгледа с презрение.

— Виж к'во, скъпа, работих осем години като диспечер в полицейското управление на Ню Орлиънс. Не можеш да ме уплашиш.

Телефонът отново зазвъня и тя го вдигна.

— „Скоростни куриери“, какво желаете, моля?

Паркър изгледа Руис, а крайчето на устната му се вдигна леко нагоре.

— Тази е голяма работа!

Руис се нацупи. Беше ядосана, защото я направиха за посмешище.

— Не я притискай силно — прошепна Паркър. — Искаме я на наша страна. При жените финесът винаги печели пред силата.

— Е, ти би трябвало да знаеш това — намуси се Руис. — Ти я заплаши пръв.

— Но го направих учтиво и с чаровна усмивка.

Диспечерката се прехвърли от телефона на микрофона, като с едната си ръка пишеше заповед.

— Базата до Осми, базата до Осми. Джема, ти ли си, гълъбче?

Куриерът отговори и бе упътен да вземе пакет от адвокатска кантора в центъра и да го достави на адвокат във федерална сграда на улица „Лос Анджелис“. Същевременно една шамандура бе закрепена на дъската под магнита с името Джема.

— Чудя се нещо — поде Паркър, като се подпря с лактите си на плота пред прозорчето. — Вие дори не ни попитахте защо искаме да знаем дали сте изпращали куриер до този офис. Защо?

— Не ми влиза в работата. И не ме интересува.

— Миналата нощ там е бил убит един човек. Дъщеря му ни каза, че е очаквал куриер с колело. Мислим, че куриерът може би е в състояние да ни каже нещо, което би било полезно за случая.

Ета изпусна една въздишка.

— Дано Господ се смили над душата му.

— Чия душа? На жертвата? Или на куриера? — попита бързо Руис.

— Вие ме правите подозрителен, знаете ли! — рече спокойно Паркър, като я изгледа от петите до плитките на главата така свойски, сякаш се познаваха от сто години и той и преди я бе оглеждал така. — И друг път съм имал подобни трудности. Карате ме да си мисля, че има нещо, което криете.

Жената погледна някъде встрани, беше замислена. Може би претегляше плюсовете и минусите, може би осъзнаваше, че е направила грешка, като е предприела твърда тактика спрямо тях.

— Така или иначе ще го открием или ще вземем заповед — отбеляза Паркър. — Но за всички ще бъде по-добре, ако го направим приятелски. Вие не искате да ви донесем съдебна заповед за обиск, нито да обърнем целия офис с краката нагоре и да разпитаме всички куриери. Ваша ли е фирмата, госпожо...

— Фицджералд. Не, не е моя.

— Значи ще трябва да отговоряте пред шефа си и да му обясните защо е загубил печалбата от деня, защо документацията му е била конфискувана, защо полицията иска да провери ведомостите за заплати и досиетата на работниците. — Той поклати тъжно глава. — Няма да е никак добре за вас.

Жената го изглежда втренчено, твърдо, може би се питаше дали блъфира или не.

— Познавам тези деца — рече накрая. — Игрят по собствената си свирка, но не са лоши.

— Искаме само да му зададем няколко въпроса. Ако не е направил нищо лошо, няма за какво да се тревожи.

Ета Фицджералд погледна встрани и отново въздъхна, сякаш напереността ѝ се изпари, докато осъзнаваше поражението си. Телефонът иззвъня, тя го вдигна и учтиво помоли да почака.

— Беше късно обаждане — рече, като гледаше някъде в ъгъла.

— Къде е манифестът?

— Все още у куриера. Не го е върнал, за да го прикрепя в папката му. Валеше силно. Затворих и се прибрах у дома при децата.

— Днес този куриер на работа ли е?

— Все още не е дошъл.

— Защо?

Тя направи кисела физиономия.

— Откъде да знам! Да не съм му майка! Някои от тези хлапета идват и си отиват. Някои си намират и друга работа, освен тази. Да не им вода дневник!

Паркър извади бележник от вътрешния джоб на шлифера си.

— Как се казва?

— Джей Си.

— Какво означава това?

— Означава Джей Си — отвърна ядосано тя. — Така му казваме — Джей Си. Номер шестнайсет.

— Къде живее?
— Нямам представа.
— Нещо трябва да пише в досието му.
— Той е 1099. Няма досие.
— Значи независим наемен работник — уточни Паркър. — Няма характеристика, нито здравна застраховка, нито осигуровки.

— Точно тъй.
— Ще се осмеля да предположа, че получава заплата си в брой.
— Това не е по моята част — отвърна остро Ета.
— Да се обадя ли за съдебна заповед? — попита Руис, като извади мобилния си телефон от чантата.

Паркър вдигна ръка и я спря. Вниманието му бе насочено към диспечерката.

— Той сигурно има телефон.

— Няма.

Руис изсумтя и започна да набира някакъв номер.

— Като ви казвам няма, значи няма!

Паркър я изгледа със съмнение.

— Никога не ви се е обаждал? Да каже, че е болен, да помоли за нещо, да ви съобщи, че закъснява?

— Обажда се по радиовръзката. Но наистина нямам телефона на туй момче.

Руис започна да говори по телефона си.

— Детектив Рене Руис, полицейско управление Ел Ей. Трябва да говоря със заместник областния прокурор Лангфийлд относно една заповед за обиск.

— Може би има адреса му някъде — рече неохотно диспечерката.

Телефонът светеше като коледна елха, на всяка линия имаше обаждания, които идваха едно след друго. Тя грабна слушалката, натисна втория бутон и каза:

— Обадете се след малко. В момента са ме нападнали ченгетата.

Стана и отиде до шкафа в ъгъла на кутийката си, където порови в чекмеджето и извади нещо, което приличаше на празна папка.

— Просто едно от онези места с пощенски кутии — рече, като му я подаде. — Това е всичко, което знам. И няма да кажа нищо повече, дори и да ме измъчвате.

Паркър вдигна вежди.

— Надявам се, че няма да се наложи. Може ли да ни кажете как изглежда?

— Русокосо, синеоко, бяло момче.

— Има ли негова снимка на тази стена? — попита Паркър кимвайки към панелите.

— Не, сър.

— Благодаря за сътрудничеството, госпожо Фицджералд. Вие сте един съвестен гражданин.

Ета му се озъби и грабна тресящата се слушалка на телефона, пренебрегвайки напълно присъствието им. Паркър отвори папката и прегледа първата страница за информация — заявление за работа.

ИМЕ: Джей Си Деймън.

Затвори папката и я подаде на Руис. Вместо да тръгне към изхода, отправи се надолу по коридора към задния вход на бившия ресторант — където бе стоята на куриерите. Диспечерката хвърли слушалката и извика след него.

— Ей, къде си мислите, че отивате?

Паркър й махна в отговор с ръка.

— Не ни изпращайте, госпожо Фицджералд. Ще намерим пътя и сами. Паркирахме по-близо до задния вход.

Детективът хвърли един поглед в стаичката, която някога е била малка трапезария за интимни вечери, а сега бе превърната в канцелария на куриерите от „Скоростни“, никой от които не бе положил усилия, за да я приспособи за тази цел. От състоянието на мястото беше лесно да се предположи, че тези хора не се изкачваха по стълбицата на успеха и нямаше къде по-долу да слязат. Обзавеждането се състоеше от две поочукани бюра, отрупани с хартии и документи, мръсен бутилковозелен пепелник върху масичка за кафе пред диван, който изглеждаше така, сякаш е бил намерен край някоя канавка.

По-надолу по коридора онова, което е било гардеробна, сега бе тъмночервен килер, натъпкан с папки.

Паркър блъсна въртящата се врата, водеща към кухнята, където във въздуха се носеха цигарен дим и разговори, заедно с леката, сладка, избледняваща миризма на загорели тенджери. Момчето със синия мохаук седеше на маса от неръждаема стомана за подготовка на продуктите. То замръзна като малко животно, изведнъж осъзнало, че е

хванато от хищника, който ще го убие, ако помръдне. Един доста дивашки изглеждащ мъж с вид на шаман стоеше облегнат на мивката и пушеше цигара. Не бе нито изненадан, нито стреснат да види двете ченгета да влизат.

— Може ли да ви помогнем, добри хора? — попита той. Акцентът му бе от Ямайка.

— Някой от вас, господа, да познава Джей Си Деймън?

Мохаукът не отговори нищо. Растаменът^[4] дръпна от цигарата си.

— Джей Си? Разбира се.

— Виждали ли сте го днес?

— Не.

Паркър огледа пространството, което очевидно куриерите смятаха за тяхна територия. Две очукани колелета бяха подпрени на стената. Разхвърляни велосипедни части, бирени бутилки и кутийки сода се търкаляха в ъгъла. Стаята бе изпразнена от кухненските уреди. Мръсен стар хладилник „Дженерал Електрик“, който някога е бил бял, заемаше част от помещението, заобиколен от онова, което някога се е намирало в него. Гнусен зелен диван се бе настанил на мястото, където преди е имало готварска печка. Една маса и столове от всякакъв вид и калибър стояха близо до задната врата, върху масата имаше списания и разбъркани изписани листа. Централната вещь бе един тас от автомобил, използван като гигантски пепелник.

— Знаете ли къде живее?

Растаменът поклати глава.

— Защо го търсите?

Паркър сви рамене.

— Може би е видял нещо, което се е случило снощи.

Никаква реакция.

Руис пристъпи към Мохаука.

— А ти? Какво ще кажеш ти?

— Не знам нищо за никого.

Огледа я доста нахакано. Не можеше да избяга, не можеше да се скрие, така че зае поза.

— Хубав сутиен.

Руис оправя самото си.

— Момчето работи тук. Как може да не го знаеш, умнико?

— Не съм казал, че не го познавам. Казах, че не знам нищо за него.

— А ще знаеш ли, ако те подпра до тази стена и намеря дрога в джобовете ти?

Мохаукът се начумери. Паркър поклати глава и завъртя очи.

— Извинявам се заради партньорката си. Тя бързо се пали. Сипе едно брутално обвинение след друго.

Руис го сръза с поглед.

— Той ни губи времето. Ти какво искаш да го правя? Да седна и да изпуша един джойнт с него?

— Ще бъде против правилата — отвърна Паркър.

Тя го нарече лайно на испански.

Растаменът издуха пушека през носа си.

— Джей Си. Ние го наричаме Самотния рейнджър.

— Защо? — попита Паркър. — Да не би да носи маска? Или сребърен куршум? Или живее с индианка?

— Защото обича да бъде сам.

— Човек не е остров.

Тъмнокожият се отлепи от мивката. Под впечатляващата му глава със страховити сплъстени кичури сиво-кестенява коса имаше тяло, силно като дърво. Стегнатите му мускули, обвити в черна кожа, изглеждаха като струговани от майстор скулптор. Той отиде до таса, служещ за пепелник, пироните на колоездачните му обувки тропаха по циментовия под.

— Този е — заяви той.

Паркър отвори портфейла си, от който се подаде пачка зелени банкноти, извади визитна картичка и я сложи на масата, побутвайки я към Мохаука.

— Ако го чуете, кажете му да ми се обади.

Върна обратно портфейла на мястото му и излезе през задната врата. Руис почти щеше да го събори, бутайки го, за да се изравни с него.

— Какво беше това, дявол да те вземе? — Гласът ѝ беше тих, но въпреки това изпълнен с жлъч и язвителен.

— Кое?

— Можеше да ме подкрепиш. Можехме да изстискаме малкия пънкар.

Паркър погледна към две колела, завързани с верига към газова колонка.

— Можехме. Но това не е начинът, по който искам да играя. Случаят е мой, тъй че ще се съобразяваш с мен. Когато случаят е твой, ще те оставя да се караш с толкова хора, с колкото искаш.

Просеката бе като всяка междублокова алея в центъра на града — тясна, мръсна долина между тухлените стени на сградите. Лентата небе над тях беше с цвят на сажди. Ограничените места за паркиране зад фирмите бяха пълни с бусове за доставка, сгушени заедно като коне в дъжда.

— А твоят начин е да подкупваш всеки? — заяде го Руис.

— Не разбирам за какво говориш, госпожо Руис. Да си видяла пари да преминат от едни ръце в други?

Един тъмносин микробус стоеше заклещен между стената и зелен дъмпстер за боклук. „Горд родител на уважаван ученик“ гласеше лепенката, залепена на задното стъкло. Колата на Ета Фицджералд.

— Идеята ти за подкуп не е особено подходяща в този случай — продължи Паркър, като обиколи микробуса. — Не се отнася за мен. Не съм направил никому никакви предложения. Но човек никога не знае. Мохаукът може да си помисли, че е било намек. Идеята може да му повлияе да ни каже нещо, което в противен случай не би направил.

Руис не искаше да се успокои. Паркър смяташе, че на нея ѝ харесва да бъде ядосана. Гневът беше като гориво, подхранваше енергията ѝ. И вероятно я караше да се чувства по-значима, отколкото бе, дори по-силна физически, отколкото в действителност. Но само в собствените си очи.

— И тогава какво? — попита тя. — Идва при теб, казва ти нещо и ти го вкарваш в пандиза?

— Идва при мен, казва ми нещо и аз го спасявам от теб. Признавам, щастлив съм, че имам партньор, който прави толкова много за мен.

Детективът хвърли поглед през прозореца на микробуса. Обикновените неща от багажа на едно семейство. Футболна каска, войничета, черна кукла Барби. Бутилки от вода „Ероухед“, които сигурно се търкаляха като кегли за боулинг, когато колата бе в движение.

— Какво правиш с толкова много пари в джоба си? — промърмори сърдито Руис.

— Не си наясно колко пари имам. Може да са само двайсет долара по един, ако искаш да знаеш. И не е твоя работа.

Тя се нацупи, скръсти ръце и му показа цепката между гърдите си. Червената дантела привличаше очите му като магнит.

— Какво търсиш?

Паркър сви рамене.

— Просто искам да получа представа за всичко.

— Да вървим да намерим това момче. Замръзнах.

— Шейсет процента от телесната ти топлина излита през главата ти.

— Я си затваряй устата!

Той се отдалечи от микробуса, после го погледна отново, нещо привлече вниманието му. Намръщи се и се върна обратно в сградата, а Руис го последва по петите като териер.

Ета Фицджералд отново говореше едновременно по телефона и радиото. Когато ги видя през прозорчето си, замръзна и ги загледа втренчено, докато приближаваха към нея.

— Сега пък какво има? — попита сърдито тя. — Вие сте ужасни досадници. Защо не отидете да прекарате времето си някъде другаде?

Паркър се ухили и сложи ръка на гърдите си.

— Не се ли радваш да ни видиш? Аз съм съкрушен.

— Харесва ми да разбивам сърца. Хайде, чупката! Ти си по-лош и от дете.

— Става въпрос за колата ви — рече той. — Може ли да излезете с нас за минута?

Тя пребледня като мъртвец, затвори телефона и изключи радиото.

— Колата ми ли? Че какво ѝ е на колата ми?

Паркър ѝ направи знак да го последва и тръгна по коридора.

Навън дъждецът отново се бе съгъстил, капките падаха като плътна завеса около тях. Паркър нагласи шапката на главата си и отиде към задната част на микробуса.

— Стопът ви — каза, като посочи с ръка. — Счупен е. Не е голяма повреда, но все пак... Ще ви глобят в ден като този.

Ета загледа задната част на колата си. Изражението ѝ бе на човек, на когото му се гади.

— Не от мен — продължи Паркър. — Вече не ми дават да пиша квитанции за глоби. Просто исках да ви обърна внимание.

— Благодаря, детектив — отвърна меко Ета. — Наистина много благодаря.

Паркър докосна с пръст шапката си.

— Винаги на вашите услуги, госпожо.

[1] Дреха, наподобяваща пончо, с цветовете на индианците мохави — Б.пр. ↑

[2] Известно мъжко списание. — Б.пр. ↑

[3] Търговското име на диетични фибри на „Проктър и Гембъл“, намаляващи холестерола. — Б.пр. ↑

[4] Раста — специфична религия в Ямайка, подобна на вуду, черна магия и др. В случая — човек, изповядващ раста. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Джейс наблюдаваше от другата страна на алеята, скрит във вътрешността на един наквасен от дъжда мукавен кашон, захвърлен зад магазина за италиански мебели. Топчетата от стиропор, служещи за уплътнение, бяха полепнали по него като мухи.

Да остане на задната седалка в колата на Ета, както му бе предложила тя, му се стори прекалено рисковано. Там щеше да бъде уязвим, безпомощен, все едно в капан. Не, идеята не беше добра. Нуждаеше се от пространство, от удобен наблюдателен пункт, от пътища за отстъпление и бягство. Веднага след като Ета влезе в сградата на агенцията, той се измъкна от микробуса и претича през алеята. Кашонът беше подходящо скривалище, наполовина скрит от камиона, с който разнасяха мебелите от магазина. В близките няколко часа магазинът нямаше да бъде отворен. Щеше да бъде на безопасно място, ако се скатаеше за малко в него.

Ета му бе обещала да се върне с парите веднага, но половин минута след като влезе в сградата, се появи Проповедника Джон, който завърза колелото си до контейнера за боклук и също нахълта вътре. След него пристигна Мойо, подпре му момчето, на което казваха Железаря, заради многобройните пиърсинги по тялото му. Те вероятно не бяха попълнили отчетите си от предния ден и си бяха отишли вкъщи заради дъжда. Сега идваха по-рано, за да свършат тази работа, преди да започнат курсовете.

Ета не се показваше никаква.

Всичко, което трябваше да стори, бе да сложи парите в един плик и да излезе, за да го остави в колата си. Нямаше никаква следа и от шефа Роко, нито от партньора му Влад, който по цял ден не правеше нищо друго, освен да пуши, да говори с други руснаци по мобилния си телефон и да нарежда топки за голф из офиса. Роко обикновено идваше към девет. Влад се появяваше не по-рано от обяд и почти винаги беше махмурлия.

Хайде, Ета! Хайде. Побързай!

Джейс се сви в своето с няколко номера по-голямо армейско яке и погледна страницата на вестника, която се бе опитал да ѝ покаже в микробуса. Препрочиташе статията за стотен път. Насилственото напускане на света на Лени Лоуел бе събрано в две колони, заровени в дебрите на „Ел Ей Таймс“. В тях се казваше, че адвокатът е бил намерен от дъщеря си Абигейл, на двадесет и три години, студентка в Югоизточния университет по право, след като е бил пребит до смърт в офиса си. Предстоеше аутопсия. Детективите от полицейското управление на Лос Анджелис проверяваха всички следи.

Аби Лоуел. Красивата брюнетка на снимката върху бюрото на Лени. Студентка по право. Джейс се зачуди дали беше забелязала нещо. Може би бе видяла преследвача да се измъква от офиса на баща ѝ — мястото на престъплението. Може би знаеше кой би искал смъртта на Лени и защо. Може би познаваше хората на негатива.

Вратата на „Скоростни куриери“ се отвори и оттам излязоха двама души. Първо мъжът: среден ръст, средно телосложение, скъп на вид шлифер и шапка като на детективите от филмите през четиридесетте години. Сам Спейд. Филип Марлоу. След него — дребна жена в черен костюм, в цепката на V-образното деколте на сакото ѝ проблясваше червено.

Беше бясна. Испански тип. Сам Спейд очевидно не ѝ обръщаше никакво внимание.

Ченгета. Поне мъжът със сигурност беше, въпреки че бе много добре облечен. Джейс имаше шесто чувство по отношение на ченгетата. Те се държаха по определен начин, вървяха по определен начин и жестикулираха по определен начин. Очите им никога не преставаха да претърсват територията, когато отиваха на ново място или попадаха в нова ситуация. Те запомняха всичко в близката околност, в случай че по-късно трябваше да си спомнят детайлите.

Ченгето обиколи бавно микробуса на Ета, като надничаше през прозореца. По гърба на Джейс пропълзя хлад, кожата му настръхна като на гъска. Жената изглежда бе заинтересувана повече да се заяжда с мъжа, отколкото да гледа в микробуса. Никой от двамата не се опита да отвори вратата. След това заедно се върнаха вътре.

Джейс потръпна. Защо ченгетата ще се интересуват от микробуса на Ета, освен ако някой не им бе казал, че той е там? Ета го

бе посъветвала да отиде в полицията. Може би беше взела решението вместо него?

Каза си, че не бива да е разочарован, защото всъщност никога не бе очаквал нищо от когото и да било. И въпреки това беше. Хората никога не държат на думата си. Смятат да изпълнят обещанието в момента, в който го дават, но добрите им намерения се изпаряват, когато ги притиснат. Това винаги бе ситно написано при всяка сделка: *Не важи при представяне на смекчаващи вината обстоятелства.*

Ета се отнасяше към куриерите сякаш беше тяхната ексцентрична заместник-майка. Тя имаше добро сърце. Но защо трябваше да си слага главата на дръвника заради него? Имаше си свой собствен живот, деца, които бяха на първо място в живота ѝ. Той не бе част от нейното семейство. Или може би тя бе от типа майки, които се ръководят в постъпките си от „доброто на децата“, а то почти винаги се оказва лошо.

Джейс се наруга за глупостта, че е отишъл за помощ при нея, че я помоли да излъже заради него. Фактът, че забърка и други хора в тази каша, означаваше, че е загубил контрол над ситуацията. Но той търсеше бърз начин да получи няколко стотачки на ръка. Парите щяха да му помогнат, ако се наложеше да се покрие някъде за известно време. Не искаше да тегли пари от банката си, всъщност не беше банка, а едно огнеупорно, заключващо се с шифър сандъче, което криеше във вентилационната шахта в банята на апартамента. Тези пари бяха за Тайлър, за да продължи да живее, ако нещо се случеше с него.

Ето че *нещото* се бе случило.

Беше време да тръгва.

Използвайки камиона за доставки като прикритие, Джейс се измъкна от кашона. Вдигна яката на якето, сви рамене и като държеше вестника над главата си, за да се пази от дъжда, тръгна надолу по алеята. Опитваше се да не куца, стараяше се да изглежда, че не бърза, сякаш се разхожда безцелно, сякаш не му се иска да хукне да бяга. Гледаше в земята.

И сега накъде, Джей Си?

Негативите бяха в плика под ризата, залепени с лепенка към кожата му. Трябваше да намери безопасно място да ги скрие, някъде далеч от Тайлър, далеч и от семейство Чен. Очевидно за някого те бяха

много ценни. Можеше да ги използва като средство, като осигурителна полица, ако нещата станеха още по-кофти, отколкото вече бяха. Трябваше да намери безопасна, неутрална територия. Някакво публично място. И трябваше да стигне до Аби Лоуел.

Една кола зави в началото на алеята и запълзя бавно към него.

Тъмен седан.

Напукано предно стъкло.

Страхът блъсна Джейс в корема и потече по вените му като живак. Бърз, отровен, изгарящ. Искаше му се да зърне лицето на преследвача си. Да придаде човешки образ на чудовището. Да се увери, че на дневна светлина човекът е просто обикновен дребен мъж, който не представлява никаква заплаха. Но това, разбира се, не беше вярно. Този човек искаше нещо, което Джейс притежаваше, и дори ако му го дадеше, вероятно пак щеше да го убие, защото знаеше прекалено много. Макар че всъщност не знаеше нищо.

Колата намали ход, когато приближи.

Гърдите на Джейс се стегнаха. Беше откъм страната на шофьора. Дали щеше да го погледне? Зад клепачите му като светкавици избухнаха картини от миналата нощ. Той беше на колелото си, хвърли със замах U-образния катинар към предното стъкло. Не можеше да си спомни шофьора. Дали той си го спомняше? Тогава носеше каска. И защитни очила.

Джейс погледна с крайчето на окото си, когато колата почти се изравни с него.

Глава като квадратен каменен блок, малки подли очички, тъмна коса, късо подстригана. Кожата беше бледа, със синкави оттенъци под брадата. Имаше парченце бяла лепенка през гърбицата на носа и черна брадавица отзад на врата. Брадавица, която приличаше на стърчащ израстък, с размер на гумичката в долния край на молива.

Седанът се плъзна край него като пантера в джунглата, спокойно, мазно, зловещо.

Джейс продължи да върви, съпротивлявайки се на желанието си да погледне назад. Краката му бяха меки като желе.

Типът обикаляше около офиса на „Скоростни“. Значи знаеше къде работи. Ами, разбира се, нали пощальонската му торба бе у него. Друг проблясък на паметта: как е хванат и дърпан назад от каишките на чантата. В нея нямаше нищо особено — помпа за гуми, резервна

туба, няколко празни манифеста... и върху тях логото на „Скоростни куриери“ и адресът, написан с червени букви най-горе на страницата.

Следващото, което щеше да се опита да открие, бе адресът му, също както бяха сторили ченгетата. Но никой нямаше да успее, увери сам себе си Джейс. Единственият адрес, който имаха в „Скоростни куриери“, бе номерът на старата пощенска кутия. А единственият адрес на тази кутия, който фигурираше в пощата, бе на стария им апартамент, в който бе живял за кратко с майка си, преди да се роди Тайлър. Никой нямаше да бъде в състояние да го намери.

Но акулите бяха във водата и кръжаха около него в очакване да го нападнат, и стесняваха все повече и повече кръга.

Две ченгета и един убиец.

„Никога не съм искал да бъда известен“, помисли си Джейс, като прекоси улицата. Известността винаги е свързана с прекалено много неприятности.

Успя да хвърли бегъл поглед през рамо. Стоповете на седана светеха в далечния край на алеята.

Джейс забави още повече крачките си си, болката в глезена му пулсираше при всяка стъпка. Не можеше да си позволи да я усеща. Нямаше излишно време, за да я лекува. Сега цялата му енергия трябваше да бъде впрегната в една-единствена цел — да оцелее.

Трябваше да намери Аби Лоуел.

ГЛАВА 14

— Е, какво е твоето мнение? — попита Паркър, когато се вляха в движението на улицата.

— Щастлива съм, че нямам шибана работа като тази — отвърна Руис, като провери прическата си в огледалото на гърба на сенника срещу слънце. Косата ѝ се бе накъдрила от влагата. — И така, разбрахме къде работи заподозреният — продължи тя. — Но той няма да се върне скоро тук. Научихме откъде взема пощата си, но не знаем къде живее. И нищо повече не можем да направим.

Паркър издаде невъзпитан звук, като свирка за начало на мач или шоу.

— Грещиш. Първо, можем да вземем отпечатъците му от молбата за работа. Знаем името или в най-лошия случай псевдонима му. Можем да изровим документите му, ако има такива. Да разучим подробно предишните му лоши постъпки, пак ако има такива. Шансовете да се е провинил са доста добри. Той очевидно се крие, получава заплатата си в брой, пощата — в пощенска кутия, няма адрес, няма телефон. Действа като мошеник, като човек, който крие нещо.

— Може би е бездомен — отбеляза Руис. — Ами ако няма досие?

— Ако отделът по отпечатъците успее да извади ясен отпечатък от молбата му за работа и ако той съвпада с отпечатъците по оръжието на убийството, ще ни падне в ръцете. Освен това диспечерката знае повече, отколкото казва.

— Да, но едва ли ще ни го каже.

— Тя има съвест, не обича да нарушава правилата. Но защитава куриерите си. Те са нещо като семейство, а тя е майка им. Ще ѝ дадем малко време да помисли, после ще се върнем. Смятам, че би предпочела да действа правилно.

— Аз пък смятам, че е кучка — измърмори Руис.

— Не бива да приемаш нещата лично. Направиш ли го, ще загубиш перспективата. В случая е по-добре да играеш по нейната

свирка. Ти изигра чудесно ролята на лошото ченге, Руис — продължи той. — Удава ти се. Имаш талант и притежаваш цял набор от инструменти. Трябва обаче да се научиш да не ги хвърляш всички наведнъж по главата на свидетел или заподозрян.

С ъгълчето на окото си можеше да види, че тя го наблюдава. Не знаеше какво да прави с него. Нервираше се от съветите му и не вярваше на похвалите му. Е, добре. Трябваше да бъде извадена от равновесие. Да се научи да познава хората и да се адаптира към обстановката. Би трябвало да е научила това още през първия си ден в униформа.

— Господи — промърмори Паркър. — Говоря също като някой учител.

— Ти си учител. Така да се каже.

Детективът не отговори. Настроението му се бе променило на 180 градуса. През повечето време се опитваше да се фокусира върху целта си в отдела. Не мислеше за себе си като за учител. Изчакваше шанса да се завърне отново на голямата сцена.

Можеше да напусне. Не се нуждаеше нито от парите, нито от кавгите. Работата, която вършеше като странично занимание, плащаше дълговете и сметките му, тя му купи ягуара и скъпите дрехи в гардероба. Но той бе прекалено упорит, за да напусне сам. Пък и всеки път, когато се залавяше с някой случай, чувстваше старата тръпка, вълната от адреналин, която му напомняше, че обича работата си. Обича онова, което върши. Беше достатъчно старомоден, за да бъде горд, че носи полицейската значка и върши полезна за обществото работа.

И всеки път, когато се залавяше с поредния случай и чувстваше адреналина да го залива, Паркър се хващаше, че някъде дълбоко в себе си все още вярва, че точно този случай ще обърне всичко. Това можеше да бъде случаят, който да докаже способностите му, да изкупи вината, да го реабилитира, да спечели отново уважението на враговете му.

Но ако това бе точно случаят, който имаше потенциала да преобърне кариерата му, то „Обири и убийства“ със сигурност щяха да направят всичко възможно да му го отнемат, дори със сила.

Паркър обърна колата и влезе в паркинга на малък базар, където имаше цяла верига от магазини за хранителни стоки и малки ресторантчета — „Ноа Багелс“, „Джамба Джус“, „Старбъкс“.

Шофьорът избира радиостанцията, а пътникът — ресторанта. Това неписано правило важи във всяка кола. Паркър обикновено избираше свърталище на ченгета, не защото много обичаше полицаите и не можеше да живее без тях, а защото му харесваше да подслушва, да долавя настроенията на улицата, да събира парченца от клюки, които можеха да му бъдат полезни. Руис обаче избра „Старбъкс“. Поръчката ѝ винаги беше дълга и прекалено сложна, и ако сервираните блюда не отговаряха съвсем точно на желанието ѝ, караше да ги приготвят отново, понякога като правеше невъобразима сцена, друг път като пърхаше кокетно с мигли. Биполярно беше това момиче и това си е.

Паркър влезе в „Джамба Джус“ и си взе един плодов сок, с добавка на протеин и пшенични кълнове, после отиде в „Старбъкс“ и избра маса в задната част с добър изглед към вратата. Седна на ъгловия стол и взе вестника, който предишен посетител бе оставил. „Таймс“.

Продължаваше да си блъска главата защо снощи „Обири и убийства“ се бяха появили на местопрестъплението. Трябваше да има някаква причина. Те бяха момчетата за първа страница, които работеха по случаи за първа страница. Лени Лоуел не беше за първа страница. „Таймс“ най-вероятно въобще нямаше да си хаби мастилото за него.

— Пазиш фигурата си на момиче, а? — попита го Руис, като седна при него.

Паркър продължи да преглежда вестника.

— Моето тяло е храм, кукло. Можеш да се кланяш пред него и да го боготвориш.

Той не беше виждал, нито говорил с човек, който да прилича на репортер. Беше разследващият детектив...

... но ето че във вестника имаше няколко изречения, натикани в долния ъгъл на лявата страница, до рекламата за продажба на гуми.

АДВОКАТ, ОТКРИТ МЪРТЪВ

Леонард Лоуел, жертва на очевидно убийство, бе намерен от неговата дъщеря Абигейл Лоуел (двадесет и три годишна, студентка по право в Югоизточния), пребит до смърт в офиса му и дър-дър-дър.

Паркър спря да диша за миг, когато си припомни събитията от предишната нощ. Аби Лоуел пристигна на местопрестъплението, внимателно упътена. Джими Чу обясни, че обаждането е било направено от анонимен гражданин. Аби Лоуел каза, че е получила обаждане от неизвестен полицаи от полицейското управление в града, който ѝ съобщил, че баща ѝ е убит, докато го чакала в ресторант „Цикада“, за да вечерят заедно.

Беше прекалено рано да звъни в ресторанта и да провери алибито ѝ.

Историята бе подписана от „дежурен репортер“.

Руис не му обръщаше никакво внимание. Беше прекалено заета да сърба своето супергорещо, двойно, полубезкофеиново, без сметана, ванилово мока кафе с едно розово и едно синьо захарче и да хвърля нежни погледи на косматия барман.

— Руис! — Паркър се наведе над масата и щракна с пръсти, за да привлече вниманието ѝ. — Намери ли на кого е оня телефонен номер, който ти дадох да провериш? Номерът от списъка на позвъняванията на мобилния на Аби Лоуел? Името?

— Все още не съм.

— И какво чакаш? Направи го! Веднага.

Тя понечи да възрази. Паркър плъзна вестника по масата към нея и посочи с пръст статията. Сетне стана от стола, извади телефона от джоба си и прелисти бележника с адреси, докато излизаше през страничната врата в обятията на студената влага.

— Кели. — Анди Кели работеше като разследващ репортер в „Ел Ей Таймс“. Истинска кълбовидна мълния, затворена в малка червенокоса кутийка. Упорита, неотстъпчива, иронична, любителка на малцовото уиски.

— Анди. Обажда се Кев Паркър.

Настъпи тежка тишина. Той си представи объркването ѝ, а после разпознаването, което преминава по лицето ѝ.

— Оу! — произнесе най-накрая тя. — Познавах един Кев Паркър.

— От времето, когато бях добър за първа страница — отбеляза сухо Паркър. — Сега нито се обаждаш, нито пишеш. Чувствам се използван.

— Ти си смени телефонния номер, а аз не знам къде живееш. Помислих си, че си отишъл в комуна в Айдахо с Марк Фурман^[1]. Какво стана? Те не одобриха твоето пушене, пиене, хойкане по жени и арогантно държание?

— Покаях се, заряхах всичко това и се присъединих към свещеничеството.

— Да бе, да. Няма начин. Следващото, което ще ми кажеш, е, че практикуваш йога.

— Тай-чи.

— Дрън-дрън. Къде се дянаха всички икони?

— Последната се строши преди известно време.

— Аха — тъжно произнесе Кели. — Прочетох това във вестниците.

Публичното изгаряне на клада не помага за печелене на приятели и влиятелни хора. Напереният, арогантен, избухлив Паркър от „Обири и убийства“ бе превърнат в хленчецо момче от също толкова наперен, арогантен адвокат, защитник в един шумен процес за убийство.

Обвинението на областния прокурор бе добре обосновано, не напълно херметически непробиваемо, но солидно. Срещу един богат студент по медицина в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, обвинен в бруталното убийство на млада студентка, беше събрана цяла планина обстояйни, подробни, надеждни доказателства.

Паркър беше във втората група от детективи, изпратена на местопрестъпление, втори водещ разследването. Имаше репутацията, че има голяма уста, че се движи по ръба на законите, че обича известността и светлините на прожекторите, но беше наистина дяволски добър детектив. Това беше истината, към която се придържаше по време на процеса, докато колективът на защитата, съставен от дебели задници с дебели портфейли, разнищи характера му с полуистини, неверни факти и чисти лъжи. Те оспориха честността му, като го обвиниха в подправяне на доказателства. Не можаха да докажат нищо, но нямаше нужда. Хората винаги са склонни да вярват на най-лошото.

Антъни Жирадело — заместник областният прокурор, който изгради кариерата си върху този случай, видя, че Паркър ще завлече и неговата лодка на дъното, и направи най-жестокото и безспорно нещо,

което всеки заместник-прокурор би направил: извади собствения си камшик и се присъедини към бичуването.

Жиradeло стори всичко, което можеше, за да дистанцира случая от Паркър, да принизи ролята на Паркър в разследването. Паркър наистина бил задник, но бил незначителен задник, който в действителност нямал нищо общо с разследването или със събирането и обработването на доказателствата. Либералната и щедра лосанджелиска преса, винаги готова и щастлива да изкорми едно ченге, което си гледа работата, охотно се присъедини към това безумие.

Анди Кели беше единственият глас, надигнал се срещу тълпата, посочвайки, че защитата прилага изтърканата, но утвърдена стратегия „Когато всичко друго се провали, обвинявайте ченгето“. Играта беше замислена да отвлече вниманието от смазващите, съкрушителните съдебни доказателства и да посади семето на съмнението сред съдебните заседатели. Всичко, от което се нуждаеше защитата, бе да убеди само един от тях, че Паркър е недодялан грубиян, който не би мислил два пъти относно установяването на доказателство, който проявява известна расова или социално-икономическа неприязън и има предубеждения към обвиняемия. Трябваше им само един съдебен заседател и щяха да имат журито в ръцете си.

Успяха да убедят всички дванадесет. Убиецът беше освободен.

Политическият провал беше повече от грозен. Областната прокуратура настояваше Паркър да бъде уволнен, като продължи да отклонява лъча на прожекторите от факта, че всъщност те загубиха делото и убиецът се разхождаше на свобода. Шефът на полицията, който мразеше областния прокурор и се страхуваше от полицейския синдикат, отказа да освободи Паркър, въпреки че всеки със значка в отдела искаше той да си отиде. Беше нарочен като проблемен, непокорен, недисциплиниран, неподлежащ на превъзпитание. Обществото беше вперило очите си в него. Той беше черната овца в управлението, което не можеше да си позволи друг скандал.

Единственото интервю, което Паркър даде по време на цялата тази лудост, бе на Анди Кели.

— Та значи как си, Кев? — попита сега тя.

— По-стар, по-мъдър, като всички останали — отвърна Паркър, докато вървеше бавно по тротоара.

— Знаеш ли какво става по случая „Коул“?

— Ти би трябвало да знаеш повече от мен. Нали си всеки ден в съда. Както ти е известно, сега аз съм просто една незначителна пионка. Обучавам следващата глутница от вълчета — отвърна Паркър. — Научих от достоверен източник, че Коул е задник.

— Че това новина ли е? Той разби главата на жена си със скулптура на стойност три четвърти милиона.

— Свалял една моя приятелка, докато жена му стояла на няколко крачки.

— Това беше публична тайна. Всички знаят, че я мамеше. Роби не е достатъчно умен да пази пълна дискретност, въпреки че се старае. След всичко, което Триша Краун трябваше да изтърпи с този клоун, е трудно да повярвам, че не се е обърнала към полицията още преди години — рече Кели и въздъхна дълбоко. — Виж какво, ако нямаш някаква сензационна новина за мен, Паркър, върви по дяволите.

— Това вече е безчовечно. Сега, когато съм изпаднал, когато не ми върви, късметът ме е изоставил, живея под мостовете и ям остатъците от консервите, няма ли да направиш услуга на един стар приятел?

— Ако си такъв добър стар приятел, защо не ме спря да не се омъжа за Горан?

— Ти си се омъжила за някой на име Горан?

— Накратко казано — въздъхна тя. — Няма значение. Успях да се разведе, пак без твоя помощ. Кажи какво искаш, човече, когато не съм чувала от години?

— Нищо особено — отвърна Паркър. — Работя по едно убийство. Извършено е снощи. Тази сутрин в „Таймс“ има няколко реда. Любопитен съм кой ги е написал. Можеш ли да го откриеш?

— Защо? — Като всеки добър репортер, Кели винаги можеше да подуши кога историята намирисва. Ако беше ловджийско куче, щеше да бъде най-доброто.

— Просто ми се видя странно — подхвърли безгрижно Паркър. — Никой не е говорил с мен. Половината нощ прекарах на местопрестъплението, но не видях нито един репортер в близката околност.

— Вероятно някой пропаднал репортер я е чул по полицейската радиостанция. Коя е жертвата?

— Адвокат от низините. Изненадан съм, че „Таймс“ въобще му е отделил място.

— И?

— Какво и?

— И защо се притесняваш, че е попаднал във вестника, щом е никой? — попита Кели.

— Защото има няколко грешни подробности.

— Така ли?

Паркър въздъхна и потърка лицето си с ръка.

— Господи, не си спомням да си била толкова досадна.

— О, винаги съм била.

— Чудно ми е, че майка ти не те е сложила в една торба и не те е удавила, когато си била на две години.

— Мисля, че се е опитала — засмя се Кели. — Имам си проблеми.

— Скъпа, да ти имам проблемите всеки ден от седмицата!

— Сега пък ми внушаваш чувство за малоценност.

— И защо според теб ти се обадох? — изръмжа Паркър, губейки търпение.

— Защото искаш нещо и смяташ, че съм курва, готова да се продаде за една добра история.

— Ти си репортер, нали?

— Което ни връща към последния ми въпрос. Защо те е грижа за две изречения, поместени в „Таймс“?

Паркър погледна към „Старбъкс“. Руис все още говореше по телефона, но си водеше и бележки. Той помисли и отхвърли идеята да разкаже на Кели за неофициалното появяване на „Обири и убийства“ на местопрестъплението. Не искаше да изиграе всичките си карти едновременно.

— Слушай, Анди, все още не съм сложил ръка върху нищо. Просто усещам странни вибрации. Може би съм малко подозрителен, защото не ми позволяват да изляза достатъчно от клетката си.

— Все още ли си при малолетните?

— Аха. Каква ирония, нали? Те искаха да се отърват от мен, защото смятаха, че съм порочно и лошо ченге, а ме пратиха да обучавам нови детективи.

— Ръководство и управление в най-прекрасния му вид — коментира Кели. — Макар че има обяснение за тази лудост. Щяха да изпратят всеки друг да работи с наркомани и убийци, но знаеха, че там ти щеше да процъфтяваш. Затова предпочетоха да те принудят да напуснеш сам, тъй като предполагаха, че ще се отегчиш до смърт.

— Да, ама аз ги преметнах — отвърна Паркър. — Та какво казваш? Можеш ли да дръннеш няколко телефона?

— И ако от това излезе нещо... аз какво ще получа?

— Не съм изтрил телефона ти и ще ти купя бутилка „Гленморанджи“^[2].

— Ще ти се обадя.

— Благодаря.

Паркър пхна апарата в джоба си и се върна в кафенето.

— Номерът е на предварително платен мобилен — докладва Руис. — Не може да бъде проследен.

— Любимата играчка на всеки престъпник — каза Паркър. Всеки наркопласър, бандит и главорез в града носеше такъв. Номерът се продаваше с телефона. Няма документи, няма следи. Той взе вестника и тръгна към вратата. — Да вървим.

— Ти с кого говори? — попита Руис, когато стигнаха до колата.

— Помолих един стар приятел за услуга. Искam да знам кой е написал това.

— Защото са сгрешили?

— Защото може да не са сгрешили. Ако дъщерята е открила тялото...

— Тогава тя е заподозряна.

— Или поне трябва да бъде. Повечето жертви на убийства са убити от хора, които са познавали. Винаги трябва да огледаш и семейството.

— Но тя има алиби.

— Искam да го провериш по-късно днес. Ще трябва да говориш с метрдотела и със сервитьора в „Цикада“. Била ли е там, кога е пристигнала, кога си е тръгнала, с какво е била облечена, говорила ли е с някого, използвала ли е телефон в ресторанта, отсъствала ли е от масата и за колко време.

— Но ако тя е открила тялото, как този репортер е разбрал това, а ние не?

— Това е и моят въпрос — каза Паркър, запалвайки колата. — Съществува възможност някой просто да се ебава с нас. Някоя дребна риба в „Таймс“ е прихванала информацията по радиостанцията, дочула е подробности от трета ръка, докато е седяла в бара до полицейчета от близкия участък. Кой знае? Половината от онова, което се пише във вестниците, са измислици. Можеш да отидеш и да разкажеш на някой репортер историята дума по дума и те пак ще я напишат грешно.

— Предполагам, че ти би трябвало най-добре да го знаеш.

Паркър ѝ хвърли кос поглед.

— Скъпа, аз мога да напиша книга по този въпрос. Но точно сега имаме по-важна работа.

[1] Детектив от полицията в Ел Ей по делото О Джей Симпсън.
— Б.пр. ↑

[2] Марка скъпо уиски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Според пакистанката, която държеше пощенските кутии през последните три месеца, кутия 501 принадлежеше на някаква жена на име Алисън Дженингс, която тя никога не била виждала. Кутията била наета от госпожа Дженингс през 1994 година. Наемът се плащал посредством банков ордер, оставян в самата кутия веднъж в годината. Тези факти бяха отбелязани в досието, бележката всяка година бе написана с различен почерк. Очевидно доста хора бяха ползвали „Бокс-4-U“^[1] като подстъп към по-големи дела.

„Бокс-4-U“ се помещаваше в дълбоко, тясно помещение между ливански ресторант за бързо хранене и гледачка на карти таро. Пощенските кутии бяха наредени така, че образуваха тесен коридор от предната врата до мястото, където имаше плот, лавици, натъпкани с кутии за опаковка, подплатени пликове, ролки ленти и гигантски торби с пенопластови зрънца за опаковка.

Да се види кой влиза и излиза оттук, беше доста трудно и щеше да изисква усилия. Вероятно по-голямата част от притежателите на кутии идваха и си отиваха незабелязани. Щом си плащаха наема, никой не се интересуваха кои са те.

Управителят, който бе дал кутия 501 на Алисън Дженингс, имаше копие от шофьорската ѝ книжка, което бе прикрепил към квитанцията за наем, както се изисква от закона. Книжката бе издадена в Масачузетс. Снимката на копие представляваше черно мастилено петно. Паркър накара пакистанката да му копира и двата листа и двамата с Руис се върнаха на улицата, където бяха паркирали.

Докато влизаха в колата, Паркър погледна към витрината на гледачката. Един надпис с лавандуловосини букви гласеше: „Мадам Наталия, психоложката на звездите“. Той също така обявяваше, че мадам приема плащане с карти „Виза“ и „Мастъркард“.

— Искаш да влезеш ли? — попита го Руис. — Може би тя ще успее да види бъдещето ти.

— Чудя се дали някой влиза в тази мръсна дупка. Ако мадам Наталия можеше да вижда в бъдещето, защо досега не е познала числата от тотото?

— Може би това не е нейната съдба.

Паркър включи на скорост и се отлепи от бордюра. Беше му на езика да каже, че хората сами градят съдбата си, но това не го представяше в особено добра светлина, тъй че се отказа. Знаеше, че сам си бе виновен да го изгонят от „Обири и убийства“, защото беше прекалено нафукан, прекалено арогантен, прекалено устат. Лично магаре отвсякъде. И сам бе направил избора да остане на службата, на която бе сега. Тя бе едно отклонение, което не водеше наникъде. Беше решил също така, че ще се докаже отново, ще излезе победител. Но според логиката на Руис, това може би не беше неговата съдба.

Руис се обади в отдела по отпечатащи да потърсят Алисън Дженингс. Кой знае, жената можеше да се окаже беглец, издирван от закона.

Адресът, който бе написала във формуляра за вземане на кутията под наем от „Бокс-4-U“, бе на сграда от червени тухли в един от опасните квартали на града, където всичко, в това число и населението, беше пренебрегвано от десетилетия. Бездомни уличници красяха пейзажа, ровеха в кофите за боклук, спяха по тротоарите. Срещу къщата, в която бе живяла Алисън, някакъв луд с парка, която някога е била бяла, маршируваше нагоре-надолу и крещеше обидни епитети на работниците, които работеха на нов строеж.

Мястото беше изкормено и се изграждаше наново за най-новото настъпление на градските мании. Надписът рекламираше, че строителната фирма предлага едно-, дву- и тристайни луксозни апартаменти в най-най-интересния нов район на града. В нарисувания от художника завършен вид на проекта крещящият хули бездомник не се виждаше.

— Те луди ли са? — попита Руис. — Никой, който е наред с акъла си, няма да се премести да живее тук. Няма нищо друго, освен рушащи се съборетини и шизофренични уличници.

— Почакай, докато открият „Старбъкс“ на ъгъла. Това ще преобрази махалата. Ще се довлечат новите контета и цените на забранените вещества ще скочат чак до тавана. Дори средният

наркоман няма да бъде в състояние да живее тук. Това си е истинска социална трагедия.

— Мислиш ли, че тази жена все още е някъде тук?

Паркър сви рамене.

— Кой знае? Наела е кутията преди десет години. Може вече да е умряла. Нашият приятел Деймън може да е купил кутията от нея, или да я е наел. Ако я използва, би трябвало да живее някъде наоколо.

Някъде наоколо обхващаше доста голяма площ. Централното бюро контролираше четири и половина квадратни мили в центъра на Лос Анджелис, в това число Чайнатаун, Малкото Токио, финансовия квартал, кварталите за мода и бижута и конгресния център. Много място, много хора.

Паркър спря колата на паркинга пред участъка и се обърна към партньорката си.

— Първо, предай молбата на Деймън за работа на отдела за отпечатъци. Да видим дали ще успеят да ги сравнят с нещо от оръжието на убийството. След това се обади в Масачузетс. После потърси всяка Алисън Дженингс, която живее в града. Влез в компютъра и виж дали можеш да откриеш някое престъпление, подобно на убийството на Лоуел, в Лос Анджелис през последните две години. И се обади на телефонната компания за повече подробности относно обажданията в „Скоростни куриери“.

Руис го изгледа с безпокойство.

— Нещо друго да заповядате, господарю?

— Започни с обажданията. Деймън може да няма телефон, но може и да има. И вземи записите на телефонните разговори от офиса на Лоуел и от дома му.

— А какво ще правиш ти, докато аз изрина всичкия този боклук?

— Ще отида да говоря с Аби Лоуел. Искам да знам как името ѝ се е озовало във вестника. Тя ще предпочете да говори с мен, вместо с теб.

— Защо си толкова сигурен?

На лицето му цъфна прочутата усмивка на Кев Паркър.

— Защото аз съм си аз, кукло.

След като се отърва от Руис, която повече нямаше да го дразни, Паркър се отправи директно към офиса на Лени Лоуел. Искаше да обиколи местопрестъплението и улиците наоколо при дневна светлина,

без криминалистите и униформените полицаи да му се пречат в краката, без курсистката, която обучаваше, и без големите клечки от „Обири и убийства“. Винаги бе смятал, че да се прекара част от времето на мястото, където е умряла жертвата, действа съсредоточаващо и успокояващо.

Не беше сигурен дали вярва в духове, но вярваше в душата. Вярваше в съществуването на нещо, което създаваше битието; енергията, която определяше един човек като човешко същество. Понякога, когато се разхождаше сам на местопрестъплението, му се струваше, че може да почувства тази енергия около себе си. Сякаш тя продължаваше да съществува. Друг път нямаше нищо. Празнота, пустош, вакуум.

Никога не бе обръщал внимание на подобни идеи в предишния си живот като детектив в „Обири и убийства“. Беше прекалено зает със себе си, за да чувства нещо за някого друг около него — бил той жив или мъртъв. От загубата спечели едно много хубаво нещо: чувствителност, възможността да излезе и да се отдалечи от себе си, така че да види по-ясно отстрани картината на онова, което го заобикаляше.

На дневна светлина кварталът не бе по-привлекателен, отколкото през нощта в сивата пелена на дъжда. Всъщност дори беше още по-зле. На светлината на облачното утро старостта, овехтялостта и умората нямаше как да се скрият.

Малката двуетажна къща, в която се помещаваше офисът на Лоуел, изглежда бе строена през петдесетте години. Остри ъгли, плосък покрив, метални панели с избелял цвят — бледосиньо, измито розово, жълто като повърнато. Алуминиеви рамки на прозорците. Срещу нея се бе настанила денонощната автоматична пералня, ниска тухлена сграда в неразличим стил.

Офисите на адвокатите, които защитаваха по-заможната измет, бяха в Бевърли Хилс и Сенчъри Сити, където светът беше красив. Това място бе от онези, където хората от долния край на хранителната верига установяваха своите практики. Въпреки това на Паркър му се струваше, че старият Лени е бил доста добре финансово.

Кадилакът на Лоуел бе изтеглен на буксир от мястото си пред задната врата на офиса, за да бъде проверен за следи и доказателства. Колата беше нова, но ужасно обезобразена. Домашният му адрес бе

жилищна кооперация в един от новите модерни квартали в центъра, близо до Стейпълс Сентър. Скъпи вещи за човек, чиито клиенти постоянно използваха въртящата се врата в офиса на поръчителите за гаранция.

Паркър се замисли дали убиецът би рискувал да разбие стъклото на кадилака, ако е искал само да открадне парите от сейфа.

Беше ли това акт на наказателна ярост? Някой предишен клиент или член от семейството на клиент, който не е отървал наказанието и сега обвинява Лоуел? Беше ли мотивът за убийството отмъщение, а парите — допълнителна награда? Или убиецът е търсил нещо, което не е намерил в офиса? Ако случаят беше такъв, тогава убийството бе много по-сложно. Освен парите в сейфа, какво би могъл да притежава човек като Лени Лоуел, заради което си е заслужавало да бъде пречукан?

Паркър отлепи жълтата лента, ограждаща местопрестъплението, и влезе през задната врата на офиса. Миризмата на стар цигарен дим бе пропита в овехтялата дървена ламперия и се бе просмукала в тавана с шумозаглушителни плочки, боядисани в цвят на олио. Килимът беше тънък и изтъркан, цветът му бе избран така, че да крие мръсотията.

Вляво имаше баня. Криминалистите бяха минали през нея, бяха взели отпечатыци и косми от канализацията в мивката, но не бяха открили следи от кръв. Ако убиецът се бе изцапал с кръвта на Лени Лоуел, бил е достатъчно умен да не се почисти тук.

Следваше кабинетът на Лоуел. Прилична по размери стая, сега покрита с хартия и остатъци от праха, с който се снемаша отпечатыци, и късчета лента, маркиращи местоположението на жертвата върху килима. Кръвта на адвокатата бе попила в него като почти неразлично петно (още една идея за рекламно послание за производителите на килими: „Попива големи петна от кръв!“), чекмеджетата бяха издърпани от шкафа за папки, както и от бюрото.

— Вие нямате право да сте на местопрестъплението! — изрече високо Паркър.

Аби Лоуел, която седеше зад бюрото на баща си, подскочи и въздъхна тежко, сякаш искаше да стане и да побегне.

— О, Господи! Изкарайте ми акъла! — извика тя, като притисна с ръка гърдите си, сякаш да предпази сърцето си да не изскочи оттам.

— Трябва да ви попитам какво правите тук, госпожице Лоуел — поде Паркър, като взе един стол и седна срещу нея. Облегалката му бе покрита със засъхнала кръв. — Ние запечатахме местопрестъплението.

— А направихте ли необходимото за погребението? — попита тя, като възвърна самообладанието си и се обгърна с него както кашмиреният пуловер, който носеше, обгръщаше тялото ѝ. — Знаете ли къде баща ми държи застрахователната си полица? Ще се обадите ли в компанията вместо мен? А да знаете нещо за завещанието му? Сигурна съм, че има такова, но нямам представа къде може да бъде. Не знам дали иска да бъде погребан или кремиран. Можете ли да ми помогнете, детектив Паркър?

Той поклати глава.

— Не, не мога. Но ако ми се бяхте обадили, щях да ви чакам тук и да ви помогна в търсенето. Щях да зная какво сте докоснали и преместили. Щях да зная дали сте взели нещо друго, освен последната воля на баща си и застрахователната му полица.

— Обвинявате ли ме? — попита тя, като се изправи и елегантно вдигна едната си тъмна вежда.

— Не. Просто обяснявам. Това е местопрестъпление, госпожице Лоуел. Не ме интересува, че жертвата е баща ви. За мен няма значение, че според вас имате право да влезете в офиса му. Моята работа е съвсем ясна. В секундата, в която баща ви е престанал да диша, той става моя отговорност. Аз ставам негов защитник.

— Колко жалко, че не сте били тук, за да го предпазите от убийството. Като казвам *вие*, нямам предвид лично вас, а целия полицейски участък на Лос Анджелис.

— Ние не можем да предсказваме кога и къде ще се случи престъпление — каза Паркър. — Ако беше така, аз нямаше да имам работа. И честно казано, вие би трябвало да ни превъзхождате в способността да защитите баща си. Вие познавате навиците му, приятелите му, а вероятно и враговете. Може би знаете, че е надушил нещо, заради което би могъл да бъде убит.

Тя го погледна скептично.

— Да не искате да кажете, че вината е моя, защото някакъв главорез е влязъл в офиса на баща ми и го е убил? Невероятен сте! Интересно докъде ли се простира вашата безчувственост и арогантност.

— Едва ли искате да откриете — отвърна Паркър. Свали шапката си и кръстоса крака. — Вие самата не изглеждахте особено разстроена снощи, ако ми позволите да отбележа. Влязохте, без да трепнете, в стаята, в която баща ви позираше на земята, за да бъде очертан с тебешир. Като че ли бяхте по-разочарована заради провалените ви планове за вечеря.

— Защо? Защото не припаднах, не се строполих на пода с ридания? Защото не изпаднах в истерия? — попита саркастично тя. — Аз не съм истеричен тип, детектив. И плача само когато съм сама. Вие не знаете нищо за отношенията ми с баща ми.

— Че разкажете ми! Защо не? Бяхте ли близки?

— По наш собствен начин.

— Какъв беше той?

Тя въздъхна, погледна встрани, после върна погледа си върху Паркър. Връзките помежду им, както повечето връзки, бяха по-сложни, отколкото можеше да опише — или по-сложни, отколкото той можеше да разбере.

— Ние бяхме приятели. Лени не бе много грижовен баща. Все отсъстваше. Мамеше майка ми. Пиеше прекалено много. Представата му да прекара времето с мен, когато бях дете, се свеждаше до това да ме замъкне на надбягвания или в бара, където се правят залаганията, а там просто забравяше, че съществувам. Родителите ми се разведоха, когато бях на девет години.

— Защо не го намразихте?

— Защото беше единственият баща, когото имах. И защото, въпреки всичките му грешки, не беше лош човек. Просто не можеше и не искаше да живее според очакванията на другите.

Обезпокоена от погледа му, тя стана от стола на Лени и започна да крачи бавно из стаята пред етажерките, със скръстени ръце, като оглеждаше няколкото неща, които не бяха съборени при претърсването. Беше великолепна. Приличаше на модел за висша мода, облечена в сапфирения си пуловер и подходяща по цвят пола. На краката си носеше чифт много хубави черни ботуши.

— Бях му сърдита дълго време, след като ни напусна. Главно защото останах с майка ми.

— Но му простихте?

— Ние се открихме отново, когато започнах да уча в колежа. Неочаквано бях станала възрастна. Можехме да разговаряме. Искях да стана адвокат. Той събуди интереса ми към тази професия.

— Станали сте приятели — замислено продума Паркър. — Ето защо го наричате Лени, а не татко.

Тя погледна отново встрани. Не искаше той да види, че е силно развълнувана от спомените за баща си. Но издайническите следи бяха там — тънката пелена от сълзи в тъмните очи, потрепването на брадичката. Страхотен контрол, стоманено самообладание, помисли си Паркър.

Предположи, че може би точно на това се бе научило малкото момиченце, докато баща му е бил зает да определи хендикапа на шестото надбягване в Санта Анита. Точно това бе правила малката Аби, разкъсвана между воюващите си родители, когато баща ѝ си е отишъл, а сетне отново се е появил в живота ѝ. Тя е поддържала самоконтрола си. Потискала е реакциите си. Би могла да преживее всяко предизвикателство, ако не позволи на нищо да проникне през бронята ѝ.

— Познавахте ли приятелите на баща си? — попита спокойно Паркър. — Враговете му? Дали е попаднал на нещо опасно?

Тя леко се усмихна. Сякаш на някаква шега, която само тя си знаеше и не искаше да сподели с него.

— Лени винаги търсеше да хване някого на въдицата. Може би накрая е успял. Не знам. Ако се е забъркал в нещо... не знам. Не ми е казал. Ние говорехме за изпитите ми. Каза ми, че иска да работя с него, когато завърша. Ходехме на надбягвания.

Гласът ѝ се напрегна при последното изречение. Връзката с баща ѝ бе преминала през един пълен цикъл, само че този път те бяха приятели и той ѝ даваше вниманието, което бе жадувала като дете. Толкова силно го бе жадувала, че бе решила да го последва, да се отдаде на неговата професия, за да му се хареса — съзнателно или не.

За миг Паркър не каза нищо, просто плъзна погледа си по вещите върху бюрото. Аби Лоуел продължи бавния си ход. Тя иска да се махне оттук, предположи Паркър. Дори невинните хора не обичат компанията на ченгетата. Все още не знаеше дали тя бе невинна или не.

— Вие ли ще се заемете с погребението? — попита, сменяйки темата. — Той няма ли други роднини?

— Има брат, някъде в Ню Йорк. Също и дъщеря от първия си брак — Ан. Не съм я виждала от години. Мисля, че се премести в Бостън. И три бивши съпруги. Нито една от тях няма да прекоси улицата, дори за да плюе върху трупа му.

— Значи вие сте единствената, простила му, от цялата компания.

Тя не направи коментар, сякаш не чу какво каза. Вдигна една черна кожена чанта от пода и я сложи на бюрото. Беше в тон с ботушите ѝ.

— Имате ли нещо против, ако запаля, детектив? — попита, като вече вадеше цигара от пакет „Нюпорт“.

Той изчака да я сложи в устата и да насочи запалката, преди да отговори.

— Да, имам.

Момичето го стрелна изпод вежди и въпреки това запали. Като издуха струята дим към потъмнелия от никотин таван, каза:

— Попитах само от учтивост.

Тя се наведе над бюрото. Профилът ѝ напомняше рисунъка на Ерте^[2] — същите издължени, грациозни, неуловимо загатнати линии на ранното арт деко. Кожата ѝ бе фина като порцелан. Косата ѝ падаше по гърба като тъмен водопад. Във външния ѝ вид нямаше нищо от Лени. Паркър се зачуди дали другата му дъщеря бе имала същия късмет. Същевременно си задаваше въпроса дали тази не се опитва да го разсее, да отвлече вниманието му.

— Говорихте ли с някого онази нощ, след като си тръгнахте, госпожице Лоуел?

— Не. Отидох си вкъщи.

— Не се обадохте на майка си? Не ѝ съобщихте, че бившият ѝ се е отписал от този свят?

— Майка ми почина преди пет години. От рак.

— О, съжалявам — произнесе автоматично Паркър. — Не се ли обадохте на приятел? На любовник?

Тя въздъхна нетърпеливо, загаси цигарата и отново тръгна из стаята.

— Какво се опитвате да разберете, детектив? Ако имате някакъв въпрос, задайте го направо. Няма нужда да играем на „Вие питате, ние

отговаряме“, за да разберете нещо за личния ми живот. Трябва да уредя погребението и в единадесет имам лекции.

— Лекции? — Паркър сви вежди. — Нима няма да отделите един ден за жалейка, да се опитате да свикнете с мисълта, че баща ви е бил убит преди по-малко от двадесет и четири часа.

— Баща ми е мъртъв. Не мога да променя това. — Крачката ѝ се ускори. — Беше убит. Не мога да свикна с тази мисъл. Не знам как някой би могъл да свикне. Според вас нима за мен ще е по-добре да си остана вкъщи по пижама, за да размишлявам върху безсмислието на живота? — попита. — Може да ви изглеждам студена и безсърдечна, детектив Паркър, но приемам случилото се по единствения разумен според мен начин — продължавам да вървя напред, като се опитвам да свърша онова, което трябва, защото никой няма да го направи вместо мен.

— Сега се справяте, но по-късно ще рухнете — рече Паркър, ставайки от изцапания с кръв стол. Застана до нея и също се облегна на единия ъгъл на бюрото. — Аз съм ченге от двадесет години, госпожице Лоуел. Знам, че всеки се справя със скръбта по свой собствен начин. Веднъж имах един случай — продължи той след кратка пауза. — Една жена беше убита в катастрофа. Палтото ѝ се бе закачило за вратата, когато престъпникът я блъснал. Беше я влачил почти цял квартал. Ужасна гледка. Съпругът ѝ бе известен и преуспяващ художник. Неговият начин да се справи, да извади от себе си скръбта, вината и всичко, което го измъчваше, бе да се заключи в ателието си и да рисува. Той рисува тридесет и шест часа без прекъсване, без да спи, без да се храни. Тридесет и шест часа бушувал и вилнял из студиото си, хвърляйки бои, четки, кутии, бурканчета, всичко, което хванал с ръце. През цялото време плакал, ридал, викал, крещял, ругал. Асистентът му ми се обади, защото се страхуваше, че е получил психически срив, и се тревожеше да не направи опит за самоубийство. Накрая утихнал. Излязъл от ателието, без да говори с никого, взел си душ и си легнал. Асистентът влязъл в студиото, за да види какво е правил през цялото време. И видял около дузина огромни платна. Невероятни работи, брилянтни, гениални, надминаващи многократно всичко, което бил правил до този момент. Полок^[3] щял да се разплаче, ако ги види. Всяка емоция, разкъсвала този човек, била гениално изобразена на платната — гняв, скръб, отчаяние, болка.

Когато се събудил, художникът се върнал в студиото и унищожил всичко. Казал, че картините са лични, че не са предназначени за никой друг. Той погребва жена си и продължи да живее.

Аби Лоуел го гледаше, опитвайки се да открие как трябва да реагира, какво трябва да мисли, какъв трик може да се крие в чутото току-що.

Паркър разпери ръце.

— Както казах, всеки се справя както може.

— Тогава защо съдите мен?

— Не ви съдя. Просто трябва да зная отговора на всяко защо, госпожице Лоуел. Това ми е работата. Например трябва да знам защо във вестник „Таймс“ тази сутрин пише, че вие, двадесет и три годишна студентка по право, сте открили тялото на баща си.

Нещо проблесна в очите ѝ, премина като сянка през лицето ѝ и изчезна. Не беше гняв. Приличаше повече на изненада. После лицето ѝ отново стана непроницаемо, като на първокласен играч на покер.

— Не знам. Това не е истина. Вие знаете, че не е — отвърна отбранително тя. — Бях в ресторанта, когато ми се обадиха. И не познавам никакви репортери. Дори и да познавах, нямаше да говоря с тях.

— И не сте говорили с никого, след като напуснахте този офис снощи?

Този път се появи сянка на нетърпение.

— Казах ви. Не.

Тя погледна часовника си, изправи се и взе чантата си.

— А преди това? Не се ли обадохте на някого от ресторанта или от колата си, на път за насам? На приятел, на роднина?

— Не. И съм сигурна, че можете да вземете записите на обажданията от моя мобилен телефон, ако не ми вярвате. — Тя прехвърли дръжката на чантата си през рамо и погледна към предната врата на офиса. — Трябва да вървя — заяви доста безцеремонно. — Имам среща с погребалния агент в единадесет.

— Мислех, че имате лекции.

Очите ѝ се присвиха от раздразнение.

— Лекциите ми са в един. Сбърках. Имам много неща да върша, детектив. Знаете как да се свържете с мен, ако се нуждаете от още нещо.

— Мога да ви намеря.

Тя мина покрай него, за да излезе. Паркър протегна ръка и я хвана внимателно.

— Не бихте ли желали да узнаете кога тялото на баща ви ще бъде освободено от моргата? Сигурен съм, че погребалният агент ще се нуждае от тази информация.

Аби Лоуел го погледна право в очите.

— Тялото му няма да бъде освободено, докато не направят аутопсия. Казаха ми, че ще минат няколко дни, може би седмица. Искам всичко да бъде предварително уредено, така че да приключи колкото е възможно по-бързо.

Паркър я пусна. Това момиче имаше спокойствието на асистентката на хвъргач на ножове в цирка, трябваше да признае това. Замисли се дали зад леденото самообладание, освен самотното малко момиченце, принудено да се защитава само, не стоеше и нещо друго.

Погледът му премина по бюрото, докато прехвърляше тези мисли в главата си. Тя си тръгна с празни ръце, нямаше никаква следа от нещата, които бе дошла да търси — застрахователната полица на Лени, последната му воля.

Той отиде до колата, извади от жабката апарат „Полароид“ и се върна. Направи снимки на бюрото, на отворените чекмеджета, на пода. Сетне внимателно вдигна един черен пластмасов плик от полуотвореното чекмедже на бюрото. Беше празен. Отпред със златни букви бе напечатано „Сити Нешънъл Банк“. Върху пластмасата ясно личаха очертанията на малък ключ. Вероятно от сейф.

Паркър се настани на големия кожен стол на Лени и се огледа из стаята, опитвайки се да си представа какво е виждал адвокатът, когато е оглеждал владенията си. Върху какво е спирал погледа си. Снимката на Аби бе съборена върху бюрото. Той погледна надолу край стола. Няколко брошури от пътнически агенции лежах наполовина скрити под бюрото. Паркър посегна и ги избута с върха на обувката си.

— Е, Лени — произнесе той в празната стая. — Надявам се, че сега си в някой друг рай, но кой знае защо си представям, че си отишъл там, където отиват всички мръсни адвокати. Надявам се да си взел със себе си лосион срещу слънце.

[1] Фонетично „Кутия за вас“. — Б.пр. ↑

[2] Ерте (Роман Тиртов) — един от представителите на течението ардеко, художник и дизайнер, работил във Франция, от руски произход, 1892–1990 г. — Б.пр. ↑

[3] Джаксън Полок — американски художник експресионист — 1912–1956 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Джейс занесе Звяра в една работилница за велосипеди в Корейския град, където не познаваше никого и никой не го познаваше.

— Нуждая се от малко ремонт.

Мъжът зад тезгяха беше зает да гледа новините по съдебния канал на телевизора, закачен на тавана. Той едва-едва погледна Джейс.

— Три дни.

— Не, трябва ми за днес. Спешно е.

Мъжът се намръщи, без да откъсва очи от екрана.

— Три дни.

— Вие не ме разбрахте, сър — рече Джейс, опитвайки да се наведе така, че да влезе в полезрението му. — Велосипедът ми трябва. Аз съм куриер. Работя с колелото.

— Три дни.

Все още не го поглеждаше. Неочаквано показва с пръст телевизора и премина на корейски. Мартин Горман, адвокат на звездите, стоеше на подиум, заобиколен от микрофони, и даваше пресконференция. В долната част на екрана се четеше „Триша Краун-Коул: смъртта на дебютантката“. От снимката на жената в долния ляв ъгъл се виждаше, че може би е била дебютантка по времето на Кенеди.

Джейс въздъхна, прокашля се, за да изчисти гърлото си, докато се чудеше дали да не си тръгне. Но не можеше да прекара деня в търсене на друга работилница за велосипеди.

— Ще платя допълнително — предложи той. — Ще ви платя в брой. Двайсетачка отгоре.

Човекът най-сетне се обърна към него и рече:

— Двайсетачката сега. Ела след два часа.

Заболя го да даде толкова пари, но нямаше избор. Това беше бакшишът му от Лени. Имаше само двеста и четиридесет долара в джоба. Помисли си за Ета и за аванса, който ѝ бе поискал, и почувства внезапна остра болка. Разочарование, страх, несигурност. Не искаше

да повярва, че тя се е разприказвала пред ченгетата. Семейството беше всичко за нея, а тя смяташе куриерите за свое семейство.

— Ще почакам — каза Джейс.

Мъжът направи кисела физиономия. Джейс размаха двайсетачката под носа му, но далеч от ръцете му.

— За двайсет искам да го направите веднага.

Мъжът продума нещо очевидно гадно под мустак, но кимна. Джейс наведе ръката си и кореецът сграбчи банкнотата толкова бързо, че младежът се изкуши да провери дали пръстите му не са изчезнали заедно с нея.

Човекът, който поправяше колелата в задната стая, имаше козя брадичка и червена кърпа на главата. Приличаше на пират. Ръцете му бяха черни от грес и масло. Този, който прие поръчката, му нареди отсечено да спре да прави онова, което върши в момента, и да се захване с колелото на Джейс.

— Много важен клиент — поясни той и се върна към собствените си важни занимания.

Механикът погледна Джейс.

— Колко му даде, човече?

— Защо? Да нямаш намерение и ти да ме изтръскаш? — попита Джейс. — Аз съм куриер, за Бога. Приличам ли ти на някой, който се въргаля в пари?

— Не, няма да тръскам теб — отговори заканително мъжът. — Ще изтръскам него.

В телефонния указател имаше дванадесет души с фамилия Лоуел. Трима от тях започваха с А: Алис, Адам и А. Л. Лоуел. Аби Лоуел беше студентка във факултета по право на Югозападния университет, който се намираше на Уилшър Булевард, на около две мили на запад от центъра на града. Съобразявайки, че дъщерята на Лени сигурно живее близо до училището си и навярно има телефон, той реши да заложи на А. Л. Лоуел.

Джейс намести ремонтирания Звяр в багажника на миникупъра и се упъти на запад. Радиото за връзка лежеше на седалката до него. То прашеше и му говореше приятелски и успокояващо, сякаш не беше сам, сякаш бе заобиколен от приятели. Само дето нямаше истински приятели, а само познати. И със сигурност беше съвсем сам.

Главата го болеше, глезенът му пулсираше. Той спря в „7-11“^[1] и си купи един доста сух и жилав хотдог, бурито^[2] със сирене, бутилка „Гейторейд“ и няколко таблетки „Тиленол“^[3]. Гориво за мотора му. Намали от сметката си, като задигна две шоколадчета. Не обичаше да краде, но първата му задача на този свят беше да оцелее. Този закон оправдаваше дребните престъпления.

Джейс яде в колата, като внимаваше да не троши — мадам Чен бе особено взискателна към своя миникупър, — и се опитваше да измисли какво ще прави, ако намери Аби Лоуел вкъщи. Ще почука на вратата и ще каже: „Здрасти. Аз съм оня, за когото полицията мисли, че е убил баща ти.“ Това ли? Не става. Какво трябваше дай каже? Че е клиент на Лени? Или че е репортер, разследващ случая?

Това повече му хареса. Клиентите на Лени бяха криминални престъпници. Тя може би нямаше да отвори на някой такъв? Но един млад репортер, който търси истината... Ако не затръшнеше вратата в лицето му, може би щеше да успее да й зададе няколко въпроса и да получи отговори. Най-вероятно тя щеше да погледне през шпионката и да се обади на 911. С пребитото си насинено лице и набола брада той изглеждаше опасен или луд, или и двете. Кой здравомислещ човек би отворил на такъв?

— Базата вика шестнайсет. Базата вика шестнайсет. Къде си, самотен рейнджър?

През тялото му като електрическа искра премина изненада, от което чак подскочи. Беше гласът на Ета.

— Базата вика шестнайсет. Имам нещо за теб. Шестнайсет, чуваш ли ме?

Той погледна радиото, но не отговори. Мисълта му бясно препускаше. Дали ченгетата не стояха до нея, дали не бяха я накарали да го подмами?

— Базата до шестнайсет. Парите са у мен, скъпи. Никога не карай парите да те чакат.

Дали имаше предвид Моне, както наричаше клиентите? Или наистина говореше за пари в брой? Парите винаги са били добра примамка. Джейс си помисли за двете ченгета, които видя на алеята. Мъжът с шапката и засуканата мацка. Все още не бе сигурен дали и тя е полицай, но шапката определено беше. Отдел „Убийства“, предположи.

Джейс си напомни, че само защото знаеха къде работи, не означаваше, че ще го намерят. Ако нещата се влошаха и работата станеше напечена, винаги можеше да вземе Тайлър и да изчезне. Но това щеше да бъде последният изход, само в краен случай. Мисълта да лиши Тайлър от покрив над главата, да го изтръгне от единствения дом, който познаваше, да му отнеме заместителя на семейството, което го караше да се чувства сигурен и обичан, късаше сърцето му. Но какво друго можеше да стори?

Отговорът лежеше в стомаха му като камък, по-тежък от буритото със сирене, което бе погълнал. Не можеше да го приеме. Майка му не го бе възпитала да се предава, да бяга и да се крие. Тайлър беше неговото единствено семейство. Джейс нямаше да го изостави.

А. Л. Лоуел живееше в двуетажна правоъгълна сграда с гипсова мазилка и няколко, би могло да се каже, испански детайла по фасадата. Най-вероятно бе построена през двадесетте или тридесетте години на века, когато хората са имали стил. Кварталът беше смесица от модернизма на Западен Холивуд, юпи шика от Ханкок Парк и провинциализма на средната работническа класа от Уилшър^[4]. В зависимост от улицата мястото беше опасно, спокойно, грубо, семейно или такова, където можеш да си хванеш транссексуална проститутка.

Джейс обиколи с колата около сградата, търсейки следи от живот.

Според размера на къщата и разположението на прозорците отпред и встрани той прецени, че има четири апартамента, два долу и два горе. Нямаше портиер, нито униформен пазач.

Паркира микробуса точно на ъгъла от другата страна на улицата, откъдето имаше удобна позиция за наблюдение на предната врата, но не можеше да бъде заподозрян в шпиониране. Седна и зачака.

Беше средата на студен, влажен, мрачен ден. Никой не искаше да е навън. Благодарение на редиците дървета от двете страни на улицата, строени като стражи, качеството на светлината бе подобно на полумрак, като че ли се намираще в гъста гора.

Огромните кленови дървета образуваха свод над улицата пред къщата на А. Л. Лоуел.

Това беше от онези квартали, в които Джейс винаги си бе представял, че ще расте, ако животът му бе нормален. Хората тук

сигурно се познаваха, спираха да си поговорят на тротоарите, докато разхождаха кучетата си или бутаха детски колички. Тук никой не живееше под чуждо име, не получаваеше пощата си под друго и не я прибираще посред нощ.

Прегърбена възрастна жена с бял пудел се появи откъм къщата на Лоуел. И тя, и кучето носеха прозрачни найлонови шапки срещу дъжд, вързани под брадичките им. Те тръгнаха надолу по тротоара с бавен ход, като кучето ръсеше изпражнения зад себе си, както правят конете. Жената изглежда не забелязваше това, макар че едва ли щеше да се наведе и да събере мръсотията, ако я бе видяла. Двойката прекоси улицата по посока на Джейс.

Трябваше им цяла година да минат покрай миникупъра. Джейс ги наблюдаваше в огледалото за обратно виждане, докато жената и кучето, все още ръсещо изпражнения, се отдалечиха далеч надолу. Може би пътеката от кучешки акита бе необходима, за да могат да намерят пътя обратно към дома. Както следата от трошичките хляб в приказката за Хензел и Гретел.

Беше време да предприеме нещо, планирано или не. Той излезе от колата и безгрижно пресече улицата до другия тротоар. Все едно отиваше на посещение при някой приятел, на гости. Нямахше причина да бъде нервен или да се крие.

Имената на наемателите бяха изписани, всяко на съответния бутон на стената до входната врата, но това нямаше значение, защото старата жена не бе отворила вратата достатъчно силно, така че тя да се затвори автоматично след нея. Джейс провери номера на апартамента и влезе.

Централното стълбище водеше към втория етаж, където имаше по един апартамент от двете страни на коридора. Джейс отиде първо до съседната врата, за да се ослуша дали има някой вътре. Единственият звук бе от някаква птичка, която си писукаше и кряскаше сама.

Той почука леко на вратата на апартамента на Лоуел няколко пъти. Никой не му отговори. Огледа се, сетне натисна бравата, очаквайки да е заключена, но тя се превъртя. Погледна още веднъж зад гърба си и влезе, като избърса дръжката с ръкава на пуловера и затвори вратата зад себе си.

Апартаментът изглеждаше така сякаш в квартала е имало земетресение от най-висока степен. Всичко, което е било по лавици или в чекмеджета, беше на пода, а столовете бяха нагоре с краката. Някой бе срязал тапицерията на дивана и на фотьойлите и бе измъкнал пълнежа им навън. Кутиите с продукти бяха отворени и съдържанието им бе изсипано на земята.

Джейк гледаше всичко това и се опитваше така настойчиво да проумее какво става, че забрави да диша. Очевидно бе, че някой е търсил нещо тук. Той се зачуди дали не е тъкмо залепеното с лепенка към корема му.

Макар че внимаваше, все пак стъпи върху нещо с ботуша си, което изхрущя, докато премина през кухнята и тръгна по коридора. Малката баня бе в същото състояние, но някой бе написал с червено червило за устни върху огледалото на шкафчето „СЛЕДВАЩИЯТ, КОЙТО ЩЕ УМРЕ, СИ ТИ“.

— Мили Боже! — промърмори младежът. — Това е някакъв шибан филм. Аз живея в някакъв проклет филм на ужасите.

Само че в този филм куршумите бяха истински, лошите също, и хората съвсем наистина умираха.

Сега дишаше с плитки, бързи вдишвания. Започна да се поти. Затвори очи за няколко секунди, опитвайки да се съвземе, напъвайки се да измисли какво да прави.

Трябваше да се махне оттук. През ума му премина една светкавична мисъл: че трябва да намери дъщерята на Лени и да я предупреди. Но как да я открие? Като седи в коридора на Югозападния университет и я чака да мине покрай него? Или като седне в колата си, докато тя се появи, а после изтича и ѝ каже, че някой заплашва, че ще я убие? Тя вероятно ще си помисли, че този някой е бил той.

Джейс сложи ръце върху затворените си очи и потърка челото си, сякаш да намали напрежението.

Ударът в гърба бе толкова неочакван, че му трябваше секунда, за да осъзнае какво става. Тялото му залитна напред. Мивката го удари в слабините. Главата му се блъсна в огледалото. Пред очите му заиграха звезди от всякакъв цвят, докато се опитваше да се оттласне назад. Нападателят го сграбчи за косата и започна да блъска главата му в шкафчето, отново и отново. Джейс чу, че стъклото се счупи, почувства как парче стъкло разрязва бузата му.

Може би това беше онази част от филма, в която той неочаквано умира. Тази идиотска мисъл изплува в ума му, когато нападателят му го пусна да падне. Брадата му блъсна порцелановата мивка със силата на чук. След това се озова на пода, очаквайки в най-добрият случай да бъде ритан, а в най-лошият застрелян, разкъсван между желанието да се бие и да се остави да потъне в мъглата на безсъзнанието, макар че всъщност нямаше избор.

Джейс не бе сигурен колко дълго бе лежал там. Идваше в съзнание и го губеше отново. Зрението му постепенно започна да се оправя и да се фокусира. Подът бе море от стари, малки осмоъгълни бели плочки със зацапан хоросан. Можеше да види очертанията на също толкова стара бяла вана и по-наблизо основата на мивка, ръждивите следи от вода по стената, които пълзяха по нея и се шмугваха към канала.

Трябва да станеш, Джей Си. Трябва да се изправиш.

Очевидно не можеше да изпрати съобщението от мозъка до тялото си.

Започна бавно да осъзнава, че под бузата му има нещо мокро. Успя да се повдигне на колене и ръце и видя локвичка кръв на плочките, там, където преди малко бе лицето му. С размътена глава, треперещи ръце и крака той се хвана за края на мивката и едва-едва успя да се изтегли нагоре и да се изправи.

Устата и брадата го боляха силно, сякаш някой го бе ударил в лицето с бухалка. В раковината на мивката капеше яркочервена кръв. Отражението, което го гледаше от счупеното огледало, бе ужасяващо. Дясната буза и вежда бяха подути от удара в шкафчето. Бузата му беше срязана и кървеше, носът също. Малко от червилото, с което бе написано съобщението върху огледалото, се бе размазало по лицето му като военна маскировка.

Джейс предпазливо опипа носа си, за да провери дали не е счупен. Лявата страна на брадата му вече потъмняваше и ставаше синьо-черна от удара в мивката. Мръщейки се, той опипа и челюстта си за счупвания. Разтвори уста и огледа зъбите си.

Апартаментът беше тих. Надяваше се това да означава, че онзи, който го атакува, си е отишъл, освен ако не го чакаше да се съвземе, за да започне да го бие отново.

Все още слаб, все още треперещ, той се обърна към крановете, наплиска лицето си с вода, изми ръцете си, намери хавлиена кърпа и се изсуши, като почисти и мивката. Когато се наведе, за да избърше кръвта по пода, всичко пред очите му се завъртя и беше принуден да се подпре на коляно. Някак си успя да приседне с гръб, облегнат на ваната.

Трябваше да се изнесе оттук. Щеше му се да върви бавно, спокойно и безразлично, така че да остане незабележим, но лицето му сигурно щеше да привлече вниманието на всеки, който минеше достатъчно близо до него, ако го срещнеше на улицата, или го видеше от прозореца как влиза в миникупъра и потегля.

Вратата на апартамента се отвори и затвори. Джейс седна стреснато, напрягайки се да чуе повече. Дали някой влизаше, или излизаше?

Очакваше да чуе възклицания на изненада, но не чу нищо. Ако влязлата беше Аби Лоуел и бе видяла, че апартаментът ѝ е бил насилствено претършуван, би трябвало да издаде някакъв звук, признак за това, че е шокирана. Може би щеше да излезе, за да повика съсед и да получи помощ. Или да извика ченгетата.

Джейс можеше да чуе как някой предпазливо се движи в предната стая, сякаш се опитва да намери нещо. Чуваше преместването на предмети.

Може би оня, който го нападна, се бе паникьосал, когато влезе в апартамента, и бе хукнал без онова, за което бе дошъл. Може би сега се връщаше, за да си го вземе. Може би имаше оръжие.

Оръжие. Трябваше му оръжие.

От счупеното огледало стърчеше голямо триъгълно парче стъкло. Джейс зави окървавената хавлия около ръката си и го взе. Пристъпи към вратата на банята и зачака.

Може би някой съсед вече викаше полиция и две униформени ченгета се насочваха към задната част на апартамента със заредени пистолети.

Счупеното огледало му показва изкривеното, нереално отражение на човека, който внимателно пристъпваше в стаята — едно око тук, нос там, като в картина на Пикасо.

Джейс хвърли оръжието, блъсна вратата и сграбчи Аби Лоуел, като сложи ръка върху устата ѝ, за да заглуши вика ѝ. Тя се опита да го

отблъсне с лакът, да го ритне, да го изрита с ботуша си в пиццала. Джейс стегна ръката, с която я държеше, като задържа дланта си върху устата ѝ, докато тя се опитваше да го ухапе. Беше силна, атлетична и твърдо решена да го победи. Той я блъсна силно, както бе направил неизвестният нападател с него, и я завлече пред мивката.

— Не викай! — нареди ѝ тихо, като доближи устата си до ухото ѝ. — Няма да ти направя нищо. Искам да ти помогна. Познавах баща ти. Той беше добър човек.

Тя го наблюдаваше в огледалото. Кафявите ѝ очи бяха кръгли и пълни със страх и недоверие.

— Дойдох, за да говоря с теб — обясни Джейс. — Някой бе изтърбушил къщата ти. Преби ме и си отиде.

Брадата му бе върху рамото ѝ. Можеше да се види в счупеното огледало. С подутините, отоците, синините и кървящите рани приличаше на някой смахнат чешит от филмите на ужасите. Вниманието на Аби Лоуел се пренесе от него към съобщението върху огледалото. Червилото на думата „ТИ“ се бе поразмазало, но съобщението бе достатъчно ясно.

Следващият, който ще умре, си ти.

— Не съм го писал аз — каза Джейс. — Не можах да видя човека, който го е направил, но се кълна, че не бях аз.

Тя все още стоеше неподвижно в ръцете му. Той поотпусна малко хватката.

— Няма ли да викаш? — попита. — Ще си сваля ръката, ако обещаеш, че няма да викаш.

Аби кимна с глава. Джейс бавно свали ръката си от устата ѝ. Тя не извика, дори не помръдна. Той отпусна ръката, с която я притискаше през корема, и отстъпи на няколко сантиметра разстояние, така че тялото ѝ повече да не се опира в мивката, но достатъчно близо, че да я притисне отново, ако се опита да бяга.

— Кой си ти? — попита Аби, все още гледайки го в счупеното огледало.

— Познавах баща ти.

— Как? Клиент ли му беше?

— Не, върших някои неща за него от време на време.

— Какви неща?

— Това не е важно.

— За мен е важно — рече тя. — Откъде да знам, че няма да ме убиеш? Как да съм сигурна, че не ти си направил всичко това тук?

— След което съм се пребил, докато припадна? — възкликна Джейс. — И как съм успял?

— Може би Лени те е подредил така, преди да го убиеш.

— Да бе, и все още продължавам да кървя. Може, ако страдам от хемофилия.

— Откъде да знам дали не си го убил — повтори тя. — И сега си тук, за да убиеш и мен.

— Защо ще искам да умреш? Защо някой би искал ти да умреш?

— Не знам. Животът ми беше нормален, но ето че баща ми умря, детективите ме разпитват, трябва да уредя погребението, а сега и това — изхлипа Аби, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя притисна устата си с ръка и се опита да се успокои въпреки емоциите, които заплашваха да я съборят.

— Знам — рече меко Джейс. — Знам това.

Тя се завъртя и го погледна в лицето. Стояха близо един до друг, като любовници, които споделят някаква обща тайна. Той можеше да вдъхне парфюма ѝ, нежен и същевременно упоителен мускусен аромат.

— Знаеш ли какво стана с него?

— Знам, че е бил убит — отвърна Джейс. — Прочетох във вестника, че ти си намерила тялото му.

— Това не е истина. Нямам представа как се е появило в пресата.

— Те изглежда знаят доста за теб.

Тя погледна встрани, разстроена от изказването му.

— Не бях там. Не и докато... а след това.

— Значи не си видяла никого да напуска офиса на баща ти?

— Не. Когато пристигнах, полицията вече беше там. Защо искаш да знаеш? Имаш ли някаква представа кой може да го е убил?

Джейс поклати глава, макар че тъмният седан се плъзна покрай него в спомена му и той видя каменното лице на мъжа зад волана.

— Не. А ти?

— Казаха ми, че било обир.

— А какво ще кажеш за това тук? — попита той. — Извършителят на случайно престъпление убива баща ти, после намира теб, изчаква да излезеш, за да те обере, и оставя смъртоносна заплаха

на огледалото ти? Това вече е доста пресилено. Бих казал, че някой е търсил нещо тук. Знаеш ли какво?

— Нямам представа — заяви тя, гледайки го с лице на покерджия. — А ти знаеш ли?

— Липсваше ли нещо от офиса на Лени?

— Пари. Не знам колко. В сейфа имаше пари. Той очакваше куриер с колело. Полицията мисли, че е работа на куриера. Убил е Лени, взел е парите и се е покрил. Напуснал е града.

— Не ми звучи убедително, че убиецът е напуснал града —
многозначително рече Джейс.

— Това тук може да не го е извършил убиецът. Може да е бил обикновен крадец.

— И защо този обикновен крадец ще напише това на огледалото? — попита той. — „Следващият, който ще умре, си ти.“ Би било страхотно, направо удивително съвпадение, ако след нощта, в която е убит баща ти, някакъв несвързан с това деяние сериен убиец просто е решил ти да бъдеш следващата му жертва.

Аби Лоуел вдигна ръце към лицето си, разтърка слепоочията, прекара пръстите си с прекрасен маникюр по шията, докато въртеше главата си назад-напред, и въздъхна.

— Трябва да седна.

Джейс не я спря. Тя мина покрай него, за да приседне на ръба на ваната. Той се подпря на тоалетната чиния. Идеше му да легне на земята. Имаше чувството, че някой продължава да удря главата му с оловна тръба. Вдигна ръка, за да провери дали бузата му още кърви.

— Кой си ти? — попита отново Аби. — Защо дойде тук? Не те познавам. Ти не си от хората, с които Лени обикновено си имаше вземане-даване. Дори ако си бил, защо си дошъл при мен? Защо това те интересува? Какво ти влиза в работата?

Джейс я разгледа за миг. Седеше с изправен гръб и кръстосани крака, елегантна и изтънчена, като истинска дама. Как, по дяволите, тип като Лени бе успял да създаде дъщеря като нея? Може би беше осиновена.

— Не отговори на въпросите ми — подсети го Аби.

Тя поклати глава, тъмната ѝ коса се разклати и се плъзна иззад ухото като завеса. Пъкна я отново там и го изгледа с поглед от долу на горе от сорта „не-знаеш-какво-имам-за-теб“. Мнооого секси.

— Ако знаеш нещо за смъртта на Лени — продължи тя, — трябва да отидеш в полицията. Попитай за детектив Паркър. Ако знаеш нещо за неизвестния нападател, разрушил апартамента ми, трябва да кажеш на ченгетата. Можеш да използваш моя телефон — предложи. — Или аз мога да се обадя.

Джейс погледна встрани. Беше го притиснала до стената. Но той остана спокоен.

— Нямам намерение да говоря с ченгета. Не е в мой интерес.

— Не мисля така.

— Знаеш ли в какво се е забъркал баща ти?

— Не знам, че е бил забъркан в нещо.

— Някой смята, че знаеш — рече Джейс, поглеждайки в огледалото. — Някой мисли, че щом не са намерили онова, което са искали от него, значи то е у теб.

— Защо не желаш да говориш с полицията? — продължи да настоява Аби. — Май ти самият си забъркан в нещо. Ако наистина нямаш нищо общо, защо задаваш всички тези въпроси?

— Имам си причини.

— Явно знаеш нещо — рече тя, като стана. Беше ядосана, развълнувана, неспокойна. Направи няколко крачки в едната посока, после в другата. — А единственият начин да знаеш нещо е да си замесен.

— Снощи някой се опита да ме убие — призна неохотно Джейс, като се изправи на крака, докато гневът набъбваше в него. — Това е всичко, което знам. Трябваше да свърша нещо за баща ти и някой се опита да ме убие. Когато се върнах, за да попитам Лени в какво ме е забъркал, открих, че е мъртъв. Мисля, че това ми дава право да бъда заинтересован, нали?

— Ти си бил, значи? — рече тя. — Ти си куриерът с колелото.

За част от секундата Аби се озова до вратата и я затвори с трясък зад себе си. Джейс скочи, отвори я и затича след нея.

На път към външната врата тя грабна портативния телефон, но се спъна в книгите, разхвърляни по пода вследствие на тършуването.

Джейс скочи върху нея, събори я на земята и легна отгоре ѝ.

Тя започна да вика за помощ и се заизвива под него, така че да може да го удари с телефона. Успя да му нанесе удар по дясната вежда.

Пред очите му заплуваха червени и черни петна. Той успя да предотврати втория удар, като се опита да избие телефона от ръката ѝ.

— По дяволите, престани! — изръмжа с половин глас Джейс.

— Не искам да те нараня!

— Какво става там? — извика нечий мъжки глас от съседния апартамент.

Аби отново започна да вика за помощ. Джейс запуши устата ѝ с ръка. По стълбите се чува стъпки.

— Госпожице Лоуел? Добре ли сте?

Тя изви главата си настрана и захапа здраво пръста му. Джейс инстинктивно отдръпна ръката си и тя успя да извика „Не!“, преди да запуши отново устата ѝ.

Отвън се чу как мъжът вика на някого: „Обади се на 911!“ По дяволите!

Джейс се отдръпна от нея и хукна към вратата.

Мамка му, мамка му, мамка му! По дяволите!

Един възрастен мъж, с отъняла сива коса и буйни диви вежди отскочи стреснато назад. В ръката си държеше голям френски ключ.

Джейс го подмина и затича по стълбите толкова бързо, че очакваше всеки миг да се строполи по лице. Жената с пудела бе подала главата си от вратата в долния край на стълбите. Очите ѝ бяха широко отворени, устата също.

Джейс се завъртя около основата на стълбите и затича към задната врата, чувствайки, че се пързала по старите полирани плочки. Не откъсваше очи от двойната врата и двора зад нея.

Тичешком блъсна вратата. Изскочи навън. В малкото дворче имаше цветя и храсти, както и висока седем стъпки стена, измазана с хоросан, която го заобикаляше от всички страни.

Не мисли. Действай. Не мисли. Действай.

Той грабна една дървена пейка и я помъкна към стената.

Отстъпи назад, пое си дълбоко въздух.

Мъжът с гаечния ключ излезе през вратата, викайки.

Джейс се засили и скочи върху пейката, като се изхвърли нагоре.

Хвана се за горния край на стената. Прехвърли се през нея.

Не можа да не извика, когато се приземи от другата страна и болката избухна в глезена му и се разпространи по крака му като разбито стъкло.

Не спирай. Не спирай. Не спирай.

Той се сви на две, пребори се със себе си и си наложи да тръгне, макар да куцаше силно. Трябваше да се махне оттук. Не можеше да се скрие. Ченгетата щяха да дойдат с куче. А преследвачът му нямаше да закъснее много след тях.

Прекоси улицата, тръгна по алеята. Мина между къщите. Пресече друга улица, друга алея. Зави обратно към миникупъра. Ако беше с колелото си, вместо с колата, можеше да го яхне и сега щеше да е далеч, летейки по страничните улици и алеи като вятър. Никой нямаше да може да го настигне.

Кръвта биеше в главата му. Не чуваше. Не чуваше сирени. Не чуваше нищо, освен гръмотевичните стъпки на краката си, биещи земята, и свистящия въздух, който се засмукваше и изхвърляше от дробовете му.

Можеше да види колата. Пъхна ръка в джоба си и пипкаво потърси ключовете, почти ги напипа.

Неспособен да се удържи, се хвърли към колата, мина встрани, отвори вратата и се тръшна на седалката. Чувстваше се замаян. Беше като болен. Не можеше да уцели стартера с ключовете.

Сега вече чуваше сирените съвсем наблизо.

Моторът запали и Джейс включи на скорост, като завъртя волана, за да направи обратен завой по средата на улицата. В същия миг изсвириха гуми, изпищя клаксон. Носът на един миниван закачи задницата на купъра, удряйки задната му броня, докато гумите му се завъртяха на платното със свистене.

След секунда вече се движеше. Ляв завой, десен завой, ляв завой, десен завой, отправяше се на изток.

Джейс намали скоростта веднага щом реши, че може да го направи. Не искаше да си навлече цяла опашка от оплакващи се на полицията граждани. След него веднага щяха да тръгнат патрули.

Пред къщата на Аби сигурно щеше да дойде някоя радиокола. Всички щяха да бъдат объркани, развълнувани. Щеше да им отнеме време, за да се опомнят. Надяваше се наоколо да няма хеликоптери в небето. Ако го прехванеше хеликоптер, с него бе свършено.

Той продължи да се движи на изток с нормална скорост, като нормален човек в нормална ситуация. Всъщност целият трепереше и стискаше здраво волана, а сърцето му препускаше като състезателен

кон. Гърлото му се свиваше всеки път, когато си помислеше, че зърва пред себе си или в огледалото черно-бялата полицейска кола.

Не можеше да си прости идиотското поведение. Какво бе очаквал? Че Аби Лоуел ще му предложи питие и двамата ще седнат да обсъдят спокойно ситуацията? Баща ѝ беше мъртъв. И дори да бе толкова невинна, колкото претендираше, тя сигурно знаеше нещо. В противен случай защо някакъв идиот щеше да остави тази заплаха на огледалото ѝ. „*Следващият си ти.*“

Следващият, сякаш Лени е бил предупреден или просто е бил първият в списъка на нещата, които трябва да бъдат свършени.

Джейс сложи ръка на корема си и почувства пакета. Зачуди се как ли щеше да реагира Аби, ако ѝ бе казал, че е у него.

Като се отърси за секунда от мислите си, той се огледа. Беше се насочил на север и изток, на север и изток, към Силвърлейк, на около пет мили от центъра на града.

През двайсетте и трийсетте години Силвърлейк е било модно място, когато кинозвездите от немите филми и филмовите моголи са строил и домовете и студията си тук. Хълмовете над водата бяха пълни с къщи от онази епоха, които сега бяха реставрирани и възстановени за модерни, артистични супертипове с много пари.

Джейс намери място да спре и паркира близо до езерото. Излезе от колата, за да повърви и да събере мислите си. Преди всичко да дойде на себе си. Първо отиде отзад и изруга тихичко. Гордостта и радостта на мадам Чен повече не съществуваше. Половината от стопа бе отнесена и лежеше разбита на улицата, където миниванът бе налетял на него. Драскотини и остатъци от боята на светлия миниван се виждаха съвсем ясно под счупения стоп.

Ами сега?

Сега вече беше търсен за убийство и нападение, влизане с взлом и вандализъм. И за открадването на онова, един Бог знае какво, което е било в сейфа на Лени.

Джейс се опита да възстанови няколкото минути, които бе прекарал в офиса на адвокатата миналата нощ. Спомняше си, че първата му мисъл бе колко е разхвърляно. Истинска дупка. Беше се огледал, бе видял телевизора, бе докоснал трофея от боулинг турнира на Лени и бе оставил колкото си искаш отпечатъци. Но не си спомняше сейфът да е бил отворен.

Като седна върху капака на колата, той изпи част от гейторейда, който бе купил в „7-11“ и с него три тиленола. Трябваше да събере енергията си и да се опита да намали до минимум болката, така че да може да мисли трезво. Единствено мозъкът му го запазваше жив всеки ден на улицата. Възможността да види няколко хода напред, няколко пролуки сред стълпотворението от коли, да издебне момента и да реагира мигновено.

Всеки ден на улицата той държеше живота си в свои ръце. Но да го рискува сам и да има някой, който да го подложи на риск, бяха различни сценарии. Сам беше избрал да отиде на улицата. Знаеше рисковете, познаваше и способностите си. Ако попаднеш под гумите на някой автобус и загинеш, виновни нямаше да бъдат хората от автобуса. Ако направеш грешка, тя щеше да бъде лично негова.

А нищо от тази каша не беше под контрола му. Беше хвърлен в средата на някакъв мръсен водовъртеж, сякаш бе засмукан от торнадо. Единственото нещо, което можеше да контролира, бе собственият му мозък и той бе единственото, което можеше да го спаси.

Искаше да знае срещу какво се е изправил — или срещу кого.

Лесно можеше да възстанови в паметта си оня с квадратната глава в тъмната кола. Но когато се опитваше да възстанови атаката в апартамента на Аби, в мозъка му нямаше нищо. Бяло петно. Искаше да види неща, които не бе виждал. Мъчеше се да погледне в огледалото, да види човека зад себе си, но не се получаваше.

Какво става, по дяволите, и защо аз трябва да бъда замесен в него?

Ама че късмет. Ама че лош късмет! Ако не бе закъснял да предаде чертежите, щеше да си отиде вкъщи както всяка вечер, а Ета щеше да каже на Лени Лоуел, че не могат да вземат пратката му. Лени щеше да бъде незначителна история, съобщение във вестника. Вероятно Джейс нямаше да ѝ обърне някакво внимание, както повечето анджелино не обръщат внимание на тези неща. На никого нямаше да му мигне окото заради някакво си обикновено, скапано убийство. Убийства ставаха всеки ден. Поне да беше нещо по-така! Нещо извратено, нещо завързано или да бе пречукана някоя знаменитост.

Джейс се зачуди дали хората на негативите, залепени за корема му, може да са известни. Доста знаменити личности биваха изнудвани

заради отклонения в сексуалното им поведение. Такива мръсни истории изграждаха лошата страна на Ел Ей. Градът на ангелите, градът на отрепките, градът с лошата слава. Всичко зависеше от това кой прави преценката и от каква гледна точка.

Езерото беше сиво като метал на пушка, отразявайки цвета на тежките облаци, които висяха над него, но проблясваше като металик там, където ниското западно небе пропускаше оскъдни лъчи. Небето на запад беше с цвят на разтопена лава, един пурпурен здрач, който се промъкваше и пълзеше напред. Скоро всичко щеше да изчезне в океана и тъмнината щеше да падне като мръсна клоака над града. Трябваше да си отиде вкъщи и може би щеше да успее да се промъкне по стълбите между сенките и да избегне подробния оглед от страна на мадам Чен.

Искаше да си отиде вкъщи, да си бъде вкъщи, да си остане там, или да хвърли учебниците си в чантата и да скочи във влака „Голд Лейн“ за Пасадина, за да слуша лекциите по социални науки в Градския колеж. Искаше да прави нещо нормално. Искаше да помогне на Тайлър да си напише домашното за училище, да гледа телевизия, да направи пуканки. Може би би могъл, помисли си Джейс, да изпрати по пощата пакета на Аби, да си намери нова работа, да започне отначало, да се преструва, че нищо не се е случило.

Когато се пхна зад волана на колата и посегна да достигне ключа, двупосочното радио на седалката изпраща със звук от статично електричество, след което се разнесе гласът на Ета.

— Базата вика шестнайсет. Базата вика шестнайсет. Къде си, миличък?

Джейс протегна ръка и докосна радиото, сложи пръст на бутона за отговор, но не го натисна. Не смееше.

— Базата вика шестнайсет. Къде си, самотен рейнджър? Трябва да дойдеш при мама, захарче. Колкото може по-скоро. Разбра ли? Чу ли? Все още имам пари за теб. Вдяна ли?

— Аз съм в зоната на здрача, Ета — прошепна Джейс. — Отивам си у дома.

[1] Верига магазини, работещи от седем до единадесет часа. — Б.пр. ↑

[2] Мексикански специалитет като палачинка с пълнеж. — Б.пр. ↑

[3] Лекарство против артрит, хрема, болки, грип, простуда, треска, главоболие. — Б.пр. ↑

[4] Квартали в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Твърденията на Аби Лоуел за „Цикада“ се потвърдиха — обяви Руис, когато Паркър приближи към нея откъм паркинга. Тя стоеше навън, пред вратата, пушеше цигара, като я криеше от дъжда, който бе започнал да пада на бавни, едри капки.

— Какво друго откри в ресторанта?

— Че имат прекрасна салата от варени круши — отвърна тя.

— А опита ли от винарската изба?

— Не, но си уредих среща с един наистина сладък сервитьор — каза тя, като се наду. — Същински Брад Пит.

— Че те не са ли всичките еднакви? Говори ли с метрдотела, който е бил на работа онази нощ?

— Да. Каза, че била неспокойна, често гледала часовника си.

— Била ли е разстроена? Плакала ли е? Или е била шокирана?

— Непокройна беше всичко, което каза. Били много заети.

— А какво ти разказа сервитьорът?

Тя поклати глава.

— Не е седнала на маса. Метрдотелът я настанил на бара. Барманът си спомни, че е пила водка с тоник. Няколко мъже се опитали да я заговорят. Тя ги отблъснала. Видял я да говори няколко пъти по телефона. Оставила хубав бакшиш, но не я видял кога си е тръгнала.

Паркър се намръщи, като се загледа в приближаващия с промъкващата се вечер мрак.

— Искam списък на телефонните й разговори, от домашния и мобилния.

— Нима мислиш, че има нещо общо? — попита изненадана Руис.

— Тази сутрин я хванах в офиса на баща й. Каза, че търси застрахователната му полица и последната му воля.

— Това е безсърдечно, но не е престъпление.

— Беше проникнала в запечатано местопрестъпление — каза Паркър. — И освен това не си отиде с никаква застрахователна полица. Тръгна си с документи и ключ за сейф в „Сити Нешънъл Банк“. Отиде там направо от офиса на баща си и се опита да получи достъп до неговия сейф.

— Пуснаха ли я?

— Пробва се да разчувства управителя с една сълзлива сантиментална история, но не бе упълномощена от Лоуел за достъп до сейфа му. Управителят я посъветва да подаде молба за официално отваряне на завещанието и да получи съдебно разрешение. Госпожица Лоуел не е щастливо момиче.

— А ти докопа ли се до сейфа?

— Първата ни работа утре ще бъде да вземем съдебна заповед — отвърна Паркър. Той се прозя, докато вървеше към вратите. — Трябва да пийна нещо.

— Обадох се в Масачузетс — съобщи Руис, когато влязоха в залата на детективите. — Провериха номера на шофьорската книжка на Алисън Дженингс. Стигнаха до жена, която живее в Бостън.

— Намери ли телефона ѝ?

— Направих нещо още по-добро — рече самодоволно Руис. — Обадох ѝ се. Тя каза, че няма представа как нейната книжка се е появила тук. Сети се, че чантата ѝ е била открадната и е загубила книжката си преди много време. Може би това е обяснението.

Те влязоха в голямата зала. Паркър закачи шлифера и шапката си и отиде направо при кафемашината. Напълни чаша с кафе и се облегна на шкафа. Кафето беше три пъти по-лошо, отколкото сутринта.

— Ти си била като истински въртящ се дервиш, докато ме нямаше — похвали я той. — Браво. Впечатлен съм.

Тя го загледа, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Очакваше някакво гадно продължение.

— Казвам и хубави неща понякога — рече Паркър. — Когато са заслужени.

Руис явно не му повярва, но не го предизвика с нищо. Облегна се на бюрото и скръсти ръце, показвайки щедро червената дантела на сутиена си и част от неговото съдържание.

— Молбата за работа на Деймън е в отдел „Пръстови отпечатыци“. Не са се обадили за резултатите. А аз събрах

подробности за телефонните разговори на „Скоростни куриери“ и на жертвата — от дома и от офиса.

Паркър я погледна изненадано.

— Коя си ти? И какво си направила с горката госпожица Руис?

Тя му показва среден пръст и продължи.

— Искаш ли да знаеш нещо повече за номера от списъка с обажданията на мобилния телефон на Аби Лоуел? Леонард Лоуел е звънял на същия номер вчера от своя офис в пет и двадесет и две следобед. Разговорът е продължил една минута и двадесет секунди.

Паркър отново се намръщи и се замисли върху чутото. В 5,22 Лени Лоуел се е обадил на непроследим мобилен телефон. Малко по-малко от час след това някой е използвал същия телефон, за да съобщи на Аби Лоуел, че баща ѝ е мъртъв.

Как можеше това да има връзка с куриера с колелото? Не можеше. Адвокатът се бе обадил в офиса на „Скоростни“, за да поръча да вземат пратка.

Дори ако телефонът принадлежеше на Деймън, нямаше смисъл. Защо Лоуел ще му се обажда директно, а след това ще звъни в „Скоростни куриери“, за да направи официална заявка? Нямаше причина да го прави.

Тогава какво излизаше? Деймън пристига, убива Лоуел, взема пакета и парите от сейфа, обръща офиса с краката нагоре все едно някой е търсил нещо, чупи стъклото на колата на Лоуел пътьом и се обажда на една жена, която не познава, за да ѝ каже, че баща ѝ е мъртъв?

— Нещо не ми се връзва — промърмори Паркър, като заобиколи бюрото, за да се настани на стола си. Прозя се и потърка лицето си с ръка. Нуждаеше се от нов прилив на енергия. Смяната му може да бе приключила, но денят не.

При разследването на убийство първите няколко дни са критични. Следите изстиват бързо, свидетелите започват да забравят подробности от спомените си, престъпниците се скатават и притаяват в дупките си. Без да споменаваме факта, че три дни често са максималното време, което може да бъде отделено на един случай, преди да изникне някое друго мъртво тяло и детективите да се прехвърлят върху новото разследване, защото както знаем първите три дни са критични... И така отново и отново, до следващия случай.

Не страдаха от излишък на време. Полицейското управление в Лос Анджелис разполагаше с 9000 ченгета за град с 3,4 милиона жители. Полицейското управление на Ню Йорк разполагаше с 38 000 за град с два пъти повече население.

— Е, какво ще кажеш? — попита, прекъсвайки мислите му, Руис.
— Изглежда ми доста просто.

— Затова аз имам цифрата две в категорията си, а ти не. Повечето убийства са прости. Един човек убива друг, защото вторият има нещо, което първият иска. Пари, дрога, жена, кожено яке, сандвич с шунка. Един мъж убива жена си или приятелката си, защото тя се чука с някой друг, или защото е загорила яденето, или защото той самият е най-обикновен задник с умствено разстройство.

— Същото важи и за жените. При тях дори е още по-просто. Те убиват, защото ревнуват. При жените причината винаги е ревността. Понякога е смесена с алчност, но главно е ревност.

Паркър поклати глава.

— В нашата картинка обаче има нещо погрешно. Един куриер е изпратен случайно. Той отива в офиса на Лоуел, вижда парите в сейфа, убива Лоуел, открадва парите, чупи стъклото на колата му. Лоуел не го е извикал и не му е казал: „Хей, я ела да откраднеш парите и да разбиеш главата ми.“ И ако това е случайно престъпление — продължи той, — куриерът не би имал време да търси номера на мобилния на Аби Лоуел и да ѝ се обажда, преструвайки се на ченге, за да ѝ каже да отиде в офиса на баща си. Защо трябва да го прави? Какво му пука? — Телефонът на бюрото му зазвъня. Той вдигна слушалката. — Паркър слуша.

— Кев, аз съм Джоан Спуунър от „Пръстови отпечатыци“.

Паркър цъфна като тропическо цвете, макар че тя не можеше да види усмивката му.

— Кажи ми нещо, което очаквам да чуя, Джоан. Какво имаш за мен, освен сърцето си?

— Съпруг — отвърна сухо тя.

— Педикюрист — произнесе с погнуса Паркър. — Човек, който се прибира всяка вечер, миришейки на онова, на което миришат краката на другите. Кога ще ме имаш? Много жени биха убили, за да ме притежават.

— Точно така. И го правят. Наричат се заподозрени — отвърна тя. — Не е ли тъжно, че трябва да сложиш белезници на ръцете на жените, за да ги накараш да отидат някъде с теб?

— На някои им харесва — мъркаше като котарак Паркър по телефона. — Не плюй по нещо, докато не си го опитала, Джони.

От другата страна на бюрото Руис завъртя драматично очи.

— Стига толкова, господинчо. Сложи и двете си ръце на масата и слушай. Вероятно имам съвпадение на отпечатъците от убийството на Лоуел. Няма да можеш да заложиш фамозната си шапка в съда, но е нещо, на което ще можеш да се позовеш. Имам палец и частичен среден пръст върху оръдието на убийството и частичен палец върху молбата за работа.

— И те съвпадат?

— В съда ще мога да се закълна само за вероятно съвпадение на отпечатъците от палците и защитникът сигурно ще ме покани на обяд. Според мен принадлежат на един и същи човек, но да си остане между мен, теб и настолната ти лампа.

— Обичам те, Джоан — изтананика Паркър.

— Само така казваш, Кевин. Някой ден или ще трябва да го докажеш, или да млъкнеш завинаги.

— Внимавай какво ще си пожелаеш, кукло.

Той благодари и затвори.

Руис се опита да привлече погледа му.

— Хей, Ромео, какво каза тя?

Паркър замислено гризеше палеца си, загледан в близката стена.

— Че има вероятно съвпадение на отпечатъка от палеца върху оръдието на убийството и молбата за работа.

— Значи това е нашият човек.

Той мрачно поклати глава.

— Хайде, опитай се да бъдеш адвокат на дявола. Ако ти беше защитник на Деймън, какво щеше да кажеш, за да опровергаваш доказателството на „Пръстови отпечатъци“?

Руис въздъхна.

— Щях да кажа, че признаваме присъствието на Деймън в офиса на Лоуел. Бил е там. Отишъл е, за да вземе пратката. Така че е съвсем логично и естествено да е докоснал трофея от турнира по боулинг. Това обяснява отпечатъците върху него. Така ли е?

— Точно така. И къде се намират тези отпечатьци върху оръдието на убийството? За да разбие главата на Лоуел, той е трябвало да вдигне трофея от горе на долу. Мраморната поставка е причинила всички поражения върху главата. Получи ли снимките?

— Не.

— Тогава веднага се обади във фотографския отдел, преди да си отидат къщи като почтени граждани. Трябва да говориш и с човека, който е взел отпечатьците от оръдието. Искam снимките на задната част на бюрото и на площта около него.

— Ей, аз да не съм ти секретарка? — оплака се Руис. — Смяната ми свърши и освен това съм гладна.

Паркър ѝ подхвърли ролка ментови бонбони през бюрото.

— Щом си с мен, няма работни смени. Особено когато разследваме убийство, скъпа. Изяж едно бонбонче. Ще се почувстваш отлично. А и дрехите ще ти стоят по-добре.

Телефонът му иззвъня и той го грабна.

— Паркър слуша.

— Детектив Паркър? — Далечният глас леко трепереше. — Аз съм Аби Лоуел. Апартаментът ми е разбит. От куриера с колелото. Реших, че трябва да знаете това.

— Идвам веднага.

Паркър остави слушалката и скочи на крака.

— Вземи снимките — нареди на Руис, докато отиваше към закачалката, за да вземе шлифера си. — А също и записите на разговорите от „Скоростни куриери“. Трябва да проследим Деймън. Аби Лоуел каза, че днес той влязъл и разбил апартамента ѝ.

— А ти къде отиваш? — нацупи се Руис.

Паркър направи реверанс и нахлупи шапката си.

— При една девойка в беда.

ГЛАВА 18

Аби Лоуел живееше извън юрисдикцията на Централното бюро. Паркър показа значката си на униформените полицаи, които стояха във фойето на сградата. Единият му кимна да мине. Другият беше зает с някакъв шкембест възрастен мъж, който разпалено обясняваше теорията си за падението на нашата някога велика нация.

Двойка детективи от Западното бюро, участък Холивуд, стояха в дневната на Аби Лоуел и се оглеждаха, сякаш мереха помещението, за да го преобзаведат. Всичко беше разхвърляно. Стаята имаше вид на нарязана салата. Служител от „Пръстови отпечатащи“, когото Паркър познаваше, мажеше с четката си по мебелите.

— Я какво хубаво малко парти — рече Паркър. — Имате ли нещо против да се присъединя?

По-възрастният от холивудските ченгета, мъж с квадратна глава и моряшка подстрижка, изви устни като куче, готово да изръмжи.

— Какво правиш тук, Паркър? Мислех, че са те пратили да пишеш глоби за неправилно паркиране.

— Вашата жертва ми се обади. Очевидно не сте успели да я впечатлите с присъствието си.

— Връщай се обратно в дупката си, Паркър. Това е наша територия. Ще ти изпратим копие от доклада.

Паркър на свой ред изви устни и пристъпи напред.

— Да не си мислиш, че ми е притрябвал твоя въшлив, шибан доклад? Пиши си докладите, после иди да гониш бандити в „7-11“ или да стреснеш съмнителни старлетки, наслаждаващи се на луната по гръб, или да плашиш гаргите. Прави каквото щеш. — Той посочи с пръст наоколо, показвайки стаята. — Това е част от моето убийство, многознайко. Не можеш да препикаеш оградата по-високо от мен.

— Вечно чаровният детектив Паркър.

Аби Лоуел стоеше под арката, водеща към стаите в апартамента ѝ, облежната с едното си рамо на стената. Все още носеше същия сапфирен пуловер, с който бе сутринта, но се бе загърнала със стара,

огромна сива жилетка. Направо се бе увила с нея. Косата ѝ беше разрошена. Гримът се бе размазал под очите, сякаш беше плакала.

Паркър се приближи.

— Добре ли сте?

Усмивката ѝ беше крива, крехка и трошлива, само леко изви въгълчетата на устните си. Тя погледна надолу към краката му и прибра кичур коса зад ухото си с трепереща ръка.

— Той не ме уби, така че съм по-добре от последния Лоуел, при когото е бил.

— Къде държите напитките си? — попита Паркър.

— В хладилника. Имам „Грей Гуус“. Сипете си.

— Това не е моята отрова — рече той и си проправи път сред разхвърляните вещи към кухнята. Намери чаша, наля малко водка с лед и ѝ я подаде. — Преди колко време се случи това?

Тя отпи от водката и подпря бедрото си на барплота.

— Преди няколко часа, предполагам. Не знаех, че е извън вашата територия, преди да се появят полицаите. Не искаха да ви се обадя.

— Не се тревожете за тях. Постъпихте правилно. Освен това аз съм вълк единак. Имам голяма територия. Е, какво стана?

— Прибрах се вкъщи, влязох. Видях това наоколо. Тръгнах по коридора, влязох в банята и той ме сграбчи.

— Имаше ли оръжие?

Тя поклати глава.

— Опишете ми го. Висок, нисък, черен, бял?...

— По-нисък от вас. Рус. Млад, бял. Беше насинен и разкъравен сякаш се беше боксира, бил или нещо подобно.

— Ще ми трябват, за да направим портрет по описание утре сутринта — каза Паркър. — Откъде знаете, че е куриерът с колелото?

— Той не би ми признал това. Но каза, че познава баща ми, че е вършил някои неща за него, и аз просто се досетих.

— Какво искаше? Защо е дошъл при вас?

— Не знам. Не исках да разбера. Бях сигурна, че е дошъл да ме убие. Избягах, той ме последва, почти бях стигнала до вратата, когато скочи отгоре ми...

Тъмните очи заблестяха от сълзи. Тя се наведе над барплота и покри с ръка лицето си. Паркър я наблюдава за момент, сетне се отдалечи от нея и тръгна по коридора. Банята беше вляво. Малко

пространство с вана и душ, тоалетна и мивка на крака. Огледалото на шкафчето над мивката бе счупено, липсваха парчетата.

Той приклепна и провери бледата, ръждива следа върху старите осмоъгълни плочки. Кръв. Беше се просмукала във фугата между плочките и я бе боядисала по-тъмна.

Паркър се изправи и разгледа отблизо счупеното огледало и предупреждението, което някой бе написал с червено червило: „СЛЕДВАЩИЯТ, КОЙТО ЩЕ УМРЕ, СИ ТИ.“

Защо някакъв си куриер с колело искаше смъртта на Аби, след като убийството на Лени и кражбата на парите от сейфа са били случайно престъпление? Не, нямаше причина. Който стоеше зад убийството и зад неразборията тук, е имал и продължава да има много по-сложни мотиви. И колкото повече разсъждаваше Паркър, толкова повече се убеждаваше, че престъплението не бе извършено от Деймън.

Образът на Аби се появи в парчетата счупено огледало, раздробен на много малки късчета, сякаш се бе скрила в гигантски калейдоскоп.

— Какво е търсил този човек? — попита я Паркър, като се обърна към нея.

— Не знам.

— Жилището ви е обърнато наопаки, някой заплашва да ви убие и вие не знаете защо?

— Не, не знам — отвърна твърдо тя и се наежи. — Ако Лени е бил по следите на нещо, не бях удостоена с честта да бъде посветена.

Паркър свъси вежди.

— Наистина ли? Не е ли странно тогава, че малко преди да бъде убит, Лени е телефонира на собствения си убиец? И че след смъртта на баща ви убиецът се е обадил на вас? Аз лично го намирам за странно. Защо Лени е решил, че спокойно може да даде на убиеца вашия номер и адрес?

Тя вече не беше склонна да плаче. Личеше, че започва да й писва. Кафявите очи станаха почти черни. Ней харесваше, че той не бе толкова симпатичен, колко той се искаше да бъде.

— Може би ги е взел от ролодекса на Лени.

— Но защо? Защо ще тероризира вас, ако вие не можете да му дадете онова, което иска?

— Не би трябвало да ви напомням, детектив, че тук жертвата съм аз.

— Защо не ми казахте за сейфа на баща ви? — неочаквано попита Паркър.

Дишането ѝ спря в гърлото. Тя отвори уста да отговори, но оттам не излезе звук.

— Онова, което убиецът е търсил — и в офиса на баща ви, и тук, дали няма да го намеря в онази кутия, когато я отворя утре сутринта?

— Не знам за какво говорите. Аз все още продължавам да търся последната воля на Лени и застраховката му. Мислех, че може да са в този сейф в банката.

— Ще ви съобщя — рече Паркър. — От мен няма да изискват официално утвърждаване на завещание. Веднага след като получа съдебна заповед, ще открия наградата в кутията от „Кракър Джак“.

Тя нямаше какво да каже, но не изглеждаше нервна. Ако завещанието на Лени бе в сейфа, то едва ли съдържаеше параграф, започващ с изречението: „В случай че умра от насилствена смърт, моята дъщеря е замесена в това.“

— Намирам за странно, че не включихте и отиването ви до банката в списъка от причини да се отървете от мен тази сутрин — продължи Паркър.

— Не се опитвах да се отърва от вас. Имам прекалено много задачи, за които да се погрижа.

— Сигурен съм, госпожице Лоуел. А как бяха лекциите ви между другото?

— Не ходих.

— Каква беше темата днес?

В погледа ѝ се четеше „Искам да те фрасна по муцуната“.

— Какво значение има? Казах ви, че не ходих.

— А коя погребална агенция избрахте?

— Все още не съм решила.

— Но ходихте поне в една днес? След банката, преди да се върнете тук.

Аби си пое отново дълбоко въздух и го изпусна.

— Ако нямате нищо против, детектив, трябва да си легна. Не съм в състояние да бъда разпитвана тази нощ.

— Вероятно ще отидете при някой приятел — предположи Паркър.

— Ще отида на хотел — отвърна сопнато тя.

Паркър стоеше прекалено близо до нея, точно срещу вратата.

— Приятни сънища, госпожице Лоуел — прошепна той, като задържа погледа си върху нея. Беше толкова близо, че почти можеше да я целуне. — Обадете ми се, ако имате нужда.

— Едва ли. — Тя не мигна, не трепна. Страхотен играч на покер щеше да излезе от нея!

Паркър мина покрай нея и тръгна по коридора. Бъз Кат говореше по мобилния си телефон близо до предната врата. Паркър се присъедини към по-младия детектив, който все още си водеше бележки.

— Някой да е видял момчето, когато е избягало?

Младият полицай се опита да потърси погледа на партньора си.

— Можеш да ми отговориш, младши, или ще накарам моя капитан да подпали задника на твоя и тогава за всички ни ще настанат лоши времена. Не ми се иска това да става — поде извинително Паркър. — Нямам нищо против теб, момко, но работя по убийство. Нямам време да се баламосвам с теб, нито ще позволя на някой да ме ебава.

Последва дълбока въздишка. Младши детективът погледна с неудобство някъде встрани.

— Един от съседите е видял част от номера на колата. Тъмнозелен или тъмносин миникупър.

— Миникупър ли? — повтори изненадано Паркър и отстъпи назад. — Че кой ще е този престъпник, който ще кара миникупър?

Свиване на рамене. Вирване на глава.

Младият детектив прелисти няколко страници от бележника си и му показва бележките си.

— Бил е засечен от миниван, когато е направил обратен завои по средата на улицата. От удара най-вероятно е счупен стопа на миникупъра от страната на шофьора и е одраскана боята му.

— Шофьорът видял ли го е добре?

— Не съвсем. Всичко, което ни каза жената, бе, че е бил млад бял мъж. Станало е светкавично бързо.

— Имаш ли визитна картичка?

Младият детектив извади визитката си от джоба и му я подаде. Джоуел Коен.

— Благодаря ти, Джоуел — рече Паркър, като погледна номера на гърба на картата. — Ако открия нещо, няма да те забравя.

Той пъхна визитката в джоба си и отиде при колегата от „Пръстови отпечатыци“ да му каже, че търсят възможно съвпадение с отпечатыците, намерени на мястото на убийството на Лоуел. Препоръча му да говори с Джоан.

Бъз Кат затваряше телефона си.

Паркър се упъти към вратата, докосна с пръст шапката си и произнесе саркастично:

— Благодаря за гостоприемството, Бъз. Ще ти се обадя веднага щом разреши случая.

ГЛАВА 19

Ета въздъхна тежко, докато заключваше предната врата отвътре. Желязната решетка вече бе спусната. Мястото бе непревземаемо като крепост. В противен случай прозорците щяха да бъдат счупени и тук щеше да бъде пълно с бедняци, пияници и всякакви луди нещастници. Тази нощ обаче тя си мислеше, че ѝ прилича повече на затвор.

Целият ден бе стояла в клетката си, опитвайки се само от време на време да се свърже със самотния рейнджър. Не че би имало някакво значение, ако се бе обаждала на всеки двадесет минути. Той или не носеше радиото със себе си, или не отговаряше, защото се страхуваше от капан.

Ета почти щеше да получи сърдечен удар, когато Паркър я помоли да излезе навън. Нещо, свързано с микробуса ѝ. Но се оказа, че Джейс не е вътре. А къде беше отишъл, тя не знаеше. Разяждаше я мисълта, че хлапето може би си е помислило, че тя е докарала ченгетата, ако ги е видяло. Беше излязла навън след Паркър и неговата партньорка, която приличаше повече на уличница, но не видя никаква следа от момчето.

А след това този гад Роко започна да ѝ пили на главата. По-добре било да не се опитвала да скрие беглеца. Той не можел да си позволи в бизнеса му да има криминално проявени лица.

Ета му напомни, че половината от проклетата му фамилия са престъпници и че никой не очаква в място като това през вратата да влизат само послушници, монаси и скаути. То се вижда колко е взискателен към хората около себе си, рече му, въртейки изразително очи към приятеля му Влад, който нареждаше топки за голф, а пепелта падаше от цигарата върху килима.

Роко би продал собствената си сестра за четвърт долар, ако сметнеше, че това ще спаси задника му от неприятности. Той не искаше да си има вземане-даване с полицията, а думата *лоялност* му беше напълно непозната.

— Безсъвестна, безгръбначна невестулка — мърмореше си Ета, докато подреждаше, изхвърляше пепелниците, кутиите от сода и бирените бутилки. — Трябвало е да го сложат в един чувал още като се е родил и да го хвърлят в някоя дупка.

Когато се появи втората партия ченгета — някакъв наперен хубавец от „Обири и убийства“ и неговият глухоням партньор, Роко завря главата си толкова надълбоко в храносмилателните им трактове, по-точно в дебелиите им черва, че те сигурно бяха подушили оня безумен одеколон, с който се поливаше обилно всеки ден. Той нямаше никакви връзки с Джейс Деймън или с когото и да е друг работещ за него, но имаше голяма и лоша уста. Детективите търсеха Джейс, следователно хлапето бе направило всичко, което те казваха, че е сторило, а той винаги бил имал лошо предчувствие относно това момче.

Ета се съмняваше, че Роко би могъл да посочи Джейс в редицата за разпознаване.

Той ѝ нареди да каже на детективите всичко, което знае. Тя го изгледа сякаш е пълен глупак — какъвто всъщност си беше, и невъзмутимо се отдалечи. Докато не научеше повече за ситуацията, и малкото информация, която имаше, щеше да си остане скрита само в нейния мозък.

— Този човек има нужда от мозъчна клизма — изръмжа тя, докато вървеше към задния вход. Когато отиде да изгаси лампата в своята кутийка, телефонът иззвъня.

Единственото, което знаеше за Джейс, бе, че веднъж, когато бе пазарувала в Чайнатаун, го видя да пресича улицата с едно хлапе на осем или девет години. Вероятно бяха дошли в този квартал за развлечения. Забеляза ги как влизат в някакъв рибен пазар. Когато му спомена за това следващия понеделник, той отрече да е бил там. Сигурно се била припознала, така каза, но Ета знаеше, че не е.

Нямаше смисъл да отговаря на телефона, но си помисли, че може да е Джейс.

— „Скоростни куриери“. Какво желаеш, сладурче? Вече затворихме.

— Аз съм детектив Дейвис, госпожо. Трябва да ви задам няколко въпроса.

Ета се ядоса и се озъби на телефона, сякаш ченгето можеше да я види.

— Абе вие не си ли говорите помежду си, бе хора? За какво плащам данъци? За да тичате час по час дотук и да ми задавате едни и същи въпроси като тъпи слабоумници?

— Не, госпожо. Съжалявам, госпожо. Просто имам няколко въпроса за един от вашите куриери. Джейс Деймън.

— Знам туй — отвърна раздражено тя. — Трябвало е да побързаш. Ти какъв си? Третата дупка на кавала? Имам по-приятни неща да върша, вместо да говоря с теб, сладурче. Децата ме чакат къщи. Тъй че затварям.

Тя тресна слушалката, погледът ѝ попадна върху радиото. Е, един последен опит.

Набра честотата.

— Базата вика шестнайсет. Къде си, самотен рейнджър? Ела си къщи при мама, захарче. Колкото можеш по-бързо. Чу ли ме? Все още имам парите за теб.

Тишина. Никакво статично електричество, никакво прашене. Нищо. Нямаше представа дали изобщо носи радиото със себе си. Зачуди се къде ли е, какво ли прави. Опита се да си представи, че е някъде в безопасност. Можеше само да се надява.

Ета загаси осветлението. Докато вървеше към кухнята, облече дъждобрана си. Вече беше късно. Ако Джейс смяташе да звъни, трябваше да го е направил досега. Тя взе със себе си своето радио за всеки случай.

Алеята беше тъмна и черна като катран. Отново бе започнало да вали. Резервната лампа над вратата бе угаснала както винаги, когато валеше дъжд.

Последния път, когато се случи, бе казала на Роко да се обади на електротехника, но той, разбира се, не го направи. Щеше да чака, докато цялата електрическа мрежа даде на късо и проклетата дупка изгори до основи.

Ета поклати глава при безнадеждната мисъл, че някой ден акълът може да дойде в главата на Роко. Тя зарови в голямата си чанта за ключовете на колата.

И тогава в лицето ѝ блесна светлина, която я заслепи.

— Детектив Дейвис, госпожо — каза мъжът.

„Нещо не е наред“, помисли си Ета. Ако през цялото време е бил тук навън, защо не е влязъл, за да види какво мога да му кажа? Защо се обади по телефона?

— Наистина трябва да получа адреса от вас, госпожо.

Ета отстъпи встрани, обзе я странно чувство. Нещо не беше наред. Прииска ѝ се да избяга.

— Какъв адрес? — попита, насочвайки се към колата.

— На вашия куриер, Деймън.

— Не знам колко пъти трябва да повтарям едно и също нещо — оплака се тя, като направи още една стъпка. — Нямам адреса на момчето. Нямам телефонен номер. Не знам къде живее. Не знам нищо за него.

Светлината се приближи. Дейвис дойде по-наблизо.

— Хайде де! Той работи тук, нали? Как може да не знаеш нищо за него?

— Не мога да кажа нещо, което не знам.

Светлината дойде още по-наблизо. Нямаше накъде да мърда.

— Искаш ли да стане по-лошо? — попита мъжът.

— Нищо не искам — отвърна Ета, опряла едното си рамо на задницата на микробуса си. Ако можеше да влезе вътре, ако можеше да заключи вратите... Тя завъртя ключодържателя в ръце.

— Не ме интересува ти какво искаш, кучко — викна мъжът и пристъпи.

Ета вдигна ръка, натискайки спусъка на миниспрея с лютив пипер, който държеше закачен на ключодържателя. Предположи къде може да бъдат очите му и изстреля струята, а от гърлото ѝ се изтръгна първобитен вик.

Дейвис изскимтя и изруга. Светлината на фенерчето му се отклони нагоре, сетне надолу, той замахна, но тежкото фенерче не уцели главата, а рамото ѝ.

Ета нададе вик и го ритна напосоки, опитвайки се да улучи определена част от анатомията му.

— Ах ти, шибана черна пачавра!

Дейвис сграбчи с цяла шепа плитчиците ѝ, докато тя се опитваше да избяга. Вероятно си мислеше, че ще успее да я спре или да я дръпне назад. Но Ета беше едра жена и в този случай пълнотата ѝ работеше в нейна полза.

Тя използва момента, за да скочи напред. Дейвис изруга и се хвърли върху гърба ѝ, опитвайки се да я събори. Светлината на фенерчето започна да прескача, лъчът се местеше нагоре-надолу, плъзгаше се по земята, пронизваше тъмнината.

Едно коляно се пъхна под нея и тя падна, отхвърляйки нападателя. Опита се да пропълзи по земята, но беше несръчна и загуби равновесие, при което се стовари до микробуса. Трябваше да опита отново.

В същия момент Дейвис се хвърли върху нея и я тръшна върху автомобила. Тя насочи ръце към него, дългите ѝ нокти го издраха и той отново изрева. Удари я силно по лицето. Тялото му се притисна към нейното и тя почувства нещо остро, опряно до гърлото си.

— Кажи ми — нареди мъжът. Гласът му беше нисък, а дишането накъсано, въздухът излизаше на пресекулки от дробовете му. Миризмата на дъха му беше горчива, със силен привкус на цигари и кисела бира.

— Не знам — отвърна Ета. Не може да разпознае собствения си глас, слаб, треперещ, уплашен. Плачеше. Мислеше за децата си. Майка ѝ сигурно вече ги бе сложила да вечерят. Джамал щеше да се моли да остане до късно. Кайли щеше да разказва без спиране какво се е случило днес в пети клас в училище.

— Искаш ли да живееш, кучко?

— Да — прошепна тя.

— Къде е той? Отговори ми и ще си ходиш вкъщи при децата.

Ета трепереше. Щеше да умре, защото пазеше в тайна нещо, което всъщност не знаеше.

Ножът се плъзна по гърлото ѝ.

— Кажи ми. Ще те пусна да си отидеш. Ако ми кажеш истината, няма да се върна за теб. Нито за децата ти.

Ета не знаеше истината. Затова му даде единствения отговор, който можеше.

— Виждала съм го в Чайнатаун.

— Чайнатаун значи.

Тя искаше да каже нещо, но когато се опита да проговори, думите не излязоха от устата ѝ. Само някакви странни, влажни звуци. Дейвис отстъпи назад, вдигна фенерчето си и я освети. Ета вдигна

ръка, за да докосне гърлото си, и почувства как животът изтича от нея. Ръката ѝ почервения.

Беше ужасена. Искаше да вика, а не можеше. Искаше да помоли за помощ, но очевидно не контролираше езика си.

Искаше да се изкашля, а не можеше да диша. Давеше се в собствената си кръв.

Тя падна напред. Краката ѝ се подвиха под тялото. Почувства се като тежка наковалня върху мокрия мазен паваж.

Помисли за съпруга си... и отиде при него.

ГЛАВА 20

Даян Никълсън отпи от чашата с посредствено шампанско и завъртя очи, оглеждайки елегантната зала за срещи. Беше отегчена. Хотел „Пениншула Бевърли Хилс“ бе олицетворение на класа и богатство, две неща, които трябва да притежава един политически кандидат за областен прокурор на Лос Анджелис. Но политическият свят вече не можеше да впечатли Даян. За нея славата му бе помръкнала много отдавна.

Нейният съпруг бе прекарал десетина години в политическите кръгове на града. Втората голяма любов на Джоузеф. Първата беше работата му, която го бе направила богат. Даян се нареждаше някъде доста по-надолу в списъка — след голфа и ветроходството. Последните няколко години от брака им те се виждаха единствено на събития като това. Но дори и по-рано тя всъщност беше само аксесоар към ръката му. Нещо като чифт диамантени копчета за ръкавели.

На погребението му всички негови приятели изказаха своите съчувствия и изразиха увереност, че той много ще ѝ липсва. Но в действителност те го виждаха много по-често от самата нея. Ала не го познаваха толкова добре, колкото тя. Отсъствието на Джоузеф от живота ѝ сложи край на тревогата и притесненията, че нещо не беше наред с нея самата, щом мъжът, който би трябвало да я обича, предпочита да играе голф, вместо да споделя компанията ѝ.

Джоузеф се бе оженил за нея заради ценните ѝ качества на обществена фигура и възможностите ѝ да се издига в обществото. Тя изглеждаше добре, беше добре облечена, добре информирана, изразяваше се културно. Но за него кариерата ѝ бе затруднение, пречка, а Даян категорично отказваше да я прекрати. И колкото повече отношенията им се влошаваха заради това, толкова повече тя се съпротивляваше и се обвързваше с работата си, страхувайки се да изостави единственото сигурно нещо в живота си, защото не можеше да разчита на любовта на съпруга си.

По-добре да си обичал, дори да те изоставят, казваше поговорката. Глупости! Беше научила този урок от собствен опит, при това цели два пъти.

Сега си позволяваше да ходи на подобни събития, защото се забавляваше да подслушва разговорите на присъстващите, а и появата ѝ с някой мъж я предпазваше от опитите на приятели да я сватосват и от кандидат-женихите. Освен това се бе съгласила да дойде, при условие че след приема кавалерът ѝ ще я заведе на вечеря.

Кавалерът беше Джеф Готие, на четиридесет и шест, хубав мъж, прокурор на град Лос Анджелис, заклет ерген. Беше неин приятел от години. След смъртта на Джоузеф Джеф я помоли да поддържат приятелството си и да отиват заедно на светски сбирки. Един вид взаимно полезни дружки. Той смяташе, че ходенето на обществени места с пиленца, напомним си със силикон, не е добра идея. Не защото не искаше да изпитва вцепняващите мозъка преживявания с поредното пиленце, а защото чувстваше, че появата му с подобно не е полезна за имиджа му.

— Смятам да си поръчам най-скъпото ястие от менюто — прошепна Даян, като се наведе към него и си взе една пълнена гъба от подноса на минаващия край тях сервитьор. — И десерт.

— Както правиш винаги.

— Може да си поръчам и допълнителен десерт, за да си го занеса вкъщи.

— Само трябва да останем достатъчно дълго, за да бъда видян с три видни личности.

— Аз влизам ли в бройката?

— Ти си прочута, а не видна.

— Това ми харесва повече. — Светската публика никога не бе знаела какво да мисли за нея. Да бъде женена за някой толкова преуспял като Джоузеф и въпреки това да продължава всеки ден да работи, като се занимава с мъртъвци! Боже мой! Що за ексцентричност, или може би глупост?

Тя огледа тълпата. Обичайните заподозрени. Областният прокурор Стайнман и жена му, кметът и жена му, заместник областният прокурор Жирадело и егото му, избрани звезди и второстепенни знаменитости, които процъфтяваха на подобни събития и идваха главно за да бъдат видени и да се нахранят, фотографи от

вестниците, репортери, екипи от местните телевизионни канали, за да захаят нещо за късните новини. Медиите можеха да си спестят главоболията, като просто извадят снимки и кадри от последното подобно събитие. Присъстващите бяха все същите.

— Готова съм да пусна двайсетачка на един от сервитьорите, ако започне да върти чиниите на пръчка — рече тя.

— Защо просто не се качиш на масата и не ни изпееш една песен? — предложи Джеф, насочвайки я към едър предприемач.

Срещнаха се и се поздравиха. Светнаха няколко светкавици Даян се усмихваше и правеше комплименти на съпругата на предприемача за брошката, която носеше.

— Чух, че сте продали къщата в Палисейдс? — попита жегата.

— Не исках толкова огромна къща — отвърна Даян. — Опитвам се да опростя живота си.

Жената би изглеждала изненадана, ако ботоксът^[1] не опъваше безмилостно челото ѝ.

— Барбра Ширха ми каза, че сте купили нещо в Брентууд?

— По-точно в западен Ел Ей.

Много по-малко впечатляващ пощенски код от претърпаните със звезди Брентууд и Пасифик Палисейдс. Даян направо можеше да почувства как жената изгаря от желание да я попита дали не си е загубила ума.

Погледите на присъстващите се разминаваха като кораби в нощта, докато всеки търсеше следващата важна личност, към която да приближи.

И тогава тази личност влезе в залата.

Норман Краун беше мъж със среден ръст и средно телосложение, сива коса и елегантно подстригана брада. На пръв поглед никой не можеше да предположи, че притежава толкова огромна власт. Хората очакваха от него да има впечатляваща фигура, да бъде висок, с широки рамене и гръмотевичен глас. А той не притежаваше нито една от тези характерни черти, и все пак около него витаеше аура на могъщество, която сякаш се носеше няколко стъпки отпред и му проправяше път сред тълпата.

Зад него вървеше синът му Филип и двойка бодигардове, които сякаш идваха направо от тайните служби. И четиримата бяха облечени в тъмни костюми и стилни вратовръзки. Тълпата пред тях се раздели,

сякаш бяха кралски величия, и старият Краун отиде направо при областния прокурор и се ръкува с него.

Синът, плод на злополучния по съдба втори брак на Краун, се обърна към Антъни Жирадело и го поздрави сърдечно. Те бяха на една и съща възраст, и двамата бяха завършили право в „Станфорд“, но Филип бе роден Краун, с всички възможности и привилегии, които произтичаха от усилието да излезе от тази утроба. Той работеше за баща си и заемаше добре платена длъжност в „Краун Ентърпрайзиз“. Жирадело бе роден в малко градче близо до Модесто, беше син на фермер, произвеждащ плодове, и се бе борил за всеки шанс, до който можеше да се докопа, катерейки се със зъби и нокти по стълбицата, водеща към офиса на областния прокурор.

— Едно голямо щастливо семейство — промърмори Даян в ревера на Джеф, докато се движеха сред тълпата в търсене на неговата втора известна личност. — Ужасно досадно. Процесът срещу убиеца на дъщеря му ще започне всеки миг, а Норман Краун слага пари на масата за областния прокурор пред очите на цялата преса на Лос Анджелис.

Джеф сви рамене.

— Че защо не? Няма конфликт на интереси. Жирадело едва ли се нуждае от подкуп, за да хване за гърлото оня кучи син. Той иска да осъди Роб Коул толкова силно, че едва се удържа. Коул е неговият О Джей Симпсън. Няма да позволи на никого да оплеска работата. Да не казвам, че смята да използва процеса, за да заличи напълно спомена за онова убийство, при което твоят приятел Паркър се издъни.

— Паркър беше изкупителна жертва. Жирадело не си беше свършил домашната работа. За него процесът беше първият голям урок, че „правосъдието се купува с пари“. Този ще е вторият — рече Даян. — Значи мислиш, че всеки среден американец утре, след като погледне тази снимка на първа страница в сутрешния вестник или гледа сутрешното предаване по телевизията, няма да си каже, че Норман Краун купува присъдата? Че ще бъдат направени повече скъпо струващи тестове на веществените доказателства, че ще бъдат извикани повече свидетели и експерти. Че ще бъдат положени повече усилия Роб Коул да бъде прикован към кръста, отколкото да се осъди оня бандит в южния централен район, който е убил петима или шестима души.

— Добре... да ти кажа честно, не ме интересува — отвърна Джеф. — Не виждам защо и теб трябва да те интересува. Ти им помогна да забучат главата на Коул на копието и да нахранят с остатъците му кучетата в градското сметище. Защо се дразниш от влиянието на Норман Краун?

— Не ме е грижа за Краун. Той може да си вземе копие по поръчка. Просто не искам да има никакви основания за обжалване.

— Истинска богиня на правосъдието — засмя се Джеф, като я насочи към един от най-големите покровители и поддръжници на областния прокурор, радиоводец на директно излъчвано токшоу, чиито гости политици бяха с толкова десни уклони, че щяха да изпаднат от планетата. — Точно тази Даян, която познаваме и обичаме.

— Не съм в особено добри отношения с този самохвалко — процеди тя през зъби.

— Знаеш ли, за фалшива среща като нашата, ти свърши много работа.

— Доброто качество никога не излиза евтино.

Джеф се представи на самохвалкото. Даян си позволи само едно бегло кимване с глава, подсладено с усмивка като новокаин, след което се обърна, за да се прицели в клана Краун, към който се бе присъединила и дъщерята на Триша от първия ѝ брак.

Каролайн Краун бе на двадесет и една години, нисичка и малко трътлеста, също като майка си, макар че правеше много повече за себе си, отколкото някога бе правила Триша. Беше опакована в консервативна дизайнерска марка и балансираше върху чифт „Маноло“, къдравата ѝ кестенява коса бе стилно подстригана с дължина до брадичката. Тя създаваше впечатление на добре облечена млада изпълнителна директорка и вероятно се стремеше да поеме ролята на майка си в благотворителните дейности на клана Краун.

Малко след смъртта на Триша таблоидите и жълтите вестници намекнаха за възможността между Каролайн Краун и втория ѝ баща да се е случило нещо мръсно, но слуховете бяха стъпкани като гол охлюв на тротоара и внучката на Норман Краун внезапно престана да представлява интерес за апетитите на пресата.

Ау, какъв списък от заглавия би предизвикал един роман между Каролайн Краун и Роб Коул! Бедната стара Триша е била пребита, за да освободи място за любовната връзка от май до декември между

дъщерята и отвратителния, долен, гаден плъх, явяващ се неин съпруг. Каролайн бе на деветнадесет, когато майка ѝ умря. Току-що бе навършила пълнолетие.

За Даян не беше толкова трудно да си представи как се чувства.

— Още една среща и се махаме оттук — прошепна ѝ през зъби Джеф, докато се усмихваше и вдигаше чаша, за да поздрави някого вдясно.

— Вече мога да почувствам вкуса на морския костур — отговори му тя, като го остави да я поведе към областния прокурор.

С крайчето на окото си забеляза отварянето на въртящата се врата на шест или осем стъпки вдясно от нея. Брадли Кайл и неговият партньор влязоха с вида на деца, изпратени заради някакво провинение при директора на училището. Те тръгнаха в същата посока, в която я водеше Джеф — към областния прокурор и заместника му, към Норман и Филип Краун.

Жирадело се обърна, видя детективите и се намръщи.

Даян пристъпи към тях и наостри уши, а Жирадело се извини на Филип Краун и направи две крачки към ченгетата. Подслушването бе истинската причина за Даян да посещава подобни събирания.

Джеф прекъсна концентрацията ѝ, за да я представи на областния прокурор, когото тя бе срещала най-малко петдесет пъти преди това. Даян се усмихна, стисна ръката му и изключи слуха си за гласа му, докато погледът ѝ се плъзна вдясно от него.

Разговорът беше немногословен, лицето на Жирадело потъмня, Брадли Кайл обърна ръце с дланите нагоре, сякаш казваше: „Какво искате да направя?“ Само откъслечни думи се промъкваха сред шума, за да бъдат уловени от случайно ухо. *Правя, какво, не мога, знам.*

Изглежда някой е трябвало да направи нещо, но не е бил в състояние.

Кайл и партньорът му работеха по убийството на Триша. Не като водещ, а като втори екип. Когато започнеше делото, те щяха да бъдат повикани като допълнителни свидетели, за да изкопаят и подредят, да лъснат и да полират бележките и спомените, да се доберат до всяко тънко косъмче или влакно, които можеше да се превърнат в неопровержимото доказателство, заковаващо престъпника.

Адвокатът на Роб Коул — Мартин Горман, щеше да проучи всичко за тях — кои са, с кого се разбират в работата и с кого не, дали

единият или другият някога са подхвърляли някакви обидни забележки по адрес на Роб Коул или по принцип за актьори, или за прекалено красивите негодници, които се мотаеха наоколо, облечени с ризи за боулинг, без значение какъв е поводът. В тази зала Горман сто процента имаше шпиони, наблюдаващи всяко движение на Жирадело, търсещи всичко, което може да им даде повод, обяснение или в най-лошия случай да ги предпази от неприятна изненада.

Толкова голям процес като този бе като шахматна партия с многопластова стратегия. Отделните фигури трябваше да бъдат изиграни правилно. Жирадело беше строил своята армия, готова за бой. Някой е трябвало да направи нещо, но не е успял. Даян се питаше какво ли е било то.

Стайнман каза нещо. Джеф учтиво се разсмя. Даян се усмихна и кимна.

Последваха една дума, една ругатня, едно изръмжаване, едно име, което не беше чувала... и едно, което познаваше.

[1] Козметична форма на ботулинов токсин, инжектиран в бръчките. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Руис отдавна си бе отишла, когато Паркър се върна в управлението. Той също искаше да се чупи, но не можеше да си го позволи. Беше важно да имаш живот извън работата, ако искаш да останеш нормален. Научи този урок по доста труден начин. Беше така погълнат и ангажиран от издигането си към звездната орбита в „Обири и убийства“, че когато влакът излезе от релсите, не знаеше нито какво да прави, нито кой е. Беше вложил всичко в кариерата си.

Би било прекрасно да се прибере вкъщи, да вземе горещ душ, да пусне джаз, да си сипе чаша вино, да си поръча супа и пържола от монголско говедо в ресторанта долу на улицата. Имаше да чете един сценарий, както и да прави бележки по него. А да поспи, му звучеше като най-прекрасната идея на света.

Разполагаше с великолепно легло и страхотен изглед към неоновите светлини на Чайнатаун за случаите, когато не искаше или не можеше да спи. Можеше да гледа през прозореца и да загуби нишката на времето. Имаше триизмерен абстрактен образ на улиците, четири етажа по-долу. Намираще, че цветовете са успокояващи, или може би това бе съпоставката на ярката светлина и звука на улиците със спокойния безмълвен мрак в неговия пашкул, неговото лично, неприкосновено пристанище.

Но той нямаше да си отиде скоро вкъщи. Прекалено много неща трябваше да научи и трябваше да ги научи бързо. Инстинктите му вече бяха напипали пулса на случая и това чувство ставаше все по-силно. Странностите на взлома в апартамента на Аби Лоуел и самата Аби Лоуел се изправяха едни срещу други и си противоречаха.

Това момиче беше изтъкано от противоречия. Уж бе изпълнена с учтива симпатия, а те поливаше със студен душ, уж беше уязвима, а оголваше остри нокти като на хищна птица. Беше едновременно жертва и заподозряна. Пълни глупости, че не знаела какво е търсил крадецът. Самата тя търсеше същото нещо.

Смъртта на Лени Лоуел не бе случаен акт на насилие. И какво, по дяволите, знаеше за това тайнствено нещо, което Лоуел е притежавал и заради което си е струвало да бъде убит, някакъв куриер с колело, попаднал там по случайно стечение на обстоятелствата? Изчезналите от касата пари — ако изобщо е имало такива, защото те бяха плод единствено на твърденията на Аби Лоуел, не са били нищо друго, освен бонус, награда за убиеца.

Един прост обир нямаше да накара извършителя да отиде в апартамента на дъщерята на жертвата, да го разбие и да я заплаши със смърт. Инстинктите на Паркър му подсказваха, че думите върху огледалото в банята на Аби Лоуел съдържаха едно ненаписано *освен ако*. „*Следващата си ти... освен ако не получи онова, което търся.*“ А това на свой ред означаваше, че убиецът вярва, че Аби Лоуел знае какво търси той.

И защо огледалото беше счупено? Как се чупи едно огледало? Повредата бе станала след изписването на съобщението върху него. Аби Лоуел нямаше белези по себе си, нито бе казала нещо за борба в банята, за счупване на огледало, за някой, който е кървил.

Само спомена думите на момчето, че е изпълнявало някаква работа за баща ѝ. Каква по-точно? За какво ставаше дума? Правилата от етикецията на Емили Поуст^[1] за убийци? „Здравейте, ето ме и мен, това са моите препоръки. Съжалявам, но съм дошъл да ви убия.“ Що за нелепи глупости!

И после младежът си е тръгнал с миникупър.

Паркър си напомни, че фолксваген костенурка бе любимата кола на серийните убийци през седемдесетте. Сладките малки колички не бяха заплашителни. Как можеше някой, който кара костенурка, да е лош? Тед Бънди караше костенурка.

Паркър подаде данните, които имаше за регистрационния номер на колата на човека, нахлул в апартамента на Аби, на отдела за моторни превозни средства и нетърпеливо зачака. Направи си чаша чай, като се разхождаше нервно, докато течеше горещата вода. Ученикът на Крей — Ямото, седеше на бюрото и работеше върху доклада си. Руис вероятно бе отишла да танцува в някой салса клуб със сладкото татенце, което я снабдяваше с патъците „Маноло“.

Повечето момичета се женят заради пари. Паркър се чудеше защо тя все още не се е омъжила. Вероятно смяташе, че ще улови по-

голяма риба, ако се издигне в кариерата до по-висок ранг детектив. Щеше да стигне до „Обири и убийства“, да се занимава с първокласни случаи, да започне да излиза с политици и холивудски типове и — бум! — ето ти го богатият съпруг.

Подтикван от импулс, той вдигна телефона и набра номера на стар приятел, който работеше в отдел „Убийства“ в южния централен район.

— Метени — произнесе грапавият като скърцаща по чакъл гума глас от другия край на жицата.

— Здравсти, Метуселах. Всичко ли е под контрол при теб?

— О, Кев Паркър. Мислех, че си умрял.

— Признавам, че бих предпочел да съм — призна Паркър.

Метени се разсмя като булдог.

— Не позволявай на копелетата да те свалят.

— Това беше татуирано на оная ми работа. Ти откъде знаеш?

— Сестра ти ми каза.

Паркър се разсмя.

— Ах, ти, стар кучи син! — С Метени бяха партньори преди хиляда години, когато бе готов безмилостно да коси всичко по пътя си, за да се добере до „Обири и убийства“. Метени го харесваше. — Имаш ли някакви контакти с момчетата, които работят с латиноамериканските банди в твоята бърлога?

— Ъхъ. Защо?

— Имам една курсистка, която е изпълнявала някакви задачи за тях, и искам да открия как се е справила.

— Ти къде искаш да проникнеш — в главата или в гащите й?

— Главата й е достатъчно страшна за мен. Казва се Руис. Рене Руис.

— Ще видя какво мога да открия.

Те си размениха още няколко мили оскърбления и затвориха. Паркър насочи вниманието си към резултатите от разследването на отдела за моторни превозни средства.

От всички миникупъри, регистрирани в щат Калифорния, на територията на Лос Анджелис седемнадесет имаха възможните комбинации от цифри и букви, които бе дал за търсене. От тях седем бяха зелени, пет черни. Никоя кола не бе регистрирана на името на Джей Си Деймън. За никоя не бе съобщено, че е била открадната.

Детективите, занимаващи се с взлома в апартамента на Аби Лоуел, също щяха да потърсят колата, макар Паркър да се съмняваше, че ще го направят по-рано от следващия ден. Случаят по принцип беше обикновен, всекидневен. Нищо особено, никакво сериозно насилие. Едва ли щяха да се развълнуват дотолкова, че да работят до късно — освен ако не искаха да му направят сечено.

Паркър не можеше да им позволи да го изпреварят. Може би бяха добри в онова, което правеха, и щяха да измъкнат истината без проблем. Но той си мислеше, че най-вероятно щяха да проверят собствениците на миникупъри като подплашено стадо, пресявайки ги и изтръсквайки Деймън. Не можеше да рискува да загуби своя заподозрян заради глупост и териториални претенции.

Извади карта на града от чекмеджето на бюрото си и я разтвори върху бюрото на Руис, сетне взе пътеводителя „Томас“ и започна да търси адресите на притежателите на миникупър. Означаваше ги върху картата. Нито един не бе в непосредствена близост с пощенската кутия, наета от Алисън Дженингс и преминала във владение на Джей Си Деймън.

Продължавайки работата си, Паркър откри, че един от собствениците живее в Миракъл Майл, недалеч от апартамента на Аби. Колата бе регистрирана на името на Пунджар Рашид. Друга кола имаше в Уестууд, близо до университета. Трета бе регистрирана на името на Чен Лу, която живееше в Чайнатаун — на път за дома му.

Той означи всички дванадесет коли и загледа картата, върху която червените точки, нанесени от него, му напомниха кървави петна, пръснати из града. До коя от тези коли бе имал достъп Деймън? Къде живееше, по дяволите? Защо беше толкова потаен, мътните го взели? Нямаше досие. А ако имаше, но под друго име, кой в неговия живот, протичащ ден за ден, би могъл да знае това? Ако живееше под прикритие, ако имаше псевдоним, единственият начин да бъде открит бе да е бил арестуван преди или да има пръстови отпечатыци, оставени на някое местопрестъпление. Имаха частични отпечатыци от оръдието на убийството, но те не бяха достатъчни, за да ги пуснат през системата за отпечатыци.

Може би момчето беше професионален престъпник. Или се криеше от някого. Каквато и да бе причината за тази тайнственост, Деймън се движеше с миникупъра на някой друг. И ако не бе убил

Лени Лоуел, защо бе потърсил дъщеря му? Как би могъл да знае за тайнственото липсващо нещо, което всеки така отчаяно желаше?

И защо „Обири и убийства“ се появиха на сцената?

Паркър хвана главата си с ръце и потърка лицето и схванатите мускули на врата си.

Нуждаеше се от свеж въздух и от отговори. Облече шлифера си и излезе, за да потърси и двете.

Часовникът показваше, че още преди два часа е настанало времето на най-натоварения трафик. Улиците бяха претъпкани с шумни върволици от коли. Всеки бързаше да стигне до някъде, така че никой не стигаше до никъде. Няколко души излязоха от Централното бюро и тръгнаха към колите си — изостанали от армията войници. Смяната бе свършила преди няколко часа, работният ден беше приключил. Нещата скоро щяха да се успокоят за през нощта.

Паркър отиде до колата си и се мушна зад волана. Тази кола беше неговият работен кон — петгодишен крайслер с гюрук. Караше го на работа, отиваше с него на местопрестъпленията, когато получеше повикване. Извънработното време бе за бутилковозеления ягуар, неговата прекрасна и секси тайна любовница. Той се подсмихна на това сравнение. След което усмивката му повехна, защото си спомни, че Руис го попита за колата. Била чула слухове, така каза.

Паркър извади мобилния си телефон, набра номера на Анди Кели започна със следните думи:

— Какво направи за мен, божествена?

— Мили Боже, ти си един нахален кучи син! Имам си и по-важни задачи от теб, знаеш ли? Часът за коктейли диша в гърба ми, приятел. Имам среща с едно седемнадесетгодишно!

— Значи все още пиеш седемнайсетгодишен скоч.

— Откъде знаеше, че не говоря за момче цепеняче?

— Защото си прекалено умна, че да ми го кажеш. Седемнайсетгодишните са непълнолетни и ще попаднеш под ударите на закона. Не че ти не си го знаеш.

— Освен всичко друго, е и неприлично — заяви Кели. — Прекалено съм стара и мога да му бъда майка. Това подхожда повече на Деми Мур, не на мен. Никога не съм се интересувала от момчета, само от мъже — смени тона и измърка като котенце тя.

Паркър се прокашля многозначително и прочисти гърлото си.

— Е? Имаш ли нещо за мен?

— Паметта ми не е особено добра и услужлива на гладно — рече Кел. — Чакай ме в „Мортънс“ в Западен Холивуд. Ти плащаш.

[1] Американска дама, написала книга за поведението в обществото — 1872 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Джейс паркира колата на мадам Чен в тясното пространство, запазено за нея зад офиса. Забърса вътрешността ѝ с мокра хартиена кърпичка, опитвайки се да изтрие всяка следа от присъствието си зад волана, случайно докосване до вратата или седалката. Сетне застана до колата, без сам да знае колко време, защото се опитваше да реши какво да направи.

Откъм океана на големи валма идеше гъста мъгла като зели къдели, които се свираха в тесните кътчета и пукнатини на града, един млечнобял филтър, който омекотяваше ръбовете на сградите и поглъщаше жълтата светлина, грееше в прозорците. Чувстваше се като герой от някакъв сън, сякаш щеше да изчезне с едно премигване на очите и никой нямаше да си спомня за него.

Може би точно това трябваше да направи — да се скрие под земята, напълно и без следа. Така щеше да постъпи Алисия. Щеше да опакова мълчаливо и да се изнесе посред нощ. Щяха да изникнат като отровни диворастващи гъби в някоя друга част от града, с нови имена и без обяснение защо.

Джейс се бе чудил защо, при това много пъти. Когато бе на възрастта на Тайлър, си измисляше всякакви истории за гайка си, като винаги я рисуваше като героиня. Тя защитаваше децата си от една или друга опасност. Когато порасна и помъдря, когато започна да разбира повече за живота и улиците, започна да се чуди дали Алисия не се криеше от полицията.

Не можеше да си представи поради каква причина. Майка му беше спокойна, тиха жена, която го накара да плаче, след като го хвана да краде от магазина, само защото му каза тъжно колко е разочарована от поведението му.

„Може би е била като мен — помисли си сега той, — попаднала е на грешното място по грешното време.“

— Защо не искаш да излезеш на светло, Джей Си?

Мадам Чен сякаш се появи с магическа пръчка изпод мътната светлина на лампата, висяща над вратата на офиса ѝ.

— Мисля — отвърна Джейс.

— Мислите ти тежат като камъни.

— Съжалявам, че се прибирам толкова късно, мадам Чен.

— Къде ходи да поправиш колелото си? На луната ли?

Джейс отвори уста, за да отговори, но гласът му затъна в гърлото като топка от тесто. Помисли си отново за деня, в който майка му го хвана да краде.

— Трябва да говоря с теб за нещо важно — каза най-накрая той.
— Лично.

Тя кимна и влезе обратно вътре. Джейс я последва с наведена глава. Мадам Чен го настани на един стол с права облегалка от твърдо дърво до бюрото си и се върна, за да налее две чаши чай от вечно присъстващия горещ чайник, кацнал несигурно върху рамката на прозореца над разхвърляното бюро.

— На луната нямат телефони, предполагам — каза със загрижен майчински тон тя. — Хората, които живеят на луната, нямат семейства, които да се тревожат за тях.

— Изпаднал съм в беда, мадам Чен — продума Джейс.

— Значи всички сме в беда — поправи го тя, като обърна лицето си към него. Не можеше да прикрие тревогата си. Лицето ѝ загуби цвета си, а малката ѝ уста оформи буквата О.

Беше се опитал да се почисти с малко мокри кърпички и бутилка вода, която взе от автомата за продажба пред мексиканския пазар в Лос Фелис. Водата не успя да измие синините и драскотините, нито да скрие подутините по плътта му. Знаеше, че прилича на човек, който е бил откъм грешната страна на ринга. Загубилият битката боксьор.

Мадам Чен каза нещо на китайски, гласът ѝ беше тих и уплашен. Ръката ѝ трепереше, когато сложи чашата на единствените три квадратни сантиметра непокрита с хартия площ от бюрото си. Тя се наведе и седна на своя стол. Джейс можеше да я види как се опитва да събере сили, да се съвземе, да измисли стратегия за една ситуация, напълно извън нейния опит и възможности.

— Разкажи ми — рече тя. — Всичко.

Джейс се опита да си поеме дълбоко въздух и да го изпусне от дробовете си. Тялото му му напомни да не го прави. В главата му се

въртеше отново и отново онова, което бе решил дай каже, и какво да не й казва, какво ще бъде безопасно за нея и за Тайлър.

— Може би ще чуеш разни неща за мен — каза той. — Лоши неща. Искам да знаеш, че не са истина.

Тя вдигна вежда.

— Нима ме мислиш за толкова нелоялна, та си позволяваш да ми кажеш това? Ти си ми като син.

Ако синът ѝ живееше таен живот под половин дузина измислени имена. Ако бе търсен за убийство и нападение. Ако имаше някой, който иска да го убие. Да, тогава би бил неин син.

Всъщност мадам Чен нямаше деца. Може би заради това ги и бе прибрала, помисли си Джейс. Тя нямаше координатна система.

— Адвокатът, на когото трябваше да отнесе един пакет миналата нощ, е бил намерен убит, след като съм напуснал офиса му. Полицията ме издирва.

— Хубава работа! Та те са луди! Ти никога не би убил човек — извика тя, отхвърляйки самата идея за подобно нещо. — А щом не си го убил, те не могат да те тикнат в затвора за нещо, което не си направил. Ще се обадя на моя адвокат. Всичко ще бъде наред.

— Не е толкова просто, мадам Чен. Вероятно имат отпечатыци от пръстите ми. Сигурно ги има из целия офис на адвоката. — „А аз бях хванат в разбития апартамент на дъщерята на жертвата — добави си наум той. — Говорих с нея. Тя може да ме идентифицира. Ще каже, че съм я нападнал...“

— Защо полицията мисли, че ти би убил този мъж? — попита по-спокойно мадам Чен. — Какви мотиви би имал ти, за да извършиш подобно ужасно нещо?

— Не знам. Може би е бил обран или нещо такова.

— Един невинен човек няма какво да крие. Трябва да отидеш в полицията и да им кажеш всичко, което знаеш.

Джейс поклати глава още по средата на изречението ѝ.

— Не. Ако имат някаква улика, ако могат да скалпят лесен процес срещу мен, ще го направят.

— Ти не си виновен.

— Но *изглеждам* такъв.

Мадам Чен въздъхна и посегна към телефона.

— Нека да се обадя на адвоката си...

— Не! — Джейс скочи на крака, протегна ръка през бюрото и постави слушалката обратно на телефона с повече сила, отколкото би искал. За секунда мадам Чен го погледна така, сякаш не го познаваше и никога преди не го беше виждала.

— Не мога да отида в полицията — повтори тихо той, като седна обратно. — Моля те да ме разбереш. Не мога да поема подобен риск.

Младежът започна да трие с ръка лицето си и се намръщи, когато докосна раната, където счупеното стъкло от огледалото на Аби бе срязало бузата му. Раната бе отворена. Вероятно се нуждаеше от шевове, но не можеше да потърси медицинска помощ в болница.

— Ако отида в полицията — започна той, — край. Край на всичко.

— Животът ти няма да свърши...

— Ако отида в полицията, ще свърши. Дори евентуално да се отърва, първо ще ме тикнат в ареста. Докато делото стигне до съда, ще минат месеци. Какво ще стане с Тайлър? Ако от службата за защита на децата и семейството го открият, ще ми го вземат. Ще го пратят в сиропиталище или при приемни родители.

— Никога няма да позволя това да се случи — заяви мадам Чен, сърдита, че той предполага подобна възможност. — Тайлър ни принадлежи. Неговият дом е тук.

— Службата за защита на децата няма да погледне по този начин на нещата. Те ще го вземат и със сигурност никога няма да ми го върнат.

— Но той няма нужда от приемни родители!

— Това тях не ги интересува — отвърна тъжно и с горчивина Джей. Предупрежденията на майка му изгаряха мозъка му като нажежено желязо, заедно с много подобни истории, чути на улицата или прочетени във вестника. — Те просто изпълняват заповеди и нареждания, привеждат в действие закони, създадени от хора, които никога не са се замисляли над тях. Ще те погледнат и ще видят човек, който не е в тяхната система, който не е попълвал документите и молбите им. Ще те погледнат и ще кажат — ха, какво прави тази китайка с едно останало без майка сираче, малко бяло момче, което не фигурира в нашите папки?

— Ти преувеличаваш...

— Не! — отвърна сърдито Джейс. — Нищо не преувеличавам. Ще го дадат на хора, които гледат деца, за да получават чекове, помощи, пари, и никога няма да кажат на никого къде е. Може да загубят следите му, и това се случва. Господи, от всичко, което знам, ти дори може да си навлечеш неприятности, че си го държала тук. Може да те глобят или кой знае какво друго. Тогава?

— Нека да говоря с адвокатата си.

Джейс поклати яростно глава, повече уплашен от перспективата да загуби Тайлър, отколкото да бъде убит в банята на Аби Лоуел.

— Не мога да поема такъв риск — повтори той. — Не искам. Искам Тайлър да бъде в безопасност. Предпочитах да го оставя тук с теб. Той щеше да бъде в безопасност, но ще го взема, ако трябва. Ще го взема с мен и ще заминем. Сега. Тази нощ.

— Стига глупости! Престани! — извика мадам Чен. — Не можеш да го вземеш. Не можеш да си тръгнеш.

— Не мога да остана — отвърна ѝ Джейс. Гласът му трепереше. Опитваше се да се държи, да събере самообладанието си, да снижи гласа си, да говори спокойно и разумно. — Не мога да остана тук, докато всичко това не свърши. Не искам да бъдеш в опасност, мадам Чен, нито ти, нито свекърът ти. Не искам Тайлър да е в опасност, но не мога да го оставя тук, тъй като се страхувам, че няма да го намеря, когато се върна.

За миг никой не каза нищо. Джейс не можеше да се насили да погледне тази жена, която бе толкова добра и с такова голямо сърце, че да прибере братята Деймън, да им предостави дом, да се отнася с Тайлър като майка. Да се отнася и с двамата като със свои синове. Щеше му се да не ѝ бе казал. Трябваше да се подчини на инстинктите си, просто да вдигне брат си от леглото в най-тъмната доба на нощта и да изчезне. Да потъне в нея.

Господи, каква каша. И тъй, и иначе — все лошо.

Ако отидеше в полицията и го арестуваха, това щеше да излезе веднага във вестниците. Репортерите щяха да започнат да ровят, да търсят подробности. Ако откриеха Тайлър и семейство Чен, преследвачът сигурно също щеше да ги намери.

Би могъл да се освободи от доказателството, което все още бе в него, или да го скрие по някакъв начин, или да го предаде на Аби Лоуел, но оставаше фактът, че все пак беше видял негативите. Те не

означаваха нищо за него, но той ги бе видял, а преследвачът, хищникът едва ли щеше да остави някаква следа или вратичка, която да насочи ченгетата към него и да го уличи. Той не би оставил жив свидетел.

— Съжалявам, че те забърках в това — рече тихо Джейс, страдайки. — Болката му нямаше нищо общо с боя, който бе изял. — Ще ми се да не бях ти казвал нищо, но не успях да намеря начин да избегна този разговор. Ако някой дойде да ме търси... ако дойде полицията... Ти заслужаваш да знаеш защо. Дължа ти го. Дължа ти много повече.

Едно рязко почукване по вратата ги предупреди за част от секундата, че някой ще влезе, преди Чи да отвори вратата на офиса и да пъхне главата си в процепа. Той изгледа сърдито Джейс.

— Какво е станало с теб? — попита безразлично.

Клепачите на Джейс почти скриха очите му. Той си помисли колко ли време Чи бе стоял пред вратата да подслушва.

— Паднах.

— Не си вземал колата на леля ми, нали? Нямаше я много дълго време. Помислих си, че е открадната. За малко щях да се обадя в полицията.

Джейс не отговори. Не се доверяваше на Чи. Театърът, който той играеше, преструвайки се, че е много загрижен за леля си, че се тревожи за нейните интереси, беше просто външна показност. Пълен фалшификат. Чи винаги правеше онова, което бе в негова полза. Грижеше се само за себе си и за собствените си интереси и беше първият кандидат за наследник на бизнеса.

Чи изгледа мадам Чен и каза нещо на китайски.

Лицето ѝ се промени, стана стоманено, а тя изправи гръб.

— Ако имаш да кажеш нещо, Чи, говори на английски. Показвай повече уважение и не бъди груб в мое присъствие.

Тъмните очи на Чи бяха като студени камъчета, когато погледна Джейс. Дори не се извини.

— Чудех се дали ще получа помощ сутринта, или отново ще бъда зарязан сам, защото някои хора са безотговорни.

Джейс се изправи.

— Ако искаш да говориш с мен, Чи, защо не излезем навън?

— Не ми изглеждаш готов за подобен разговор — рече Чи и устата му се изкриви в гримаса.

— Ако някой ще излиза, това е само Чи — намеси се твърдо мадам Чен, като погледна строго племенника си. — Ако си чакал и не си се прибрал вкъщи поради подобна незначителна причина, само си загубил времето си.

Чи все още наблюдаваше Джейс.

— Не, лельо. Уплътних много добре времето си.

Джейс не каза нищо, когато Чи напусна стаята. Не би казал нищо против него на мадам Чен. Но последната му забележка остави у него болезнено усещане, което сви стомаха му.

— Няма да е лесно да ме проследят до тук — каза тихо той. Освен ако Чи не го продадеше за няколко сребърника или някой не бе запомнил регистрационните номера на миникупъра, докато бягаше от апартамента на Аби Лоуел. — Не съм давал този адрес на никой. Но искам да бъдеш подготвена, в случай че се появи полиция.

— Какво ще правиш? — попита мадам Чен. — Ако подозират, че ти си убил адвоката, и ти се държиш като виновен, как ще им хрумне, че трябва да търсят някой друг? Те ще търсят само теб. Истинският убиец ще бъде свободен.

Джейс подпря глава с ръце и се загледа в пода между ботушите си. Сърцето му оглушително думкаше. Глезенът му пулсираше. Усещаше подутата плът, притискана от кожата на ботуша. В корема му се събираше и въртеше като в пералня една гадна комбинация от желание да повърне и неистов глад.

— Ти това ли искаш? — попита тя. — Този лош човек да остане на свобода, за да продължи да убива?

Джейс искаше дай каже, че не го интересува, след като той самият ще бъде на свобода, след като нищо нямаше да заплашва Тайлър, но знаеше, че не това иска да чуе мадам Чен. Осъзнаваше също, че не може да стане по този начин, без значение какво иска той самият.

— Не, не искам това. Просто трябва да открия истината. Аз... Аз ще го направя... Ще открия какво става. Трябва ми време.

— Ако дойде полицията — тъжно и меко рече мадам Чен, — няма да им кажа нищо.

Джейс я погледна.

— Не съм съгласна с онова, което правиш, Джей Си, но ще бъда лоялна към теб и знам, че и ти ще бъдеш такъв с мен. Убедена съм

също така, че не си извършил това престъпление.

Тя бе сред малкото наистина добри хора, които Джейс бе познавал в живота си, а той я бе поставил в невъзможното положение да лъже заради него. А може би и в опасност. Само защото беше отговорил на едно последно обаждане по време на последния си курс в най-шибаната нощ в живота си. Заради Ета, за да й направи услуга. И заради няколко долара повече, с които да храни себе си и брат си.

Почти можеше да чуе Лени Лоуел да казва: „Няма добро дело, което да е останало ненаказано, хлапе.“

ГЛАВА 23

Тайлър познаваше всеки сантиметър от сградата. От тайната дупка на тавана в банята, където Джейс криеше парите, до товарната рампа долу, складовете, килерите, пространството под бюфета в задната част на стаята за почивка на работниците, където понякога се криеше, за да подслушва Чи и останалите.

Беше дребен за възрастта си, което подпомагаше усилията му да остане незабелязан. Щеше да му бъде още по-лесно, ако косата му бе черна и не изпъкваше като жълто пате между китайците. Веднъж, когато бе на осем години, я боядиса, като си купи кутия боя „Клейрол“ от разпродажба в магазина за 3,49 долара.

Боядисването се оказа по-мръсно от всичко, което бе правил. Когато приключи, главата му беше черна, ушите му бяха черни, вратът, ръцете — всичко, освен найлоновите ръкавици от кутията, които му бяха прекалено големи и затова не ги използва. Имаше боя на челото, на бузите и дори на върха на носа.

Джейс бе казал, че за умно момче като него е направил нещо наистина изключително глупаво, и Тайлър прекара следващите няколко часа в търкане на банята с препарат „Комет“. След което изтърка и самия себе си.

Трябваше да минат няколко седмици косата му да израсте отново. Момчетата, с които ходеше на училище, в по-голямата си част бяха китайчета. Те го занасяха, докато косата му не израсна достатъчно, за да остриже боядисаната част. След няколко седмици отново се превърна в същото жълто патенце.

Сега, когато искаше да бъде анонимен, обличаше избелял черен суитшърт с качулка. Дрехата бе на Джейс откакто го помнеше и кой знае на кого преди него. Беше отъняла с времето и имаше цвят, какъвто според Тайлър имаха духовете. Като мъгла в тъмнината. Ръкавите бяха прекалено дълги и скриваха ръцете и дори краищата на пръстите му, а качулката достатъчно дълбока, че да погълне цялото му лице.

Да се движи незабелязано, беше умение, което Тайлър бе придобил още от най-ранна възраст. Джейс винаги се стремеше да го защитава от всичко, да го скрие и пази сякаш беше бебе или нещо такова. А Тайлър искаше да знае всичко за всички. Знанието беше сила. Знанието намаляваше шанса от неприятни изненади. Да си предварително предупреден, беше по-важно, отколкото да си въоръжен.

Тайлър вярваше във всичко това. Беше прекалено малък, за да управлява своя свят по силата на физическите закони, но имаше много висок коефициент на интелигентност. Можеше да реши всички тестове по интернет. Истински тестове, а не глупави и измислени. Мозъкът беше неговата сила и колкото повече можеше да научи — чрез книги, наблюдения и опит, — толкова по-силен ставаше. Може би никога нямаше да бъде в състояние да пребори физически някой като Чи, но винаги щеше да го преметне или надхитри.

И сега Тайлър, скрит в качулката си, пропълзя през отворената врата на килера за метли в долния край на коридора, водещ към офиса на мадам Чен, за да шпионира Чи, който пък бе долепил ухото си до вратата на леля си, опитвайки се да чуе какво се говори вътре. Тайлър никога не бе харесвал Чи. Той винаги беше кисел и напрегнат. Дядо Чен казваше, че Чи е погълнал семената на завистта още като дете и сега корените им са се вплели така дълбоко във всяка част от тялото му, че нищо не може да ги извади оттам.

Джейс отново се върна късно. Тайлър го видя през малкия прозорец на банята. Пристигна с колата, застана като статуя до нея, сякаш се чудеше какво да прави. Веднага след като брат му тръгна с мадам Чен към офиса ѝ, Тайлър грабна тайната си пелерина-невидимка и скачайки с тънките си крачета, взе стълбите на един дъх и се завря като мишле в килера за метли.

Усещаше, че нещо не е наред, и знаеше, че е по-лошо, отколкото казваше брат му. Не беше само падането на Джейс от Звяра. Разбра го в мига, в който Джейс заговори предната нощ. Долови напрежение у него. Освен това брат му не смееше да го погледне в очите, когато му каза, че станала злополука и това било всичко.

Тайлър бе особено чувствителен към тези неща. Понеже прекарваше доста време да наблюдава хората, да ги слуша какво говорят, да ги изучава, без никой от тях да знае това, той бе развил

неестествено силен усет дали някой му казва истината или не. Разбра, че Джейс не му казва истината, но беше толкова уплашен, та не посмя да го попита защо.

Дядо Чен често повтаряше, че лъжите са по-опасни от усойниците. Тайлър му вярваше напълно.

Но сега, докато се спотайваше в килера за метли, който бе отделен от кабинета на мадам Чен само с една тънка стена, момчето се чудеше дали истината не бе още по-страшна.

Полицията мислеше, че Джейс е убил оня човек! Очите на Тайлър се напълниха със сълзи, докато въображението му препускаше, представяйки си всички неща, които брат му казваше за затвора и за службата за защита на децата, която ще го вземе — него, Тайлър — в сиропиталището.

Не искаше да напуска дома си, нито училището, което мадам Чен бе избрала за него, едно малко частно училище, където никой не смяташе за странно, че една китайка се явява на родителските срещи за него. Стомахът му започна да се бунтува при мисълта, че може да го накарат насила да напусне мадам Чен и дядо Чен и да го принудят да живее с непознати.

Непознатите няма да знаят какво му харесва, какво обича да яде, какво обича да прави. Те няма да знаят дори, че има коефициент на интелигентност 168, че все още е дете и понякога се страхува от глупави неща като тъмното или лошите сънища. Как биха могли непознатите да разберат това?

Може би щяха да бъдат добри хора и да се държат добре — мадам Чен и дядо Чен също някога бяха непознати за него, припомни си той, — но можеше и да не бъдат. Ала без значение какви щяха да са — добри или лоши, те нямаше да бъдат неговото семейство.

Тайлър съвсем бегло си спомняше майка си. Когато мислеше за нея, си представяше звука на гласа ѝ, докосването на ръката ѝ и аромата на кожата ѝ. Каквито и други спомени да имаше, не беше сигурен дали не са плод на фантазията му. Знаеше, че това може да се случи, че мозъкът може да попълни празните места и да хвърли мост над пукнатините между действителни събития и онова, което е могло да се случи, или онова, което човекът иска да се случи.

Тайлър искаше много неща. Искаше майка му да е жива. Да живеят заедно в една къща — такава, каквато имаха семействата по

телевизията, в онези стари телевизионни предавания като „Остави го на Братия“^[1]. Той, Джейс и мама. Искаше също така да си имат татко, но си нямаха.

Сега се молеше с цялото си сърце Джейс да не бъде в беда, да не се налага да тръгне и никога да не се върне.

Сви се и превърна в малка топка, обвил с ръце краката си, сложил буза на коленете и стиснал очи срещу напирещите, изгарящи сълзи.

Плачът нямаше да му помогне, без значение колко много му се плачеше. Трябваше да мисли, а не да хленчи. Трябваше да се опита да събере толкова информация, колкото може, да я огледа отвсякъде, да намери причините и да предложи някакви идеи какво трябва да направят и как да помогне. Това трябваше да направи със своя коефициент на интелигентност 168.

Но въпреки че го знаеше, все пак си бе малко момче и никога досега в живота си не беше се чувствал толкова уплашен.

^[1] Ситуационна комедия от 1957–1963 г., реж. Норман Абът. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

За жена с размерите на фея капацитетът за ядене на Анди Кели опровергаваше всички закони на природата. Тя ядеше като вълк, сякаш щеше да захапне ръката на нищо неподозиращия помощник-келнер, ако ѝ вземе чинията, преди да е погълнала и последната молекулна от ястието в нея.

Паркър я наблюдаваше с изумление. Лос Анджелис беше град, в който яденето на истинска храна бе жестока обида за дамското съсловие. Половината от жените, които познаваше, щяха да дойдат в „Мортънс“, да си поръчат салата от цикория и парченце скарида и да я изхвърлят от стомаха си половин час след това.

Но Анди Кели не пасваше на никакъв модел или калъп. От беглия опит, който имаше с нея, тя изглежда си бе такава 24 часа в денонощието, 7 дни в седмицата. Без извинения, без дребни хитринки, без игрички. Казваше онова, което имаше да казва, вършеше онова, което трябваше да свърши, обличаше онова, което искаше да носи. Беше като свеж полъх, като глътка въздух с аромат на канела — беше доловил парфюма ѝ, преди да я целуне за поздрав. Тя го поздрави като скъп стар приятел, когото не е виждала точно от два дни, седна и започна да говори.

Паркър беше прекалено възбуден, за да яде въобще. Нервното напрежение, което се навиваше в него на спирала по време на разследвания като това — случай, който грабваше интереса му, обсебваше и предизвикваше мозъка му, — го завърташе до точката, където не можеше да спре. Нито искаше да яде, нито да спи. Все още не бе стигнал до тази точка, но познаваше симптомите. Можеше да ги почувства като недоловимите трусове на предстоящо земетресение.

— Та значи, този тип Калдровикс каза, че знае нещо за твоето убийство — информира го Кели между две хапки първокачествена пържола.

Паркър ѝ подаде чаша каберне.

— От кого?

Тя завъртя очи.

— Ти майтап ли си правиш с мен? Тези малки дяволски изчадия излизат от утробата на майка си готови да те захаят за гърлото, тъй че да се нахранят с кръвта ти, сетне да стъпят върху изгнилото ти тяло, за да стигнат до звездите. Не ми каза.

— Накарай го — предложи Паркър с безизразно лице.

— Ти какво си въобразяваш, че съм? Ченге ли?

— Да не искаш да кажеш, че си стара и вече белязана от смъртта?

Кели изръмжа и си отрязва друго сочно парче месо.

— Прекалено съм умна, за да умирам. Знам, че изглеждам сладка и всеки отбелязва колко съм учтива и възпитана, но си имам и лоши черти. Моята тъмна страна — осведоми го тя, като посочи с ножа си към него. — Ще преобърна това малко лайно с вътрешностите навън и ще забия зъбите си в костите му, ако там има нещо за мен. — Тя възнагради Паркър с един премрежен поглед под невероятно дългите си мигли. — И по-добре да има.

— Ти не си единствената, която преследва нещо — призна тихо Паркър, а погледът му уж безгрижно огледа наоколо.

Скрит сред пищната природа на Мелроуз в Западен Холивуд, „Мортънс“ бе спомен за дните на старата слава и все още свърталище на едрокалибрените играчи. Особено на старовремските, преуспели, големи представители на големите Удари, поколението, което така и не бе престанало да яде червено месо. Те всички си имаха своите маси около втората палма, където можеха да се видят и да бъдат видени.

След като се огледа, Паркър се зачуди дали някой подслушвач би могъл да дочуе нещо от разговора му с Кели и да го обърка с филмов сценарий.

— Обади ми се дъщерята на Лоуел — рече той. — Днес някой е влязъл и разпердушинил апартамента ѝ, като оставил заплаха, че ще я убие. Бил я нападнал, така каза.

— Тя ли ти каза? — повдигна вежда Кели.

— Блъснал я на земята. Не ми изглеждаше много зле.

— Не мислиш ли, че е политически некоректно да се съмняваш в жертвата?

— Моята жертва е Лени Лоуел, който лежи мъртъв в моргата. От всичко, което знам, дъщеря му ме лъже. Освен завещанието на баща

си, тя търси и нещо друго и ме лъже.

Който и да е претършувал жилището ѝ, е търсил нещо, а тя твърди, че не знае какво. Ако е била на местопрестъплението, преди аз да отида там, трябва да знам. Ето защо искам обяснение от твоето малко приятелче в „Дейли Планет“.

Кели се облегна назад и загледа със задоволство локвата от кръв и мазнина във вече празната ѝ чиния. Тя попи устата си със салфетката, пое си въздух и го изпусна.

— Това е всичко, Кев. Момчето каза, че е прихванало разговор по радиостанцията...

— Глупости. Той изобщо не беше на местопрестъплението. Ако е подслушал по радиостанцията, защо не дойде? Никога не е говорил с мен. Никой не ми е казал нищо за някакъв репортер.

— Добре. Той твърди, че е говорил с човек, който знае за какво става дума, и че от канцеларията на съдебния следовател са потвърдили информацията.

— Кой от полицейското управление? Кой от канцеларията на съдебния следовател? — попита Паркър, сякаш Кели бе дала на момчето писмени указания.

— Хей, я почакай малко! Не убивай вестносеца — рече тя, посягайки към остатъка от скоча си. — Ти ме помоли да открия каквото мога. Казвам ти какво намерих. Получих информацията от шефа.

Паркър въздъхна, намръщи се и помисли върху току-що чутото.

— И според него е редно момчето да не разкрива източниците си за тази нищо и никаква малка история?

— Един вестникар? Че ние всички сме защитени с мантията на Първата поправка. Или си забравил колко пъти си имал „неизвестен източник“? Никой не е длъжен да ти казва къде е открил мръсотията, която споделя с теб.

— Но това е възпрепятстване на разследване — отвърна Паркър. — Разследване на убийство. Ако малкото копеле знае нещо, ако е говорил с някого...

— Може би ти ще успееш да го уплашиш с Божия гняв — прекъсна го Кели. — Ти имаш повече средства от мен. Ако опитам аз, той ще си помисли, че се натискам да го изчукам, да го въвека в неприятности, да му открадна историята. А ти можеш, о, ти можеш

много повече! Знам ли, можеш да го заплашиш с пищов или нещо такова! Да го заплашиш, че ще го арестуваш за нарушаване на правилата на движение, че ще го тикнеш зад решетките и ще загубиш досието му, докато не опознае съкилийниците си на интимно ниво.

— Аз ти купувам пържола в „Мортънс“, а ти ми казваш, че всичко, което знаеш, е името му.

— Всъщност, това е всичко, което ти ме помоли да направя. Приеми го като проява на добра воля, която ще бъде възнаградена по-късно — предложи Кели със сладка усмивка. Очите ѝ имаха удивителния оттенък на френско синьо. Косата ѝ беше с цвят на ирландски сетер и изглеждаше така, сякаш я подстригваше сама с назъбена ножица. Стоеше като разбъркана малка шапка със стърчащи остри бодли. Много ѝ приличаше.

Паркър поклати глава, усмихвайки се.

— Ти си като пътешествие, Анди.

— Към рая — прошепна драматично тя и веждите ѝ подскочиха.

— Как изобщо тази история се е появила във вестника? — попита той.

— Ден, беден на новини. Трябвало е да запълнят страницата в края на редакционното време. Калдровикс просто е имал два реда за тях.

Пейджърът на Паркър започна да вибрира на кръста му. Той го откачи от колана си и погледна екрана. На него бе изписан телефонният номер на Даян.

— Извинявай — рече и стана. — Трябва да се обадя на един много важен човек.

Кели завъртя очи.

— Просто не искаш да подслушам разговора ти.

Паркър не ѝ обърна внимание и излезе от ресторанта, за да отговори на обаждането.

В града като морски воал се стелеше студен, сребърен воден прах, мъгла, натежала от сол. Паркър можеше да почувства как го обгръща като наметало и се просмуква в костите му, което го накара да съжалява, че не взе шлифера си.

Даян отговори, преди да е отзвучал сигналът на първото му звънене.

— Да не те откъсвам от някоя гореща любовна среща? — попита тя.

— Не съвсем.

— Къде си?

— В „Мортънс“. А ти?

— В „Пениншула“. Събиране на фонд за кампанията на областния прокурор. Току-що подочух името ти в един разговор.

— Нима? След което всички обърнаха глави и се изплюха на пода?

— Беше Жирадело — отвърна тя. — И Брадли Кайл.

Паркър не отговори. Сякаш за няколко секунди всичко замръзна около него, докато се опитваше да преработи важността на информацията.

— Кев? Там ли си все още?

— Аха. Да, тук съм. Какъв беше контекстът?

— Хванах само няколко думи. Имам чувството, че Кайл е трябвало да направи нещо, но не е успял.

— И моето име беше някъде там?

— Първото име, което чух, не ми е известно. Твоето се появи в разговора след това.

— Първото име? Спомняш ли си какво беше то?

— Не знам. Не ми говореше нищо.

— Опитай се. — Паркър затаи дъх и зачака.

Даян изрече няколко „хм, хм“, докато ровеше им паметта си.

— Мисля, че започваше с Д. Дезмънд? Дейвън, може би? През тялото и мозъка му премина вълна от топлина като пламък на горелка.

— Деймън.

ГЛАВА 25

Паркър се върна в „Мортънс“, махна на сервитьора на път към масата и направи с ръка универсалния жест „Сметката, моля“.

— Да вървим — рече той на Кели. Извади кредитната си карта и я подаде на келнера, сетне грабна шлифера си от облегалката на стола и започна да го облича.

Кели го погледна изненадано.

— Без десерт? Ама и ти си един ухажор.

— Извинявай — отвърна Паркър. — Знаеш, че не съм от момчетата, които майка ти би харесала и одобрила.

Тя пак завъртя изразително очи и стана.

— Напротив, би те харесала — за себе си. Защо е това бързане?

Очите му огледаха бързо масите. Сервитьорът се върна с картата му, той остави щедър бакшиш и се подписа в долния ъгъл на сметката. Не проговори, докато не излязоха навън.

— Имам един мъртъв адвокат от най-ниския етаж на съсловието, за когото никой не го е грижа, освен най-близките и най-скъпите — каза Паркър, докато вървях покрай паркинга на персонала. — Защо „Обири и убийства“ и Тони Жирадело биха се интересували от него?

Кели въздъхна, сякаш имаше отговор на въпроса, но нищо не излезе от устата ѝ. Паркър можеше да чуе как колелцата в мозъка ѝ тракат като швейцарски часовник.

— Не би трябвало — отвърна тя. — Но ти казваш, че се интересуват?

— Двойка педеруги от „Обири и убийства“ се появиха на местопрестъплението миналата нощ. По-точно Кайл и партньорът му. Опитаха се да се наложат.

— Но не успяха да вземат случая?

Паркър поклати глава.

— Не. Нарекох ги мошеници и те си подвиха опашките. Казах им да не ми се бъркат в работата. Всъщност какво правеха там, ако не искаха да ми задигнат случая? Имам предвид точно там, на

местопрестъплението, готови да действат, а не обикновеното наблюдение на убийство.

Участъковите полицаи винаги запечатваха мястото на убийството, а участъковите детективи обикновено започваха първоначалните разследвания. След това, ако случаят бе достатъчно мащабен или прекалено гаден, или се отнасяше за много известни хора, отдел „Обири и убийства“ решаваше да го поеме. Те щяха да започнат да валсират на сцената, да правят пируети и да се заемат с пресконференциите и публичните изявления.

— Нямахме фанфари — продължи Паркър. — Нямахме тромпети, предупреждения, преса, освен този клоун Калдровикс...

— Който така и не иска да назове източниците си за нищо и никакъв случай с никому неизвестен адвокат.

— И току-що ми бе съобщено, че същите големи клечки от „Обири и убийства“ са докладвали на Жирадело наред голям купон за събиране на средства за кампанията на областния прокурор.

Кели сви рамене.

— Може да се окаже нищо работа. Те се подготвят за делото на Коул. Просто защото ти страдаш от параноя...

— Защо името ми е било споменато в разговора им? — прекъсна я остро Паркър.

Тя го погледна изпитателно, сякаш си помисли, че по-рано е пропуснала нещо от разговора им.

— Ти нямаш нищо общо с разследването по убийството на Триша Коул, нали?

— Не, нямам. В него не бяха включени обикновени ченгета като мен. Тялото е било открито от дъщерята, която извикала Норман Краун. Мозъчният тръст на Краун веднага повикал шефа на полицията. Той изпратил „Обири и убийства“.

— Знам — потвърди Кели. — Аз бях там. Това беше мой случай и все още е мой. Така че защо Жирадело ще говори с ченгетата от „Обири и убийства“ за теб?

— Единственият общ знаменател между Бродли Кайл и мен е Лени Лоуел — отговори Паркър, внимателно избягвайки факта, че името на главния заподозрян също е било споменато във въпросния разговор.

Да размахва моркова пред носа на Кели беше едно, а да ѝ даде цялата история съвсем друго. Паркър не би компрометирал своя случай. Като ченге бе имал цяла армия омразни репортери, които му досаждаха преди време. Но той харесваше Кели, беше ѝ длъжник. И сигурно не би насъскал Бадли Кайл или Тони Жирадело срещу нея. Както го виждаше Паркър, между него и нея съществуваше взаимно полезна комбинация.

— Но защо Жирадело би се интересувал от твоята работа?

— Това е въпрос за шейсет и четири хиляди долара, Анди — отвърна Паркър, като извади квитанцията от джоба си и се обърна към пазача. — Защо не попиташ някой, който може да знае отговора.

Кели показва своя билет.

— И после да се върна при теб.

— Симбиоза, приятелко — подхвърли Паркър. — Междувременно, отиваме да попитаме твоето другарче Джими Олсен^[1] дали Бадли Кайл не му е таен приятел.

Лицето на Кели помръкна.

— Ние?

— Аха, аз не познавам човека. Ти го познаваш.

— Та той не ми е дете, за Бога! Откъде да знам къде е сега?

— Ти си разследващ репортер. Накъде би насочила разследванията си, ако търсиш един млад, продажен и гаден репортер?

Последва дълбока въздишка. Крайслерът на Паркър приближи към тях.

— Ще се опитам да се докопам до номера на пейджъра му.

— Можеш да направиш нещо по-добро от това — каза Паркър, докато нейната кола също направи завой и спря зад неговата. — Къде младите орангутани къркат питиетата си и се бият в гърдите в наши дни?

Всеки от тях се упъти към своята кола.

— Ако го убиеш — заяви Кели, — интервюто е мое.

Единствената група хора, за която Паркър знаеше, че пият толкова, колкото и ченгетата, бяха писачите. Всички видове писачи. Сценаристи, романисти, поети и репортери. Най-близката дупка за водопой винаги е там, където животните си търсят компания и състрадание. Колкото и самотни по природа да бяха писателите, те имаха една обща черта — особен стрес и параноя от работата си. А без

значение каква е професията, нещастieto винаги си е търсело компания.

Барът в центъра на града, в който го заведе Кели, беше едно забравено от Бога място, което и през трийсетте години сигурно не е изглеждало по-различно. Разликата с онези стари дни бе, че тогава въздухът е бил бял от цигарен дим и клиентелата е била предимно мъжка. В новия век бе забранено да се пуши на обществени места навсякъде в Лос Анджелис, а жените ходеха където си пожелаят.

Кели придърпа два стола в ъгъла на бара, при което останаха с гръб към тълпата, но имаха изглед към залата и входната врата.

— В онези времена, когато шапката ти е била на мода — каза тя, — това място трябва да е било пълно с димящи с пури журналисти. Сега, когато отново е модерно да се слуша Франк Синатра и да се пият коктейли, се посещава от млади професионалисти, които си търсят партньори за секс.

— Светът се пързая с пълна сила към преизподнята — отбеляза Паркър.

Той поръча тоник с лимон за себе си. Кели помоли за най-добрият скоч, който може да се намери на това място, и вдигна въпросително вежди към Паркър.

— Все още съм на твоя сметка, нали? Смятам това като продължение на срещата ни.

— Ние нямахме среща.

— Ти искаше нещо от мен и ми купи вечеря с надеждата да го получиш — отвърна тя. — Какво друго да го наречем, ако не среща?

— Не съм направил ни най-малък намек за секс.

— Добре де, по дяволите! Защо не ми го кажеш направо в лицето! — рече тя, преструвайки се на ядосана. — Ти си брутален. Повечето от мъжете, с които се срещам, са прекалено страхливи, за да бъдат откровени или груби. Знам много по този въпрос.

Паркър се изхили.

— Все още има какво да кажеш, Анди. Знаеш ли, почти бях забравил. По време на цялата мръсотия с онова убийство, ти беше единственият човек, който ме караше да се смея.

— Не съм сигурна как да го приема.

— Като комплимент.

Той се завъртя към нея заедно със стола си и стана сериозен.

— Ти беше почтена с мен. Не знам какво да кажа, освен *благодаря*.

Тя се изчерви, погледна встрани, отпи глътка от скоча си, облиза една капка от горната си устна с връхчето на езика.

— Работата ми е да казвам истината — рече тя. — Не бива да бъда потупвана по рамото заради това, че съм си я свършила както трябва.

— Е, все пак... Ти остана с мен, когато не бях особено популярен, нито бе полезно за теб да го правиш. Оценявам високо лоялността ти.

Кели се опита да остане безразлична, макар Паркър да знаеше, че на времето бе подложена на огъня на цяла зенитна артилерия заради лоялността си към него.

— Не виждам Калдровикс — смени темата на разговора тя. — Но онази малка глутница в четвъртото сепаре е точно компанията, с която може би е. Противно млади и гладни — рече с погнуса. — Имам джинси, които са на тяхната възраст.

— Не си стара — възрази Паркър. — Ако ти си стара, какво да кажа аз. Не съм съгласен.

— Лесно ти е да ги приказваш такива. Един секси мъж си остава секси, докато не стане импотентен и не започне да използва слухова тръба. Виж Шон Конъри. Човекът има повече коса в ушите, отколкото на главата, но жените все още продължават да въздишат по него. Когато в този град едно момиче чукне четирийсет лазарника и отгоре, го отлъчват от стадото.

— Ти какво? Хвърляш си въдицата за комплименти ли, Кели?

Тя му се озъби.

— Глупости! Направо хвърлям шибаната мрежа! Какъв си ти? Глупак? Да не би обучението на курсисти да ти въздейства като фронтална лоботомия?

— Изглеждаш страхотно — рече Паркър. — Не си остаряла с нито един ден. Кожата ти е порцеланова, а дупето ти е направо фантастично в тези панталони. Е, добре ли се изразих?

Тя се престори, че се цупи.

— Добро попадение, но щеше да пожънеш повече успех, ако бе заложил на искреността.

— Забравил съм, загубил съм опита си. Отдавна не съм практикувал.

— Трудно ми е да повярвам.

— Казвам ти, превърнал съм се в истински домошар — отвърна той. — Хайде, разкажи ми за Горан.

— Няма нищо за разказване.

— Омъжила си се.

— На времето ми изглеждаше добра идея — продължи Кели, поглеждайки към питието си и чакайки Паркър да се откаже. Но той я изчака и тя се предаде. — Мислех, че е любовта на живота ми. Оказа се, че не съм била единствената, която мисли така. — Тя сви рамене и направи смешна муцунка, която обаче не отговаряше на изражението в очите ѝ. — *C'est-la vie*. Много ми е притрябвал, нали? Не виждам пръстен на ръката ти.

— Защото няма. Все още се наслаждавам на радостта да съм сам.

— Ето го — рече Кели, като кимна към залата. — Калдровикс. Идва откъм задната врата. Сигурно е бил в мъжката тоалетна. Мазна коса, проскубана козя брадичка, прилича на бездомник.

— Видях го — отвърна Паркър и се плъзна от високия стол на бара.

— И за Бога! — предупреди го Кели. — Каквото и да правиш, не споменавай името ми.

Той остави няколко банкноти на масата, за да покрие сметката, после си проби път през залата, сред юпитата, които се бяха разгорещили, покрай двойка стари булдози, спорещи за политиката на президента в Близкия изток. Никой от приятелите на Калдровикс не забеляза, че приближава сепарето им. Бяха прекалено заети със себе си и с някаква история, която той им разказваше. Стоеше в единия му край с гръб към Паркър.

Детективът сложи ръка на рамото му.

— Господин Калдровикс?

Изражението, което се изписа на лицето му, бе на неприятна изненада, в основата на която лежи подозрение. Може би беше двадесет и четири, двадесет и пет годишен. Все още имаше акне. И вероятно все още се страхуваше да не го повикат в стаята на директора.

— Бих искал да поговоря с вас, моля — каза Паркър. Дискретно показва значката си, скрита в шепа.

Преди останалите от компанията да се заинтересуват, Паркър го отведе встрани, като ръката му остана притисната здраво към основата на врата на момчето.

— За какво? — попита Калдровикс, влачейки крака.

— За да изпълните гражданския си дълг — отвърна Паркър. — Искате ли да го направите, или не?

— Ами, аз...

— Съжалявам, не знам първото ви име.

— Дани...

— Може ли да те наричам Дани? — попита Паркър, като го побутваше към задната зала. — Аз съм детектив Паркър, Кев Паркър. От централното полицейско управление на Лос Анджелис, отдел „Убийства“.

— Убийства?

— Да. Когато един човек убива друг човек, това се нарича убийство.

— Знам какво означава.

Те излязоха през задния изход на една алея, където няколко души от персонала пушеха цигари и изглеждаха отегчени.

— Да се разходим, Дани — предложи Паркър.

— Тук не е особено безопасно.

— О, не се притеснявай. Аз нося заредено оръжие — успокои го той, като с всяка дума гласът му ставаше все по-строг. — Всъщност две. Ти имаш ли оръжие, Дани?

— По дяволите, не!

— Добре, това е добре. Сигурен съм, че никога не ти е трябвало.

Калдровикс се опита да спре.

— Къде отиваме?

— Ей там — посочи Паркър, като го побутна, докато подминаваха контейнера за боклук, който не позволяваше да бъдат видени от работещите в бара. — Мисля, че малко спокойствие и тишина ще ни бъдат от полза. Не обичам да ме подслушват или шпионират. Нали знаеш, както правят репортерите. Те никога не приемат и не предават правилно фактите, нали, Дани?

Той измъкна служебното си оръжие от кобура на колана и удари контейнера за боклук. Звукът прозвуча както гонг.

— Всички въл!

Калдровикс подскочи с широко отворени и уплашени очи.

— По дяволите, човече! Какво правиш?

— Проклети наркомани! — обясни Паркър. — Винаги се крият в тези алеи като плъхове в сметта. Ще ти прережат гърлото за четвърт долар.

Резервната лампа зад сградата светеше с удивително бяла светлина, като пълна луна. Паркър можеше да види изражението на момчето, но то не можеше да види неговото. Периферията на шапката хвърляше сянка върху лицето му.

— Трябва да ти задам няколко въпроса, Дани — започна той. — Относно онази кратка бележка, която си пуснал във вестника тази сутрин, във връзка с убийството на Леонард Лоуел, адвокат.

Калдровикс отстъпи една крачка към контейнера.

— Аз съм главният следовател по този случай — продължи Паркър. — Това означава, че всичко минава през мен. Всеки, който има нещо общо с този случай или знае нещо, трябва да дойде при мен.

— Аз нямам...

— Такъв е протоколът, Дани. Аз се придържам стриктно към него.

— Не съм чувал точно това за вас — промърмори Дани.

— Моля? — попита Паркър, като пристъпи агресивно към него. — Каза ли нещо?

— Нищо.

— Да не се опитваш да ме ядосаш?

— Не.

— Тогава си просто глупак. Така ли е?

Калдровикс отново отстъпи, но Паркър затвори пространството между тях с още една крачка.

— Толкова си глупав, че стоиш пред мен и ме обиждаш в лицето.

— Нямах намерение да ви ядосам, Паркър — рече Калдровикс. — Вършех си работата...

— Не можеш да ме впечатлиш, Дани. Наистина си направил погрешната стъпка.

— Нямате право да ме нападате така — опълчи се Калдровикс.

— И какво смяташ да направиш? Да се оплачеш от мен? — попита Паркър. — Мислиш ли, че ми пука какво мислят за мен? Мислиш ли, че някой ще даде пет пари за онова, което ще кажеш, без да имаш свидетели, които да го потвърдят?

Бяха на разстояние една целувка един от друг. Калдровикс беше нервен, но се опитваше всячески да не се издаде.

— Какво имаш в джоба си, Дани? — попита Паркър. — Имаш ли касетофон? Я да видим!

— Не.

Ръката на Паркър се пъхна в левия джоб на военното яке на момчето, купено втора ръка, сетне в десния. И излезе оттам с микрокасетофон.

— Не е особено мъдро да ме лъжеш, Дани — рече, като щракна устройството. — Фитилът на раздразнението ми е с размера на мигла. На плещите ми лежи убийство, което воня като миди, престояли цяла седмица, а ти имаш информация, от която се нуждая. На всичко отгоре ме и лъжеш.

— Не знам кой го е убил!

— Така ли? Но май знаеш неща, които ние не знаем. Как така? Може би ти си го убил?

— Вие сте луд! Защо ще го убивам? Никога не съм срещал този човек в живота си!

— За пари например, заради някаква история, защото има твои снимки как правиш лоши неща с малки момчета...

— Това е нелепо! Глупости — заяви Калдровикс. Опита се да заобиколи Паркър, но той го притисна отново към контейнера.

— Хей! — извика Калдровикс. — Това е нападение!

— А това е съпротива при арест. — Паркър хвана двете му ръце, обърна го с гръб и натисна лицето му към стоманения контейнер. — Дани Калдровикс, вие сте арестуван.

— За какво? — попита Калдровикс, докато Паркър изтегли първо едната, после другата му ръка и щракна белезниците.

— Ще измисля нещо в колата.

— Няма да се кача в колата, Паркър.

Паркър го отблъсна от контейнера за боклук.

— Какъв ти е проблемът, Дани? Аз съм офицер от полицията. Майка ти не ти ли е казвала, че полицаят е твой приятел?

— Какво става там, по дяволите? — Анди Кели претича покрай контейнера и спря като закована при вида на Калдровикс с белезници и Паркър, който го водеше пред себе си.

— Кели? — Калдровикс я погледна изненадано.

— Видях те да излизаш през задната врата с него — отвърна тя. — Не ми се стори нормално.

— Махай се, Кели — извика Паркър. — Какво търсиш тук? Горещо заглавие за първа страница ли?

— Какво правиш, Паркър? За какво е всичко това?

— Твоето приятелче е арестувано. Отказва да даде информация за углавно престъпление. Това го прави съучастник впоследствие, ако ли не и преди.

Калдровикс се завъртя към него.

— Вече казах: нямам нищо общо с никакво убийство!

— И смяташ, че ще ти повярвам? Ти си доказан лъжец, Калдровикс, и знам със сигурност, че криеш информация.

— Чувал ли си някога за конституцията, Паркър? — попита саркастично Кели. — За първата поправка?

— Вие журналистите направо ме побелявате — отвърна той. — Слагате си тази Първа поправка като някакво модно бижу за щяло и нещяло. Не давате и пет пари за онова, което се случва, стига вие да получите каквото искате. За вас всъщност колкото е по-лошо, толкова е по-добре. Едно неразрешено убийство ще ви донесе много повече заглавия с големи букви от който и да е разрешен случай.

— Обвиненията ти няма да издържат — каза Кели.

— Може би не, а може би Дани ще си помисли още веднъж дали да ми сътрудничи, след като прекара една нощ в килията с банда ненормални перверзници и наркочилъри.

Калдровикс презрително го изглежда.

— Не можеш да направиш.

— Мога и ще го направя, мръсна невестулка такава! — Паркър отново започна да го блъска да върви по алеята.

Калдровикс погледна Кели.

— Господи, повикай някого!

Огромните очи на Кели прескачаха от Калдровикс върху Паркър и обратно.

— Почакай! Почакай! — каза тя, като вдигна ръце, за да им попречи да вървят.

— Нямам време, Кели — излая Паркър. — Говорим за убиец, който не е спрял да убива хора. Днес атакува дъщерята на жертвата, благодарение на този задник тук, който услужливо публикува името ѝ във вестника днес сутринта!

Калдровикс започна отново да се оправдава.

— Той може да е познавал...

Паркър стегна белезниците.

— Млъкни, Дани! Не искам да чуя повече нито едно извинение от устата ти. Ти направи каквото направи. Бъди мъж и се дръж като такъв.

— Какво искаш да узнаеш от него, Паркър? — попита Кели.

— Откъде е получил информацията? Кой му е казал, че дъщерята е открила тялото на баща си?

Кели се обърна към Калдровикс.

— Не си скрил това от него, нали? Ако той е водещ на разследването, защо ще го криеш?

— Нямам намерение да ти обяснявам, Кели.

Кели скочи към него и го удари по брадичката.

— Ти глупак ли си? Аз се опитвам да спася жалкия ти парцалив задник, а ти ми се зъбиш?

— Той не е глупак, а идиот — обяви Паркър.

— Предполагам. — Тя поклати глава и се обърна да си върви. — Прави каквото искаш с него, Паркър. Той е толкова глупав, че не заслужава да живее. И мен ме няма тук. Не съм била и не си ме виждал.

— Кели! Почакай! За Бога! — развика се Кардровикс след нея.

Тя се обърна и разпери ръце.

— Ти имаш информация за убийство, Калдровикс. Всичко, което той иска да знае, е кой ти е дал тази информация. Ако си толкова безнадеждно глупав, нямаше да подслушваш каналите на радиостанцията за убийства... Трябвали са ти около три минути, за да скалъпиш вестникарска сензация. Защо не говори с Паркър на местопрестъплението? Той щеше да ти каже подробностите. Защо просто не го попита?

Калдровикс не отговори веднага. Очевидно претегляше възможностите си, реши Паркър. Търсеше най-малкото зло.

Накрая въздъхна тежко и рече:

— Не съм ходил на местопрестъплението, ясно ли е? Хванах информацията по радиостанцията. По дяволите, тогава валеше като из ведро, човече! Защо трябваше да излизам в дъжда и да стоя под него само и само за да ми кажат, че човекът на пода с разбитата като зелка глава е мъртъв?

— А откъде знаеш, че главата му е била разбита като зелка? — попита Паркър. — Тази информация не се съобщава по радиото. И защо си написал, че дъщеря му е открила тялото?

Калдровикс погледна някъде встрани.

— Ти ли си го измисли, Дани? Това ли ти харесва да правиш? Да пишеш измислици? Белетристика? Ще си кротуваш и ще се возиш в лодката на вестника, докато успееш да продадеш големия сценарий? Беше дълга нощ, и ти реши да я поукрасиш малко за удоволствие?

— Защо да го правя?

— Защото можеш.

— Значи не си ходил на местопрестъплението? — попита изумена Кели. — Защо? Нали това ти е работата — да отидеш на местопрестъплението, да опишеш какво се е случило. После какво? Ще чакаш да напишеш статията, след като я видиш по телевизията?

Калдровикс се нацупи.

— Говорих с едно ченге. Какво толкова се е случило? Голяма работа.

— Голяма е. Случило се е това, че не си говорил с мен. Работата е голяма, защото, доколкото знам, не си говорил с никого от хората на местопрестъплението. Случило се е това, че си поместил информация, която е нова за мен, и аз искам да знам откъде е дошла. Кое е ченгето?

Отново големи вътрешни дебати. Паркър отдавна, ама много отдавна не бе изпитвал толкова силно желание да удари някого по главата.

— Беше от „Обири и убийства“. Защо да не му вярвам?

Паркър почувства сякаш някой го блъсна силно по главата. Зад очите и в шията му се събираше налягане, което щеше да ги пръсне.

— Кайл. Този кучи син.

— Какъв Кайл? — учуди се Калдровикс. — Човекът, с когото говорих, се казваше Дейвис.

— Кой е този Дейвис? — попита Паркър. Той се обърна към Кели, която работеше главно по големите случаи и вероятно познаваше персонала в „Паркър Сентър“ много по-добре от него.

Тя сви рамене.

— Не познавам никакъв Дейвис.

Паркър изгледа подозрително Калдровикс.

— Откъде го познаваш?

— Оттук-оттам. Срецнах го в един бар малко по-надолу по тази улица, може би преди седмица. Може ли да махнеш тези белезници? Не чувствам ръцете си.

— Показа ли ти значката си? — попита Паркър, докато отключваше белезниците.

— Да. Попитах го какво е да работиш в голям отбор. Разказа ми няколко случая, по които работил в миналото.

— Имаш ли телефонния му номер?

— Не е в мен.

Телефонът на Паркър зазвъня. Той провери кой се обаждат и видя, че е Руис.

— Руис, казал съм ти сто пъти — не, не искам да спя с теб.

Тя не се разсмя, защото изобщо нямаше чувство за хумор, помисли си Паркър. Но и въобще не реагира, което моментално го накара да почувства как по кожата му ползват тръпки.

— Имаме убийство. Току-що ми се обадиха — рече Руис. — Тръгвам веднага.

— Ще се видим на мястото. Какъв е адресът?

— „Скоростни куриери“.

[1] Американски писател. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

— Дявол да го вземе! — изруга Паркър с дълга въздишка. Чувстваше как заедно с нея изтичат силата и енергията му. — Дявол да го вземе! — повтори шепнешком.

Фаровете от колата на Чувалски осветяваха мястото с безчувствена бяла светлина, като сцената на някакъв авангарден театър.

Ета Фицджералд лежеше като купчина дрехи върху мокрия, разбит паваж зад офиса на „Скоростни куриери“, Или по-точно там лежеше тялото ѝ. Чувството за голямата личност, която Паркър срещна днес сутринта, повече не съществуваше. Силата, която извираше от нея, си бе отишла. Онова, което виждаше сега, бе само обвивката, черупката. Паркър приклепна до тялото. Гърлото ѝ бе прерязано от ухо до ухо.

— Това наистина е жена и половина — рече Джими Чу.

— Недей, моля те — тихо каза Паркър. — Не и този път.

— Познаваше ли я, Кев?

— Да, Джими. Познавах я.

Това бе проблем сега. Едно от първите неща, които се опитваше да втълпи на своите курсисти, бе да не се обвързват емоционално с жертвите. Подобно нещо обикновено водеше до лудост. Не можеше да приемат всеки случай лично. Бремето бе прекалено тежко, направо унищожително. Но по-лесно бе да се каже, отколкото да се изпълни, особено когато си се срещал с жертвата преди престъплението.

— Виж ти, извинявай! — рече Чу. — Приятелка ли ти беше?

— Не — отвърна Паркър. — Но можеше да бъде, в друго време и на друго място.

— Няма лична карта в себе си. Нито портфейл. Обзалагам се, че в момента наличните ѝ пари обикалят града и с тях се купува кокаин и свирка за петдесет долара. Намерихме ключове близо до тялото. Стават на микробуса. Той е регистриран на името на Еванджелин Фицджералд.

— Ета — произнесе Паркър. — Тя се наричаше Ета. Беше диспечер тук. Руис и аз говорихме с нея тази сутрин.

— Онзи куриер, от миналата нощ, тук ли работеше?

— Да.

— Смяташ ли, че е той? Адвокатът. Диспечерката. Общото помежду им е куриерът.

Паркър не каза нищо, но не мислеше така. Защо Деймън трябваше да чака края на деня, за да я убие? Би трябвало да се досети, че ченгетата първо ще отидат в куриерската служба. Значи белята щеше да е сторена преди края на работния ден — ако Ета избере възможността да им даде някаква информация. Ако Деймън искаше тя да мълчи, трябваше да я убие, преди да дойде на работа, а не когато си тръгва.

Може би се е върнал, за да я обере, но Паркър се съмняваше и в това. Защо щеше да рискува да се връща въобще тук? От всичко, което му бе известно, би трябвало да очаква мястото да бъде под наблюдение. А и той би трябвало да има голямо количество пари, ако е задигнал онези от сейфа на Лени Лоуел. Защо би се полакомил да прибере съдържанието на нейния портфейл?

— Тя имаше семейство, деца — каза на глас.

— Както съм установил, единствените хора, които си заслужават смъртта, обикновено са от другия край на ножа — подхвърли Чу.

Паркър се изправи и огледа.

— Къде е Руис? Тя ми се обади.

— Все още я няма. Вероятно е заета да си подостри ноктите. Този път ти се е паднала истинска прасковка, Кев.

— Не ги избирам по красота и не се налага да ги харесвам, Джими — отвърна Паркър, отдалечавайки се. — Просто трябва да ги науча на нещо.

— Да, пожелавам ти успех.

— Нещо за пресата, детектив? — попита го Кели зад жълтата лента.

Паркър тикна ръце в джобовете и се отдалечи.

— Случаят не е мой.

— А дежурният детектив?

— Все още го няма. — Той се огледа, за да види дали Джими Чу не подслушва. — Къде е Калдровикс?

Кели вдигна рамене.

— Изпари се. Може би е отишъл да се оплаче от насилието, което ти упражни върху него.

— Няма никакви следи по него, освен там, където ти го ритна — рече Паркър. — Впрочем, благодаря за помощта.

— Той си го заслужаваше, а ти си добре дошъл, мой човек. Радвам се да изпълня обществения си дълг, помагайки на полицаи.

— Опитах се да внуша същата идея на Калдровикс, но той не я възприе.

Кели направи физиономия.

— Такива са днешните деца. Знаят само „аз, аз, аз“. — Тя направи кратка пауза, за да си поеме дъх. — Та какво имаш за мен, Паркър? Голям случай ли?

— Жертвата е диспечер в „Скоростни куриери“. Очевидно е обир. Портмонето ѝ го няма.

Кели записваше в бележника си.

— Има ли си име?

— Очакваме разпознаване от роднините. — Паркър пое от влажния въздух, който миришеше на боклук, и го изпусна, мислейки за семейството на Ета. Как щяха да приемат новината, как щяха да се оправят без нея. Не можеше да остави Руис да им съобщи лошата вест. Направо я чуваше как казва: „Тя е мъртва. Това е. Забравете я.“

— Кев? — Кели го гледаше загрижено.

— Лени Лоуел е очаквал куриер миналата нощ. Той е дошъл от „Скоростни куриери“. Оттогава никой не го е виждал.

Това не бе съвсем истина, но нямаше нужда Кели да знае всяка подробност, пък и Паркър не бе сто процента сигурен в историята, разказана от Аби Лоуел за срещата ѝ с Деймън.

— Руис и аз бяхме тук тази сутрин, опитвайки се да съберем информация — продължи той. — Нищо не излезе. Името му най-вероятно е фалшиво. Адресът, който имаха в досието му, не е истински.

— Този куриер ли е твоят заподозрян? И по двете убийства?

— Представлява интерес.

Една кола изръмжа по алеята, плъзна се и спря зад радиоколата на Чувалски, на една боя разстояние от задната ѝ броня. Вратата на

шофьора се отвори и Руис излезе, облечена в черна кожа от главата до пръстите на краката.

— Къде беше? — извика строго Паркър. — Разхождала си се под луната? Обади ми се преди половин час.

— Извинявай. Аз не живея в луксозен мезонет в центъра. Живея в Долината.

— Защо ли това не ме изненадва? — промърмори Кели не много високо, колкото да я чуе само Паркър.

— Трафикът по шосе 101 беше убийствен — продължи Руис. — Някакъв слабоумен изръси маса за хранене от камиона си. И тогава...

Паркър вдигна ръка да я спре.

— Достатъчно. Сега си тук. Няма нужда да ни измъчваш повече от това. — Руис, това е Анди Кели — продължи той, като кимна с глава към репортерката. — Тя работи за „Таймс“.

Руис погледна обидено.

— Какво прави тук?

Кели зае театрална поза и издаде презрителен звук като момиче от Долината.

— Репортер, престъпление, статия. Вдъвяш ли?

— Дами, моля, без бой на местопрестъплението — намеси се Паркър. — Случаят е твой, Руис. Ти трябва да решиш какво искаш да знае пресата. Опитай се да си спомниш, че и от тях има някаква полза. В този случай искам всичко първо да мине през мен. Това убийство може да е свързано с моето от снощи. Трябва да бъдем на една и съща страница. Знаеш ли коя е жертвата?

— Диспечерката.

Съдебният следовател пристигна и обиколи бавно тялото на Ета Фицджералд, сякаш не можеше да реши откъде да започне.

— Това е твоето местопрестъпление — продължи Паркър. — Започвай. И се опитай да не се скараш с повече от трима-четирима. Помни, наблюдавам те като ястреб. Едно погрешно движение и ще обслужваш апаратите за паркиране.

Руис леко го избута и се отдалечи.

— Дааа — проточи замислено Кели. — Някой в „Паркър Сентър“ наистина те мрази.

— Скъпа, всички в „Паркър Сентър“ ме мразят. — Той вдигна яката на шлифера си и нагласи шапката си. — Ще ти се обадя.

След което се упъти към местопрестъплението.

— Хей, Паркър — извика Кели, преди да е направил и десет крачки. Той я погледна през рамо. — Наистина ли живееш в луксозен мезонет в центъра?

— Лека нощ, Анди — сбогува се той и продължи да върви.

Съдебният следовател си вършеше работата, като лишаваше жертвата от остатъците от нейното достойнство, разрязвайки дрехите ѝ, за да изследва тялото за наранявания, белези, драскотини, синини.

— От колко време е мъртва, Стан? — попита Паркър.

— Два до три часа.

Мъжът изпъшка и се напрегна да обърне тялото на Ета. Сто и кусур килограма мъртво тегло. Трупът се прекатури и удари следователя по задника. Гърлото на жертвата бе разрязано почти до гръбначните прешлени и когато я обърнаха по гръб, главата ѝ едва не се отдели от тялото.

Руис се сви и промърмори:

— Madre de Dios.

Пребледня като мляко и отстъпи крачка назад. Паркър сложи ръка на рамото ѝ, за да я подкрепи.

— Това първото ти срязано гърло ли е?

Тя кимна.

— Лошо ли ти е, кукло?

Тя отново кимна, а Паркър я обърна и отведе от мястото.

— Да не повърнеш върху някое вещественно доказателство.

Това беше смърт по особено жесток начин. Паркър познаваше доста привикнали ветерани, които изхвърляха вечерята си само при вида на срязано гърло или осакатяване.

Нямаше нищо срамно. Беше ужасно за гледане. Това, че успяваше да запази самообладание при подобни гледки, понякога го караше да се чуди какво ли говореха за него. Че е възприел своя собствен съвет да не приема нещата твърде лично, предположи той. С времето бе развил у себе си безценното умение да разграничава жертвата като жив човек от жертвата като мъртво тяло.

И въпреки всичко това мъртво тяло го потресе повече от обикновено. Само преди няколко часа слушаше остроумни забележки да се сипят една след друга от устата на тази едра, тръпнеща от живот

жена. Сега нямаше глас. Само анатомичен урок за вътрешните органи в човешкото гърло.

Краищата на прорезната рана бяха обелени като деликатни слоеве от поръбена дантела, разкривайки яркожълта тъкан — съединителната тъкан, в която се съхранява тлъстината. Приличаше на искрящата пилешка мазнина под безмилостната бяла светлина.

Върху и около самата рана нямаше много кръв. Повечето от нея сигурно бе отишла директно надолу през частично изложената на показ трахея в дробовите ѝ, задавяйки я. Сънната артерия сигурно е изригнала като гейзер. Ако не бяха измити от периодичното преваляване, криминалистите сигурно щяха да открият пръски на шест до осем крачки от тялото. Доста кръв се бе събрала в локвата под нея, докато бе лежала безжизнена върху разбития паваж. Гърдите ѝ бяха изцапани там, където се бе просмукала в дрехите ѝ, скривайки частично малка татуировка на излъчващо пламъци червено сърце, точно над лявата ѝ гърда.

Въпреки всичката тази кръв, в зависимост от това къде е стоял убиецът, той можеше да си е тръгнал без нито една капка върху себе си.

Руис се приближи с такова изражение на лицето, че Паркър не си позволи дори да се пошегува.

— Изпрати ли униформени полицаи да проверят другите сгради?
— попита той. — Някой може да е видял нещо.

Тя кимна.

— Кой е съобщил за трупа?

— Не знам.

Паркър се обърна към Чувалски.

— Джими?

— Един от нашите съвестни граждани — отвърна полицаят, кимвайки да го последват.

Когато приближиха до товарната рампа на мебелния склад, наречен „Флоренция“, една тъмна, свита на две фигура се появи от вътрешността на голям картонен кашон. След като се изправи, се оказа, че е висок и слаб черен мъж с дълга сива коса и катове парцаливи дрехи. Миризмата го предшестваше. Вонеше така сякаш е прекарал в канализация много дълго време.

— Детективи, това е Обидиа Джоунс. Оби, да ти представя детективи Паркър и Руис.

— Аз намерих тази бедна жена — поде Джоунс, показвайки алеята. — Щях да ѝ направя изкуствено дишане, но не можах да я обърна. Както виждате сами, тя е многогабаритна. Горката, молах ѝ се да не умира, но тя вече беше мъртва.

— Ти ли се обади на полицията? — попита със съмнение Руис.

— Нищо не ми струва да звънна на 911. Правя го от време на време. На ъгъла има телефон.

— Видяхте ли какво се случи, господин Джоунс? — попита Руис, а лицето ѝ се смръщи, подушвайки вонята от него.

— Не, госпожо, не видях. Не бях разположен по времето на този варварски акт. Сигурно съм консумирал прекалено много фибри в диетата си.

— Няма нужда да знаем това — рече Руис.

Старият мъж я изгледа косо и се наведе към лицето ѝ.

— Струва ми се, че на вас ви липсват фибри. Това може би е причината за изражението ви.

Сетне погледна въпросително Паркър, за да чуе неговото мнение.

— Де да беше толкова просто — обади се той. — Как намерихте мъртвата жена, господин Джоунс?

— Върнах се към естествената си среда и я видях да лежи там точно след като колата потегли.

— Каква кола?

— Голяма черна кола.

— А случайно да видяхте кой караше тази кола? — попита Паркър.

— Този път не.

Руис потърка челото си.

— Какво означава „този път“?

— О, че съм го виждал и преди — отговори безгрижно Джоунс. — Той мина оттук по-рано днес.

— Ще познаете ли човека, ако го видите отново? — попита Паркър.

— Прилича на питбул — отвърна Джоунс. — Квадратна глава, малки хлътнали очички. Без съмнение боклук от бялата раса.

— Ще ви помоля да видите някои снимки — продължи Паркър.

Джоунс изви плътна сива вежда.

— В участъка ли?

— Да.

— Тази нощ — уточни старецът. — Щото е студено и влажно тук.

— Ако не възразявате.

— Нямам нищо против — отвърна Джоунс. — Поръчвате ли си пица там?

— Разбира се.

— Може ли да взема и торбите си с мен? Цялото ми имущество, всичките ми премени и парадно облекло са в тях.

— Без съмнение — отвърна Паркър. — Детектив Руис ще ги сложи в колата си.

Джоунс я погледна.

— В тях може да се намери малко храна, богата на фибри. Заповядайте, самообслужете се.

— Страхотно — рече Руис, изпепелявайки с поглед Паркър. — А детектив Паркър може да ви откара с неговата кола.

— Не — отклони предложението Паркър. — Господин Джоунс ще предпочете да бъде возен в официална полицейска кола с шофьор, сигурен съм. Полицай Чувалски може дори да пусне сирената и светлините за вас — обърна се той към Джоунс.

— Ще бъде наистина класическо — кимна Джоунс. — Съгласен съм.

— Позволете да взема торбите ви, Оби — рече Чувалски. — Ще ги сложа в колата на детектива.

Руис изгледа Паркър и изломоти:

— Мразя те.

Паркър въобще ней обърна внимание.

— Едно последно нещо, господин Джоунс. Около времето на убийството да сте забелязали наоколо някой с колело?

— Не, сър. Всички момчета с колелета отдавна си бяха отишли.

— А малка черна кола? Като кутийка?

— Не сър. Голяма кола. Дълга и черна като онази неумолимата, с косата.

— Благодаря.

— Ти си голям гадняр! — процеди Руис, докато се връщаха към местопрестъплението.

— Приеми го като наказание — отвърна Паркър.

— За закъснението ми?

— За поведението ти.

ГЛАВА 27

Апартаментът беше тих и тъмен. Единственото осветление бе един бял лъч, който идваше и си отиваше като прожектор, докато напоените с дъжд облаци се плъзгаха леко по лицето на луната. Джейс обикаляше малкото пространство, едно хванато в клетка животно, очакващо враговете да се приближат още по-близо.

Тайлър го наблюдаваше откакто се бе качил горе. Очите му бяха мрачни, устата — неестествено плътно стисната. Не зададе никакъв въпрос за новите рани и драскотини по лицето на брат си. Джейс смяташе, че може би ще успее да му даде някакво обяснение, но тъй като по принцип не даваше доброволно информация, а Тайлър не го попита, премълча. Момчето го гледаше безмълвно и обвиняващо. Напрежението в апартамента тежеше и се усещаше като статично електричество, което расте и расте, докато косите им се изправят. В десет Тайлър се пхна в леглото, без да промълви нито дума.

Джейс се опита да отхвърли чувството за вина, което го измъчваше. Никога не би направил нищо, с което да изложи брат си на опасност. Това бе най-най-важното нещо в живота му. Страхове и чувствата на Тайлър бяха на второ място. Повтаряше си, че така е правилно и че нищо не бива да го разколебае в момента, в който ще събуди малкото си братче и ще му каже, че го напуска.

Опакова нещата си много бързо. Няколко ката дрехи, натъпкани в раничката, и нищо друго. Все още нямаше план, но знаеше, че не може да остане тук. Все нещо щеше да му дойде наум, винаги ставаше така. Беше израснал с мисълта за летене. Не беше свикнал да мисли за себе си като за плячката, преследвана от кучета. Или от чакали. Трябваше да мисли от позицията на силата.

У него беше онова, което искаше убиецът. И ако то бе толкова ценно, че заради него трябваше да бъде убит, значи струваше нещо и за някой друг също. Аби Лоуел беше ключът към загадката. Не можеше да повярва, че тя не знае какво става — в противен случай защо бе претърсен апартаментът ѝ, защо бе написана заплахата на огледалото?

Следващият, който ще умре, си ти. Това означаваше опит да бъде сплашена или спряна да не предприеме никакви действия. Какъв смисъл имаше да я заплашват, ако тя не знаеше за какво става дума?

Трябваше да я примамим навън по някакъв начин. Да я накара да се срещнат на неутрална територия, някъде, където има много хора, много възможности за бягство, където можеше да види, ако се задава заплаха. Трябваше да ѝ съобщи, че негативите са у него, и да я помоли да му обясни какво означават. Да я попита дали са ценни за нея.

Джейс се запита какво ли бе казала на полицията. Тя спомена за някакъв детектив. Как беше името му? Паркър. Дали не беше оня човек с шапката зад офиса на „Скоростни“. Зачуди се също какво ли знае този Паркър, какво му е казала Ета и как е събрал две и две.

Все още не искаше да повярва, че Ета го е предала. Искаше да се свърже с нея, да си поговорят. Искайте да е сигурен.

— Ти си отиваш.

Тайлър стоеше на вратата на спалнята, облечен със своята пижамка със Спайдърмен. Русата му коса стърчеше на всички посоки.

— Отиваш си и дори нямаше да ми се обадиш.

— Това не е вярно — отрече Джейс. — Не бих си отишъл, без да ти кажа.

— Ти ме увери, че въобще няма да си ходиш.

— Казах, че винаги ще се връщам — поправи го Джейс. — Така и ще бъде.

Тайлър поклати глава, очите му се напълниха със сълзи.

— Ти си в беда. Никога няма да ми го кажеш, но аз знам.

— Какво знаеш?

— Отнасяш се с мен като с бебе, сякаш съм глупав и не мога нищо да разбера. Като... като...

— Какво знаеш? — настоя Джейс.

— Че си тръгваш. Напускаш ме. Би могъл да ме вземеш със себе си, но няма да го направиш, а аз не бива да казвам нищо, защото според теб не трябва да знам какво става!

— Не можеш да дойдеш с мен, Тайлър! Трябва да разреши някои проблеми. И трябва да имам възможност да се придвижвам много бързо.

— Пак бихме могли да си тръгнем — възрази му момчето. — Можем да се преместим някъде, където никой не ни познава, както

когато умря мама.

— Не е толкова просто — отвърна му Джейс.

— Защото отиваш в затвора ли?

— Какво? — Джейс направо се строполи върху футона. Тайлър стоеше пред него, лицето му бе изопнато от гняв, а върху бледата му кожа се открояваха две ярки червени петна.

— Не ме лъжи — рече той. — Не отричай, че си го казал. Аз чух.

Джейс изобщо не си направи труда да пита брат си дали е подслушвал разговора му с мадам Чен. Очевидно беше. Не беше изненадан. Тайлър бе всеизвестен с лошата си слава да бъде на места, където не би трябвало, и да знае неща, които не би трябвало.

— Не отивам в затвора — обясни той. — Казах така на мадам Чен, за да я уплаша. Тя искаше да ме накара да отида при ченгетата или да говоря с някой адвокат. Аз не искам и трябваше да съм сигурен, че няма да го направи вместо мен.

— Значи службата за защита на детето няма да дойде да ме вземе и да ме даде в сиропиталище или на приемни родители?

— Точно така, приятел. — Джейс сложи ръка на рамото на малкия си брат. — Никога не бих го допуснал. Никога не бих позволил да се случи. Разбираш ли?

Тайлър кимна тъжно, макар че очите му блестяха от сълзи.

— Ние се грижим един за друг, нали тъй?

— Ако е така, би трябвало да ми позволиш да ти помогна, а ти не искаш.

Джейс поклати глава.

— Много е сложно. Наистина трябва да разбере какво става.

— Тогава защо не ми позволиш да ти помогна? — настоя Тайлър.

— Аз съм по-умен от теб.

Джейс се разсмя уморено и погали косата на братчето си.

— Миличък! Ако ставаше дума за геометрия или науки, съгласен съм с теб, Тай. Но не е така. Положението е страшно сериозно.

— Някакъв човек е бил убит — произнесе тихо Тайлър.

— Да.

— Ами какво ще стане, ако убият и теб?

— Няма да позволя това да се случи — увери го Джейс, макар да знаеше, че обещанието му няма никакво покритие. Тайлър също го знаеше. Въпреки това Джейс каза: — Винаги ще се връщам при теб.

Една сълза, а след нея и друга се плъзнаха по лицето на братчето му. Изражението в очите му бе далеч по-мъдро от изражението на лицето. Оттам го гледаше един много стар човек, много по-стар, отколкото беше Тайлър. В тях имаше една бездънна тъга, която бе още по-трогателна заради умореното примирение, придобито вследствие на изстрадан в миналото опит. В този миг Джейс си помисли, че душата на Тайлър наистина ще да е поне със сто години по-стара, ако ли не и повече, и че той сигурно е преживял не едно и две разочарования в предишните си животи.

— Няма да се върнеш, ако си мъртъв — прошепна Тайлър.

Джейс притегли брат си към себе си и го притисна силно в прегръдката си. Собствените му сълзи пареха очите.

— Обичам те, момченце. Ще се върна. Заради теб.

— Обещаваш ли? — попита Тайлър, а гласчето му потъна в рамото на Джейс.

— Обещавам — прошепна големият брат. Гърлото го стискаше заради обещанието, което не знаеше дали може да изпълни. То бе заседнало там като камък, който не можеше нито да преглътне, нито да изплюе.

Двамата плакаха безмълвно известно време, после поседяха мълчаливо за малко. Времето се протягаше лениво в тъмната нощ, сякаш вече нямаше никакво значение. После Джейс въздъхна и отдръпна брат си от себе си.

— Трябва да вървя, приятел.

— Почакай — каза Тайлър. Обърна се и изтича в стаята, преди Джейс да успее да каже нещо. Върна се след секунда с две малки уокитокита с двупосочна връзка, които Джейс му бе подарил за Коледа. — Вземи едното — рече той. — Батериите са нови. Ще можеш да ми се обаждаш и аз на теб също.

Джейс взе радиото.

— Може да не бъда в обхват. Но ще ти се обаждам, когато мога.

Облече своето военно яке втора употреба и сложи апарата в джоба му. Тайлър го изпрати до вратата.

— Не се забърквай в неприятности — предупреди го Джейс. — И слушай мадам Чен. Разбра ли?

Момчето кимна.

Джейс очакваше Тайлър да му каже да внимава, но той не го направи. Дори не му каза довиждане. Не каза нищо.

Докосна косата на брат си за последен път, обърна се и слезе по стълбите.

В този час на нощта Чайнатаун беше особено тихо място. Улиците блестяха като черен лед под уличните лампи. Джейс яхна Звяра и пое бавно по алеята. Натискане с единия крак, после с другия, уморено изкачвайки се към нищото. Звярът се клатушкаше ту на едната, ту на другата страна при всяко натискане, докато не набра достатъчно инерция. Зави надясно в края на уличката и се насочи към центъра на града, където светлините от прозорците на високите сгради грееха като колонии от звезди.

В момента, в който Джейс зави зад ъгъла, един петгодишен „Крайслер Сербинг“ зави покрай друг ъгъл няколко квартала по-надолу. Голямата желязна врата се плъзна безшумно след електронно зададената команда и колата влезе в паркинга до сградата на бивш текстилен склад, продаден поради конфискация и превърнат в луксозни мезонети.

А в друг квартал друг бавно промъкващ се черен седан с ново предно стъкло зави зад ъгъла и премина бавно по мократа улица покрай перачницата, зарзаватчийницата и рибния пазар на Чен.

Паркър влезе в своята бърлога, хвърли ключовете на тясната китайска маса от черен орех в покритото с плочки входно антре. Дори не погледна в огледалото над нея. Нямаше смисъл да се поглежда, за да знае, че денят се е стоварил и тежи върху него като оловно наметало. Пелерината на умората. Не беше му останала никаква сила, за да се почувства поне ядосан или тъжен, или каквото и да е друго, освен вцепенен.

Меката светлина на малката халогенна лампа, осветяваща картините по стените, го заведе до гардероба и до голямата баня. Той включи душа с пара, съблече костюма си и го сложи на стола.

Утре щеше да го занесе на химическо чистене. Мисълта да го облече, след като бе стоял с него в онази мръсна уличка, наблюдавайки безжизненото тяло на Ета Фицджералд, му бе непоносима. Въпреки че гледката не бе от най-отвратителните, като например да намери мъртво тяло, което е престояло няколко дни в гореща стая, миризмата на смърт

бе останала върху него. Идеята за смъртта на Ета беше се просмукала в него.

Парата и блъскащата струя гореща вода разтопиха част от нея и отпуснаха мускулите му, като загоряха премръзналото му тяло както отвътре, така и отвън.

Лампите от двете страни на кревата му бяха включени на най-ниска степен — част от усъвършенстваната електронна система, която му бе препоръчал един приятел. Музика, светлина, стайна температура — всичко се управляваше посредством компютърна система с таймер, така че никога не се прибираще у дома на тъмно или студено.

Жената, която спеше в леглото му, беше друго нещо. Тя бе дошла по свое желание, беше влязла и се бе настанила като у дома си.

Паркър приседна на края на леглото и я загледа, изненадан, поласкан, леко стреснат и учуден.

Даян премига и отвори очи, погледна го.

— Изненада — рече тихо и нежно тя.

— Наистина съм изненадан — отвърна Паркър, погалвайки косата ѝ. — И на какво дължа тази изненада?

Тя потърка лице с ръцете си и се протегна на възглавниците.

— Трябваше да почистя небцето си от гадния вкус на социалните контакти и реших, че ще бъде най-добре, ако си намеря един страстен и горещ секси тип, който да свърши тази работа.

Паркър се усмихна.

— Е, скъпа, аз съм принцът на секси шика. Имам гардероб, пълен с костюми на „Армани“, и аптечка, препълнена с продукти, предназначени за грижа за кожата. Мога да предложа вечеря за четирима без замразени продукти, мога да избира добро вино и не съм гей — не че има нещо лошо в това да бъдеш.

— Знаех си, че съм дошла на точното място.

Тя седна и се протегна, без ни най-малко да се притеснява от собствената си голота. Това бе част от чара на Даян — у нея нямаше нито грам глупава свенливост. Беше силна, привлекателна жена, която се чувстваше удобно в тялото си.

— Да не би да си получил повикване за нещо? — попита тя.

— Да. Първото убийство, което Руис ще разследва.

— Бог да ти е на помощ — въздъхна Даян. — Нея харесвам.

— Никой не я харесва.

— Тя не е женска мацка.

— Какво значи това?

— О, мъже! — завъртя очи Даян. — Никога няма да го разберете. Значи, че не бива да се обръщаш с гръб към нея. Нито да ѝ вярваш, нито да разчиташ на нея. Ще бъде твой най-добър приятел, докато мисли, че ще получи нещо от теб, но ако се окаже, че не е така, ще се обърне към теб като змия.

— Мисля, че вече сме стигнали до този момент — успокои я Паркър.

— Чудесно. Тогава няма да бъдеш изненадан. Лесен ли е случаят?

Паркър поклати глава.

— Не съвсем. Може да е свързан с убийството на Лоуел от снощи.

— Така ли? — Даян леко се намръщи. — Защо?

— Жертвата е диспечерката на куриерската служба, чиито услуги Лоуел е потърсил в края на деня. Явно някой търси нещо и е много ядосан, че не може да го намери.

— Появиха ли се отново „Обири и убийства“?

— Не. Сигурно са били прекалено заети да си пият питието и да разговарят интимно в твоя край на града. Предполагам — поправи се Паркър. — Колко време бяха на партито?

— Колкото ти казах. Просто размениха няколко думи с Жирадело и си тръгнаха. Какво означава онова име за теб?

— Деймън е името на куриера с колелото, който е бил изпратен в офиса на Лоуел.

— Мислех, че е било обир.

— Не ми се вярва — каза Паркър. — Може престъпникът да е откраднал парите от касата на адвокатата, но не е отишъл там заради тях. Той очевидно мисли, че куриерът притежава нещо, каквото и да е то.

— Значи според теб не го е извършил куриерът?

— Не. Не се връзва. Не вярвам да е той. Смятам, че момчето с колелото е просто зайчето. Искам да хвана кучето, което го преследва. — Настроението му се помрачи, когато си спомни за Ета, лежаща в уличката. — *Наистина* го искам.

Никой от двамата не продума, сякаш колелцата в мозъците им се въртяха на бавни обороти.

— Лоуел вика куриер да вземе нещо — промърмори замислено Даян. — Той си тръгва с пратката...

— Така смятаме.

— Някой убива Лоуел, а сега убива и друг човек, който е свързан с куриера. Самият куриер все още притежава пакета с нещото. Убиецът го търси.

— Мирише ми на изнудване — рече Паркър.

— Хммм — беше единственото, което се изтръгна от гърлото на Даян, потънала в собствените си разсъждения.

Паркър винаги бе вярвал, че от нея би излязъл страхотен детектив. Тя си губеше времето да се рови в трупове всеки ден в съдебното следствие. Но Даян обичаше юридическата страна на престъплението. Беше криминалист в отдела по научни разследвания дълго преди да се присъедини към канцеларията на съдебните следователи. Дори имаше намерение да се върне в университета, за да получи степен по патология.

Тя въздъхна, протегна се и постави ръка на извивката между шията и рамото му.

— Ела в леглото — прошепна тихо. — Късно е. Може да бъдеш отново най-великият детектив на света, но утре сутринта.

Той кимна.

— Няма да бъда велик в нищо друго — рече, като се пхна под завивките.

— Ела по-наблизо — прошепна тя. — Това е всичко, което искам.

— И то ми стига — промърмори Паркър, докато я прегръщаше и целуваше косата ѝ.

ГЛАВА 28

Утрото беше като сладка нежна мечта на хоризонта на изток от Лос Анджелис. Тесни ивици от индиговосиньо, мандариненожълто и розово очакваха да разцъфнат. Офшорната система за време, която бе докарала дъжда откъм океана, сега бе изчистила небето и бе оставила въздуха свеж и измит с обещание за синьо като от каталога на „Техниколор“.

На покрива на реставрирания стар склад един мъж се движеше бавно с елегантните, премерени движения на тай-чи — „Бял жерав разперва криле“, „Змия пълзи“, „Игла на дъното на морето“. Бе съсредоточен върху дишането, движението, вътрешната неподвижност. Дишането му бе незабележимо като леките облачета, които се разпръскваха в атмосферата.

На друг покрив на запад възрастен мъж и дете се движеха в унисон, рамо до рамо. Индивидуалните им енергии се докосваха, но съзнанията им бяха напълно разделени. Медитация в движение. Бавно посягане, бавна стъпка, пренасяне на тежестта назад. Една поза водеше до друга, следващата се преливаше в трета. Като бавен танц.

Под подлеза, където се пресичаха Четвърта и Флауър в центъра на Лос Анджелис, Джейс се бе свил в своето одеяло за оцеляване, военното му яке бе хвърлено върху него, за да скрие сребристата тъкан, от която бе направено. Приличаше на голям лист алуминий, но топлеше тялото му и можеше да се стъгне до размера на сандвич.

В продължение на няколко часа задрямваше и се събуждаше, но така и не можа да заспи. Свит на кълбо, за да се топли и да привлича колкото може по-малко внимание, Джейс чувстваше тялото си замръзнало. Сега започна бавно да се разтяга. Ставите му сякаш бяха разчленени.

Един квартал по-надолу, на Пета и Флауър, куриерите започваха да се събират за кафе и гориво в бистрото на Карл Джуниър. Беше готов да продаде душата си за чаша горещо кафе. Католическата мисия

на Четвърта и Лос Анджелис Стрийт предлагаше закуска на всеки, който поиска.

Може би щеше да отиде там, но по-късно. Сега искаше да говори с Мойо, да разбере какво мислят хората, какво става в „Скоростни“, какво може да е казала Ета на ченгетата. По-късно пространството под моста щеше да се напълни с куриери, мотаещи се в очакване на повикване. Те паркираха своя разнороден асортимент от колела и кацаха като ято гарги на жицата, говорейки си за всичко — от вегетариански диети до мускулите на Шварценегер.

От всички куриери Мойо беше единственият, когото Джейс уважаваше много и на когото можеше почти да се довери. Той се изиявяваше като побъркан последовател на раста с неговите вуду магии и суеверия, но Джейс знаеше, че повече се прави на луд, като лисицата, а не е луд като Проповедника Джон. Мойо бе оцелял като куриер много години. Никой не можеше да постигне това благодарение само на голия късмет. А понякога, когато за малко сваляше маската си, зад нея за миг можеше да се види кой стои — интелигентен мъж с невероятно душевно спокойствие.

От Мойо щеше да получи пълни подробности. Ако успееше да го хване насаме.

Джейс сгъна своето одеяло за оцеляване и го сложи в раницата си. Отиде зад купчина бетонни плочи и се облекчи, след което притегна ремъците, метна се на Звяра и завъртя педалите по улицата към бистрото на Карл. Нямаше никакво движение. Градът все още се събуждаше, протягаше и прозяваше.

Това беше любимото му време от деня, когато можеше да вдишва дълбоко свеж въздух, когато главата му все още беше чиста от шума и отровните газове и когато хилядите въпроси и отговори, които проблясваха за части от секундата като светкавици в мозъка на един куриер, докато хитруваше из трафика, избягваше пешеходците, вземаше мигновени решения, за да съкрати максимално пътя на доставката, все още не се въртяха в главата му. В този ранен час денят все още се опитваше да бъде добър.

Джейс паркира Звяра до стената на бистрото и пое риска да го остави незаключен, в случай че му се наложи много бързо да се изнесе оттук. Не можеше да рискува и да влезе вътре. Вместо това пресече Пета улица и застана на ъгъла с високо вдигната около лицето яка,

присвити рамене, ръце в джобовете, шапка, нахлупена до очите. Приличаше на едно от многото момчета по тези улици. Никой нямаше да му обърне внимание, нито да занимае мисълта си с него повече от секунда.

Първата двойка куриери, които се появиха, работеха за друга агенция, която обличаше служителите си с фланелки с отпечатано лого и щитове срещу вятъра. Джейс познаваше доста момчета, които се бяха отказали от по-доброто заплащане, просто защото не искаха да загубят своята индивидуалност, като се обличат като бръмбари. Той самият бе готов да облече и циркаджийски костюм за по-добро заплащане, но агенциите с униформи не наемаха куриери без документи.

Стоя може би десетина минути, преди да види Мойо да идва откъм Пета. Макар че слънцето все още не бе изгряло, той вече бе скрил лицето си зад своите очила запазена марка тип Рей Чарлс. Глезените и пиццалите му бяха увити с яркозелена лента върху морав колоездачен клин, а отгоре бе навлякъл няколко пласта парцаливи тениски и суитшърти. Приличаше на изпаднал балетист, танцър, който преживява тежки времена.

Джейс тръгна да пресича улицата, когато Мойо се шмугна по тротоара в началото на алеята.

— Хей, приятел — започна той. — Може ли да ми дадеш...

— Нямам нищо за теб, момко — рече Мойо, като намали ход. Завъртя десния си крак назад, за да спре все още движещото се колело, и слезе грациозно от него. — Нямам нищо, освен добри пожелания.

Джейс подаде леко глава изпод яката на якето, надявайки се Мойо да го разпознае. Огледа се наоколо, за да се увери, че са сами на улицата и няма никой друг.

— Мойо, аз съм. Джейс.

Мойо спря като закован и го загледа. Вдигна очилата на главата си и продължи да го гледа. Но не се усмихна.

— Самотният рейнджър — каза най-накрая. — Сякаш дяволът те е преследвал и май те е хванал.

— Има нещо такова.

— Полицията те търси вчера. Две отделни групи. Първите ме попитаха дали те познавам. Казах им, че никой не познава Самотния рейнджър.

— А какво им каза Ета?

— Тя също не те познаваше — отвърна той. Лицето му беше мрачно, изтощено, тъжно, като лицето на Исус Христос по старите картини, изобразяващи го на кръста. Ако Христос е имал коса на сплъстени фъндъци по главата си. — За човек, когото никой не познава, ти се оказа особено популярен, Джей Си.

— Много е сложно.

— Не, не мисля така. Или си убил някого, или не си.

Джейс го погледна право в очите.

— Не съм. Защо ще го правя?

Мойо не мигна.

— Всеизвестно е, че парите по принцип са силен мотив.

— Ако имах пари, нямаше да съм тук. Щях да съм в самолета за Южна Америка.

Той огледа нервно улицата, очаквайки някой да излезе от ресторанта и да го види.

— Трябва да говоря с Ета, но не мога да се върна в „Скоростни“, а нямам мобилния й телефон.

— Там, където е Ета, няма телефони, момко — рече Мойо.

По гърба на Джейс пропълзя странно напрежение, докато гледаше христовото лице на Мойо. Очите му бяха подути и зачервени, сякаш беше плакал.

— Какво искаш да кажеш?

— Минах покрай базата на път за насам. Уличката е оградена с жълти ленти. Вътре се разхожда един полицаи.

Джейс почувства студ, който нямаше нищо общо с времето. Този студ идеше някъде дълбоко отвътре.

— Не! — прошепна, клатейки глава. — Не!

— Казах му: „Аз работя тук, човече.“ А той ми рече: „Днес няма да работиш, растаман“. — Очите му станаха стъклени от сълзите, които напиреха в тях. Гласът му надебеля. — „Снощи тук е била заклана една жена.“

Джейс отстъпи назад, обърна се на едната, после на другата страна, сякаш търсеше начин да избяга от този миг, от ужасните картини, които се промъкваха в съзнанието му като кървави петна по рокля.

— Не е била тя!

— Микробусът ѝ още стои там. Тя не си ходи без него.

— Може да не е запалил. Може да е повикала такси.

Мойо го наблюдаваше. Джейс се завъртя в кръг. В мисълта си крещеше за помощ, но както става в сънищата, никой не го чуваше. Налягането в главата му се увеличаваше, натискаше ушите, опитваше се да прободне очите му. Той я хвана с ръце, сякаш да я предпази от избухване, да задържи образите и мислите, които се опитваха да я пробият и да излязат оттам. Струваше му се, че не може да диша.

Ета. Тя не можеше да е мъртва! Не можеше да изчезне току-така! Беше прекалено голяма. Имаше прекалено много собствено мнение, прекалено много ентусиазъм, прекалено голяма уста, всичко у нея бе много и голямо. Заля го вина заради подозрението, че го е издала на полицията. Господи, тя беше мъртва! Гърлото ѝ било прерязано.

Можеше отново да види черния седан, който се плъзна по алеята вчера сутринта. Можеше да види преследвача зад волана. Квадратната глава, малките очички, бенката отзад на врата. Можеше да почувства първобитния страх, който го обзе да не бъде разпознат. Но колата го подмина като сянката на смъртта. Преследвачът дори не го удостои с поглед.

— Лош квартал — рече Мойо. — Стават лоши неща. Или може би ти знаеш нещо, които ние не знаем.

Джейс почти не го чу. Ета не беше мъртва, защото работеха в лош квартал. Тя беше мъртва заради него. Не знаеше защо земята, на която стоеше, не се продъни под тежестта на тази вина.

Беше прекарал по-голяма част от живота си, държейки хората на разстояние от себе си, за да се защити. Ето че същите тези хора сега бяха в опасност. Или мъртви, заради него. Иронията на ситуацията горчеше като жлъчка в устата му.

— Е, знаеш ли нещо, което останалите от нас не знаем, Самотен рейнджър?

Джейс поклати глава.

— Не. Бих искал, но не знам.

— Тогава защо бягаш? Не си убил човек. Не си убил Ета...

— Господи, не съм!

— Тогава от какво бягаш?

— Слушай, Мойо. Попаднал съм в центъра на нещо, което не разбирам. Ченгетата ще бъдат щастливи да хвърлят задника ми в

пандиза, но аз няма да отида там. Не съм направил нищо лошо.

— Но търсиш помощ? — Мойо вдигна вежди. — Затова ли сега говориш с мен? Потърсил си помощ от Ета и сега тя е мъртва. Това никак не ми харесва.

— Защо смяташ, че е мъртва заради мен? — запита Джейс. *Ти не можеш да знаеш това. Аз го знам, но не и ти.* — Може да е била убита заради чантата ѝ от някой надрусан наркоман.

— Вярваш ли го, Джей Си?

Не, не го вярваше, но не си призна. Нямаше смисъл да го казва. Мойо вече си бе направил изводите. Чудно как все още можеше да се чувства разстроен, когато знаеше, че така е много по-добре, отколкото да очаква нещо от когото и да било.

— Не искам нищо от теб — рече Джейс. — И със сигурност не съм искал това да стане.

Той тръгна към Звяра.

Мойо му препречи пътя.

— Къде отиваш?

Джейс не отговори, но се опита да го заобиколи. Мойо блокира пътя му, като го бутна назад с ръка върху рамото му.

Джейс също го отблъсна.

— Не бих искал да те направя съучастник, Мойо. Съжалявам. Не се тревожи за мен. Мога да се грижа за себе си.

— Не се тревожа за теб. А заради Ета. За онова, което се случи с нея. Полицията дойде да те търси и сега тя е мъртва. Мисля, че трябва да говориш с тях.

— Аз не мисля така. — Джейс нахлупи каската, сложи левия си крак на педала и се отблъсна, завъртайки десния върху стъпенката на колелото, което бавно тръгна напред.

— Значи не ти пука, че някой е прерязал гърлото ѝ? — рече Мойо, а гласът му стана по-силен и по-гневен. Той яхна своето колело и подкара редом с Джейс. Двамата завиха край ъгъла и прекосиха Флауър. — Някой трябва да плати за това.

— Няма да съм аз — рече Джейс, набирайки скорост. — Не знам кой е убил Ета и няма да отида при ченгетата.

Докато го казваше, не откъсваше очи от пътя, защото не искаше Мойо да види, че лъже. Знаеше много добре кой е убил Ета. Ако отидеше в полицията, можеше да опише преследвача с подробности,

чак до бенката на врата. Мъжът сигурно имаше досие дълго цял километър. Лицето му без съмнение фигурираше в полицейските архиви и албумите със снимки на престъпници. Джейс щеше да го разпознае на секундата. Можеше, без да се замисли да го покаже в редицата от заподозрени.

Работата бе, че ако отидеше в полицията, щяха да го тикнат в килията и нямаше дори да пожелаят да изслушат онова, което имаше да им каже. Те го търсеха заради Лени, а той нямаше алиби за времето на убийството, което сигурно бе извършено от човека, опитал се да убие и него, и от никой друг. Търсеха го и заради разбиването на апартамента на Аби Лоуел. Тя с радост щеше да го посочи. А сега и Ета. Не знаеше по кое време е била убита, не знаеше дали има алиби или не. Но бе наясно, че единственото, което свързваше тези трима души — освен преследвача, беше той самият.

— Ти *не искаш* да отидеш — укори го сърдито Мойо, карайки рамо до рамо с него. — Ета е мъртва. Тя има семейство, деца...

— А аз нямам, тъй че какво, ако ме вкарат в затвора — промърмори Джейс, докато се оглеждаше. Изправи се, пусна кормилото и постави големите защитни очила, които висяха на врата му, на очите си.

— Ти мислиш само за себе си и за никой друг.

— А ти не знаеш нищо за мен, Мойо. Не знаеш какво става. Стой далеч от тази каша.

Джейс натисна здраво педалите и усили ход, опитвайки се да увеличи разстоянието помежду им. Да се отдалечи от Мойо и от вината, която той се опитваше да му внуши. Искаше да избяга от образа на Ета Фицджералд, лежаща с прерязано гърло, от представата как животът ѝ изтича върху омазнената, мръсна земя зад офиса. Не искаше да мисли за това какви са били последните ѝ мигове, за какво ли е мислила, когато е умирала.

Звярът се клатеше силно, ту на едната, ту на другата страна. Новата задна гума зацепваше добре и го тласкаше напред. Той зави вдясно по Фигероа, където движението се бе усилило. Камioni за доставка на продукти и служаци, които идваха по-рано в града, за да избегнат задръстванията по магистралите.

Миризмата на изгорели газове, звуците на свистящи спирачки и дизелови двигатели му бяха познати, привични, всекидневни. Както и

усещането на скоростта под него. Ако нищо друго в живота му не бе нормално, то поне това му доставяше известен, макар и малък комфорт — да чувства, вижда, чува и мирише нещата, които разбираше и познаваше.

Джейс погледна бегло назад, за да види дали Мойо е проумял намека му и се е отказал, но другият куриер го преследваше неумолимо и го приближаваше отляво. Той натисна спирачки и зави рязко зад ъгъла, право по Четвърта, където бе започнал денят му. Куриерите вече се събираха под моста. Успя да ги види като размазано петно, когато профуча покрай тях.

Мойо го бе застъпил от левия фланг, лицето му бе намръщено. Той му даваше сърдито знак да спре. Джейс му показва среден пръст и завъртя още по-бясно педалите. Беше поне десет години по-млад от Мойо, но бе изтощен и ранен. Мойо беше здрав и решителен, и вече се изравняваше с него. В дясната си ръка държеше катинара с формата на U. Посочи с него да спре, опитвайки се да го притисне към бордюра, да го стигне и да се опита да вкара U-образния катинар между спиците му.

Джейс се хвърли вдясно и скочи със Звяра върху тротоара, докато пресичаха Олив Стрийт, предизвиквайки рева на клаксона на една кола, опитваща се да направи десен завой по Четвърта. Пешеходците по тротоара отскочиха назад, проклинайки го. Той блъсна ръката на един човек, който държеше чаша от „Старбъкс“ и кафето бликна във въздуха като фонтан.

Мойо все още бе на улицата и го изпреварваше, очите му бяха приковани в следващото кръстовище.

Милион малки, мигновени пресмятания преминаха през ума на Джейс като данни в компютър — скорост, ускорение, траектория, ъгли, пречки. Препятствия.

Една сирена парализира мисълта му и я прекъсна. Черно-бялата полицейска кола приближаваше към Мойо, светлините на покрива ѝ се въртяха. През високоговорителя долетя глас.

— Полиция! Хей, ти, с колелото! Спри!

Когато направиха завоя на Четвърта и Хил, Мойо завъртя рязко вдясно и пресече пътя на Джейс. Той изви предната си гума наляво. Светофарът на Четвърта светна жълто. Кръстовището бе почти празно.

Звярът се разтресе и отхвъркна от бордюра, пропускайки на сантиметър задната гума на Мойо. Почти отнесен от вихъра, Джейс натисна с всички сили педалите и обърна колелото.

Полицейската кола беше на ъгъла, зави надясно и пресече пътя му. Задната гума на Звяра се приземи точно пред левия преден фар на колата. Чу се силен звук като от счупване, а полицейската кола подскочи напред, сякаш нещо я удари отзад.

Джейс пое раздрусването от приземяването си, натисна педалите и насочи колелото право в идващото насреща му движение по еднопосочната Хил Стрийт.

Настана истинска лудница. Хор от клаксони. Свирещи по паважа гуми. Той премина две алеи като конец през ухото на игла, едва избягвайки страничните огледала и праговете на автомобилите. Шофьорите викаха, крещяха ругатни и неприлични думи. Джейс само се молеше някой да не отвори вратата си. Щеше да го отнесе.

Продължи да се движи, въртейки кормилото, пресичайки алеи, летейки, криволичейки. Дори устройството за откриване на топлина не можеше да го проследи. Беше един от най-бързите куриери в града. Това бе неговото състезание. Дори не мислеше. Просто караше, изгарян от адреналина в кръвта, изпотен от страха, който тресеше ръцете му и блъскаше като бухалка в гръдния му кош.

Проклетият Мойо го преследваше. Самият Христос на колело. Едно грешно движение и двамата щяха да свършат това състезание в болницата или в моргата. Джейс може би щеше да отиде в затвора, обвинен в каране на колело по особено опасен начин или в нещо много по-сериозно, зависеше колко ядосан щеше да бъде полицаят. И щяха да са необходими няколко минути, но не повече от час, за да установят, че са хванали момчето, което всеки полицаи в града издирваше — ако Мойо не им кажеше предварително тази информация.

Ето каква е наградата, когато се довериш на някого, Джей Си. Ето какво получаваш.

А какво получаваха другите, когато ги допуснеше до себе си? Помисли си отново за Ета и поиска да повърне.

Преминавайки на зелено, Джейс погледна табелата на улицата и му се дощя да се разсмее, ако все още можеше да се смее. Хоуп Стрийт.^[1]

Спря на Мюзик Сентър Плаза — разположен между три известни места за развлечения — форум „Марк Тейлър“, театър „Ахмансън“ и павилион „Дороти Чандлър“, дома, в който се раздаваха „Оскарите“, преди Холивуд да се окопоти и да започне да обявява сам наградите.

Площадът беше пуст. Нищо не бе отворено и нямаше да бъде поне още един час. Джейс паркира Звяра и седна на една пейка, опитвайки се да освободи тялото си от напрежението. Гледаше изхвърлянето и падането на много водни струи около скулптурата „Мир на земята“ и се опитваше да прочисти мозъка си за една минута.

Скулптурата, както се твърдеше, беше известна. На Джейс му приличаше на купчина от безразборно натрупани хора, опитващи се да задържат гигантски артишок, който един гълъб бомбардираше с човката си, насочена надолу. Всичко, което си мислеше, докато я гледаше, бе, че човекът, който бе създал тази скулптура, не живееше в същия свят, в който живееше той или в който бе живяла Ета Фицджералд.

Скулптурата беше вечна. Нещо без живот, което щеше да живее вечно. Нещо без чувства, предназначено да събужда такива. Щеше да стои на това място безкрайно дълго, до последната ядрена атака или до Голямото земетресение.

Джейс не можеше да си представи, че някого наистина го е грижа дали този паметник ще бъде тук или не, но така или иначе той щеше да остане. Хората щяха да идват и да си отиват, да живеят и да умират, годините щяха да минават, някои нямаше да му обръщат внимание, а други изобщо нямаше да мислят за него.

Той се опита да си представи какво щеше да каже Ета за „Мир на земята“, но не можеше да чуе гласа ѝ и никога повече нямаше да го чуе. Можеше само да захлупи очи с ръце и да плаче за това, че я няма.

[1] Улица „Надежда“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Рибният пазар на Чен бе на пет минути път от мансардата на Паркър. Според отдела за моторни превозни средства, едната от колите миникупър, която вероятно бе избягала от мястото, където живееше Аби Лоуел, бе регистрирана на този адрес. Паркър спря пред пазара и отиде до входа, където откри, че в този час все още не е отворено за посетители, но на рампата за разтоварване двама мъже с лопати хвърляха натрошен лед за хладилниците, които щяха да замразяват доставките през деня.

Паркър извади значката си.

— Извинете, джентълмени. Търся Лу Чен.

Мъжете моментално се изправиха, единият с широко отворени и пълни със страх очи, другият с очи, присвити от подозрение. Първият имаше кръглото лице и меките като тесто черти на човек, болен от синдрома на Даун. Паркър се обърна към втория.

— Аз съм детектив Паркър, от полицията на Лос Анджелис. Има ли тук Лу Чен?

— Защо?

Паркър се усмихна.

— На моя въпрос се отговаря с *да* или *не*. Освен ако самият вие не сте Лу Чен.

— Това е леля ми.

— А вие кой сте?

— Чи.

— Само Чи? — попита Паркър. — Като Шер? Или като Принс?

В стоманените очи не се появи нищо. Никаква следа от хумор. Човекът сигурно беше опериран от него.

— Леля ви тук ли е?

Чи заби лопатата си в купчината лед. Гневен жест.

— Ще отида да проверя дали е в офиса си.

— Ще дойда с вас — предложи Паркър. Мъжът сякаш се засегна, но на Паркър не му пукаше. По дяволите отношението на някой, който

рине лед, за да преживява.

Чи се качи на товарната рампа, сетне застана там с ръце на кръста, наблюдавайки Паркър. Не си заслужаваше да изхаби костюм на „Хуго Бос“, помисли си Паркър, но нямаше накъде. Ръкавицата беше хвърлена, предизвикателството трябваше да бъде прието.

Той се набра с ръце върху рампата и забърса прахта, опитвайки да не се намръщи при вида на черната мръсотия, която полепна по сакото му. Неговият водач с кисело лице се обърна и го поведе през малък склад, по тесен коридор до врата, на която пишеше „Офис“.

Чи почука на нея.

— Лельо? Един детектив от полицията иска да те види.

Вратата се отвори и една дребна, спретната жена с червен вълнен блейзър и черни панталони ги загледа. Изражението на лицето ѝ бе войнствено, като на племенника, но издаваше много повече сила, отколкото сприхавост и лош характер.

— Детектив Паркър, госпожо — представи се той, като показва значката си. — Ако мога да отнема минута от времето ви, моля. Имам няколко въпроса към вас.

— Във връзка с какво, ако смея да попитам?

— С колата ви, госпожо. Притежавате ли миникупър 2002?

— Да.

Племенникът нададе сърдито пуфтене. Лу Чен го изгледа.

— Моля да ни оставиш насаме, Чи. Знам, че имаш работа.

— Повече от обикновено — отвърна заядливо той. — Не ми стига работна ръка.

— Тогава върви да я вършиш — рече заповеднически китайката. Племенникът неохотно се обърна и си тръгна. Мадам Чен насочи вниманието си към Паркър. — Ще пиете ли чай, детектив?

— Не, благодаря. Просто имам няколко въпроса. Колата тук ли е?

— Да, разбира се. Паркирана е отзад.

— Имате ли нещо против да я огледам?

— Въобще не. Защо е всичко това? — попита тя, като го изведе от тесния офис навън в задната част на алеята.

Паркър бавно заобиколи колата.

— Кога я карахте за последен път?

Тя се замисли за миг.

— Тези дни. Бях на един благотворителен обяд в „Барнис“ в Бевърли Хилс. Тогава, разбира се, валеше.

— Не сте излизали с нея вчера?

— Не.

— Някой друг вземал ли е колата ви? Например племенникът ви?

— Не знам. Бях тук през целия ден. Чи също беше тук, а освен това той си има своя кола.

— Друг има ли достъп до ключовете?

Сега вече тя сякаш започна да се притеснява.

— Те висят в офиса ми. Какво става, детектив? Да не съм нарушила правилата за движение? Не разбирам.

— Докладвано е за кола, приличаща на вашата, която е напуснала място, където е извършено престъпление вчера. Влизане с взлом и нападение.

— Ужасно! Но мога да ви уверя, че това не е била моята кола. Тя си беше тук.

Паркър присви устни и вдигна вежди.

— Един свидетел е видял част от регистрационния номер. Много прилича на вашия.

— Както и много други номера в града, предполагам.

Беше хладнокръвна и трябваше да ѝ го признае. Той подмина мястото на шофьора и се насочи към задната страна на колата, почука с бележника си по счупения мигач.

— Когато колата е напускала местопрестъпление, се е сблъскала с микробус. Бил е счупен мигачът ѝ.

— Какво съвпадение. Колата ми бе ударена, докато бях на обяда. Открих това, когато си тръгвах.

— Какво каза пазачът на паркинга?

— Нямаше такъв.

— Написахте ли оплакване до полицията?

— С каква цел? — попита тя, повдигайки иронично вежда. — За да ми засвидетелстват симпатиите си? От опит знам, че полицията не се интересува от подобни дребни инциденти.

— А до вашата застрахователна компания?

— Да попълвам иск за толкова дребна повреда? Трябва да съм пълна глупачка, че да дам на компанията си подобна покана да увеличи застрахователната полица.

Паркър се усмихна и поклати глава.

— Вие сигурно сте страхотна на тенис корта, госпожо Чен.

— Наричайте ме мадам Чен, ако обичате — поправи го тя, като изправи гърба си. Паркър се съмняваше, че тази жена на височина достига повече от пет стъпки и все пак някак си успяваше да го накара да я гледа от долу на горе. — И нямам никаква представа за какво говорите.

— Приемете извиненията ми — каза той, като докосна с почтителен жест главата си. — Мадам Чен, вие изглежда имате отговор за всичко.

— А защо да нямам?

Той посочи ясните драскотини върху иначе безупречно черната лъскава боя на миникупъра.

— Микробусът, който е ударил онази кола, е бил сребрист. Колата, която е ударила вашата, очевидно също.

— Сребристото е доста популярен цвят.

— Има някои интересни, но малко известни подробности относно боите за автомобили — рече Паркър. — Те, макар че са еднакви, все пак се различават. Например сребристата боя на „Форд“, не е като тази на „Тойота“, нито на БМВ. Химическият им състав е уникален.

— Колко интересно.

— Познавате ли Джей Си Деймън? — попита неочаквано той.

Тя въобще не реагира при тази рязка смяна на предмета на разговор. Паркър не можеше да реши дали това е гениално, или е преиграване. Една прекадена реакция щеше да говори повече, предположи той.

— Защо трябва да го познавам? — попита мадам Чен.

— Той е куриер на велосипед в агенция „Скоростни куриери“. На около двадесет години, рус, добре изглеждащ.

— Нямам нужда и не ползвам услугите на куриери.

— Всъщност не ви питам точно това — отбеляза Паркър.

Никакъв отговор.

— Джей Си Деймън е бил човекът, шофирал колата, която е напуснала местопрестъплението снощи.

— Приличам ли ви на човек, който си има вземане-даване с престъпници, детектив?

— Не, госпожо. Но вие все пак не отговорихте на въпроса ми.

Паркър се опита да си представи каква възможна връзка би могла да има тази определено стоманена магнолия с хлапе като Деймън — един нещастен, парцалив самотник, живеещ на дъното на обществото. На пръв поглед никаква, но въпреки това беше готов да заложи пари, че такава съществуваше. Това беше колата. Имаше прекалено много съвпадения в прекалено много критични точки, за да бъдат случайни. И онова, което мадам Чен не казваше, също беше много.

Паркър се подпря на колата, намествайки се удобно.

— Между нас казано, не съм убеден, че това момче е престъпник — призна той. — Мисля, че просто се е озовал на грешното място по грешното време. Сега е затънал до шия в сериозна каша и не знае как да се измъкне от нея. Случват се такива неща.

— Говорите като социален работник — каза мадам Чен. — Работата ви не е ли да арестувате?

— Не арестувам невинни хора. Работата ми е да открия истината. Мисля, че момчето може би е в състояние да ми помогне да стигна до нея — отвърна Паркър. — И може би аз също съм в състояние да му помогна.

За пръв път откакто разговаряха тя погледна някъде встрани от него, на лицето ѝ се появи замислено изражение.

— Сигурна съм, че младеж като него, попаднал в подобна ситуация, не смее да се довери на никого. Особено на полицията.

— Да, и аз мисля така — потвърди Паркър. — Млад човек с щастливо детство няма да изпадне в подобна ситуация. Животът е жесток и тежък за много хора. Но ако момче като това има някой в живота си, който да му протегне ръка... Е, това може да направи нещата различни.

Между веждите ѝ се появи малка бръчка, изразяваща тревога. Паркър предположи, че приближава шейсетте, но кожата ѝ бе гладка и безупречна като порцелан.

Детективът извади от джоба си визитна картичка.

— Ако по някаква причина сметнете за нужно да ме намерите, мадам, чувствайте се свободна да позвъните по всяко време на деня и нощта — рече, като ѝ подаде визитката. — Междувременно, страхувам се, че ще трябва да конфискувам колата ви.

Изражението ѝ отново се промени и стана гневно.

— Това вече е оскърбително! Казах ви, колата ми не е напускала това място три дни!

— Казахте ми — съгласи се Паркър. — Работата е там, че не ви вярвам. Колата отговаря на описанието, номерата ѝ съвпадат, както и повредите, които очаквах да видя. Влекачът ще дойде, за да я вдигне, и тя ще погостува на полицейското управление, докато направят необходимите лабораторни изследвания.

— Ще се обадя на адвокатата си — обяви китайката.

— Това е ваше право — кимна той. — Също така трябва да ви предупредя, че ако резултатите от тестовете са такива, каквито вярвам, че ще се окажат, има вероятност да бъдете подведена под отговорност за съучастничество.

— Но това е смешно!

— Просто ви предупреждавам, за да знаете. Не зависи от мен. Не бих искал това да се случи, мадам Чен. Според мен вие сте човек, който много сериозно приема отговорностите си.

— Радвам се, че имате толкова високо мнение за мен, детектив. Вероятно затова ме третирате като обикновен престъпник — изстреля злъчно тя, обърна се на токетата си и тръгна към офиса.

— Не мисля, че сте обикновен човек, мадам Чен — отвърна Паркър. — Но за в бъдеще да знаете, че на паркинга на „Барнис“ винаги има пазач.

Тя го изгледа с поглед, който би разтопил някой по-слабохарактерен мъж.

Паркър се усмихна.

— Аз съм принципен.

Без да се впечатли от изказването му, мадам Чен профуча като фурия и изчезна в сградата.

Паркър въздъхна и се огледа. Семейство Чен имаше хубав малък бизнес, които вървеше. Спретнато и чисто, чак тир ослепееш от блясъка. Стоката — първа класа. Веднъж беше пазарувал оттук скариди за интимна вечеря с Даян. Превъзходно качество.

Може би щеше да го повтори, след като приключи случая.

Беше оставил Даян заспала в леглото, заедно с един портокал върху своята възглавница и бележка: „Закуската е в леглото. Ще ти се обадя по-късно. К.“

Беше прекрасно да заспи, с нея в прегръдките си и когато се събуди, тя все още да е там. Да прави това по-често, му изглеждаше доста добра идея, не защото искаше нещо постоянно или законна връзка. Никой от двамата не желаше подобно нещо. Правилата и законите видоизменяха очакванията и доверието в една връзка и, доколкото бе успял да установи, това невинаги водеше към по-добро. Но той се бе променил и бе станал по-улегнал. При това беше доволен от променения Кев Паркър, така че стабилността, нормалността и постоянството в една връзка за него ставаха все по-привлекателни.

Паркър извади мобилния си телефон и помоли диспечера да изпрати една полицейска кола да пази миникупъра, докато вземе заповед за конфискуването му.

Докато чакаше, огледа сградата от другата страна на уличката. Голяма част от прозорците гледаха към паркинга на Чен. Вероятно имаше повече от няколко чифта очи, които го наблюдаваха и в момента. Веднага след като се появи полицейската кола, новините щяха да обиколят Чайнатаун по-бързо и от светкавица — поне сред китайците.

Ако искаше да научи някои неща от съседите може би щеше да открие някой, който бе забелязал дали миникупърът е липсвал, или кога е тръгнал и кога се е върнал. Но Паркър нямаше намерение да прави това. Не желаше да превръща мадам Чен в свой враг, нито себе си в неин. Нямаше смисъл да хвърля съмнения върху бизнеса ѝ или да раздухва пламъците на клюките.

Усещането, че е наблюдаван, пропълзя по кожата му. Не отгоре, а някъде точно отпред. Погледът му прекоси товарната рампа, другата страна на уличката и се върна върху купчината дървени палети, натрупани до съседната сграда.

Паркър пхна ръце в джобовете си и тръгна — не към палетите, а през уличката, където висок куп от пурпурни ириса и жълти слънчогледи бяха доставени точно пред задния вход на цветарски магазин.

Продължи да върви надолу, като не изпускаше купа палети от периферното си зрение. Точно когато ги подмина, погледна рязко назад.

Една дребна фигурка смени позицията си, за да продължи да го наблюдава, като се пхна между палетите и тухлената стена.

Паркър се обърна и се взря право в очите на своя малък шпионин. Момченце. Може би на осем или девет години. Загърнато в избелял черен суитшърт с девет номера по-голям. Лицето му надничаше от дълбочината на качулката. Сините очи станаха като чинии, когато срещна погледа му.

— Хей, хлапе...

Момчето се стрелна, преди думите да излязат от устата на Паркър, и гонитбата започна. Бързо като заек, момчето пробяга паркинга на Чен, насочи се към големия син контейнер за боклук. Паркър се впусна след него, удари спирачки и се пързала по инерция още десетина крачки, докато успее да смени посоката.

— Момче! Спри! Полиция! — викаше той, спринтирайки по алеята, вратовръзката му се развяваше зад рамото като знаме.

Момчето направи остър ляв и изчезна в пространството за паркиране във формата на буквата U, вклинено между сградите. Паркър не виждаше никакъв друг изход, освен задната врата на централната сграда. Вратата беше затворена.

Колите бяха паркирани плътно една до друга, допрели нос до опашка, два реда в дълбочина и четири в ширина. Той обиколи зад тях, дъхът му излизаше на бързи, накъсани вълни. Сложи ръце на кръста и се намръщи, защото се бе изпотил. Ризата му все още имаше гънки от пералнята. Не беше я носил и два часа и трябваше да я сменя.

Кичур руса коса и сини джинси привлякоха погледа му, докато момчето се сви между една зелена мазда и бял Сатурн, смалило наполовина своя и без това дребен размер.

— Добре, младши — рече Паркър. — Излез оттам. Обещавам, че няма да те арестувам. Никакви белезници, никакви пистолети...

Дочу скърцане по финия чакъл под колите. Отново се мярна крак, облечен в панталон, една черна гуменка изчезна под съседното волво.

Паркър застана зад колите, като вървеше бавно напред-назад.

— Просто искам да ти задам няколко въпроса — рече той. — Можем да започнем с това защо бягаш, но аз ще ти задам друг. Гратис. Препоръка за в бъдеще: Ако бягаш, полицаите винаги ще те гонят. Ние сме като кучетата.

Той последва звука, който се чу изпод друга кола. Наведе се и погледна под едно бяло БМВ Х5 със суетния номер 2GD4U^[1].

Големи сини очи го гледаха над нос като копче, изцапан с прах.

— Аз съм Кев Паркър — представи се детективът, като показва значката си на хлапето. — От полицията на Лос Анджелис. А ти си?...

— Имам право да не отговарям.

— Разбира се, но аз не те арестувам. Има ли някаква причина, поради която трябва да те арестувам?

— Всичко, което кажа, може да се използва срещу мен.

— На колко си години? — попита Паркър.

Момчето помисли за момент, претегляйки дали да отговори или не.

— На десет — отговори неохотно най-накрая.

— Тук ли живееш?

— Няма да ме накарате да говоря с вас — рече то. — Знам всичко за правата си относно самообвинение, както е дефинирано в петата поправка към конституцията.

— Браво. Впечатлен съм. Как каза, че се казваш?

— Не съм казал. И аз ще ви дам един съвет гратис — хич не се опитвайте да ме преметнете — каза момчето. — През цялото време гледам полицейски филми.

— О, ти си много мъдър.

— И освен това вероятно съм по-умен от вас. Не го казвам, за да ви накарам да се чувствате зле — поясни сериозно хлапето. — Просто имам коефициент на интелигентност 168, което е доста над средното.

Паркър изцъка с език.

— Бре. Защо не изпълиш оттам? Можеш да ми обясниш питагоровата теорема.

— Квадратът на дължината на хипотенузата е равен на сумата от квадратите на дължините на двата катета. От доктрините и теориите на Питагор и на пи-таго-рейците — запъна се хлапето, като присви очи, докато произнасяше трудната дума, — които разработили някои основни принципи на математиката и астрономията, произлиза доктрината за хармонията на сферите и вярата в ме-тем-психо-зата^[2], вечното повторение на нещата и мистичното значение на числата.

Паркър стоеше клекнал и гледаше с отворена уста.

— Много чета — обясни момчето.

— И аз така предположих. Хайде, генийче — рече, подавайки му ръка. — Всичката кръв се качи в главата ми. Имай милост и излез

оттам, докато не съм получил удар.

Момчето пропълзя изпод колата като рак, изправи се и се опита да изтупа прахта от себе си. Ръкавите на суитшърта бяха с десетина сантиметра по-дълги от ръцете му. Качулката бе паднала назад и разкриваше рошава руса коса.

— Всъщност не мисля, че съм гений — призна скромно то. — Просто знам много неща.

— Защо не си на училище? — попита Паркър. — Или вече знаеш толкова много, че са те освободили?

Хлапето запретна ръкави и погледна часовника, който бе толкова голям, че приличаше на чиния за вечеря, закачена върху ръката му.

— Още е само седем и тридесет и четири.

— Училището е наблизо, така ли?

Момчето се намуси.

— И ти живееш наблизо, иначе щеше да се притесняваш за времето — продължи Паркър. — Наблюдателен си. Умен си. Обзалагам се, че знаеш повече от всички за онова, което става наоколо.

Свиване на едното рамо. Поглед в земята. Ровене с обувката в прахта.

— Малък си и радарът не те хваща. Можеш да се промъкнеш навсякъде, да видиш всичко и да чуеш всичко. Никой дори няма да те забележи.

Свиване на другото рамо.

— Така че защо ме следеше?

— Не съм.

— Просто така? Репетираше как ще можеш да шпионираш момичетата?

Дребното личице се изкриви в погнуса.

— Че защо да го правя? Момичетата са особени същества.

— Добре. Значи може би искаш да станеш шпионин. Така ли е?

— Не съвсем. Просто съм обзет от не-задо-волимо любопитство.

— Нищо лошо няма в това — рече Паркър. — Познаваш ли семейство Чен? От рибния пазар.

Свиване на двете рамене.

— Познаваш ли някой на име Джей Си Деймън? Той е куриер.

Очите леко се разшириха.

— Той в беда ли е?

— Нещо такова. Трябва да говоря с него. Мисля, че има информация, която може да ми помогне в едно голямо разследване.

— За какво? Убийство или?...

— Един случай, по който работя — обясни мъгляво Паркър. — Мисля, че е видял нещо.

— Защо не дойде при теб и не ти го каже, ако е така?

— Защото е уплашен. Също като теб е. Бяга от мен, защото се страхува и мисли, че съм му враг. А аз не съм.

Направо можеше да види как колелцата в главичката на момчето се въртяха. Сега вече беше любопитно и заинтересовано, но се преструваше, че не е.

— Аз не съм лош човек, синко — продължи Паркър. — Знаеш, че някои хора първо бият, а после задават въпросите. Може да се появят ченгета, които да търсят този Деймън. Ще бъде много по-добре, ако дойде първо при мен, преди те да са го намерили.

— Какво ще му направят?

Паркър на свой ред сви рамене.

— Не знам. Нямам контрол върху тях. Ако смятат, че е виновен, кой знае какво може да му се случи.

Момчето преглътна трудно, сякаш гълташе камък. Руса коса, сини очи, приятно лице. Точно както сам бе описал Деймън на мадам Чен. Това момче навярно живееше тук, беше в задния двор на Чен, подслушваше, наблюдаваше. А интересът му далеч надхвърляше онова, което бе обяснило с „незадоволимо любопитство“.

— Могат ли да го застрелят?

Паркър отново сви рамене.

— Всичко може да се случи. Не казвам, че ще го направят, но...

Той бръкна в джоба си, извади визитка и я предложи на момчето. То я пое боязливо, сякаш очакваше всеки миг белезниците да щракнат около китката му. Един от онези полицейски трикове, които бе виждало по филмите. Погледна картичката, погледна Паркър изпод вежди, сетне я пхна в предния джоб на суитшърта.

— Ако видиш този Деймън... — започна Паркър.

В този момент една черно-бяла полицейска кола зави зад ъгъла и спря зад пазара на Чен. От нея излязоха униформени полицаи и извикаха:

— Детектив Паркър?

Паркър вдигна предупредително ръка. Момчето хукна като изстрелян куршум.

— По дяволите! — изруга той и се втурна след него.

Момчето се върна обратно в U-образното пространство между блоковете. Там нямаше изход, помисли си Паркър, като заварди пътя му. Имаше само едно много, ама много тясно пространство между две от сградите. Слънчевият лъч, който се процеждаше през него, беше като острието на бръснач. Момчето тичаше, заобикаляйки предния ред коли. Паркър се опита да отреже ъгъла, като скочи и се плъзна по задник върху капака на един форд таурус. Протегна ръка в движение, за да хване хлапето, но се приземи лошо, подхлъзна се и падна на едното си коляно.

Момчето дори не намали ход. Вмъкна се между сградите, прилепвайки между двете стени.

Паркър изруга, обърна се настрани, глътна корема си и се опита също да се вмъкне. По лицето му полепнаха паяжини, тухлите се търкаха в костюма му. Момчето бе далеч в другия край на процепа и изчезна преди Паркър да направи десетина крачки.

— Хей, детектив! — извика униформеният от паркинга.

Паркър се появи намръщен, чистейки паяжините от предницата на сакото си.

— Може ли да направя нещо за вас?

— Да — рече намусено той. — Обадете се на Хуго Бос и му изпратете извиненията ми.

[1] Фонетично напомня too good for you — прекалено съм готин за теб. — Б.пр. ↑

[2] Прераждане. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Руис седеше на бюрото си, подпряла главата си с ръка. Изражението ѝ беше смесица от изтощение, погнуса, раздразнение и повехнала надежда. Беше настанила своя ароматен свидетел на стола на Паркър, пред бюрото на Паркър, с намерение да изтърпи зловонието му в името на отмъщението.

Обидиа Джоунс се бе наспал едно хубаво в килията след обилна късна вечеря, поръчана от „Домино“. За закуска получи кафе и сладкиш от „Старбъкс“. Сега прелистваше албумите със снимки на престъпници все едно четеше списание, като от време на време правеше кратки коментари, когато видеше някого, когото познаваше.

— Лично аз предпочитам топла закуска — рече, като отчупи деликатно парче от сладкиша. — Нещо съществено, което да се залепи за ребрата на човек. Нещо, в което да са представени всички основни хранителни съставки. Например едно голямо бурито.

Руис отчаяно завъртя очи.

Крей мина покрай тях с кисело лице.

— Не можеш ли да отведеш това нещо някъде другаде, Руис? Защо останалите от нас трябва да търпят тази воня?

Руис го изглежда.

— Тъй като прекарваш доста време с глава в задника си, Крей, смятах, че вече си свикнал с вонята.

Ямото, който стоеше до кафемашината, щеше да се задави от смях, но избегна змийския поглед, който партньорът му хвърли към него.

— Кучка — промърмори Крей под носа си.

— Кажй го по-високо — заяде се Руис. — Така ще мога да подам оплакване срещу теб. Ще се наложи да преминеш отново през обучението за чувствителност. Колко пъти може да ти се случи?

Крей направи физиономия и я имитира сякаш беше петгодишно хлапе.

Паркър влезе в стаята, направи три крачки напред и отстъпи назад, задушен от миризмата, а когато видя господин Джоунс да седи на стола му, се обърна и погледна свирепо Руис.

Тя му се усмихна като лукава котка и рече:

— Туше.

— Мисля, че открих колата — рече той, без да й обръща внимание. — Трябва да се обадя на помощник областния прокурор за заповед. С малко повече късмет ще имаме отпечатъците до обяд.

— Къде я намери? — попита Руис.

— В Чайнатаун. Може да няма смисъл, но имам предчувствие, че е тя.

Предчувствието имаше ефект като кафето, като скоростта. Той се движеше по-бързо, говореше по-бързо, мислеше по-бързо. Беше по-хубаво дори и от секса.

— Обичам, когато шестото ми чувство не ме лъже — продължи той. Беше се върнал вкъщи след срещата си в рибния пазар на Чен и се бе преоблякъл. Но сега не смяташе да положи задника си в собствения си стол. Отиде до бюрото на Крей и използва телефона, без да пита, без да обръща внимание на колегата си, който седеше точно пред него.

— Как сте, господин Джоунс? — попита, докато чакаше някой да вдигне на другия край на жицата.

— Щастлив. Вие всички сте изключителни с вашата гостоприемност.

— Госпожица Руис добре ли се отнасяше с вас?

— Беше така любезна да ми донесе кафе.

— Ще трябва да отбележим този знаменателен ден в календара — рече Паркър. — Тя никога не е така мила с мен.

— Сигурно заради одеколона ти — измърмори Крей.

— Аз не употребявам одеколон. Нямам нужда — отвърна Паркър. — Мириша си на свежа пролетна утрин. Но ти би могъл да смениш тази грозна риза, човече. Колко дни си се потил в нея? Ямото, колко дни според теб Крей носи тази риза?

— Много. Прекалено много.

Мръщейки се, Крей блъсна телефона.

— Я се махай от телефона ми, Паркър!

— Майната ти... Не, не на теб сладурче! — Той посегна и удари с юмрук една купчина хартии в края на бюрото, като изрече само с

устни „задник“ към Крей. — Аз съм Кев Паркър. С кого говоря? С изумително милата Мейвис Грейвс?

Мейвис Грейвс бе на шейсет и три и горната част на ръката ѝ бе с размера на свински бут, но всяка жена обича комплиментите.

— Мейвис, кукло, трябва да говоря с Лангфийлд за една заповед. Там ли е вече?

По телефонната линия зазвуча гласът на Стиви Уондър. „Моя скъпа любов“.

Паркър посочи с пръст Руис.

— Пристигна ли заповедта за отваряне на сейфа на Лоуел?

— Все още не.

— Лангфийлд. Какво искаш, Паркър?

— Трябва ми заповед за претърсване на една кола, която според мен е била използвана за бягство от местопрестъпление.

— Според теб?

— Кола, отговаряща на описанието, е била използвана за бягството. Имам частични регистрационни номера и неотдавна счупен мигач. Колата, напуснала местопрестъплението, е била ударена от миниван, който е счупил мигача ѝ.

— Къде е колата? Изоставена ли я намери?

— Не. Колата е в Чайнатаун. Принадлежи на една разярена дама, която не бе особено любезна с мен.

— Какво казва тя относно колата?

— Че не е била използвана вчера и че мигачът ѝ бил счупен на паркинга на Бевърли Хилс.

— Ти имаш ли заподозрян? Тя ли е заподозряната?

— Жената не е под подозрение, но мисля, че знае повече, отколкото казва. Ако мога да взема отпечатыци и да поставя автомобила под подозрение...

— Значи само предполагаш? Хвърляш въдицата?

— Сигурен съм, че това е колата.

— Има ли други коли в Лос Анджелис, които да отговарят на същото описание?

Паркър въздъхна.

— Ти на чия страна си, Лангфийлд?

— На моята. Няма да ти дам заповед. Доказателството ти никога няма да мине пред съдията. Можеш ли да свържеш заподозрения с тази

жена?

— Все още не.

— Значи си до никъде.

— Имам колата, имам повредата по нея, имам номерата й...

— Нямах нищо. Не можеш дори да направиш оглед на колата с това, което имаш.

— Е, добре, благодаря, че се изпика на метеното — заяви Паркър, търкайки слепоочието си. — Би могъл сам да го направиш, Лангфийлд. Съдия Вайс би разписал...

— Съдия Вайс е един изкуфял дъртак. Няма да нарушавам законите заради теб, Паркър. Ти си жив пример за онова, което става, когато ченгетата нарушават закона в търсенето на пряк път. Няма да бъде част от...

Паркър остави слушалката на бюрото на Крей. Лангфийлд все още проповядваше.

— Скапан задник — промърмори Паркър и се отдалечи, опитвайки се да успокои нервите си. Трябваше да продължи опитите. Той се върна и пак вдигна слушалката.

— Слушай! По колата има следи от боя. Ако успея да я сравня с боята на микробуса, който е ударил колата...

— Ще разрешиш един пътен инцидент. Все още нямаш причина да влезеш вътре в колата.

— Това са глупости! Тя е напуснала мястото на престъплението!

— Само се опитай да направиш това отзад напред и всичко, което си намерил и което може да доведе до твоя заподозрян, няма да бъде признато в съда, защото разследването не е проведено правилно. Искаш някой друг да се разходи, защото ти...

Паркър отново хвърли слушалката. Излезе от стаята, отиде в мъжката тоалетна и напръска лицето си със студена вода, след което остана там, като остави китките си под струята.

Погледна се в огледалото, но въобще не си зададе въпроса колко дълго щеше да плаща за смъртния грях *високомерие*. Нямахше смисъл да се връща назад и да си повтаря отново и отново, че бе изхвърлен от управлението като изкупителна жертва, при това абсолютно неправилно, и че това не беше честно.

Нямаше да се извинява. Никога и на никого не се извиняваше. Станалото станало. Значи така е било писано. Дори други хора да не

можеха, той щеше да остави миналото зад себе си и да живее в настоящето. Щеше да намери начин да стигне до колата. Нямаше да губи време и енергия да се ядосва, че това не бе станало лесно като разходка в пролетния дъжд.

Когато се върна в залата, телефонът на Крей все още беше отворен и от слушалката се носеше мелодията „Не е ли прекрасна“.

Капитан Фуентес излезе от своята канцелария и го посочи с пръст.

— Кев, може ли да те видя?

Паркър го последва и затвори вратата зад себе си.

— Не съм го направил аз. Това не е моя работа. И се кълна, че момичето беше на деветнайсет.

Фуентес, който бе добър човек и имаше чувство за хумор, този път не се разсмя. Той имаше добри черни очи, които сякаш бяха пълни със скръбта на целия свят, когато бе сериозен както в момента.

— Изглеждаш така, сякаш се каниш да ми кажеш, че ми остават шест седмици живот — рече Паркър.

— Преди малко ми се обадиха по телефона. „Обири и убийства“ поемат твоя случай.

Паркър заклати глава. Яростта сякаш закипя в краката му и тръгна нагоре. Това бе дори по-лошо от новината, че му остават само шест седмици живот. За шест седмици поне имаше възможност да направи нещо, да се опита да се спаси. А ето че му вземаха случая сега, днес, на минутата, а не след шест седмици. Първият случай, който се появяваше от години и миришеше на голяма работа. Случай от рода на онези, с които всеки детектив си забърква попарката или излиза от чистилището.

— Не — рече той. — Не и Лоуел.

— Нищо не мога да направя, Кев.

— Дадох ли някакво обяснение? — В съзнанието си можеше да види картината, която Даян му описа по телефона — как Бродли Кайл, партньорът му Моуз Родик и Тони Жирадело си шушукат с допрени глави.

— Капитан Флорек ми каза, че според тях може би е свързан с нещо, което вече разследват.

Току-що чух името ти в един разговор...

— Това е всичко, което каза — продължи Фуентес. — Ти много добре знаеш, както и аз, че нямат нужда от причина. Със същия успех можеше да каже: „Защото небето е синьо“ и какво мога да направя аз? Съжалявам, Кев.

Не, не сега, помисли си Паркър. Не и когато беше толкова близо до повърхността. Всичко, което трябваше да направи, бе да покопае още малко по-дълбоко, още съвсем малко.

— Можеш да се преструваш, че все още не сме водили този разговор — каза той.

— Кев...

— Не съм тук. Не си ме виждал. Не отговарям на радиото. Телефонът ми не работи.

— Кев, едва ли ще успееш да разрешиш случая в следващите три часа, нали?

Паркър не отговори.

— Искат всичко, което си открил — продължи Фуентес. — Събери си документите и ги предай в „Паркър Сентър“.

— Няма.

— Кев...

— Няма да го направя. Няма да отида там. Ако Бродли Кайл иска този случай, нека кучият син да дойде тук и да си го вземе. Няма да отида там като някой... някой...

Паркър сложи ръка на устата си и се спря, преди да загуби напълно самообладанието си. Пое си дълбоко въздух и го издиша. Погледна Фуентес, желаяйки той да му каже онова, което искаше да чуе. Фуентес само го гледаше и в очите му имаше нещо много близко до съжаление.

— Не си ме виждал — рече тихо Паркър. — Не сме говорили.

— Няма да успея да ги задържа дълго.

— Знам — кимна Паркър. — Колкото можеш. Благодаря, капитане.

— Изчезвай оттук — рече Фуентес и седна зад бюрото си. Намести очилата си за четене върху високата гърбица на носа си и посегна да продължи работата си. — Не съм те виждал. Не сме говорили.

Паркър излезе от канцеларията на Фуентес и затвори вратата. Руис го следеше като ястреб. Имаше добри инстинкти, когато ги

използваше, помисли си Паркър.

Убийството на Ета Фицджералд беше неин случай. Той бе свързан с убийството на Лоуел. Така че щеше да остане в разследването по този начин. Брадли Кайл нямаше да се отърве от него толкова лесно.

Руис стана от стола и го приближи.

— Имаш своята съдебна заповед — рече тихо тя. — Какво става?

— Отдел „Обири и убийства“ ни вземат случая „Лоуел“.

— Защо?

— Защото могат.

Паркър имаше чувството, че в главата му е кошер, в който бръмчат пчели. Нуждаеше се от стратегия, трябваше да решава бързо, трябваше да направи пробив. Имаше само още няколко часа живот.

— Какво смяташ да правиш? — попита Руис.

Преди да успее да формулира отговора, Обидна Джоунс произнесе високо едно възклицание.

— Това е той! Ето го вашият заподозрян, точно той е! — каза, като заби дългия си мръсен пръст в една снимка в книгата пред него. Паркър и Руис мигновено се озоваха до него, като Руис затисна с пръсти носа си.

— Кого си намерил, господин Джоунс? — попита го Паркър.

Старият човек плъзна пръст по лицето на снимката, разкривайки онова, което им бе описал и преди: глава като блок сгурия, малки подли очички, в които се притаяваха първите сенки на здрача. Еди Бойд Дейвис.

— Само че имаше и лепенка на носа — добави Джоунс. — Сякаш някой го бе халосал здравата с нещо тежко.

— Господин Джоунс, вие сте един прекрасен съвестен гражданин. Вие сте гордост за нашата нация — рече Паркър. — Мисля, че госпожица Руис ще ви разцелува в устата.

Джоунс вдигна към нея глава, едновременно стреснат и изпълнен с надежда.

— Но това ще бъде в разрез с правилата — протестира Руис. Паркър погледна отново лицето на мъжа, който хладнокръвно бе убил Ета Фицджералд. Той почука с пръст под името му и заговори на Руис с нисък глас.

— Изрови всичко, което можеш да намериш за това куче. Искam да знам дали има някаква връзка с Лени Лоуел. И ако Бpадли Кайл дойде тук, не знаеш нищо за мен. Дори не си ме виждала.

— Ще ти се. Гладна кокошка просо сънува — промърмори Руис. Мозъкът на Паркър вече беше зает с друго.

— Ти си истинска кукла — рече той и я потупа по бузата.

Той прерови няколко чекмеджета, извади една папка, издърпа няколко листа от табличната върху бюрото си. Грабна голямата папка, в която се съдържаше всичко по убийството на Лоуел — докладни записки, официални бележки и заключения, скици на местопрестъплението, снимки — всичко, свързано с убийството, без собствените му записки. Сложи го в една пластмасова кутия, която държеше под бюрото си за тази цел, сетне заобиколи бюрото на Руис, за да използва телефона.

— Не си ме виждала да излизам оттук с този контейнер — рече, докато набираше участъка в Холивуд. — Ясно ли е?

— Тъй вярно — отговори след кратко колебание тя.

— Това е също и твой случай — обясни Паркър. — Лоуел и Фицджералд. Ако вземат единия, ще вземат и другия. Ти това ли искаш?

— Те са отдел „Обири и убийства“! Ще направят каквото си искат. Ние не можем да ги спрем.

Паркър я изгледа свирепо.

— Ако ме продадеш на Бpадли Кайл, в мое лице ще си създадеш враг, какъвто не би искала да имаш.

— Добре де, казах добре — отвърна неохотно тя. — Не ме заплашвай.

— Какво смяташ да правиш? — презрително я попита Паркър. — Да се обадиш във „Вътрешни разследвания“?

— Що не си го начукаш, Паркър? Просто ме остави на мира.

Щеше да го предаде на секундата, без да й мигне окото, помисли си Паркър, спомняйки си какво бе предсказала Даян. Щеше да го продаде на Кайл, защото Кайл можеше да направи така, че в „Обири и убийства“ да я забележат точните хора.

— Полицейско управление Лос Анджелис. Поделение Холивуд. С кого искате да ви свържа?

Паркър не отговори и затвори телефона. Протегна се през бюрото, грабна речника и го хвърли върху попивателната на Руис.

— Урокът ти за днес — каза ѝ той. — Търси думата *партньор*. Ще ти се обадя по-късно.

Грабна пластмасовата кутия и напусна стаята, а сетне и сградата. Имаше само няколко часа живот. Не можеше да си позволи лукса да загуби дори и една минута.

ГЛАВА 31

Паркър се обади на Джоуел Коен от колата си, докато караше към клона на Сити Нешънъл Банк, където бе депозитният сейф на Лени Лоуел.

Коен вдигна на второто позвъняване. Беше все още достатъчно млад, за да не е прекалено алчен. Не беше се увълчил.

— Джоуел, Кев Паркър е. Имам нещо за теб по случая с нападението в апартамента на Аби Лоуел, но ще трябва да тичаш колкото е възможно по-бързо. Става ли?

— Какво е то?

— Намерих избягалата кола. Стои си зад рибния пазар в Чайнатаун. Черен миникупър, счупен заден ляв мигач, частично съвпадение на регистрационните номера.

— Еха, как я откри толкова бързо?

— Аз съм хиперактивен. Знаеш ли какъв цвят е бил микробусът?

— Сребрист.

— Точно така. Не можах да получа съдебна заповед — имам смекчаващи вината обстоятелства, но ти няма да имаш проблем. Обади се в офиса на областния прокурор и в никакъв случай не говори с Лангфийлд. А когато снемеш отпечатыци от колата, на всяка цена ги прати на Джоан от „Пръстови отпечатыци“. Кажи й, че аз те пращам и че трябва да търси съвпадение с моето убийство.

— Прието.

— И действай бързо, Джоуел. Наближава буря. Ако „Обири и убийства“ докопат колата, свършено е, а заедно с това и твоят случай отива на кино.

— „Обири и убийства“ ли? Защо те ще...

— Не питай. Колкото по-малко знаеш, толкоз по-добре. Хуквай към Чайнатаун. Изпратих униформен патрул да пази колата.

Той даде адреса на Коен и приключи разговора. Беше съвсем близо до банката. Почти очакваше да види Брамбли Кайл и партньора

му да чакат пред вратата. Паркира колата и влезе вътре със съдебната заповед в ръка.

Управителят провери много внимателно документа, както се казва, от А до Я и запетайките, и го придружи до долния етаж, където бяха разположени частните сейфове. Сейфът на Лоуел беше с възможно най-големия размер. Те поставиха кутията върху дълга орехова маса в една празна стая. Паркър сложи чифт ръкавици, пое си дълбоко въздух и я отвори.

Студени, зелени пари в брой. Оформени на пачки. Пачка след пачка банкноти от по сто долара. Паркър ги взе и подреди върху масата. Двадесет и пет хиляди. А под парите, на дъното на кутията, малък плик, съдържащ само един негатив и фиш от банков депозит с надраскани на гърба му цифри.

— Ах, този гаден кучи син! — промърмори Паркър. Нямахше нужда да знае кой е на снимката, за да се досети за какво става дума. Изнудване.

Лени Лоуел се бе обърнал към един от собствените си клиенти. Това трябва да беше. Беше притиснал някого на тясно между скалата и стената и бе започнал да го дои. Това обясняваше скъпото жилище, новия кадилак, парите.

Той вдигна негатива към светлината. Двама души, снимани от разстояние. Може би си стискаха ръцете или си разменяха нещо. Беше невъзможно да се каже точно.

Първият ред цифри върху фиша от депозита приличаше на телефонен номер извън страната. Цифрите под него може би бяха номер на сметка, предположи Паркър, и си помисли за брошурите, които се търкаляха на пода в офиса на Лени. Каймановите острови. Прекрасно място за екскурзия — или да скриеш пари в сметка.

Той остави негатива в плика. Помоли управителя за една торба, конфискува парите като доказателство и сложи всичко в кафява хартиена кесия от „Бакалницата на Ралф“, която бе взел със себе си.

Асансьорът, който ги качи на горния етаж, беше тих като котенце. Ако управителят на банката се бе досетил какво става, не го показва и не попита нищо. Вероятно беше виждал много ченгета да правят и по-странни неща от това да вадят пари от сейфовете на клиентите. Самият Паркър веднъж бе отворил сейфа, на един

заподозрян в убийство и бе открил в него колекция от мумифицирани човешки пръсти.

Вратите на асансьора се отвориха и разкриха като в рамка портрета на Аби Лоуел, седяща в очакване на една мраморна пейка. Това момиче имаше страхотен гардероб за положението си на бедна студентка! Вълнен костюм от камилска вълна с тясна пола и силно вталено сако, повлияно от модата на четиридесетте години, опасно в кръста с тънко коланче от кафява крокодилска кожа. Подходящи обувки, подходяща чанта. Може би си струваше да си дъщеря на изнудван. Заплащането сигурно беше добро.

С едно елегантно движение тя се разгъна в цялата си височина от пейката, докато Паркър излизаше от асансьора. Погледна право в него. Изражението ѝ беше спокойно, но под повърхността проблясваше стоманено острие, предназначено да избие глупостите от главите на младежите на нейната възраст.

— Намерихте ли документите на баща ми?

— И добро утро, госпожице Лоуел. Виждам, че сте преживяла нощта. Страхотен костюм. „Прада“ ли е?

Тя не отговори, а тръгна заедно с него, докато той се упъти към страничната врата.

— Намерихте ли документите на баща ми? — повтори въпроса си отново тя.

— Може да се каже.

— Какво означава това?

— В кутията нямаше нито завещание, нито застрахователна полица — отвърна Паркър.

Токчетата на обувките ѝ от крокодилска кожа отмерваха ритъм като стакато на цигулка по мраморния под.

— Тогава какво има в тази кесия?

— Веществено доказателство.

— Доказателство на какво? Баща ми беше жертва.

— Баща ви е мъртъв — отвърна Паркър. — Всичко, което намеря и което ще ми подсказе защо е бил убит и кой го е убил, е доказателство. Поне доколкото зависи от мен. Не се безпокойте. Ще си получите всичко обратно — освен ако не се окаже, че вие сте го убила.

Тя понечи да му отговори, но след като размисли, не каза нищо. Раздразнението обаче накара веждите ѝ да се съберат.

— Какво ви стана, госпожице Лоуел? Не можете да измислите как да ме попитате, без да се натопите сама?

Вратите пред тях се разтвориха и двамата излязоха в сянката на навеса. Утрото вече бе ослепително ярко.

— Не приемам недомлъвките — отвърна ядосано тя. — Обичах Лени.

— Но сама казахте, че не е бил особено добър баща — напомни й Паркър. — Когато сте била дете, ви е влачил зад себе си като парче тоалетна хартия, за да избърше обувката си.

Това сигурно боли. Малките момиченца обичат бащите си. И искат да бъдат обичани в замяна.

— Няма нужда да ми правите психоанализа — изстреля остро тя. — Плащам достатъчно на някой друг да го прави за мен.

— Вие със сигурност имате вкус на дама от Бевърли Хилс, госпожице Лоуел. Повечето студенти, които познавам, едва имат за бира. Плащаше ли Лени, за да поддържате подобен стил на живот? Не бих предположил, че може да е печелил такива пари, защитавайки хората, които му бяха клиенти. Имаше ли някакъв друг източник на средства?

— Имам свои собствени пари — отвърна надменно тя. — Наследство от майка ми. Но това изобщо не е ваша работа.

— Тогава може би вие сте плащали сметките за неговия начин на живот — предположи Паркър. — Луксозно жилище в центъра, нов кадилак...

— А кой плаща за вашия начин на живот, детектив? — попита на свой ред Аби. — Обувки на „Гучи“, костюм на „Канали“... Не бих си помислила, че печелите тези пари като служител на народа.

Паркър прие удара с леко докосване на главата си с два пръста.

— Едно на нула за вас, госпожице Лоуел.

— Вземате ли подкупи? — продължи да пита тя. — Потулвате ли случаи? Или изнудвате наркодилъри?

— Не, но съм убеден, че баща ви е изнудвал някого — отвърна безразлично Паркър. — Току-що извадих двадесет и пет хиляди долара от личния му сейф.

Ако не беше шокирана, тогава бе отлична актриса, помисли си той. Кафявата вежда леко се изви, лицето ѝ се обезцвети. Тя погледна

встрани, опитвайки да се съвземе. Отвори чантата си и измъкна оттам очила „Кристиян Диор“.

— И откъде според вас са дошли тези пари? — попита я Паркър.

Той тръгна да пресича паркинга, отваряйки багажника на колата си с дистанционното. Ней спомена за негатива, искаше да види ще го попита ли сама дали не е намерил и нещо друго в кутията. Но ако си задаваше този въпрос, Аби Лоуел бе прекалено умна да не го изкаже на глас.

Паркър погледна към нея, докато тя вървеше по петите му.

— Е, имате ли представа?

— Не.

— Много се заблуждавате, ако ме мислите за глупак, госпожице Лоуел. — Той положи кутията в багажника и затвори капака. — Баща ви е убит и убиецът ви звъни по телефона, за да ви съобщи това. Влиза в апартамента ви, обръща всичко наопаки, заплашва да ви убие, но вие твърдите, че не знаете какво търси. Нямате търпение да получите тайния сейф на Лени, а когато намирам в него двеста и петдесет каймета с лика на Франклин^[1], твърдите, че не знаете нищо за тях. Да не си мислите, че като малък съм паднал на главата си?

Тя не отговори. Притисна устните си с пръсти, на които имаше елегантен маникюр, както изглежда правеше винаги, когато моментът станеше труден за нея. Другата ѝ ръка се притисна към стомаха.

Опитва се да се съвземе, да събере силите си, да се успокои, помисли си Паркър. Вероятно се бе научила да прави така още като малко момиченце, докато е седяла като добавка край татко си на надбягванията. Независимо какво друго си мислеше за нея, Паркър изпитваше съжаление към самотното дете, което е била някога.

Тя се завъртя леко, сякаш не знаеше накъде да тръгне. Не може да бяга, не можеше и да се скрие.

— Кого е изнудвал? — попита я Паркър.

— Не вярвам, че го е правил — отвърна Аби, но не го погледна, докато произнасяше думите.

— Познавате ли някой на име Еди Бойд Дейвис?

Тя поклати глава. Бореше се със сълзите си, бореше се с нещо вътре в себе си, битка, която Паркър не можеше да разгадае.

— Ако знаете нещо за това — продължи той, — сега му е времето, Аби. Залагайте, докато не е станало късно. Лени си отиде.

Убиецът му ви е взел на мушка. Не си заслужава да умреш за една торба пари.

Раменете ѝ се надигнаха и спаднаха, докато си пое дълбока, бавна глътка въздух, уравнил дишането си и отново се съвзе.

— Не плащам ли данъци, за да ме пазите и защитавате? — попита нападателно тя. — Вие трябва да ме пазите да не ме убият.

— Не мога да се боря с нещо, което не знам, Аби.

— Какво не знаете? — попита тя, ядосана и нетърпелива. — Защо не можете да намерите куриера с колелото?

— Не мисля, че куриерът има нещо общо с тази работа — отвърна спокойно Паркър.

— Но той ме нападна!

— Това не звучи убедително.

— Какво, да не би да ме наричате лъжкиня?

— Ако е убил баща ви заради парите в касата, защо ще идва при вас? — попита я Паркър.

— Откъде да знам! Може би е психопат, който си е избрал Лени и мен!

— Това става само във филмите, кукло — рече Паркър. — Момчето се е появило в офиса на Лени случайно. Мисля, че се е оказал на неподходящото място по неподходящото време.

Дори под слънчевите очила можеше да види, че е смъртно бледа.

— О, разбирам — рече рязко тя. — Значи идва в дома ми и ме напада, но е просто един невинен, случайно преминаващ гражданин? А аз какво съм? Фатална жена, плетяща интриги? Да си поговорим за фантастика! Вие ме избрахте за тази роля в собствения си черен филм на ужасите.

— Защото така изглежда — отвърна Паркър. — Аз го виждам по следния начин: Лени е изнудвал някого и той го е убил. И, да, наистина смятам, че ти си затънала до хубавата си малка брадичка в тази работа.

— Щях да те фрасна, ако не се страхувах, че ще ме арестуваш — озъби се тя.

— На твоето място не бих се притеснявал — подметна Паркър. — Ако не излезеш чиста, мисля, че ще имам доста повече причини да те арестувам, госпожице Лоуел.

Тя поклати глава и погледна напред.

— Не мога да повярвам какво става.

— Нима? Е, сигурна приемаш за нормално, че някой е разбил главата на баща ти. Бих казал, че имаш доста изкривен начин на мислене, ако смяташ, че аз съм твоят най-голям проблем.

Тогава тя го удари. Силно. Ужилването по бузата и звънът в ушите му бяха с еднаква сила.

Паркър поклати глава.

— Добре де, не мога да кажа, че не ти дадох разрешение да го направиш.

Устните ѝ изтъняха и се превърнаха в линия, изразяваща погнуса.

— Приключих с вас, детектив Паркър.

Тя се обърна сковано като войник и замарширува, стиснала плътно под мишницата си чантата от крокодилска кожа. Беше паркирала пет коли по-надолу от него. Синьо БМВ, серия 3, с гюрук. Чисто ново. Обърна се и го погледна, преди да влезе в колата си.

— Капитанът ви скоро ще чуе гласа ми.

— Убеден съм, че чака това с нетърпение.

Той я гледаше, докато се изгуби от погледа му. Знаеше, че представлява първа точка в дневния ѝ ред — да се обади в управлението, за да го изрита от случая.

— Съжалявам, кукло — промърмори Паркър, докато сам седеше зад волана на своя сербинг. — Някой вече те изпревари.

[1] Стодоларова банкнота. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Паркър завъртя колата пред входа на студио „Парамаунт“ и махна с ръка на пазача.

— Радвам се да ви видя, господин Паркър.

— Аз също, Бил.

— Искате да се срещнете с господин Конърс?

— Не днес. Трябва да видя Чък Ито. Той ме очаква.

Пазачът записа нещо в дневника и му махна с ръка да върви.

Офисът на Чък Ито бе в една сграда в задната част студиото. Той работеше като монтажист, но хобито му бе фотографията и събираше всички остатъци от ленти в студиото, за да ги декларира като разходи, и по този начин да намали данъците си.

— Я виж какво е довякла котката — поздрави го Ито. Паркър го познаваше от пет години и това изречение неизменно бе поздравът на Ито.

— Костюмът ми се обижда от подобни намеци — каза Паркър.

— Така ли? Че той говори само италиански — заяви Ито. — Едва ли може да разбере дали го обиждам или не.

Сетне погледна часовника си и направи физиономия.

— Трябва да побързаме, Кев. Имам среща в десет с човек, който е много по-важен от теб.

Паркър се направи на засегнат.

— Че кой може да е по-важен от мен?

— Почти всеки.

— Това е грубо и безчувствено.

Той придърпа един стол и седна, като извади плика на Лени Лоуел и го сложи на бюрото.

Ито посегна към него.

— Какво си ми донесъл, Кев? Нещо, за което ще ме арестуват ли? — Той извади негатива и го вдигна към светлината. — Кой е на тази снимка?

— Бих ти казал, но после ще се наложи да те убия.

— Значи е свързано с тайния ти живот като жена?

— Трябва ми спешно. По-късно ще те просна по гръб. Искam веднага да го проявиш.

Ито го изгледа сякаш беше пълен глупак.

— Я върви в супермаркета! Там ще ти извадят снимки за един час.

— Или някой хлапак, който получава минимална заплата, случайно ще загуби негатива, или ще го пусне в машината за рязане. Това е вещественo доказателство за убийство.

— Тогава защо не го занесеш в лабораторията на полицията, щом е доказателство?

— Ти шегуваш ли се? Ще съм щастлив, ако успея да си го получа обратно за Коледа, ако изобщо го получа. Според мен имат само един служител и той работи на съвременна дагеротипна машина.

Това бе смесица от истина и преувеличение. Караха обществото да мисли, че всяка лаборатория по криминалистика във всеки град в страната е оборудвана също като онази във филма „От местопрестъплението“, но това изобщо не бе така. В по-голямата си част криминалистите страдаха от недостиг на персонал, недостиг на средства и прекалено много работа. В окръг Лос Анджелис, известен с работата по ДНК теста по време на процеса срещу О Джей Симпсън, всъщност имаше точно трима души, които правеха ДНК пробите. В повечето случаи техните резултати не бяха готови дори и след приключването на процеса.

Освен това Паркър не можеше да каже на Ито, че всъщност не е упълномощен да притежава това вещественo доказателство. Ако можеше да получи снимката, щеше да види кой е на нея и да направи огромна крачка пред „Обири и убийства“. Ето защо той не остави негатива в банката. Смяташе да го прояви, да извади снимка, после да го запечата в плика, който щеше да бъде представен като доказателство, и никой нямаше да знае.

— Искam го днес, колкото може по-скоро.

— Това „колкото може по-скоро“ няма да е по-рано от късния следобед. Мога да извикам един от асистентите си...

— Не. Не искам много хора да знаят за тази снимка.

— Може да отида в затвора заради това, нали? — попита Ито.

Паркър направи физиономия.

— Затвора ли? Не... ще те уредя в изправителна ферма. Нямах предишни провинения, нито присъди, нали?

— Ама и ти си един приятел — рече Ито, преструвайки се на разстроен.

Паркър стана и тръгна към вратата.

— Разбрахме се — каза, като махна за довиждане с ръка. — Просто не казвай на никого. Ако те хванат с него, не те познавам.

Изнудване. Паркър преповтаряше думата наум, докато караше обратно към града. Ако Еди Дейвис се окажеше единият от хората на снимката, това му даваше силен мотив да убие Лоуел. Ако двамата заедно бяха замесени в нещо, единият може би се бе обърнал срещу другия от алчност. Това беше друг добър мотив.

Какъвто и да е бил мотивът, Дейвис търсеше негатива. Ето защо бе претършувал офиса на Лоуел и бе счупил прозореца на колата му. Сигурно би направил същото и с жилището му, но то бе в охранявана сграда. Вероятно пак той бе разбил апартамента на Аби Лоуел. Лисващият негатив обясняваше намека в бележката, оставена с червило на огледалото в банята: „Следващият, който ще умре, си ти... Ако не ми дадеш негатива.“

Но трябваше да има повече от един негатив. Паркър смяташе, че този в сейфа в банката бе за подсигуряване, нещо, на което Лени да разчита за всеки случай. И имаше предчувствието, че човекът, който притежаваше останалите негативи, бе Джей Си Деймън. Зачуди се дали момчето имаше представа какво държи в ръцете си.

Телефонът му иззвъня и прекъсна потока на мислите му.

— Паркър слуша.

— Е, след като нямаш никакви приятели, аз се обадох на един от моите — чу гласа на Анди Кели. — В отдел „Обири и убийства“ няма детектив на име Дейвис.

— Знам.

— Откъде знаеш? — Звучеше почти обидено, че не е спечелила джакпота.

— Защото съм по-добър от теб, кукло.

Кели се разсмя.

— Ама че глупост! По-добър, ама утре!

— Знам, защото един свидетел разпозна Дейвис в албума с престъпници тази сутрин.

— Той ли е убил жената снощи?

— Случаят не е мой — рече Паркър. — Ще трябва да питаш Руис.

— Не я харесвам.

— И аз. Никой не я харесва. Тя е груба, лазеща по нервите пикла. И изобщо не е женска мацка.

— Откъде знаеш тези неща? Мъжете не могат да ги усетят.

— Защото съм в тясна връзка с женската страна у мен, на която се доверявам — отговори Паркър.

— Ще те продаде за един петак и дори ще върне ресто — довърши характеристиката на Руис Кели.

— Да, определено има истина в това — промърмори Паркър, чудейки се дали точно в този момент Руис не го продава на Брадли Кайл, описвайки в подробности всяко парче хартия, което той взе със себе си на излизане.

— Ти си обучаващият офицер — рече Кели. — Узурпирай случая. Отнеми й го! Какво ти пука дали ще те мрази или не?

— Тя вече ме мрази.

— Е, виждаш ли?

— Добре — примири се Паркър. Кели беше като териер. Ако искаше нещо, беше неуморна и безпощадна в преследването му. Щеше да дъвче историята, докато не получи своето. — Да, според мен Дейвис е убиецът от снощи.

— Защо? Какъв е мотивът му?

— Все още работя по въпроса — изklinчи той. — Но съм готов да се обзаложа, че е отишъл в „Скоростни куриери“, за да се добере до момчето с колелото.

— Куриерът. Той не беше ли заподозреният от предишната нощ?

— Все още е. Просто не смятам, че той е извършителят. Трябва да го намеря и да говоря с него, преди баровците от „Обири и убийства“ да се намесят и да изпортят всичко. Те вземат случая „Лоуел“.

— Стига бе! Ти се шегуваш! От къде на къде? И защо ще се интересуват от Лоуел?

— Точно това се опитвам да разбера.

— А ще ми кажеш ли, когато разбереш?

— Ти си единственият приятел, който имам, Анди — рече сериозно Паркър. — Заобиколен съм от неприятели и недоброжелатели от всички страни. Не ме карай да мисля, че просто ме използваш като евтино жиголо.

— Мисля, че би трябвало да го знаеш по-добре, Кев — отвърна тя. — Дали си евтин, не мога да кажа. Бих искала да имам поддръжката ти, но предпочитам да имам онова, което ти е отпред^[1]. И да ти призная, много ми харесва идеята да играеш ролята на жиголо.

— Безсрамна фурия.

— Аха. Знаеш, че ще чукна четирийсетте. Нямам време за размотаване. Впрочем, разочаровала ли съм те някога^[2]?

Паркър пренебрегна възможността да продължи с намеците за секс.

— Не, не си — рече с въздишка. — Шефът на „Обири и убийства“ е казал на моя шеф, че убийството на Лоуел може да е свързано с нещо, по което вече работят.

Кели мълча толкова дълго, че Паркър си помисли дали връзката не е прекъснала.

— А ние си спомняме, че Брамбли Кайл и Моуз Родик са говорили с Тони Жирадело и са споменали твоето име в разговора — произнесе най-накрая тя.

— Правилно. Надушвам някаква схема за изнудване, Анди.

— Кой срещу кого и за какво?

— Все още не знам, но двама души вече са мъртви. И има само един случай с толкова високи залози, който Брамбли Кайл разследва в момента.

— Триша Краун-Коул.

[1] Игра на думи — back означава и гръб, и поддръжка. — Б.пр. ↑

[2] Изразът „have i ever let you down“ означава също и „сваляла ли съм те някога“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Джейс завърза Звяра към паркингметъра и влезе в бара. Той представляваше тясно, тъмно и усойно място с провесени рибарски мрежи, шамандури и пояси по стените. Вонеше на бира и цигарен дим, в пълно неподчинение на щатските закони против тютюнопушенето. На една маса седяха постоянни посетители, които изглежда смятаха за свое задължение да зяпат с неодобрение всеки новодошъл. Те не свалиха очи от Джейс през целия път от вратата до бара.

Младежът държеше главата си наведена, докато зае един стол в най-далечния ъгъл на помещението. Поръча си бургер и сода, потискайки нуждата си от нещо по-силно, с което да притъпи физическата и емоционалната болка, които го измъчваха.

Телевизорът, който висеше от тавана в другия край, бе включен на съдебния канал. Вървяха новините по процеса срещу Коул за убийство. Мартин Горман даваше изявление от подиум, украсен от всички страни с букет от микрофони. Сетне имаше прекъсване, за да направи помощник областният прокурор Жирадело същото изявление, но от различно място.

Защитата бе построила изявлението си така, че да изключи всякакво споменаване на миналото на Роб Коул — наркотиците, парите, жените, — защото те само щяха да пробудят предубежденията на съдебните заседатели. Жирадело от своя страна твърдеше, че миналото на Коул трябва да бъде прието като доказателство, установяващо начин на поведение. Съдията пледираше за щата. Това беше сериозен удар по тезата на Горман. Адвокатът се оплакваше, че Норман Краун прави опит да купи правосъдието и нещо повече — че опитът по всяка вероятност щеше да бъде успешен.

Бургерът пристигна. Джейс отхапа от него, без да откъсва очи от екрана. Помисли си, че решението трябва да бъде в полза на защитата. Доказателствената стойност на показанията не превишаваше предубеденото, вредящо естество на фактите относно миналото на Коул.

Та значи Коул щеше да загуби главата си заради наркотиците, парите и жените, така ли? Нито едно от тези неща не доказваше, че той е отчаян убиец, престъпник и нарушител. Този човек никога преди не беше правил опит да убие някого. В пресата не бяха се появявали каквито и да е намеци за евентуално физическо насилие, което Коул е упражнил върху жена си. Нямаше примери за ескалираща по бруталността си жестокост в поведението му. Джейс си помисли, че ако този човек някога е вдигнал дори единия си пръст срещу Триша, Норман Краун сигурно е щял да стовари мощта си върху него като тон тухли и мълвата щеше да обиколи Лос Анджелис като горски пожар.

Но до този момент делото клонеше в полза на обвинението и ако това беше индикатор как ще се развие останалата част от процеса, то можеше да се предвиди, че Мартин Горман ще загуби.

Адвокатът вероятно беше прав. Норман Краун имаше огромна власт в Лос Анджелис и също толкова голямо влияние върху политиците в града, а джобовете му практически бяха бездънни.

Джейс си помисли отново за нощта, в която взе пакета от Лени. Телевизорът и тогава работеше. Предаваха репортаж по случая „Коул“ и Лени му каза: „Мартин се е хванал на бас, че играта е нагласена. Тук говорят парите. Запомни това.“

Запита се дали Лени знаеше тези неща, защото имаше вътрешен източник на информация по случая, или защото беше просто едно куку, което обичаше да говори за себе си, вярвайки, че играе много по-важна роля в драмата, отколкото имаше и изобщо някога щеше да има. Може би и двете.

Обаче Лени със сигурност имаше поглед върху нечия мръсна тайна. На хората от негатива, който Джейс носеше залепен към корема си. Каквото и да бе, каквото и да означаваша тези снимки, те струваха много за определен човек. Иначе защо Лени щеше да си прави труда да го изнудва. Него или нея.

Адвокати като Лоуел нямаха богати клиенти. В списъка им нямаше знаменитости, нито милионери. Така че, ако не бе защитавал хората на негатива, откъде би могъл да знае за какво да ги изнудва?

Единствената очевидна възможност бе, че някой, вероятно клиент, го е въвел в действието и го е накарал да вземе участие.

Камерата се върна на Жирадело. Той беше кучи син, който изглеждаше като кучи син. По-добре да не го срещаш на пътя си. Ако

Роб Коул имаше поне една мозъчна клетка в главата си, би трябвало да я използва, за да намери начин да избегне заместник главния прокурор. Да се съгласи на споразумение. Да се обеси в килията си. Каквото и да е, но да не се изправя срещу него.

Жиradeло не цепеше басма в съдебната зала. Хващаше направо за гърлото. Очевидно имаше намерение да накълца Роб Коул на парчета, и може би да изстреля собствената си политическа кариера като ракета от площадката с кървящия му труп. Ако заковеше Коул, щеше да получи доживотна благодарност от Норман Краун.

Краун и синът му бяха помолени да коментират процеса. Стариет мъж се държеше спокойно и с достойнство. Синът Филип беше емоционален. Първо изпадна във възторг от начина, по който вървеше делото, после в меланхолична скръб по сестра си, накрая се разгневи на Коул, после пак се потопи в меланхолия. Това накара Джейс да се замисли дали по-младият Краун не бе забъркан в нещо.

— Мисля, че трябва просто да оставят Роб Коул на мира — каза една от пеперудките на бара, перхидролена блондинка в рокля-тръба, очевидно наречена така, защото подчертаваше тръбовидните пластове тлъстина, които обграждаха тялото ѝ в областта на талията.

— Ти просто искаш да го изчукаш, Адела. — Това заключение дойде от плешив мъж, който носеше дрехите си от толкова отдавна, че вече отново се бяха върнали на мода.

— Че к'во лошо има в туй? Той е къде-къде по-сладък от теб.

— И от теб също. Чувал съм, че бил обратен. Знаеш ли, писна ми от тези знаменитости и богаташи, които си мислят, че могат да се отърват ненаказани. Надявам се да го осъдят и да изпържат задника му на електрическия стол.

— Те повече не го правят, глупако. Сега е цивилизовано. Смъртоносна инжекция.

— Прекалено лесно е туй. Когато преди завързваха някого за стария пържолник, поне си знаеше, че ще го заболи.

— Това е жестоко и нехуманно.

— Че на кого му пука? Влечугото седи на стола, защото е убил детето или жената на някой, или к'вото и да е там. Защо трябва да умре лесно?

Джейс изключи слуха си. Въобще не му беше до Роб Коул. Човекът си беше пътник. Не можеше да направи нищо и за какво се

докарваше в тези смешни ризи за боулинг?

Той приключи с бургера, плъзна се от стола и отиде навън до телефона с монети. Пъхна четвърт долар и набра номера на Аби Лоуел. Тя отговори на третото позвъняване.

— Ало?

— Госпожице Лоуел. Запознахме се вчера във вашия апартамент. Мълчание. Накрая от другия край долетя едно:

— Да?

— Имам нещо, което мисля, че може би искате. Едно пакетче с негативи в него.

— Не знам за какво говорите.

— Хайде без номера. Няма нужда да си играем на жмичка — рече Джейс. — Имам негативите, които баща ви е използвал, за да изнудва някого.

Тя отново не отговори, но тишината сякаш се промени и натежа.

— Аз не ги искам — каза Джейс. — Те ми носят само неприятности.

— А какво ви кара да мислите, че аз ги искам? — попита Аби.

— Може би и вие не ги искате. Може би трябва да ги предам на ченгетата.

Отново тишина.

— Те струват за някого много пари. Давам ви първия шанс.

Поредното дълго мълчание. Накрая:

— Колко?

— Десет хиляди.

— Това са много пари.

— Не, не са. Но искам да се измъкна от тази каша и това е сумата, която искам да взема.

Джейс чакаше.

— Къде и кога?

— Да се срещнем на Пършинг Скуеър в пет и петнайсет. Елате сама.

Той окачи слушалката и остана загледан в нищото.

Слънцето осветяваше живота в тази нищо и никаква част от града. Минаваха коли. Хората вървяха нагоре и надолу. Табелите на витрините в магазина рекламираха разпродажби на два езика.

Току-що бе поставил началото на своето собствено изнудване.

Ако Аби Лоуел беше замесена, щеше да плати за негативите и да купи мълчанието му. Ако изиграеше правилно играта, можеше да вземе парите ѝ. Те щяха да бъдат компенсация за семейството на Ета и малка осигуровка за него и Тайлър, в случай че се наложеше да напуснат града. Можеше да насочи ченгетата към дъщерята на Лени. Чрез нея те щяха да хванат преследвача и това щеше да сложи край на всичко. Поне така се надяваше.

Единственото, от което се нуждаеше, беше малко късмет.

Гласът на Лени Лоуел ехтеше като ехо в главата му: *По-добре да имаш късмет, отколкото да си добър, хлапе.*

ГЛАВА 34

След като успя да се изплъзне от детектив Паркър, Тайлър изтича направо в рибния пазар. Намери мадам Чен да плаче мълчаливо в офиса си. Когато го видя да наднича през вратата, тя избърса очите си с кърпичка и се стегна. Той никога досега не беше я виждал да плаче. Това го уплаши още повече.

— Какво е станало? — попита Тайлър, промъквайки се в стаята.

— Нищо. Всичко е наред. Един момент слабост само ни кара да видим колко силни сме в действителност.

— Джейс си тръгна — продума Тайлър.

— Знам. Говорихме дълго миналата нощ.

Тайлър не й каза, че бе чул почти всичко, защото се бе скрил в килера за метли. Знаеше, че мадам Чен няма да одобри поведението му.

— Помолих го да не си тръгва — продължи мадам Чен. — Той мисли, че така е по-добре. Иска да ни предпази, да разреши сам проблема си.

— На мен не ми харесва този начин — каза Тайлър. Той се настани на стола до бюрото, като вдигна колене и ги подпря към гърдите си. — Ами ако не се върне?

— Ще се върне заради теб.

— Не и ако му се случи нещо. Ако го убият или влезе в затвора, или нещо подобно.

— Така е — съгласи се тя. — Но лошите неща винаги могат да се случат, Тайлър. Ние нямаме контрол над тях. Можем само да се молим да ни се случват добри.

— Аз не вярвам в молитвите. Молил съм се толкова много и никога нищо не се сбъдва. Мисля, че Господ не ни чува.

— Трябва да мислим позитивно, Тайлър — рече мадам Чен. — Трябва да се концентрираме и да мислим как да съберем нашето *чи* в топка, която да държим в центъра си. Може би ще успеем да излъчим толкова ярка светлина, че тя ще доведе Джей Си при нас цял и невредим.

Тайлър мислеше за това. Той беше много по-склонен да вярва в идеята за позитивната енергия *чи*. Беше се ровил в статии по интернет и бе говорил надълго и нашироко с дядо Чен. Това изглеждаше много по-реално, логично и научно, отколкото да вярваш в някакъв невидим старец, който живее в облаците и никога не отговаря на молитвите ти. *Чи* беше вътре в човека, вътре в него и той можеше да я контролира. Тайлър смяташе, че е много иронично и смешно киселият и вечно намусен племенник на мадам Чен да се казва *Чи*. В него нямаше нищо позитивно.

Силата на отрицателната енергия в света плашеше Тайлър. Никой не може да контролира енергията на другия човек, особено ако е дете. Дори и ако има изключително висока интелигентност.

— Ти какво се замисли, мишле?

Тайлър я погледна за момент, опитвайки се да реши какво иска да каже. В душата му бушуваха толкова много чувства, че не знаеше как да ги контролира. Ако опитаеше да потисне страха за брат си, на повърхността изплуваше страхът от службата за защита на децата. Ако се опитваше да се пребори с гнева си заради това, че Джейс го напусна, страхът от несигурното бъдеще го побеждаваше.

Накрая просто произнесе с разтреперан глас:

— Страх ме е.

След което се ядоса на себе си, че се държи като някое бебе.

— Знам — отвърна мадам Чен. — И мен ме е страх. Ще трябва да преминем през това изпитание заедно. Брат ти е добър човек. Има добро сърце, честно и смело. Той ще направи правилното нещо и ще се върне при нас у дома. Това е единственото, в което трябва да вярваме, Тайлър. Да се тревожим за неща, които още не са се случили, е просто загуба на енергия за нищо.

— Да, госпожо — съгласи се Тайлър, чудейки се как ще го изпълни. На покрива на къщата имаше малка градинка, за която се грижеше дядо Чен. Всяка вечер той и Тайлър се качваха там, за да правят своите упражнения тай-чи. Може би, помисли си Тайлър, трябваше да отиде там, дядо Чен щеше да седне до него и двамата щяха да медитират заедно.

На вратата на офиса се почука и *Чи* показа грозната си глава, без да изчака разрешение. Тайлър си помисли дали не беше подслушал

всичко, както той бе направил предишната нощ. Мадам Чен го изглежда строго с най-заплашителния си поглед.

— Чи, знам, че майка ти те е научила на маниери. Какво стана с тях? Да не би да си ги изхвърлил заедно с рибешките глави? Не ми се иска да те гълча като дете, вече си голям мъж. Никога не отваряй вратата, преди да са ти дали разрешение.

— Извинявай, лелю — отвърна Чи, без да се разкайва. — Още полицаи искат да те видят.

— Кажим им, че веднага ще изляза.

— Всъщност те са тук, зад мен.

Мадам Чен изглежда племенника си и произнесе на китайски:

— Понякога си мисля, че си ябълка, пълна с червеи, Чи.

Вратата се отвори широко и Чи бе побутнат вътре от двама мъже. Единият беше едър и страшен, със съвсем късо подстригана коса и черни очила. Другият приличаше повече на бизнесмен, като се изключи, че сакото му бе възширочко в раменете. Сякаш го беше взел назаем от някой друг човек.

Тайлър не хареса очите му. Искаше да скочи от стола си, да избяга от стаята и да се скрие в най-тайното си местенце. Но когато се плъзна от стола и тръгна към вратата, големият мъж му препречи пътя.

— Госпожо Чен — започна другият.

— Наричайте ме мадам Чен — произнесе ледено тя, като стана.

— Мадам Чен — започна наново ниският полицаи. — Аз съм детектив Кайл, а това е партньорът ми детектив Родик. Ние сме от отдел „Обири и убийства“. Бихме искали да ви зададем няколко въпроса относно колата ви.

— Пак ли за колата? — намеси се неканен Чи.

Кайл се обърна към него.

— Какво означава „пак ли“?

Мадам Чен хвърли убийствен поглед на племенника си.

— Чи, ти можеш да си вървиш.

Той се опитваше да изглежда самодоволен, сякаш беше сигурен, че няма да посмее да го нахока пред чуждите хора.

— Просто мислех, че може да...

— Върви! Веднага — заповяда твърдо мадам Чен. После му каза на китайски, че е като трън в тялото ѝ и ако не се промени, ще го извади и ще го захвърли на бунището.

Лицето на Чи помръкна и той напусна стаята. Изглеждаше унижен и сърдит. Тайлър направи още един опит да се измъкне, но големият детектив отново препречи пътя му.

Детектив Кайл се обърна към него.

— А ти кой си?

— Не съм длъжен да говоря с вас — отвърна Тайлър. — Аз съм дете.

— Питам само за името ти. Има ли някакви причини да мислиш, че ако ми го кажеш, ще си навлечеш неприятности?

— Не, сър. Просто не ви харесвам, това е.

— Тайлър! — извика мадам Чен. — Не говори по този начин! Това е грубо и просташко.

— Просто казах истината.

— Казването на истината е хубаво нещо, млади момко — отвърна Кайл с фалшиво покровителствен глас. — Та значи, кой си?

Тайлър го гледаше като упорито магаре.

— Той е мой син — обяви мадам Чен.

Ченгетата погледнаха от него към нея и пак обратно.

— Осиновен — допълни тя.

Детективите отново изгледаха Тайлър. С големите си невинни очи той започна да говори на безупречен китайски, обяснявайки на мадам Чен мнението си за тях.

Детективите го гледаха със зяпнали уста, после се спогледаха един друг. Мадам Чен се опитваше да не избухне в смях, докато го слушаше, но го смъмри също на китайски. Тайлър започна да се кикоти.

— А сега ни остави, Тайлър — рече тя. — Тези господа искат да ме видят насаме.

Освободен, Тайлър се измъкна и почти се сблъска с Чи, чието ухо бе залепено за вратата.

Тайлър го изгледа подозрително.

— Търсиш ли нещо, Чи? Да кажа ли на мадам Чен, че я чакаш?

— Ти що не си гледаш работата? — изсъска с нисък глас Чи. — Аз имам повече право от теб да съм тук.

— Не и днес — сръза го Тайлър. — Ти си само племенник. А аз съм осиновеният син на мадам Чен. Не чу ли това, докато подслушваше през вратата?

— Хич не се самозалъгвай — предупреди го Чи. — Може и да не мине много време, когато ще изчезнеш оттук. Брат ти е престъпник. А когато той отиде в затвора, хората от социални грижи ще те вземат и ще те отведат. Аз лично ще се погрижа за това.

Това беше най-страшният кошмар на Тайлър. Страхът и ужасът се надигнаха и запушиха гърлото му. Искаше да плаче. Искаше да крещи. Вместо това замахна и халоса Чи по брадичката с всички сили.

Чи нададе вик на болка, после избълва цяла серия ругатни, като сграбчи Тайлър за раменете с дебелиите си пръсти.

Тайлър закрещя с колкото глас има.

— Не ме бий! Не ме удряй!

Вратата на офиса се отвори и двете ченгета излязоха навън в мига, в който Чи го вдигна във въздуха.

Мадам Чен извика:

— Чи! Какво ти става? Пусни го веднага!

Ченгетата не му оставиха друг избор. Големият хвана ръката му и я издърпа назад, а Кайл сграбчи Тайлър и го отскубна от ръцете му.

Момчето се сви на пода като малка, подсмърчаща и хлипаща топка.

Голямото ченге обърна Чи с лице към стената, сложи му белезници и започна да го опипва за оръжие.

Мадам Чен клекна до Тайлър и се опита да го успокои на китайски. Тайлър седна и я остави да го прегърне. Преструваше се, че трепери от страх, хълцайки и опитвайки се да спре да плаче.

Мадам Чен го попита дали е ударен. Той поклати глава.

Големият полицай прочете правата на Чи. Мадам Чен изгледа племенника си и му каза, че е позор за семейството. Тайлър го погледна, направи муцунка и му се изплези.

— Не съм му сторил нищо! — извика Чи. — Малкото лайно ме удари!

Мадам Чен отиде до него, посегна, хвана ухото на племенника си и го завъртя здраво, като не спираше да се кара на китайски. Тайлър никога не беше я виждал толкова ядосана.

— Госпожо, оставете го — рече Кайл, опитвайки се да я отдалечи от Чи. — Ние ще се погрижим. Оставете на нас.

— Добре! — съгласи се тя, без да сваля гневен поглед от Чи. — Може би ще се научи на нещо полезно в затвора. На търговия, че да я

използва, когато излезе.

— Ти винаги ги предпочиташ пред мен! — викаше Чи. — Аз съм ти роднина! Аз съм от твоята плът и кръв, аз заслужавам...

Бясна, мадам Чен го прекъсна, като заговори бързо на китайски. Личеше, че думите ѝ са пълни с огън. Детективите се спогледаха, объркани от невъзможността да разберат какво си говорят. Оня, който се казваше Кайл, погледна към Тайлър.

— Можеш ли да ни преведеш какво казва? Какво имаше предвид той с думите „Ти винаги ги предпочиташ пред мен“?

— Понякога Чи изпада в параноя и само-за-блуда — отвърна Тайлър, разтърквайки удареното си рамо. — Можете да видите в речника какво значи, ако не го знаете. Ще ви дам речник.

— Знам какво значи — усмихна се Кайл. — А ти откъде знаеш тези неща?

— Защото съм умен и имам не-задо-волимо желание да уча нови неща.

Кайл не знаеше какво да отговори на това. Затова смени темата.

— Удари ли те? Нуждаеш ли се от лекарска помощ?

Тайлър поклати глава.

— Случвало ли се е и преди? Удрял ли те е?

— Не. Никога досега не ме е удрял.

— Можеш да се оплачеш — рече Кайл със същия покровителствен тон, който бе използвал преди. — Няма защо да се боиш от него.

— Ще го пхнете ли в затвора? — попита Тайлър. — Не мисля, че трябва. Той работи в рибния пазар. Трябва да бъде тук.

— Ще видим — сви рамене Кайл. — Засега ще го задържим в участъка.

— Той е лъжец и мошеник — заяви Тайлър. — Сам ще се уверите в това. Не бива да вярвате на всичко, което говори.

Да създаде неприятности на Чи беше едно, а да го прати в затвора съвсем друго нещо. Кой знае какво можеше да разкаже на полицаите?

— Наистина не ме удари — продължи Тайлър. — Всъщност аз го ударих пръв.

— Защо направи това, синко? — попита Кайл.

Тайлър настръхна целият при думата „синко“.

— Защото каза неща, които засягат чувствата на хората.

— Той засегна чувствата ти? И какво ти каза?

— Че имал повече право да бъде тук от мен, защото съм бил осиновен. Но не мисля, че трябва да го вкарате в затвора заради това.

— Насилието над деца е престъпление — заключи назидателно Кайл, сякаш Тайлър беше бавноразвиващ се. — Трябва да говорим с него. А някой служител от службата за защита на децата вероятно ще дойде да говори с теб.

Тайлър погледна с огромни, отчаяни очи мадам Чен.

— Няма нужда — рече тя на Кайл.

— Госпожо, ако едно дете е в опасност в тази среда...

— Той не е в никаква опасност. Чи управлява рибния пазар и няма почти никакви контакти с Тайлър. Досега не е имало подобни инциденти, няма да има и в бъдеще. Аз нямам интерес от такива.

— Права сте, мадам. Но щатът и законът следят за правата на децата.

— А аз за своите собствени права. И за правата на семейството си — отвърна твърдо мадам Чен. — Нито се нуждая, нито искам помощ от вас. Случилото се беше грешка. Семейна вражда, ако искате, така го наречете. Това е семеен въпрос. Няма нужда от намесата на съдебната система в инцидентно семейно спречкване, продължило само пет секунди. Да не би да запълвате времето си с подобни случаи, детектив Кайл? — попита го жлъчно тя. — Имах впечатлението, че се интересувате само от големи случаи. Убийство, например. Няма ли убийства за вас, та се занимавате с две деца?

— Ааа, ами да, мадам — запелтечи Кайл.

— Не сте дошли тук да арестувате племенника ми.

— Не, мадам.

— Тогава достатъчно по този въпрос — заяви мадам Чен. — Вие ми губите времето и това ми струва пари. Щом арестувате всеки човек, който говори грубо на някое дете, затворът сигурно е препълнен.

Кайл и Родик се спогледаха.

— Времето е пари. Не ми го губете — настоя нетърпеливо мадам Чен.

Родик погледна Кайл, очаквайки някакъв сигнал. Той вдигна рамене и поклати глава.

— Добре, права сте, мадам. Може би малко се поувлякохме.

Да се разправят с Чи, очевидно беше досадно, а и не си струваше. Едрият полицаи отключи белезниците му. Китаецът потърка китките си, беше нацупен. Мадам Чен му каза да се връща на работа, ако иска да спечели отново благосклонността ѝ.

— И поради каква причина дойдохте тук, детективи? — обърна се тя към тях.

— Имаме основание да смятаме, че вашата кола е била използвана в престъпление. Бихме искали да я огледаме.

Мадам Чен ги погледна обезпокоено.

— Сега разбирам, че плащам данъците си напразно. Детективът преди вас вече я огледа. Казах му, че е била ударена на паркинга. Той настоя да я вземе. Сетне дойдоха други и я отнесоха. И сега пред вас стои една възрастна жена без никакво средство за придвижване.

— Какъв друг детектив е бил тук? — попита Кайл.

— Детектив Паркър — отговори тя. — Колата я няма. Може би ще говорите с него и той ще ви каже къде е.

Кайл премина по коридора и отиде до задната врата. В двора наистина нямаше и следа от миникупър.

— Детектив Паркър ми направи впечатление на много мил човек — продължи мадам Чен. — Възпитан, умен, добре облечен. Много се ядосах, че взе колата ми, но той просто си вършеше работата. Нямам какво да крия — додаде тя, като придърпа Тайлър до себе си с ръка около раменете му.

Кайл не ѝ обръщаше внимание. Мускулите на лицето му бяха обтегнати. Изглеждаше нещастен.

— Случайно да познавате младеж на име Джей Си Деймън?

Мадам Чен не мигна.

— Защо трябва да го познавам?

— Може да сте го виждала в квартала. На около двадесет, с руса коса, сини очи. Работи като куриер.

— Аз съм заета жена и през повечето време си стоя в офиса. — Онова, което каза, не беше чиста лъжа, но не бе и истина.

Тайлър стоеше до нея, невинен като агънце.

— А ти, синко? — попита го Кайл.

— Вие наистина не трябва да говорите с мен, сър — отвърна учтиво Тайлър. — Може да се стреснете, когато откриете, че имам коефициент на интелигентност 168.

Ченгетата отново се спогледаха.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си, мадам — рече Кайл.
— Ще ви се обадим отново, когато колата ви бъде огледана за доказателства.

Той хвърли подозрително дълъг поглед на Тайлър, оглеждайки сините очи и русата му коса. Момчето притаи дъх. Детективите тръгнаха към вратата.

Бу Зу идеше бързо откъм склада по товарната рампа. Прилича на Хъмпти Дъмпти^[1], помисли си Тайлър. Винаги му бе приличал на него. Яркото слънце караше китаеца да криви и примижава с очи като къртица. Той се обърна на едната страна, после на другата.

— Аз знам! Аз знам! — извика развълнувано Бу Зу. Дебелият му език пръскаше слюнки наоколо. — Аз познава Джей Си!

[1] Герой от „Алиса в огледалния свят“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Паркър остави своя сербинг в червената зона пред ресторанта и влезе вътре. Мястото беше слабо осветено, за миг си помисли, че е ослепял. Сетне очите му се приспособиха към полумрака и той видя Даян, която гледаше часовника си и седеше в ъгловото сепаре. Ресторантът беше в предната част на нощен клуб, който някога, по времето на „Глутницата на плъховете“^[1], е бил място за свирене на суинг. Никога не е бил обновяван или мебелиран, или декориран наново. Повечето клиенти в основния салон бяха със сини коси.

Веднъж месечно Даян се срещаше с него тук на обяд. Храната беше отлична, беше тихо и спокойно и никой от колегите им никога не влизаше в това място. И двамата предпочитаха да запазят личния си живот в тайна. Техните ежемесечни обеда бяха като малки оазиси сред хаоса на всекидневния им живот. Отдых, почивка.

Паркър я целуна по бузата и се извини, че я е накарал да чака.

— Аз те изпреварих и поръчах — рече Даян, посочвайки салатата, поставена пред неговия стол. — Както обикновено.

— Браво. Чудесно. Благодаря.

Той се мушна в сепарето, въздъхна дълбоко и се опита да се успокои. Беше силно напрегнат. Времето му беше малко, а куп неща се бяха случили.

— Ама че лудница е днес — рече Паркър и я запозна с последните маневри на Империята на злото в лицето на отдел „Обири и убийства“.

— Те никога няма да те оставят на мира, Кев — отвърна тя, вземайки си от салатата.

— Не. Никога. И знаеш ли какво? Мамка им! Аз ще им го върна тъпкано! Само ако успея да запазя преднина пред тях за ден-два...

— Мислиш, че си толкова близо до разрешаването на случая? — попита тя. Беше подпряла лактите си на масата. Отпусна главата си на едната ръка, изглеждаше изтощена.

Паркър се наведе над масата.

— Добре ли си?

Тя се съвзе и лицето ѝ светна, сякаш просто завъртя копчето и пусна енергията си да нахлуе. Устата ѝ се изкриви в уморена полуусмивка в ъгълчетата.

— Изморена съм. Цялото това препускане в обществото и преструвките, които направих заради теб снощи. А дори не съм получила един оргазъм в знак на благодарност заради усилията си.

— Ще ти се отблагодаря.

— Да, да... Все така казваш — подхвърли с иронична усмивка Даян.

— Да, но затова пък имам много да ти връщам, бейби — рече ѝ Паркър с най-сексапилния си глас. Едната от двете синьококси дами в сепарето зад Даян се наклони така, че ухото ѝ да бъде под подходящ ъгъл за подслушване. Паркър хвана погледа ѝ и ѝ намигна.

Даян поклати глава.

— Ти си безсрамен.

— Такъв съм. Не си ли довольна?

— Умирам от радост. — Тя бодна с вилицата си парченце пилешко месо. — Та значи си открил кого мошеник като Лени Лоуел би могъл да познава, при това човек, който си заслужава да бъде изнудван?

— Все още не, но съм наблизо. Ей толкова ми остава — отговори той, като доближи палец и показалец заедно. — И избягах с документите по убийството, така че на Кайл и Родик ще им отнеме малко време да се ориентират.

— Това наистина трябва да е свързано с нещо голямо, щом двамата си правят труда да се занимават с теб.

— Техният началник казал на моя, че е свързано с нещо, което вече разследвали. Не мога все още да свържа двата края, но има само едно име, което се върти в главата ми. Триша Краун-Коул.

Даян се поизправи на мястото си.

— Какво? За всички е ясно, че Роб Коул е убил жена си — рече твърдо тя. — Как това може да има нещо общо с твоето убийство? Ти си въобразяваш, измисляш си.

— Някой е платил на някого много пари, за да пази тайна.

— Не знаеш това с абсолютна сигурност.

— Всъщност знам го с абсолютна сигурност.

— Роб Коул е убил жена си — повтори упорито тя. — Ти не беше там, Кевин. Не видя какво бе направил с нея. Това беше лично, злобно...

— Има и други хора в живота ѝ, които може да не са я обичали. Дъщерята, която може да се е чукала с мъжа ѝ. Братът, който е трябвало да живее в сянката на перфектната си сестричка...

Даян започна да отмята на пръстите си.

— Роб Коул е единственият, който е обвинен, единственият, срещу когото е заведен процес, единственият, който няма алиби, но има достатъчно мотиви...

— Тони Жирадело е готов да обвини и папата, ако иска да...

— Остави ме да се доизкажа, Паркър! Няма начин Жирадело да тръгне на процес от такъв мащаб, ако не е абсолютно сигурен. Все още го замерят с яйца заради последния път. Съдебните заседатели ще заседават цяла седмица. Той ще провери всичко под лупа, всеки тест, всяко доказателство, всеки свидетел.

— Е, ще получи достатъчно помощ за тази работа, благодарение на любезното съдействие на Норман Краун, нали?

— Не си с всичкия си на тема конспирация! Какво си пушил?

— Хайде, Даян! Стига! Ти сама го каза: изглежда, че Норман Краун купува правосъдието. Кой може да бъде сигурен, че не е купил и мълчанието?

— Триша беше най-любимото му дете — обясни тя. — Обичаше я повече от всичко на света. Няма начин да плати, за да защити човек, свързан със смъртта ѝ.

— Дори ако този някой е собствената му внучка? — попита Паркър. — Знаеш толкова добре, колкото и аз, че хората правят невероятни неща в името на любовта.

— Знам. Но в този случай грешиш и само си губиш времето. Привиждат ти се разни неща. Роб Коул е убил жена си.

— Ще знаем това със сигурност до полунощ — отвърна Паркър. — Задигнах негативите от депозитния сейф на Лоуел в банката, където имаше и цяла камара пари. В момента се проявяват. Не мисля, че е снимка на дъщеря му като бебе. — Той погледна часовника си и се намръщи. Не беше хапнал и три хапки от салатата си, но не чувстваше никакъв глад. Физическият глад бе погълнат от нетърпението да

приключи преследването. Тръпката на ловеца. Удовлетворението щеше да го топли дни наред.

— Трябва да вървя — заяви, вадейки пари от чантата си. — Тъй като обичам да те виждам повалена по гръб, ще трябва да довършим този спор по-късно.

Даян бутна салатата си встрани и се облегна начумерено назад.

— Господи, когато си ядосана, си великолепна! — рече Паркър, измъквайки се от сепарето. Наведе се и я целуна по бузата. — Виж, може и да греша...

— Греша!

— Знам, че Роби е човекът, когото обичаш да мразиш, кукло, но нали знаеш какво казват на надбягванията: Само будалите залагат на фаворита.

Тя го изгледа с навъсени вежди.

— Не ровя срещу теб — продължи Паркър. — Ровя заради себе си. Ако се окаже, че аз съм прав, ще спечеля. Нима мразиш Роб повече, отколкото обичаш мен?

Лицето ѝ поомекна и тя го възнагради с една неохотна усмивка.

— Ще заложа няколко стотачки на теб, стрелецо.

— И няма да съжаляваш.

— Ще видим.

— Смяташ ли да работиш до късно? — попита той. — Защо не се обадиш в службата. Вземи си един ден почивка.

— Взела съм си — отвърна тя. — Имам да свърша някои неща. Банката, магазина...

— Ще ти се обадя. — Паркър се наклони да върви.

— Кев?

Даян се измъкна от сепарето, когато той се обърна към нея. Прегърна го и прошепна:

— Извинявай.

Той леко се усмихна.

— Ти си страстна жена. Няма за какво да се извиняваш.

Прекрасните ѝ сини като зимно небе очи го гледаха с нехарактерен за тях блясък от сълзи.

— Обичам те, да знаеш.

Старите дами в съседното сепаре гледаха с отворени уста, бяха развълнувани сякаш бяха на театрално матине.

Паркър нямаше да е по-изненадан, ако го бе халосала с някой чук. Думата *любов* с главно *Л*. Той се подсмихна и реши да се пошегува, защото беше толкова зашеметен, че не знаеше какво друго да направи.

— Е, госпожо Никълсън, направо ми се зави свят — рече, като запърха с мигли.

Тя му се усмихна, поклати глава и му махна да върви.

— Махай се оттук, идиот такъв.

Даян Никълсън го обичаше. Не бе съвсем сигурен как трябва да приема това. Че го обича като приятел? Това го знаеше. Че го обича като влюбена жена? Ужасно много време й трябваше да го каже, помисли си Паркър, макар и без злоба. Може би кармата му бе в края на краищата да се промени.

Ако успееше да приключи успешно този случай, да направи сензация, щеше да получи признание. Щеше да хване дявола за опашката.

Обади се на Джоан от „Пръстови отпечатьци“ и остави съобщение, с което я помоли да потърси името Еди Дейвис и адреса му в ролодекса, който бяха взели от офиса на Лоуел и който бяха изпратили да бъде изследван, да го направи възможно най-бързо и да му се обади на мобилния.

Беше наредил на Руис да открие Дейвис, но не смяташе да й звъни и да я пита дали има информация. Кайл и Родик със сигурност вече бяха при нея. Гнездото на осите бе разбъркано и той не се съмняваше, че тя ще се примъква с всички възможни средства и ще пълзи като влечуго към Брадли Кайл.

Паркър спря колата си в калната дупка, която служеше за паркинг на малката мексиканска кръчма в прашната, обрасла с плевели, полуиндустриална зона на града близо до река Лос Анджелис. Дан Метени обядваше всеки ден на това място, когато работеха заедно. Нямаше причина да е променил навиците си с минаването на годините, нали?

Дан седеше на една от масите за пикник под нагънатия като хармоника тенекиен навес. Пред него се мъдреше голяма чиния, пълна с мазнини и холестерол. Метени наблюдаваше Паркър през очилата си със сребристи рамки. За цялото време, откакто го познаваше, Паркър бе виждал очите му може би само два пъти.

— Здравсти, манекене — поздрави възрастният човек. — Дошъл си, за да покажеш на нас, обикновените хора, как да се обличаме ли?

Метени бе в занаята от около сто и дванайсет години, или горедолу толкова. Той беше висок, едър, с гръден кош като варел (определението беше лично негово) мъж, който ядеше прекалено много червено месо, пиеше прекалено много бърбън и пушеше по два пакета на ден. Стресът да работи в южен централен район би трябвало да го убие, но той продължаваше да крачи бодро напред. Не му се умираше.

— И аз съм обикновен човек — отговори Паркър, като седна насреща му.

— Да бе, виж ми окото. Че в теб няма нищо обикновено и затова всички те мразят.

— Е, приятно ми е да го чуя.

— Майната им — изръмжа Метени. — Да си на върха, е много самотно.

— Не бих могъл да знам това. Прекарвам цялото си време няколко стъпала по-надолу и маймуните над мен непрекъснато ме осират.

— Много съжалявам. Жирадело не би се поколебал да те прати да събираш глоби за паркиране, ако можеше. Но гледам, че все още си детектив. Все още си на работа. И приличаш на истинска кинозвезда. Значи няма от какво да се оплакваш, нито за какво да хленчиш.

— „Обири и убийства“ току-що ми отмъкнаха под носа един голям случай и имам курсистка, която по-скоро ще забие нож в гърба ми, отколкото да ми помогне.

— Онова пиленце Руис, за което ми се обади ли? — произнесе Метени с уста, пълна с енчилада.

— Аха.

— Поразпитах няколко от момчетата, които работят с латиноамериканските банди. Никога не са чували за нея. Може да са я забравили.

Паркър поклати глава.

— Изключено. Повярвай ми, тази не може да остане незабелязана. Ако са я виждали, ще я помнят цял живот.

— Видял ли си личния й картон?

— Изглежда наред. Опитах се да се обадя на последния обучаващ я детектив, но ми казаха, че горкият човек бил починал. Сигурно тя е извадила сърцето му и го е изяла, докато кръвта му е изтичала в краката ѝ.

Метени замълча за момент. Мислеше, като при това всички бръчки на лицето му, приличащо на булдог, се обтегнаха надолу, подчертани още повече от дебелиите му посивели мустаци в стил „Фу Манчу“^[2].

— Виж какво, конте, това не ми харесва — рече накрая той. — Познаваш Алекс Наваро, нали? Алекс знае всичко, което става в латиноамериканските банди. Ако той не познава това пиленце, значи тя не е от неговите хора.

— Тогава коя е, по дяволите? — попита ядосано Паркър. — И защо се навърта около мен?

Имаше чувството, че е бил натикан в ъгъла. Не стига, че „Обири и убийства“ му вземаха случая, ами и Руис се оказваше не онази, за която се представяше.

— Може би използва фалшиво име — предположи Метени. — Нали знаеш какви са призраците под прикритие? Умират си да се вживяват в ролята си — каза с известно презрение Метени.

Той беше полицаи от старата генерация, от школата на „ритай задниците и изтръгни имената“. За него всичко беше черно или бяло. Хората се деляха на добри и лоши. Метени излизаше на улицата въоръжен със законното си и още девет скрити, непозволени от закона оръжия. Истински войник за справедливост.

— Може би — съгласи се с предположението му Паркър, но не му се вярваше.

— Накарай я да се изчерви и я обвини, че е измамница, човече.

— Дааа.

Не му оставаше нищо друго. Знаеше, че не може да вярва на Руис. Може би трябваше да открие защо. Както и да разбере колко много врагове има наистина.

Вече си бе задавал въпросите. Руис се бе появила точно няколко дни преди убийството на Лоуел, а сега го бе продала на „Обири и убийства“ и те му взеха случая. Но как, дори и при съществуването на вътрешна информация за изнудването, някой би могъл да знае, че Лени Лоуел ще бъде убит?

Паркър не харесваше нито едно от възможните обяснения. Опитваше се да си втълпи, че просто изпада в параноя и си въобразява конспирация там, където тя не съществува. Само убиецът би могъл да предскаже смъртта на Лоуел и никой не би могъл да знае кой ще бъде дежурен същата нощ, за да поеме случая.

Метени наблюдаваше както мисловния процес, така и незабележимите промени, които преминаваха по лицето му.

— Не съществува такова нещо като съвпадение, човече — заяви той. — Не и при „Обири и убийства“. Тези контета никога няма да яхнат коня без причина.

— Това не означава непременно, че Руис е свързана с тях — отвърна му Паркър. — Какъв е смисълът, щом могат да вземат случая, по което време си поискат?

— Тогава помисли кое би имало смисъл — каза Метени. — Някога познавах един тип, който правеше гигантски дърворезби от дънерите на дърветата. Всички бяха страхотни, истински. Имаше една на лос. Приличаше абсолютно на лос. Дори миришеше като него. Попитах го как го прави, а той ми каза: започвам с едно голямо парче дърво и изрязвам от него всичко, което не прилича на лос. Направи и ти така. Започни да изрязваш всичко от тази каша, което не прилича на нея, и ще останеш насаме с истината. Ако Руис наистина не е онази, която казва, че е, тогава коя е? Ако не е шпионин на „Обири и убийства“, какво остава?

По тялото на Паркър премина болезнено, гадно усещане. Беше работил с Руис само няколко дни. Тя го дразнеше толкова много, че не беше й обърнал особено внимание, освен че я чувстваше като досаден трън в задника си. Но тя знаеше за ягуара, за мансардата му и повече от веднъж направи двусмислени забележки относно гардероба му и колко лесно харчи парите си.

Е, какво остава? — попита отново Метени.

Думите излязоха като жлъчка от устата на Паркър.

— „Вътрешни разследвания“.

[1] Популярно наименование на групата „The Kings of Entertainment“ съставена от Франк Синатра, Дийн Мартин, Сами Дейвис Младши, Питър Лоуфорт и Джоуи Бимон, които свирят в Лае

Вегас и снимат оригиналния филм „Бандата на Оушън“. Така ги е нарекла актрисата Лоран Бокол. — Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Калифорнийска рокгрупа от 90-те години. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 36

Аз познава Джей Си! — извика Бу Зу, а малките му кръгли очички светеха от вълнение. Той се смееше и пръскаше слюнки. Носът му течеше. Вместо да го избърше, ненормално дългият му език премина по горната му устна и я облиза.

— Джей Си Тай! Джей Си Тай! — Бу Зу погледна гордо към Чи, който стоеше в единия край на рампата и се мъчеше да изглежда така, сякаш няма нищо общо с просветлението и изявлението на идиота.

Детектив Кайл се обърна към мадам Чен, която стоеше пред вратата. На ярката дневна светлина лицето ѝ беше бледо като белите дъски, с които бе облицована къщата зад нея.

— Кой е този? — попита я той.

— Синът на една моя братовчедка — отвърна мадам Чен и прекоси малкия паркинг. — Той е ненормален, нима не виждате?

Кайл погледна бавноразвиващия се.

— Как се казваш?

— Бу Зу! Бу Зу знае!

— Познаваш ли Джей Си Деймън? — попита го Кайл.

Бу Зу започна да танцува с грациозността на мечка, горд от това, че знае отговора на въпрос, който никой друг очевидно не знаеше.

— Бу Зу обича да доставя удоволствие на хората, както и да бъде предмет на нечие внимание — намеси се мадам Чен.

— Искате да кажете, че не знае за какво говори ли?

— Той смята, че ще ви бъде приятно да каже онова, което си мисли, че искате да чуете. — Тя изгледа свирепо Чи. — Ще ви каже, че познава и президента, ако го попитате.

— Джей Си Тай! Джей Си Тай! — повтори Бу Зу, посочвайки с дебелия си пръст към вратата на офиса. — Да, мадам? Да?

Тайлър се шмугна назад. Сърцето му галопираше толкова бързо, че му се струваше, че ще припадне. Той пропътля на колене покрай стената до отворения прозорец, сетне бавно повдигна главата си, така че да може да вижда над рамката му.

— Успокой се, Бу Зу — каза мадам Чен.

— Аз добро момче!

— Ти си много добро момче — повтори Кайл. — И знаеш отговора, нали?

— Моля ви, детектив — намеси се мадам Чен. — Акълът му е на малко дете. Той не разбира.

— Кой е Тай? — продължи да пита Кайл.

— Тай Ър! Тай Ър! — викаше Бу Зу.

— Тайлър?

— Тай Ър, Джей Си!

— Джей Си Деймън?

Бу Зу започна да пее някаква глупава песничка и да танцува. Еуфорията сякаш бе блокирала напълно съзнанието му за всичко друго.

Кайл се обърна към Чи.

— А вие? Вие познавате ли Джей Си Деймън?

Очите на Тайлър се напълниха със сълзи. Беше толкова изплашен, та си помисли, че ще подмокри панталоните си като бебе.

— Ако все още не знаете — продължи Кайл, — въпросният е издирван за разпит във връзка с убийство, освен още няколко други престъпления. Ако го криете, значи помагате на престъпник. Ако той е използвал автомобила ви, за да избяга от местопрестъплението, може да бъдете обвинени в съучастничество.

Чи загледа леля си, след което заговори на китайски.

— Не можеш да рискуваш бизнеса и себе си, лельо. Да се лъже полицията, е сериозно престъпление.

— Същото е и ако предадеш семейството си! — отвърна му мадам Чен.

— Той не е от моето семейство.

— Тогава ще предадеш мен. Ако кажеш една дума, не те познавам. Няма да те познавам въобще.

— Можем да слезем в града — прекъсна ги Кайл. — Ще вземем преводач. Ако установя, че криете информация, ще ви арестувам като важни свидетели.

Мадам Чен се обърна към него.

— Вие за глупачка ли ме мислите, детектив Кайл? Аз съм интелигентна жена и говоря два езика. А вие сте само един грубиян с

груб език. Ще се обадя на адвокатата си, който е адвокат на бизнеса и на семейството ми, в това число и на племенника ми.

— Не можете да забраните на племенника си да говори с нас. — Той отново се обърна към Чи. — Познавате ли Джей Си Деймън?

Чи погледна леля си. Тайлър затаи дъх.

— Уважавам мъдростта на леля ми — отвърна смирено Чи и наведе глава. — Като глава на нашето семейство, тя знае най-добре. Ще уважа желанието ѝ да се консултира с адвокат.

Кайл отново се обърна към Бу Зу, който все още живееше в своя малък свят на блаженство, доволен от себе си, и си пееше.

— Бу Зу? Ти познаваш ли Джей Си Деймън?

— Но това е отвратително! — извика мадам Чен. — Веднага престанете с този цирк!

— Ъхъ — отвърна Бу Зу, но гордата усмивка се стопи от лицето му, когато погледна мадам Чен. — Тай Ър брат? Да, мадам?

Кайл се обърна към партньора си.

— Къде е момчето?

— Влезе вътре.

— Искam го тук. Веднага!

Едрият детектив тръгна към офиса.

Тайлър се стрелна като заек. По телевизията ченгетата вършеха всякакви непозволени неща. Джейс винаги му бе казвал, че не бива да им вярва. Не можеше да има вяра на никого, освен на семейството. Животът му зависеше от това.

Той прекоси като стрела коридора и се качи по стълбите. Премина като вихрушка през апартамента, грабна раничката си и уокитокито, което Джейс му бе оставил.

Изтича от апартамента и изкачи останалите стълби до покрива. Градината беше празна. Дядо Чен бе отишъл да се види с приятелите си и да обмени всекидневната си порция клюки.

Тайлър пропълзя по корем до края на покрива и погледна надолу. Паркингът беше празен. Само Бу Зу бе останал. Седеше на ръба на товарната рампа, клатеше се напред-назад и тъжно виеше.

На Тайлър му стана мъчно за него. Без съмнение Чи бе накарал Бу Зу да направи това. Сигурно му бе казал, че всички ще бъдат много доволни и щастливи, както и горди с него, ако каже на полицията, че познава Джейс. Сега Бу Зу беше объркан и уплашен. Не можеше да

разбере защо никой не се зарадва на неговото откровение. Нито пък защо Чи го изостави.

Сърцето на Тайлър биеше като чук в гърдите му, докато се заслушваше да чуе стъпки или гласове под себе си, по стълбите или в апартамента.

Може би все още проверяваха на долния етаж. Щеше да почака. Можеше да брой до сто. Когато чуеше, че приближават към покрива, щеше да скочи на земята.

Той избърса с ръка лицето си, за да попие сълзите, които паниката бе тръгнала от очите му.

Сто, деветдесет и девет, деветдесет и осем...

Ами ако не ги чуеше, че идват? При тази мисъл пулсът заудря в ушите му.

Деветдесет и седем, деветдесет и шест, деветдесет и пет...

Можеха ли да го задържат като важен свидетел? В затвора? *Деветдесет и четири, деветдесет и три...*

Дали щяха да се обадят в службата за защита на децата? *Деветдесет и две...*

Ако му вземеха уоки-токито, нямаше да може да се свърже с Джейс.

Деветдесет и едно.

Ако го приберяха социалните, Джейс никога нямаше да го намери. Никога.

Сълзите му закапаха още по-нагъсто. Тайлър пропълзя обратно от края на покрива, изтича до другата страна на сградата и започна да слиза по пожарната стълба. Желязото беше ръждясало. Някои от връзките се бяха разхлабили, болтовете се бяха измъкнали. Стълбата щеше да удържи тежестта на Тайлър, защото беше малък, но тракаше и скърцаше силно и той се страхуваше някой да не чуе този шум.

Краката му се движеха толкова бързо, колкото бе по силите му. Той беше пъргав, но уплашен, а страхът винаги води до грешки. Тайлър удари пръста си през дебелата гумена подметка на маратонката и се препъна, сграбчи парапета, докато падаше, издра кокалчетата си, удари лакътя си, но накрая успя да се задържи.

Последната част от пожарния изход бе стълба, която бе вдигната на няколко стъпки над земята, за да не може никой да се качва нагоре

по нея. Той я хвана с двете си ръце и се опита да я отвори надолу, но не бе достатъчно силен и не можа да я помръдне.

Без да се замисли за опасността, се покатери като маймуна от другата ѝ страна. Земята лежеше на доста голямо разстояние под него. Щеше да се уплаши сериозно, ако погледнеше надолу. Като увисна на ръце, той започна да се люлее напред и назад. Стълбата пропадна с няколко сантиметра, после с още няколко, след което изведнъж се отвори с цялата си дължина и полетя толкова бързо, че дъхът му спря, а после неочаквано застина. Ръцете му изтърваха металната пречка и той започна да пада.

Взе последните пет стъпки с летене и се приземи с трясък странично, а въздухът излезе от гърдите му като от спукана гума.

Като се извъртя на ръце и колене, Тайлър се изправи на крака и се залепи към тухлената стена. Остана така, докато земята престана да се люлее под краката му.

Ченгетата бяха влезли вътре. Алеята беше единственият изход за бягство. Ако тръгнеше надясно, бързо щеше да стигне до улицата, но не бе сигурен дали там няма да го чака някоя полицейска кола. Точно от тази посока бяха дошли ченгетата първия път. Ако тръгнеше наляво, трябваше да мине покрай паркинга. А там можеше да се натъкне на детектив Кайл... или пък на Чи...

Тайлър тръгна наляво, като пропълзя покрай сградата, и когато стигна до ъгъла, внимателно надникна иззад него. Паркингът и товарната рампа бяха празни, като се изключи Бу Зу, потънал в своето нещастие.

Тайлър си пое три пъти въздух и претича през откритата площ с най-високата скорост, която можеше да постигне. Пъхна се зад купчината дървени палети, където го бе намерил първият детектив. Паркър.

Той се зачуди защо тези двамата — Кайл и Родик, бяха дошли и задаваха същите въпроси. Дори не знаеха, че миникупърът бе откаран преди няколко часа. Може би не бяха истински ченгета. Може би бяха лошите. Може би те бяха убили човека, за когото обвиняваха Джейс.

Които и да бяха, Тайлър не ги харесваше. Паркър му изглеждаше добър и свестен човек, макар че беше полицаи. Кайл беше точно такъв, какъвто го нарече мадам Чен — грубиян.

Притиснат към сградите като кърлеж, той се придвижи по алеята към паркинга. Повтори още веднъж излизането си през тесния процеп между двете къщи, където го загуби Паркър. Гърбът му стържеше стената.

При изхода, който водеше към тротоара, Тайлър се наведе и погледна към рибния пазар. По улицата вървяха хора. Никой не го забелязваше в тесния отвор, наполовина скрит от подвижната черна дъска на тротоара, на която с тебешир бяха написани специалитетите за деня в магазина за китайска храна.

Видя как Кайл и Родик излязоха на тротоара и това накара минаващите около тях хора да се пръснат като поток, подскачащ по камъни. Детективите обсъждаха нещо, като жестикулираха с ръце. Кайл извади телефон от джоба си и започна разговор с някой. Родик удари с ръце по бедрата си и като се обърна, огледа улицата и сякаш погледна право в него. Поне така му се стори.

Тайлър затаи дъх. Една слаба жена с дълга черна коса и очила като на кинозвезда вървеше по тротоара, разхождайки на каишка малко като топка кученце мопс. Очите на кучето забелязаха Тайлър и се уголемиха. Лапите му задраскаха по плочките, докато се опъваше на каишката си, опитвайки да издърпа собственичката си по-близо до табелата със специалитетите.

Жената се намръщи и го задърпа.

— Не, Орсън! Не! Стой тук! Престани!

Родик все още гледаше надолу по улицата.

Мопсът Орсън продължи да лае. Тайлър се опита да му шътне да спре. Тогава слабата жена го забеляза и отстъпи стреснато назад. Тайлър я загледа с молещи очи, като притисна пръст към устните си.

Родик направи няколко крачки, а Кайл приключи разговора и пъкна телефона обратно в джоба на самото си. Двамата отидоха до колата, паркирана пред пожарния кран, и влязоха в нея.

Жената с кученцето реши, че Тайлър не е важен, и продължи разходката си. Орсън изглежда не бе на същото мнение, опита се да се помае, но бе насила издърпан с каишката и принуден да продължи. Детективите се вляха в движението и минаха покрай него, без да погледнат встрани.

Тайлър изпусна въздуха, събран в гърдите му, във вид на огромна въздишка. Главата му сякаш се люлееше и пред очите му плуваха

големи петна. Той се облегна назад на стената на сградата отдясно и се зачуди колко ли време щеше да е необходимо на сърцето му да престане да изминава сто мили в час.

Придърпа раничката си и като порови в предния джоб извади уоки-токите.

— Скаут вика Рейнджър. Скаут вика Рейнджър. Чуваш ли ме?

Нищо.

— Скаут вика Рейнджър. Там ли си, Рейнджър?

Тишина.

Тайлър притисна радиото до бузата си и затвори очи. Вълната от възбуда отстъпи назад и на нейно място се надигна и пропълзя тъмен, лепкав страх. Страх, който караше стомаха да го боли и събуждаше у него желание да не е толкова голям, за да може да се промъкне в нечий топъл скут и да почувства две силни ръце около себе си.

Сигурността, която бе чувствал със семейство Чен, беше изчезнала. Домът и единственото семейство, които познаваше, бяха открити и вече представляваха заплаха. Единствената друга сигурност в живота му беше брат му. Неочаквано се оказа, че Тайлър остана без никого. Никога не беше се чувствал толкова самотен.

Той огледа улицата, където всички хора вървяха със своите всекидневни грижи и не знаеха, че е самотен и уплашен до смърт, че може би нищо в живота му повече няма да бъде същото.

Защо аз, а не онова момче там, което разнася пакетите на другия тротоар? Защо аз, а не онази жена, която бута количката с покупки? Защо аз, а не онзи мъж, който излиза от колата си?

Когато задаваше такива въпроси, Джейс много се ядосваше. *Защо аз, а не някой друг? Защо точно на мен, а не на някой друг? Защо животът ми е точно такъв? Без майка, без баща. Защо семейството, което познаваше, бе семейство на някой друг?* Джейс му бе казал, че няма смисъл да се чуди за тези неща, но Тайлър въпреки това го правеше. *Някои въпроси нямат отговори*, казваше Джейс. *Животът е такъв, какъвто е, и онова, което можеше да направят, бе да го живеят по най-добрия възможен начин.*

Тайлър избърса носа си с ръкава и преглътна заплашващите да потекат сълзи. Той вярваше на брат си. Знаеше, че Джейс ще се опита да направи най-доброто, на което е способен. Сега не беше време за сълзи. Трябваше да проясни мозъка си и да се опита да мисли. Какъв

бе смисълът да бъде толкова интелигентен, ако не използваше интелигентността си, когато имаше най-голяма нужда от нея.

Така че той затвори очи и си представи как заключва всички сълзи в една кутия, която заравя дълбоко, дълбоко в себе си. Трябваше да мисли като герой, вместо да очаква някого, който може би никога нямаше да дойде.

ГЛАВА 37

— Намерих информация за Дейвис — съобщи намусено Руис, докато Паркър седнаше на бюрото си. — Освен няколко дребни наркосделки има досие за нападения с две присъди.

— Изработва собствените си дози, като пребива други наркомани, които не си плащат — предположи Паркър.

— Излязъл е от затвора преди две години — продължи Руис.

— Адвокат по последното му дело е бил Лени Лоуел.

Паркър кимна.

— Последен известен адрес?

— Напоследък си е купил къща на Холивуд Хилс. Трябвало е да съобщи, че се мести, на наблюдаващия полицаи.

— И ако отида там, за да проверя — попита Паркър, — дали Кайл и Родик ще ме очакват, за да ме поздравят?

Той загледа партньорката си без да мигне, очаквайки отговор. Руис въздъхна и погледна встрани.

— За какво намекваш, Паркър? „Обири и убийства“ могат да вземат всичко, което си поискат...

— В това число и партньора ми?

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че според мен моите приоритети и твоите приоритети не са едни и същи.

Паркър стана от стола и закричи, за да потисне част от гнева си.

— Няма да лъжа заради теб пред „Обири и убийства“ — заяви отбранително Руис. — Ти какво си направил за мен? Аз трябва да мисля за собствената си кариера.

— И каква по-точно е тя?

Руис го загледа леко объркана и сконфузена, като че ли в очите ѝ проблесна страх.

— Искаш ли наистина да работиш в отдел „Убийства“? — попита Паркър с ръце на кръста и рамене, излъчващи заплахата, когато

мина покрай нея. — Или това е само малка ваканция за теб? Разходка из полето?

Няколко детективи в другия край на залата обърнаха глави, за да наблюдават разгарящия се скандал. Очите на Руис ги изгледаха свирепо.

— Ако имаш да ми казваш нещо, Паркър, мисля, че бихме могли да използваме една от стаите за разпити.

— О, каква е тази неочаквана скромност? Готова си да си покажеш онази работа пред всеки, но не искаш никой да знае на кого по-точно принадлежи тя?

— Ти си луд! — извика тя, също ставайки права. — Напълно смахнат! Да не си се надрусал?

— Познаваш ли Алекс Наваро?

Мълчание.

— Приемам това за „не“ — продължи Паркър. — Алекс Наваро е човекът, който работи с латиноамериканските банди.

— О, да — заекна Руис. — аз бях толкова надолу във веригата, че няхах никакъв контакт с него.

— Алекс Наваро може да назове поименно всяка банда в Ел Ей. Ако го попиташ кой е бил убит на първи юни преди пет години, не само че ще отговори на въпроса ти, но ще ти каже и всички подробности по случая, в това число и каква марка бельо е носила жертвата, когато е била убита. Та същият този Наваро изобщо не може да си спомни някога полицай Рене Руис да е работила в отряда със специално назначение, занимаващ се с латиноамериканците.

— Е, и? — предизвика го наперено тя. Нуждаеше се от време, трябваше да получи отсрочка. — Значи не съм работила с него. Голяма работа! Какъв е проблемът?

— Проблемът си ти, госпожо Ненаситна амбиция, която не пропуска възможността да се отърка в снагата на най-близкостоящия началник. Нима никога не си го правила с шефа на шефовете в работата ти под прикритие в отряда със специално назначение?

— Ти курва ли ме наричаш? — ахна тя.

— Това би било комплимент за теб — отвърна хавливо Паркър. — Наричам те лъжкиня.

— Майната ти, Паркър!

— Наричам те плъх. Кой те изпрати тук? — извика той.

— На теб какво ти влиза в работата? Защо е всичко това?

— Защото ми писна от теб — отвърна, като я хвана за брадичката, той. За нейна чест тя не отстъпи назад. — Не обичам да ме разиграват. Какво даде на Брадли Кайл, когато дойде тук?

— Пусни ме, тъпанар такъв! Защо трябва да ти казвам?

— Какво му даде?

— Всичко, което ти не взе със себе си — призна Руис.

— Каза му за Дейвис, даде му и адреса, нали?

— Нямах избор.

— Винаги има избор, Руис. Можеше да му кажеш, че съм взел всичко. Можеше да не им дадеш информацията за дома на Дейвис.

— Те поемат случая! — отговори ядосано тя. — Не разбираш ли? Той повече не е твой, Паркър! Какво значение има, че съм им дала информацията сега вместо по-късно? Пак щяха да я получат.

Фуентес подаде глава от офиса си.

— Какво става тук, по дяволите?

— Той е луд — извика Руис, после мина на испански, в случай че капитанът не е разбрал от първия път.

— При мен — заповяда Фуентес. — И двамата. Веднага.

— Аз трябва да вървя — отвърна Паркър, упътвайки се навън. — Имам работа.

— Влизай, Кев. Сериозно говоря.

Паркър спря и претегли плюсовете и минусите. Фуентес нямаше да му направи нищо, ако си тръгне. Но Руис щеше да получи време да изиграе картите си, да се осъзнае и да измисли тактика. Той искаше веднъж завинаги да приключи с нея. Най-добре сега.

Те влязоха в офиса на Фуентес. Руис застана в единия ъгъл, Паркър остана до вратата.

Той дори не изчака Фуентес да заговори. Погледна капитана и попита:

— Откъде дойде тя тук? Кой я изпрати?

— Не ставай параноик — отговори Фуентес.

— Той е загубил ума си — побърза да нападне Руис, като кръстоса ръце пред гърдите си.

Паркър разпери ръце и се завъртя в малък кръг.

— Защо никой не отговори на въпроса ми?

— Тя дойде от отдела, занимаващ се с бандите...

— Не ме баламосвай! — извика Паркър. — Знам, че не идва оттам.

— Ако не ти харесват отговорите на въпросите, които задаваш, престани да ги задаваш — отвърна леко поуспокоен Фуентес. — Това е положението, Кев.

— Добре, правилно. Това е положението — съгласи се Паркър. — Знам, че тя лъже, значи трябва да приема, че ти също лъжеш.

Фуентес дори не си направи труда да отхвърли обвинението.

— Тя е твоя курсистка. Какво значение има за теб откъде идва? Работата ти е да я обучава.

— Това щеше да бъде вярно, ако нямаше други причини да е тук — отвърна Паркър. — Каква си, Руис? Отговаряй! Къртица на „Обири и убийства“? Гаден плъх от „Вътрешни разследвания“? Имаш право да си избереш гризачите.

Отново никой не му отговори. Руис и Фуентес размениха погледи, което подсказа, че знаят нещо, за което Паркър е в неведение. Той ги гледаше, чудейки се на факта, че все още очакваше нещо от някого, поне от Фуентес. Би трябвало да е научил този урок много отдавна. Мислеше, че го е научил. Може би просто се бе примирил и сега, когато най-накрая имаше случай, с който можеше да се докаже, вцепенението го бе напуснало.

— Майната му — рече и се обърна към вратата.

— Паркър, къде мислиш, че отиваш?

— Имам си работа.

— Ти си отстранен от случая „Лоуел“ — повиши тон Фуентес. — Трябва да предадеш всичко на „Обири и убийства“, преди наистина да се ядосат и да те обвинят във възпрепятстване на разследването.

— Да правят каквото си щат — озъби се Паркър. — Не знам какви са причините да го вземат, но започвам да събирам отделните парчета и картинката, която се очертава, хич не ми харесва. Нямам намерение просто да им предам юздите и да потъна в океана заедно със залеза.

— Може да загубиш работата си, Кев — предупреди го Фуентес — Стой далеч от тях.

— Не ме интересува — рече Паркър, като натисна бравата на вратата. — Уволни ме, ако искаш, ако се боиш да се опариш. Можеш

да ми отнемеш работата, но случаят е мой и аз ще го довърша, дори ако се наложи да действам като частно лице.

— Кев...

— Знаеш ли, ето какво можеш да направиш. Кажеш на шефа си, че дъската ми хлопа. Ще прекарам следващите шест месеца, като предложа главата си за изследвания на някой от психиатрите на отдела. Ще си измиеш ръцете безмълвно. Към теб няма да бъдат предявени никакви обвинения, няма да ти пишат никакви черни точки, ако аз съм просто едно смахнато копеле, което не е с всичкия си.

Фуентес го изгледа и въздъхна.

— Не съм ти враг, Кев — рече. — Трябва да знаеш кога да спреш, кога да си тръгнеш, кога да станеш от масата.

Паркър се обърна към Руис.

— А ти няма ли да кажеш някоя умна забележка? Няма ли да ме предупредиш, че това ще влезе в досието ми? За когото и да работиш, той ще бъде силно разочарован от теб.

Тя не продума нито дума, което говореше много повече от всички неща, които си бяха казали с нея.

— Браво, между другото! Успя да ме преметнеш. Никога нямаше да се досетя, че си плъх.

— Ти не знаеш какво говориш — отвърна спокойно Руис.

— Напротив. Аз съм истински специалист по въпроса как да се прецака Кев Паркър. Имам многогодишен опит. Значи, тръгвам — обърна се той към двамата. — Ако, когато се върна, за мен няма работа тук... е, какво да се прави. *C'est la vie*. Само Бог знае, че не го правя за пари.

— А за какво го правиш? — попита рязко и язвително Руис.

— Затова ли си тук? — на свой ред попита Паркър. Разсмя се, макар че не му беше до смях. — Откъде Паркър може да си позволи ягуар? Как си е купил мезонета в Чайнатаун? Как може да носи скъпи маркови костюми?

— Да. Как? — продължи тя, безмилостно и настървено. — Как можеш да си позволиш такъв стандарт на живот със заплатата на детектив? Отговори ми, де!

— Не мога — отвърна той. — Но остатъкът от отговора не е ваша работа.

— Наша е, ако получаваш парите си от...

— Вие сте много странни хора — прекъсна я той, скептично клатейки глава. — Никога не съм бил нищо друго, освен едно дяволски добро ченге. Поне през първата половина от живота си бях такъв и всички го знаете. Идвах тук всеки ден, работех по случаите си сто и десет процента, обучавах малки котешки лайна като теб, за да стигнат там, където аз трябваше да бъда през останалата половина. И вие имате нахалството да ме разследвате, защото не си купувам костюмите от „Джей Си Пени“^[1]?

— Няма да ти се извинявам за това, че си върша работата — каза Руис, като го погледна право в лицето. — През последните три години си изплатил две ипотечи — твоята и на родителите си, купил си мансарда в луксозна сграда в Чайнатаун, започнал си да носиш дизайнерски дрехи, караш ягуар през почивните си дни. Не си придобил всичко това със заплатата, която отдел „Обири и убийства“ ти е плащал — продължи Руис. — Как не ти е минало през ума, че „Вътрешни разследвания“ може да се заинтересуват от теб?

Паркър почувства, че лицето му пламва.

— Има ли поне едно обвинение срещу мен? Има ли нещо в досието ми?

— В интерес на истината, да — отвърна тя. — Знаем, че си прецакал едно дело за убийство, при което богат обвиняем си е тръгнал без нищо по-сериозно от плесница през пръстите. След този случай приходите ти са започнали да се повишават. Трябва ли ти молив, за да свържеш тези две точки, Паркър?

— Не, това просто не е за вярване — промърмори той. — Излиза, че „Вътрешни разследвания“ са ме наблюдавали през цялото време под лупа. Жирадело не може да се отърве напълно от мен, не може да ме уволни, така че вие се промъквате през задната врата заради него ли? Бих те попитал защо просто не ме извикахте и не ме изпекохте — попита той, — но знам как работят „Вътрешни разследвания“. Първо бият, после питат.

— Ако бяха те повикали, щеше ли да бъдеш по-предразположен, отколкото си сега? — попита на свой ред Фуентес.

— Не. Не съм направил нищо лошо. Не съм направил нищо незаконно. А какво правя с личното си време си е лично моя работа. Прекарах много години само с тази работа и какво получих? Нищо. Сега съм като стара спукана гума върху асфалта.

— Ако мразиш толкова много работата си, защо просто не напуснеш? — обади се Руис.

Паркър поклати глава, сетне я хвана с ръцете си като кокосов орех с усещането, че всеки момент ще се разцепи от силното разочарование да си има работа с толкова тесногръда глупост.

— Ти мислиш ли въобще, преди да си отвориш устата? — извика той, искрено изумен, че хората може да бъдат толкова елементарни. — Аз не мразя работата си. Аз я обичам! Това можеш ли да го разбереш? Защо ще стоя, ако я мразя и ако някой друг ми осигурява шестцифрена заплата? Защо не кажа на всички вас да вървите на майната си?

Руис го гледаше, опитвайки се да бъде самодоволна и превъзхождаща го, но не постигна нито едното, нито другото.

— Ако не си успяла да разбереш защо все още работя в полицията на Лос Анджелис, след като знаеш онова, което знаеш за мен, онова, което си докладвала на оня, който те е пратил тук — продължи Паркър, — значи никога няма да го проумееш.

В миналото щеше да отговори съвсем различно. Тогава единственото важно нещо за него беше самият той, имиджът му и колко случая може да разреши за един месец. Когато всичкият показан блясък и фалш се бяха свлекли и бе принуден да види какъв е в действителност, когато осъзна, че „царят е гол“, постепенно изгря прозрението, че кариерата му в действителност е предназначена за нещо друго, нещо по-дълбоко и по-важно, по-задоволяващо на друго ниво.

— Защо го правиш, Руис? — попита тихо той. — Заради властта ли? Заради удоволствието да контролираш хората? Заради амбицията да се изкачиш в йерархията? Ще ти кажа направо едно нещо — това не е достатъчно. Ако единствената ти цел е годежният пръстен от големия шеф, какво смяташ, че ще стане с теб, след като го получиш? Какво означава това за теб? Какво търсиш? Какво имаш?

— Имам кариера — отвърна тя.

— Ти нямаш нищо — рече й Паркър. — Погледни вътре в себе си. Нямаш нищо. Знам това по-добре от теб.

Сетне погледна Фуентес, който дори не посмя да срещне очите му. Е, и той просто си върши работата, помисли си горчиво Паркър. Това беше панацеята за всички хора, които не можеха да оправдаят действията си.

— Вземам си свободен ден.

Никой не се опита да го спре, когато излезе през вратата.

[1] Верига евтини магазини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

Къщата, където живееше Еди Дейвис в Холивуд Хилс, изглеждаше като нещо, което някой продуцент на порнофилми наема за снимки на продукциите си. Леко позахабена, с извивки от седемдесетте, наклонен плосък покрив, трапецовидни прозорци, зелени вертикални щори с цвят на дива патица. Имаше солидна порта, водеща към заден двор, където Паркър знаеше, че ще намери басейн във формата на бъбрек, голяма гореща вана с мехурчета и тики-бар. Местенцето за ергенски партита на Еди Дейвис.

Беше добро предградие, на по-висшата класа. В околността нямаше големи имения, нито велики знаменитости, но вероятно тук живееха няколко сценаристи от среден калибър и един-двама режисьори на телевизионни сериали. Все пак това вероятно бе далеч по-добро и от най-изисканите места, в които бе живял Дейвис през целия си мизерен живот. С порноактрисите, излежаващи се в горещата вана, Еди щеше да е наистина в рая. Хубаво бе да се види, че е инвестирал парите от изнудването доста мъдро.

Паркър остана в колата в горния край на квартала. Добър пункт за наблюдение. Оглеждаше къщата на Дейвис за признаци на живот, докато чакаше да се свърже с телефонната компания. Джеймс Ърл Джоунс се опитваше да му продаде идеята за провайдер за високоскоростни интернет връзки.

— Пати на телефона. С какво мога да ви помогна?

— Само звукът на гласа ти е балсам за душата ми, кукло.

Можеше да долови смеха в гласа ѝ.

— О, Кев Паркър! Ако можеше да бутилираш чара си, щеше да спечелиш цяло състояние.

— Да, евтин одеколон — отвърна той. — Работя върху него в свободното си време. Слушай, Пати, нуждая се от услуга. Можеш ли да ми пратиш по факса списък на телефонните разговори на един вероятно прочут представител на криминалния свят?

Той продиктува името и адреса на Дейвис, както и номера на собствения си факс.

— Имаш заповед за това, нали?

— Не съвсем.

— Кев...

— Имам билети в централния сектор за мача между „Лейкърс“ и „Спурс“ другия петък.

— За централния сектор?

— Точно. Ще можеш да подушиш дъха на Джак Никълсън.

— Никога не съм си поставяла това за цел.

— Всички фенове на „Лейкърс“ в града ще се пръснат от завист.

— Не знам. Знаеш, че не бива.

— Никой няма да разбере, кукло. Няма да го споменавам в съда. Просто ми е необходима преднина, това е всичко — рече Паркър. — А твоят съпруг не заслужава ли една приятна вечер в града с любимото си момиче?

— Той може да има милион момичета — отвърна Пати. — Разкарах го, копелето. Но синът ми ще бъде очарован.

— Значи билетите са твои. Знаеш, че са твои, независимо от всичко — добави като същински джентълмен. — Вземи синчето си и си прекарайте царски. Съжалявам, че нещата не са се развили добре за теб.

— О, напротив! Тъкмо обратното — рече тя, но гласът ѝ вече не бе така жизнерадостен. — Всички ми казват, че било по-добре, че съм се отървала.

— Да, нека тогава тези, дето ти го казват, да направят същото. Да видят колко хубаво ще си прекарват времето.

— Ти сигурно го знаеш.

— Научих го от опита на приятелите ми.

Той остави тишината да виси, очаквайки Пати да я запълни.

— Каж ми, че заповедта е на път — каза накрая с въздишка тя.

— Заповедта е на път. Обади ми се, ако се е загубила по пътя. — Сетне добави: — Мини за билетите при Уил Кол. Ще оставя името ти.

В къщата на Дейвис нямаше никакво движение. Никакъв градинар в градината. Никаква чистачка, паркирала на алеята. Еди може би си почиваше след последното убийство, предположи Паркър, а гневът му заради Ета и децата ѝ отново кипна.

Едно абсолютно безсмислено убийство, което ще промени живота на много хора, и то не към добро. А Еди Дейвис вероятно си лежеше в леглото и си драпаше ташаците или нагъваше сандвичи във „Фат бургер“, или правеше каквото и да е, с което един човек без работа убива деня си. Седеше някъде и си бъркаше в носа, опитвайки се да реши дали да изчезне с общия капитал, или да вложи болезнено спечелените пари в голяма кокаинова сделка.

Паркър пусна колата надолу по хълма, подмина алеята, водеща към къщата на Дейвис, спря и я заобиколи отзад.

През мръсните стъкла на гаражните прозорци можеше да види цяла колекция от стари мотоциклети, повечето в различен стадий на ремонтване и един чисто нов, червен, спортен бегач „Кавазаки Нинджа“ ZX12R. Сексапилният звяр с инжекционно запалване струваше около 12 бона. Още един знак за преуспяващия бизнес на Дейвис. От големия черен седан обаче нямаше никаква следа.

Паркър се качи върху една голяма теракотена саксия, пълна с мъртви растения, за да погледне през портата към задния двор.

Басейн във формата на бърбек. Тики-бар. Гореща вана. Един грозен оранжев чоу-чоу, който май имаше краста. Кучето се изправи и се поразходи, после седна и загледа Паркър, след което изви глава и зачеса едно от голите петна по козината си.

Паркър скочи обратно и се върна при предната врата на къщата, за да надникне през страничните прозорци. Реквизитът за порнофилма беше налице — черна кожа, нисък полулегнал диван, съставен от няколко секции, възглавници, разпръснати по пода на всекидневната около ниска масичка за кафе с марокански външен вид, направена от гигантска табла от кована мед, която преливаше от бирени кутийки и кутии от пица, както и отворени кесии от „Доритос“. Единственият друг предмет от мебелировката в стаята бе един голям, черен, фалически, широкоекранен телевизор, обкръжен с огромни високоговорители.

На отсрещната страна на високата дървена веранда с парапет в южния край на къщата бяха разположени плъзгащите се врати към помещение, което сигурно бе спалнята на господаря. Докато стоеше върху друго голямо гърне, пълно с мъртви растения, кучето дойде откъм задната страна на къщата, седна и го загледа отново. Очите му бяха черни, безчувствени точки върху голямата му глава. Очи на

безсърдечен убиец, помисли си Паркър. Гадното копеле сигурно щеше да му отхапе крака, ако се прехвърлеше през оградата.

— Хей! Кой си ти, по дяволите?

Паркър скочи от купчината. Еди Дейвис го гледаше от шофьорското място на елегантен черен линкълн, спрял до тротоара. Имаше същите очи като кучето и изглеждаше сякаш е бил хвърлен по средата на разгорещен хокеен мач — парче бяла лепенка преминаваше през носа му, очите му бяха подпухнали и червени, на едната буза имаше пресни драскотини, като от нокти.

— Стив — отвърна ухилено Паркър. — Ти Еди ли си? Праща ме Рик.

— Рик кой?

— Рик от онова място на плажа. Той ми каза, че може би имаш мотоциклет за мен. „Кавазаки“, деветдесет и осма, може и девета? Ако е прав, парите направо пробиха дупка в джоба ми. Така съм се надървил за този мотор, няма да повярваш.

— Защо гледаш през оградата ми?

— Мислех, че може да си отзад при басейна.

Дейвис явно водеше вътрешна борба. Дали алчността щеше да надвие над предпазливостта?

— Хей, ако искаш ще се върна друг път... — предложи Паркър, като разпери ръце. — Така или иначе ще трябва да изчакам до края на другата седмица. Ще бъда извън града по работа. Просто си помислих дали не бих могъл да намина оттук и да те намеря...

Дейвис го загледа малко по-дълго и настойчиво.

— Е, ти решаваш — рече Паркър.

— Разтвори си сакото.

— Какво?

— Разтвори си сакото.

За да види дали носи оръжие. Да се увери дали не е ченге. Паркър отвори сакото си.

— Господи, ако ми кажеш, че ти приличам на ченге, шивачът ми ще се самоубие.

Дейвис не отговори. Имаше чувство за хумор колкото и кучето му.

Включи колата на заден, обърна и влезе в алеята.

Паркър заобиколи. С всяка стъпка сетивата му се изостряха, поглъщаха и регистрираха всичко, което го заобикаляше — колата, регистрационните ѝ номера, стикера за паркиране върху долния десен ъгъл на задното стъкло. Той прецени езика на тялото на Дейвис, докато излизаше от колата — беше напрегнат, нащрек. Паркър не се съмняваше, че е въоръжен — пистолет, нож, може би бръсначът, с който бе прерязал гърлото на Ета Фицджералд.

Къщите в квартала не бяха много нагъсто, но все пак достатъчно близо, така че едва ли щеше да рискува да го убие на алеята посред бял ден.

— Не познавам човек на име Рик — рече Дейвис. Лявото му око бе така подутото, че почти бе затворено и леко сълзеше. Той притисна нечиста кърпичка към него.

— Рик Дрейър — уточни Паркър. — От Венис Бийч. Целите му ръце и крака са татуирани. Знаеш го. Прави чудеса с боядисването. Направо е гений с въздушния пистолет.

Здравото око се присви.

— Хм.

Паркър сви рамене.

— Може би е приятел на някой твой приятел или нещо такова.

Дейвис се замисли. Мозъкът му работеше със скоростта, с която расте тревата.

— Стенч го познава.

Паркър пусна сакото си и сложи ръце на кръста.

— Както и да е — рече с широка усмивка от типа „Виж к’во, пич, аз съм ти приятел“. — Слушай, Еди, трябва да гоня самолет, така че...

Дейвис натисна бутона за отваряне на гаражната врата върху дистанционното в ръката си и вратата започна бавно, с ръмжене и скърцане да се вдига. Той кимна с глава да покани Паркър да влезе. Паркър се обърна леко странично, защото искаше да го държи под око. Мъжът не беше висок, но имаше телосложение на хладилник.

— Е, колко искаш за това бебче? — попита той.

— Осем хиляди.

— Ау! Пресвета Дево!

Паркър неочаквано спря. Дейвис направи още две крачки в гаража, преди да се обърне към него. Слънцето го ослепи и той затвори очи.

В този миг Паркър измъкна пистолета от кобура, закрепен на колана на гърба, и като замахна с две ръце, халоса с все сила Дейвис през лицето.

Главата му отхвъркна надясно, от вече счупения нос шурна кръв. Той залитна назад, преплитайки краката си, и падна. Удари циментовия под първо със задника си, сетне се плъосна с разперени крака и летящи във въздуха ръце, а главата му издрънча.

Напомпан с гняв и адреналин, Паркър го прескочи, наведе се и натика пистолета си в лицето му.

— Еди Дейвис, арестуван си за убийството на Ета Фицджералд. Ако чуя само една дума от гадната ти уста, ще те бия до смърт. Би имал право на адвокат, но ти уби и него, така че нямаш късмет. Ясно ли е?

Дейвис простена, обърна се настрана, закашля се и изплю огромно количество кръв от устата си.

— Маmicата ти!

Паркър го изрита с крак в ребрата и Дейвис издаде звук като нинджа от анимационен филм.

— Това е за ругатнята — обясни Дейвис. — Ета беше почтена, набожна жена.

— Коя е тази шибана Ета? — Гласът му хриптеше като на Марлон Брандо в „Кръстникът“.

— Майка на четири деца и глава на семейство, която ти закла и захвърли в една алея миналата нощ като чувал с боклук, без каквато и да е причина, освен че си едно нещастно позорно изключение от човешкия род. Обърни се по лице!

Дейвис отново измуча, но се обърна бавно на лакти и колене. Паркър сложи крак върху задника му и го натисна напред.

— Какво става тук?

Паркър погледна встрани. Някакъв възрастен мъж без риза, само по бермуди, който приличаше на морж албинос, седеше в количка за голф точно до тротоара.

— Полицейска рабо...

Въздухът излезе от него, защото нещо неочаквано го удари през гърба и ребрата. Тялото му се преви на две от болка, той се спъна в краката на Дейвис и падна, удряйки много силно капачката на коляното си в цимента.

Дейвис се завъртя под него, измъкна краката си и го удари втори път през гърба. Паркър се срути върху мотоциклета. Той падна, удари и събори втори, който на свой ред събори трети. Всички мотоциклети се разсипаха като домино.

Паркър отхвърли мотоциклета от себе си и се измести встрани. Краят на ауспуха, който Дейвис захвърли по него, не уцели главата му и със силен звук халоса хромирана броня.

Пистолетът му не се виждаше, беше затрупан под купчината мотоциклетни части на пода. Нямаше време да го търси. Паркър се претърколи и се изправи леко приведен на крака.

Дейвис отново замахна злобно към него с ауспуха, но пропусна. Сега приличаше на онези каменни същества, които красят средновековните черкви — с изкривено подпухнало лице, цялото кървящо, с кървава пяна, излизаща от устата. Очите му обаче имаха същото мъртворешки спокойно изражение както преди.

Той се нахвърли върху Паркър, вдигайки тръбата над главата му. Детективът отстъпи към предницата на линкълна и се претърколи надясно, докато Дейвис стовари силно тръбата, която направи огромна вдлъбнатина върху капака на колата.

Възрастният мъж седеше като замръзнал, с отворена уста.

Дейвис хвърли тръбата по Паркър, влезе в колата си и запали мотора. Гумите изсвистяха, колата подскочи назад и като блъсна предницата на количката за голф, я завъртя като топка. Паркър влезе в гаража, намери пистолета си и излезе навън. Старият мъж беше паднал на земята и сега се изправяше на крака, а самата количка се търкаляше надолу по хълма.

Куцукайки, ругаейки и скърцайки със зъби, Паркър затича към своята кола. Настигна количката и с една ръка хвана стълба, поддържащ покривай, като скочи в задната част, където обикновено стоят стиковите.

Количката се носеше надолу по хълма. Паркър скочи от нея на около петнадесет стъпки от своя сербинг и затича силно встрани.

— Дявол да го вземе! Мамка му! Мамка му! — ругаеше той, хвърли пистолета си на седалката и завъртя ключа в стартера.

Колата на Дейвис завиваше зад ъгъла и почти излизаше от полезрението му.

Паркър се отдели от тротоара и насочи колата си надолу по хълма. Количката за голф се завъртя и отклони точно пред него. Той завъртя рязко волана вляво, задницата на сербинга се люшна на една страна, сетне на друга, отнасяйки нечия бяла пощенска кутия и сандъче с гераниуми.

Когато направи завоя, от Дейвис нямаше и следа. Пътят се разклоняваше в каньона като притоци на река. Не видя никаква черна кола по нито един от тях.

Той отби и спря встрани, като се обади на Бюрото в Холивуд, давайки им описанието на колата на Еди Дейвис. Предупреди ги, че е въоръжен и изключително опасен.

Еди Дейвис. Толкова беше близо, а ето че сега изчезна, избяга. Нямаше начин да разбере къде е отишъл. Гадове като Дейвис имаха много дупки, в които да се заврат. Навсякъде из страната. Щеше да се напъха в някоя от тях и нямаше да се обади, когато излезе.

Сега вече Дейвис знаеше, че ченгетата са по петите му. Може би щеше да се опита да избяга. Но негативите не бяха у него. А той очевидно бе готов на всичко, за да се добере до тях.

Негативите бяха ключът да го примамят в капана. Нямаше начин Дейвис да знае, че Паркър притежава единствения, който Лени бе скрил за собствена осигуровка.

Той се опита да се обади на Ито, за да разбере дали е извадил снимка от него, но чу гласа му по телефонния секретар. Остави му съобщение да позвъни веднага и затвори.

Трябваше да разбере срещу какво или срещу кого се бе изправил. Когато си предварително предупреден, тогава си предварително въоръжен. Часовникът тиктакаше безмилостно. Трябваше да приключи случая с Лени Лоуел и да отвори цял нов контейнер с червеи.

Както се развиваше този случай, щеше да се окаже гаден като венерическа болест. Каква ирония, помисли си Паркър. Ако се окажеше прав за това кой бе на прицел в изнудваческата схема на Лени — както и за самата причина за изнудването, шансовете този случай да му бъде последният бяха много големи. В един град, който се зареждаше за живот чрез славата и властта, имаше едно нещо, което никой не искаше да чуе. Истината.

ГЛАВА 39

Мястото в сградата на съда, където представителите на медиите се събираха да лагеруват в изчакване на новини, приличаше на сборище на техноманиаци. Светлини върху антените, генератори, многобройни, пръснати като змии по земята кабели във всички посоки, мъже с торбести шорти, които носеха на раменете си видеокамери с логото на мрежата, за която работеха, звукооператори със слушалки, говорители, облечени официално от главата до кръста за новините в девет, а от кръста надолу — по шорти, сандали или маратонки.

Нюзбусовите си бяха оформили свой собствен паркинг. Сателитните им чинии се извисяваха като странни, огромни цветя, обръщащи лицата си към слънцето. Търговци разнасяха студени напитки и капучино, пици и сандвичи, буритос, сладолед и замразени фруктови пръчки, ризи за боулинг и тениски с надпис „Свобода за Роб Коул“.

Журналистите от печатните издания бяха койотите на глутницата. Те блуждаеха свободно, необременени от кабели, без да им трябват грим или светлини. Фотографите със сложни апарати, висящи на гроздове през вратовете им, и бейзболни шапки, нахлупени на обратно, се шляеха, търсейки ъгъл, който не е бил използван. Репортерите кацаха тук и там, пушеха цигари, обменяха клюки.

Паркър набра номера на Анди Кели.

— Анди Кели слуша.

— Прилича ми на 1994 — оплака се той. — Няма ли някой да излезе с нещо по-различно от повторение на О Джей Симпсън? Няма ли нещо по-вълнуващо, за което да съобщите?

— Знаменитите престъпници отново са на мода, Паркър. Това е ретро риалити шоу. Всичко в името на справедливия гняв.

— Какво следва? Завръщането на Дейвид Ли Рот^[1] и косматите банди?

— Светът се пързала към преизподнята с бясна скорост. Къде си?

— Между един, който продава контрабандни дискове на телевизионните серии на Коул, и новинарския бус на Канал 4. А ти?

— На ръба на нервна криза.

— Да се срещнем до продавача на еспreso.

— Ти плащаш.

— Някога в живота си носила ли си пари със себе си?

— Никога. Аз съм момиче с принципи.

Паркър плати за едно дълго двойно еспreso за себе си и голямо тройно мачиато с карамел и допълнителна сметана за Кели.

— Имаш метаболизъм на комар.

— Да, и съм много доволна от този факт. Какво правиш тук?

— Говоря си с теб — отвърна той, но очите му постоянно сканираха тълпата, а радарът му провери за следи от Кайл и Родик. Реши да се спаси за малко от лудницата. — Разходи се с мен. Едва ли ще пропуснеш нещо.

Тя махна с ръка към съдебната зала и завъртя очи.

— Коул е вътре, опитва се да изглежда отчаян пред съдебните заседатели. Сигурна съм, че ги заслепява. Ще им предложи пълния си емоционален диапазон от А до Я.

Те се отдалечиха малко по улицата, по-далеч от карнавала, и се обърнаха, за да го наблюдават от разстояние.

— Изглеждаш ми изтощен, Кев — отбеляза Кели.

— Беше ужасен ден.

— И все още не е приключил — рече тя. — Срещна ли се с твоите приятели от „Обири и убийства“?

— Няма да им доставя това удоволствие — отговори той, но погледът му продължаваше да шари. Вече бе включил изцяло на вълната преследване, мислите му препускаха, пулсът също, кръвното му се бе вдигнало. Не можеше да стои спокоен, нито на едно място. Бавно пренасяше тежестта си от единия на другия крак, което бе неговата клапа за налягане, начинът да изпусне малко пара, за да не експлодира. — Аз не съм добър, нито снизходителен губещ. Взех всичко, което имах по случая, и си излязох. Вероятно вече са извадили заповед за залавянето ми, докато си говорим с теб.

— Е, кой ти подложи крак този път? — попита Кели.

— Моля?

— Моите проникателни следователски умения ми подсказват, че някой не е играл честно на ринга. — Тя се наведе и потупа панталона му там, където се бе подпрял на коляно в гаража на Дейвис. Едно мазно петно и малка дупка маркираха мястото. И двата му крачола на тънки кафяви и сини райета бяха побелели от прах.

Очите на Паркър се разшириха сякаш се виждаше за пръв път.

— Ау, гадният му кучи син... Ще дам това влечуго Дейвис под съд, когато го хвана! Това е костюм „Канали“!

— Добре де, сам си си виновен. Как може да си толкова глупав? Защо си облякъл скъп марков костюм, когато отиваш на бой с кучета?

— Аз съм детектив. Кога съм участвал в бой или битки? — попита я Паркър, повече разстроен от повредата на костюма, отколкото от парчето тръба, с която го бе ударил Дейвис.

— Ами днес например.

— Освен това моите дрехи са моето прикритие. Никой не може да предположи, че съм ченге. Обличам се прекалено добре за едно бедно ченге.

— Можеш ли да впишеш костюмите си като разходи за намаление на данъци?

— Счетоводителят ми казва, че не.

— Колко жалко — сви рамене Кели. — За всичко може да се намери компромис. Е, какво стана?

— Еди Дейвис ме хвана да шпионирам около къщата му. Използвах възможността да го арестувам. После той използва друга възможност да избяга. Сега е на воля. Всяко ченге в града го търси. Научи ли нещо интересно за него?

— За минутата и половина след като ме помоли да го проуча?

— Ето какво знам аз — продължи Паркър. — Дейвис е дребен престъпник от утайката на обществото, със самоилюзии и мания за величие. Вероятно Наполеонов синдром. Съвсем до неотдавна е имал защитник адвокат също от долния край на обществото, на име Лени Лоуел.

— Изненадка.

Паркър огледа още веднъж близката околност. Набит мъж със смачкана риза и вратовръзка стоеше съвсем наблизко, палейки цигара. Паркър отиде до него и му показва значката си.

— Хей, приятел, я се размърдай — каза му той.

Мъжът беше на друго мнение.

— Аз само си пуша цигарата. Гледай си работата.

Паркър го хвана за брадичката.

— Не. Не става така, играч. Ти ще си гледаш работата ей там — и посочи с пръст по посока на съда.

Кели се вмъкна помежду им и се опита да го бутне назад.

— Кевин... — Тя погледна назад към пушача. — Извинете. Той отказа цигарите миналата седмица.

Паркър се обърна и тръгна по улицата, отдалечавайки се на около петнадесетина метра. Тя го настигна.

— Това е само приятелско предложение — каза тя, — но няма да е зле да свалиш тестостерона си поне с едно деление.

Паркър не ѝ обърна внимание.

— Приятелят, който е дочул името ми в оня разговор между Жирадело и Кайл, е бил на вечеря за събиране на средства за изборната кампания на окръжния прокурор. Познай кой е бил най-изтъкнатият гост на вечерята? Норман Краун.

Веждата на Кели се изви, сякаш се опитваше да свърже двете информации в една.

— Отрепка като Лоуел... Евтин главорез като Дейвис... Тези момчета са по-малки и от мравките в света на Норман Краун.

— Мисля, че Лоуел и Дейвис са изнудвали някого — обясни Паркър. — Според мен на Еди му е омръзнало да дели. Въпросът е как главорез като Еди Дейвис, известен трошач на стави и глави, се е събрал с някой друг, за да изнудват трети?

— Не знам дали знаеш, че шестдесет и два процента от връзките се създават на работното място — направи саркастична забележка Кели. Сетне в съзнанието ѝ просветна за какво намеква Паркър. — О, Господи! Мислиш, че някой е наел Дейвис да убие Триша Коул?

— И този някой не може да е Роб Коул — продължи мисълта ѝ Паркър. — Освен ако не е толкова глупав, че да си стои вкъщи, когато са пристигнали ченгетата. Би могъл да излезе и да си осигури алиби.

Кели се опита да смели идеята. Паркър тръгна, собственият му мисловен процес също се задвижи. Покрай тротоара бяха паркирани черни коли с шофьори зад воланите, ченгета седяха на моторите си пред и зад всяка кола, на известно разстояние от тях. Кортeж за големите клечки, които скоро щяха да излязат от съдебната зала. Три

лимузини, двойка елегантни коли, черен кадилак „Ескалада“ с три врати и затъмнени прозорци.

Паркър разсеяно регистрираше детайлите, просто за да държи мозъка си фокусиран върху нещо елементарно, така че да може да диша и да обуздае енергията си за момент. Той премина напред, после назад покрай три от колите няколко пъти, сетне изведнъж спря. Първоначално не беше сигурен защо. После бавно се обърна и тръгна назад покрай последната от колите в редицата.

— Какво има? — попита Кели, присъединявайки се към него.

В долния ъгъл на задното стъкло имаше малък, яркочервен кръгъл стикер със златни отличителни белези и ред черни цифри. Стикер за паркиране в частен корпоративен паркинг. В съзнанието му изплува спомен: как върви към черния линкълн на Дейвис и прави същото, което и сега — отбелязва си дребни подробности, склада ги прилежно в мозъка си, но държи съзнанието си фокусирано върху предмета с най-голяма важност: Еди Дейвис. Спомни си електриковото синьо на небето, зеленото на тревата, черната кола, регистрационния номер, същия малък стикер за паркиране в долния ъгъл на задното стъкло. Не беше по-голям от четвърт долар.

Дишането му се ускори и стана повърхностно, а той почувства странно олекване в главата, докато навеждаше погледа си към задния номер на колата.

КРАУН 5.

[1] Вокалист на хардрок групата „Ван Хален“ от 1970 до 1985 г.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

Първата мисъл на Паркър беше абсолютно егоистична: „Край на кариерата ми“.

— Еди Дейвис кара черен линкълн, градска кола — рече тихо той.

— Ти си си загубил ума, Кевин — отвърна Кели. — Няма начин човек, който се издирва, да се мотае наоколо с кола на „Краун Ентърпрайсиз“.

Но Паркър вече набираще цифри на мобилния си телефон. Когато заговори на човека на другия край на линията, осъзна, че целият трепери. Трябваше да притисне телефона към ухото си, за да го задържи стабилен. Просто си представи как чува часовника, който отброява минутите, докато чакаше информацията, която бе поискал.

Кели клатеше глава и мърмореше на себе си.

— Умът ми не може да го побере...

— „Краун Ентърпрайсиз“ са докладвали за два черни кадилака, откраднати през последните единадесет месеца — съобщи Паркър, мушкайки телефона в джоба си.

— Значи Дейвис е откраднал едната.

Паркър я изгледа.

— Еди Дейвис си вървял една нощ по улиците, защото бил решил да открадне нечие возило, и, най-случайно, колата, която задигнал, се оказала собственост на „Краун Ентърпрайсиз“. Какви са залозите?

Кел ѝ се намръщи.

— Добре де, ако се опитваш да представиш нещата по този начин...

— Ти си в тази история от първия ден — прекъсна я Паркър. — Ако трябва да си избереш заподозрян, някой друг, освен Роб Коул, кого би избрала?

Тя се замисли за миг, сетне се огледа наоколо за подслушвани и шпиони.

— Ами, първо скъпата Каролайн, която е открила тялото на майка си. Връзката ѝ с Роб със сигурност не беше бащинско-дъщерна. Те лудуваха сякаш бяха съученици. Разбира се, Роби е спрял собственото си развитие на седемнадесет години, така че подобно поведение вероятно му се е виждало съвсем нормално. И след това Филип. Братът на Триша. Предполагам, че да живееш в сянката на света Триша е било много уморително и може да му е омръзнало. Тя беше любимката на баща им, а Филип... той винаги е бил някъде отзад, в сянка. В нощта, когато тя бе убита, е вечерял с нея в „Патина“. Видели са ги цял вагон хора, фактически всички в заведението. Очевидно спорели разпалено. Той казва, че е споделила намерението си за развод с Коул, че смятала да се обади на адвокатата си още на другата седмица. Не е казала на никого друго, че иска да се развежда, така че разполагаме само с показанията на Филип.

Кели спря да говори и се огледа, след което направи физиономия, която издаваше, че се опитва да реши дали да му каже нещо или не.

— Можеш да ми имаш доверие — насърчи я Паркър. — Знам, че в мозъчето ти има и още нещо. Не искам да прибъгвам до мъчения.

— Какви мъчения? — попита многозначително и с лукав поглед Кели.

— Най-ужасните.

Тя въздъхна и рече:

— Добре. Веднъж чух, много преди да се забърка тази каша, че Триша обвинила Филип, че обрал каймака на една от благотворителните ѝ кампании.

— Кой ти каза?

— Един братовчед на жената, чиято дъщеря беше женена за брата на сестрата на прислужницата, която работела в офиса на „Краун Тръст“. С една дума, нещо такова. Разрових се в тази история като язовец, но не можах да се докопам до нищо. Филип има алиби за времето на убийството, но ако е наел някого...

— Може да е платил на Дейвис с една от колите — предположи Паркър. — И после е докладвал за липсваща кола, като твърди, че е била открадната.

— Но ти забравяш нещо, Кев.

— И какво е то?

— Че го е извършил Роб Коул. Той беше там, в къщата. Беше мъртво пиян, когато тялото на Триша бе намерено. Нямаше и алиби. Всеизвестно е, че има лош характер. Ако Триша е искала да се отърве от него, тогава той има първокласен мотив да се отърве от нея.

Първата лимузина в редицата запали мотора и се затъркаля бавно напред. Едно от ченгетата с мотоциклети застана пред нея със запалени фарове.

— Сигурно излизат — каза Кели.

Тя се упъти към съда с бързи крачки, които преминаха в подтичане. Паркър я последва, коляното го болеше при всяка стъпка.

Мястото за представителите на медиите жужеше като гнездо на оси, кипящо от дейност и възбуда. Светеха прожектори, дърпах се кабели, даваха се заповеди на английски, испански и японски.

По ирония на съдбата Коул имаше голям брой почитатели в Япония въпреки факта, че кадри на пияния Роб Коул, псуващ хора с различна етническа принадлежност, в това число и японци, докато го извеждаха от поредния запой в клуб в западен Холивуд, редовно биваха излъчвани по новинарските програми в цял свят.

Анди се впусна сред тълпата и потъна в нея. Размерите ѝ бяха голямо предимство и ѝ помогнаха да достигне последните няколко непроходими реда, заети от говорителите в ефир за телевизионните мрежи и местните новинарски радиостанции. Паркър я следваше, като държеше значката си високо и говореше със сериозен авторитетен глас на полицаи на хората да отстъпят, да направят път. Той откри Кели, когато главата ѝ неочаквано се показа между широките рамене на двама мъже и пак изчезна. Тя подскочаше, опитвайки се да получи изглед към главния вход на съдебната зала.

Обърна се към Паркър.

— Я се наведи!

— Защо?

— Наведи се! Искam да се кача на раменете ти.

— А ако аз не те искам там?

— Стига си се правил на бебе, Паркър! Побързай!

Той я вдигна на раменете си в момента, в който вратите се отвориха и се появи първият от процесията — Норман Краун, а след него целият му антураж от адвокати, асистенти и бодигардове.

Краун се бе явявал редовно в съда по време на многобройните предварителни показания и изслушвания. Дори при ужасния оглед на тялото, когато никой от семейството не бе допуснат в съдебната зала, той дойде в съда като пример за баща, който винаги ще стои до любимата си дъщеря.

Паркър го бе виждал в много телевизионни интервюта — достоен, спокоен мъж, чиято скръб беше повече от очевидна. Беше мъчително да го гледа човек как отговаря на въпросите, свързани с Триша. Чувствата му не бяха престорени, преднамерени или неискрени. Всичко беше съвсем истинско, а той очевидно бе много затворен човек, който неумело се опитваше да се скрие зад прекалено тясното и късо наметало, изтъкано от гордост, с което бе покрил най-страшните си рани.

Просто не бе възможно човек да си представи, че има някаква връзка с чудовище като Еди Дейвис или че е плащал рекет на влечуго като Лени Лоуел.

До него бе внучката му Каролайн, облечена с първокласен костюм, чието сако бе скроено така, че да намали до минимум закръглеността на фигурата ѝ. Паркър познаваше достатъчно човешката психология, за да знае, че възможността Каролайн да се влюби в доведения си баща не е толкова неестествена, колкото може би изглежда на пръв поглед.

Биологичният баща на Каролайн според всички описания бе отвратително копеле, изпарило се от живота ѝ доста рано, оставяйки празнота на мястото, където трябва да има родител, и унищожавайки идеята за близостта между деца и родители. След това, по време на съзряването ѝ, когато момичетата се борят с набъбващите в тях хормони и промъкващите се неканени мисли за собствената им сексуалност, бе пристигнал Роб Коул на бял кон, за да спаси бедната Триша от самотата ѝ.

Той си бе затворил очите за неугледния ѝ външен вид на мишка, за несръчността и свенливостта, и бе насочил взора си право към милиардите зад нея. Но в нейните очи той несъмнено беше убедителният чаровен принц, когото всички обичаха. Животът бе една вълшебна приказка.

Не беше трудно човек да си представи, че самата Каролайн също се е втурнала в приказката или е била обзета от силно привличане към

новия си баща. В края на краищата по онова време той беше истински разбивач на сърца.

Психолозите твърдят, че момичетата винаги се съревновават с майките си, за да спечелят вниманието на скъпия стар татко. А когато скъпият стар татко се окаже слаб, неморален, нарцистичен, самовлюбен, ограничен тип, това беше доказана рецепта за неприятности.

На няколко крачки зад Каролайн и дядо ѝ вървеше синът на Норман Краун — Филип. Дребно товарно добиче за боклукчийската каруца. Докато за стария човек можеше да се каже, че е слаб, то синът беше повече мършав — тънък, блед и безличен, с тънка безлична коса.

Той беше вицепрезидент на „Краун Ентърпрайзиз“. Работата му бе да брои кламерите или нещо от този род. Норман все още беше човекът, който командваше парада. Човекът, чийто подпис стоеше върху книгата. Вероятно затова Филип беше толкова блед — бе прекарал целия си живот в сянката на баща си.

Братът на Триша Краун проявяваше повече гняв, отколкото скръб заради убийството на сестра си. Той беше човекът, който говореше за отмъщение, а не за правосъдие. Фактът, че Триша е била убита, го обиждаше едва ли не морално. Мисълта, че Роб Коул е убил сестра му, го обиждаше още повече. Тъй като от самото начало бе проумял какво представлява Коул, Филип Краун никога не го прие като съпруг на Триша. Мразеше го и се гнусеше от него.

Човек трудно можеше да си представи някой от семейство Краун да познава, макар и бегло човек като Еди Дейвис.

Паркър наблюдаваше как групичката слиза по стълбите. Двама униформени заместник-шерифи ги съпровождаха към очакващата ги кола.

Господин Краун няма какво да каже.

Дядо ми е много изморен.

Баща ми и всички ние смятаме, че решението на съдията тази сутрин бе триумф на правосъдието.

Те все още не бяха влезли в лимузината, когато вниманието на тълпата се насочи отново към съда. Семейство Краун, техните мнения и емоции за миг повехнаха и се превърнаха в остаряла новина. На хоризонта се появи Роб Коул и неговата свита.

Адвокатът на Коул — Мартин Горман, едър мъж с червена коса и изражение напomniaщо Попай Моряка^[1]. Той се извисяваше над клиента си, като държеше едната си ръка на рамото му, сякаш го водеше или защитаваше.

Вторият стол до Горман — помощничката му Джанет Браун, беше ниска, дундеста жена с миши черти. Между нея и жертвата наистина имаше свръхестествена прилика. И като такава тя беше стратегически член от отбора на Горман. Щом жена като Джанет Браун можеше да повярва на Роб Коул и да го защитава срещу обвиненията, че най-брутално е убил съпругата си, би ли могъл той да бъде лош човек?

За прилична цена Джанет Браун би защитавала и Калигула.

И накрая самият Роб Коул. Хубава усмивка и едно голямо нищо зад нея. Пълна нула.

Коул беше от мъжете, за които Паркър от пръв поглед можеше да каже: „Господи, какъв гадняр!“ Даян не беше единствената, която бе разбрала това. Паркър го бе разпознал моментално. Дори не беше се осланял на мнението на Даян, защото намираше нейната враждебност за едновременно забавна и интригуваща. Но Паркър познаваше животното отвътре. Самият той някога беше Роб Коул, само че по-млад и много по-хубав.

Разликата беше следната — един сладък тридесет и нещо годишен гадняр все още можеше да се раздели с арогантността си. За него имаше време да се промени и захване с нещо по-добро. Един петдесет и нещо годишен гадняр беше преминал фаталния срок за промяна. На седемдесет и пет Роб Коул все още щеше да носи шарени ризи за боулинг от петдесетте години и да се хвали в старческия дом, че те са неговата запазена марка, а публиката му все още щеше да го обича и да му ръкопляска. Най-голямата роля в неговата кариера бе да играе ролята на Роб Коул.

Той не се разделяше с тази роля нито за миг през живота си. За него всеки ден беше опера в три действия и той бе главният герой. За пред медиите беше заложил на своя персонаж от типа „добър човек, обвинен несправедливо“. Благороден и издръжлив. Търпелив. Със стиснати устни, сериозно изражение, високо вдигната глава. Посивялата му коса бе подстригана по войнишки. Обгърнат от черните сенки на несправедливото обвинение, спокоен, но скромнен.

Повечето хора не искаха да се разровят и да потърсят нещо на по-дълбоко равнище, когато гледаха такива като Роб Коул по света. Фасадата бе като запушалка и те стигаха само до нея. Не по-далеч. Това беше проклятието и благословията да имаш хубаво лице. Външният вид бе всичко, в което хората искат да вярват. И понеже те наистина не се интересуваха дали под хубостта има още нещо, лицето започваше само да си вярва, че не съществува нищо друго, за което да го е грижа. Добре, че Роб имаше лице, иначе нямаше да има нищо.

Горман го бе облякъл за избора на съдебно жури в безупречен, с консервативна кройка костюм с цвят на въглища, същия цвят риза и вратовръзка на райета. Стилен, но скромнен външен вид, показващ уважение към съда, отблъскващ обвиненията от него. Никой нямаше да види шарените ризи и тесните джинси, докато не бъде произнесена присъдата и тя не остане в миналото. А може би дори и след това.

Много властни хора искаха следващият костюм на Роб Коул да бъде на райета. Само Паркър имаше лошото предчувствие, че макар Коул да беше истински задник, единственото нещо, което не бе — без значение колко хора искаха това, бе, че е виновен.

Телефонът на Паркър зазвъня, когато Коул и заобикалящите го преминаха покрай него. Анди все още бе на раменете му, въртейки се на всички страни, опитвайки се да го обърне с коленете си, сякаш беше някой индийски слон. Той обаче се закова и измъкна телефона от джоба си.

— Паркър слуша.

— Паркър, аз съм Руис. Къде си? На оргия ли?

— Нещо такова — извика той, притискайки другото си ухо с пръст. — Какво искаш? Освен главата ми, поднесена на тепсия.

— Върших си работата.

— Да. Мисля, че и доктор Менгеле е казал същото.

— Обади се твоят колоездач.

— Кой?

— Казах — куриерът с колелото.

— Чух те още първия път. Откъде знаеш, че е бил той?

— Каза си името — Джей Си Деймън.

— Е, и?

— Каза, че ще бъде на Пършинг Скуеър в пет и двадесет и пет.

— Задръж така.

Той посегна и потупа Кели.

— Ездата свърши!

Тя прехвърли крака си и се плъзна по гърба му, като го тупна приятелски отзад и отиде при фотографа си. Паркър се отдалечи от тълпата.

— Джей Си Деймън ти се обади и ти каза да ми предадеш, че ще бъде на Пършинг Скуеър в пет и двадесет и пет — повтори Паркър. — Да не си мислиш, че съм просто някой шибан идиот, Руис? Въобразяваш си, че като си ме прецакала и аз съм се провалил, можеш и да ме пързаяш, така ли? Може да съм изпаднал, но не съм паднал на главата си. На глупак ли ти приличам?

— Не е постановка.

— Да бе. А ти си девствена. Имаш ли нещо друго за продаване?

— Да ти го начукам, Паркър — отвърна тя. — Може да съм се почувствала виновна за две секунди и да съм решила да направя нещо почтено. Момчето се обади и попита за теб, каза, че знае името ти от Аби Лоуел. Ако не отидеш, да го духаш. Ще се обадя на „Обири и убийства“.

— Искаш да кажеш, че все още не си казала нищо на Брадли Кайл?

— Знаеш ли какво? Гледай си работата — отвърна ядосано Руис.

— Ти не вярваш на нищо, което ти казвам. Тогава прави каквото щеш.

Тя затвори телефона.

Паркър пхна своя в джоба си и остана на място, загледан в последната от черните коли, която минаваше покрай него.

Телевизионните новинари вече се връщаха по местата си, на фона на сградата на съда, за да излъчат новините в пет часа.

Щеше да бъде глупаво да повярва на Руис. „Обири и убийства“ му бяха отнели случая. Тя лично им бе предала всичко, което бе оставил след себе си. Беше им дала адреса на Дейвис. Беше къртица от „Вътрешни разследвания“. Не можеше да вярва на нищо, което казваше. Брадли Кайл вероятно стоеше до нея, когато му бе позвънила.

Анди се отдели от глутницата журналисти и прекоси през тревата към него.

— Е, всичко, което чух от теб, беше истински забавно — рече тя.

— Хайде да отидем на някое романтично място и да ми разкажеш как един от най-големите филантропи в града се е свързал с маниак убиец.

— Ще трябва да го отложим за друг път.
— Отново ме отхвърляш! — извика и трагично завъртя очи Кели.
— Къде ще ходиш? Виждаш се и с друга репортерка ли?
— Отивам на Пършинг Скуеър.
— Какво има там, освен наркопласьори?
— Цирк — отвърна Паркър й тръгна към колата си. — Най-добре вземи и фотографа си. Мисля, че може да има дори клоуни.

[1] Популярен герой от детски анимационен филм. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

Пършинг Скуеър е оазис от зеленина в центъра на Лос Анджелис, една шахматна дъска, подредена от най-доброто и най-лошото на света. От другата страна на Олив Стрийт се издигаше грандамата на лукса от 1920 година: хотел „Билтмор“, където дами с кожи и перли се наслаждаваха на чая си, а баловите на дебютантките не бяха спомен от миналото. Един квартал в друга посока — безработни мъже с гладни очи се разтакаваха пред бюрата за осребряване на чекове с дебели железни решетки на прозорците и жени от испански произход, които посещаваха Бевърли Хилс само през входовете за прислуга, бутаха колички с бебета и пазаруваха в евтини магазини, където никой не говореше английски. Пет блока по-нататък във федералния и щатския съд се раздаваше правосъдие, но тук на площада един луд бездомник се бе стоварил като купчина боклук зад статуята на генерал Пършинг.

Паркът бе разграфен на правоъгълници от трева, разделени от бетонни ленти и широки стъпала, които свързваха едно ниво с друго. Ярκο оцветени бетонни кубове, които приличаха на бункери, криеха ескалаторите, които водеха към подземния гараж. Една четириметрова пурпурна камбана стърчеше в средата.

По Коледа и през зимния сезон в единия край на парка се обособяваше площадка за каране на кьнки. Това можеше да се случи само в Лос Анджелис — хората караха кьнки при тридесетградусова жега под сянката на палмови дървета. Пързалката стоеше един месец.

Джейс винаги бе смятал това място за прекалено подредено, линиите за прекалено прави. В средата му имаше твърде много бетон. Скулптурите бяха прекалено строги — не толкова традиционните, колкото огромните, ръждиви на цвят сфери, които се издигаха тук и там върху бетонни пиедестали.

Но най-хубавото на Пършинг Скуеър бе неговата откритост. От своя наблюдателен пункт Джейс можеше да види почти целия парк. Можеше да забележи хората, които идваха и си отиваха, шляеха се или

се мотаеха без работа. Можеше да види охраната, която излизаше периодично от подземния гараж, за да огледа наоколо, след което се връщаше обратно долу, за да провери дали някой скитник не се е настанил в тоалетните, резервирани за клиенти, които си плащат. Като се има предвид къде се облекчаваха скитниците, тази проверка си струваше усилията.

За хората с костюми работният ден беше свършил. Те слизаха от небостъргачите и се отправяха с колите си към Долината или Уестсайд, към Пасадина или Ориндж Каунти. За центъра на града се казваше, че било най-горещото място за развлечения, но Джейс не виждаше много преуспели бизнесмени да са готови да търкат рамене с местните бездомници, нито млади юпити да са склонни да разхождат хлапетата си заедно с измета, висящ на Пършинг Скуеър.

На петнадесет крачки от него двама мъже се пазаряха за малка чанта с нещо. Надрусан младеж със зелена коса седеше безучастно на една пейка. Край бетонния фонтан група тийнейджъри играеха на топка. Екип кинаджии бяха снимали през целия ден и сега подготвяха осветлението на площада за нощни снимки.

Беше малко след пет часа. Слънцето се бе скрило зад най-високите сгради. Само хората в Уестсайд все още се радваха на дневна светлина. Пършинг Скуеър беше потопен в изкуствения полумрак на вътрешния град — нито ден, нито нощ. Трябваше да запалят осветлението.

Джейс бе паркирал Звяра между два камиона за оборудване, принадлежащи на филмовия екип, паркирани през една улица от площада, на Пето авеню. Мотаеше се тук от около три часа, като държеше очите си на четири за всеки, който приличаше на полицаи, а също и за преследвача, докато чакаше да се появи Аби Лоуел. Беше обиколил целия парк, избирайки места за наблюдение и пътища за отстъпление.

Смяташе, че тя ще дойде. Ако беше свързана с изнудването, както той безусловно вярваше, щеше да дойде сама. Едва ли би искала ченгетата да я видят, а преследвачът я бе заплашил със смърт, така че не би се свързала с него. Дали щеше да носи парите обаче, беше друг въпрос.

Цялата схема зависеше от добрата синхронизация. Синхронизация, планиране, бързо реагиране и... късмет. Беше взел

тройни предпазни мерки относно първите три, молейки се както никога за последното.

Тайлър вече сигурно се тревожеше за него. Джейс познаваше брат си и знаеше, че вероятно се е опитал поне сто пъти да се свърже с него по уоки-токите. Като си помислеше за Тайлър, изпитваше ужасна тъга. Дори ако схемата проработеше, той не бе сигурен дали ще излезе невредим, дали ченгетата все още се интересуват от него, дали вече не бяха открили съществуването на Тайлър. Инстинктите му подсказваха, че двамата трябваше да бягат.

Мисълта да откъсне брат си от семейство Чен го караше да се чувства физически зле. Беше като болен. Тайлър щеше да бъде по-добре с тях, дори повече, отколкото с него самия, водещ живота на преследван криминален тип. Но Джейс не можеше да го остави. Беше обещал на майка си, че ще се грижи за малкото си братче, ще осигури безопасността му и никога няма да позволи да бъде смачкан от зъбчатите колела на системата за осигуряване благополучие на децата. Те бяха едно семейство. Доколкото му бе известно, той бе единственият жив роднина на Тайлър. Барманът, който вероятно беше баща на момчето, не влизаше в сметката. Донорът на сперма не се смята за роднина. Не е член на семейството.

Но Джейс си задаваше въпроса дали причините да изпълни обещанието, дадено на Алисия, не бяха повече егоистични. Дали не бяха повече в негова полза, отколкото в полза на Тайлър. Брат му беше всичко, което имаше, неговото пристанище, неговата котва, единственият реален начин да избяга от емоционалната изолация. Благодарение на Тайлър той имаше семейство Чен. Заради Тайлър имаше цели и надежда за по-добро бъдеще. Без Тайлър щеше да се носи като обрुлено листо по течението, без посока, несвързан с никого.

Джейс имаше чувството, че сърцето му е паднало в стомаха, където пулсираше и попиваше киселина като гъба. Той потисна всички мисли за несправедливостта в живота им и факта, че трябва да преживеят повече, отколкото връстниците им. Нямаше смисъл, нито време да мисли за това. Аби Лоуел току-що се бе появила от страната на паркинга...

Тя бе сменила превъзходния си костюм от „Прада“, с който беше в банката, с панталони в цвят на тъмна камилска кожа и ботуши, черен

пуловер с висока яка и бледосиньо памучно яке. Момичето имаше изтънчен вкус и стил.

Паркър я наблюдаваше през силен бинокъл, докато вървеше към Пета улица и края на парка, където момчето със зелената коса седеше на пейката. Носеше чанта „Луи Вютон“ и малък найлонов плик.

Детективът се бе настанил в прекрасна стая на петия етаж в хотел „Билтмор“, която гледаше към Олив Стрийт. Пършинг Скуеър се бе проснал пред него като на длан. Полето, на което щеше да се разиграе игра, в която той нямаше намерение да участва.

Паркър не повярва на Руис и нейната преувеличена, надута история за обаждането на Деймън. А фактът, че тя и приятелчетата от „Обири и убийства“ не бяха измислили по-жизнеспособна постановка от тази, беше тъжен коментар за качеството на мозъчната й дейност.

Неговото предположение беше следното: Аби Лоуел е отишла в „Обири и убийства“ и те са организирали клопката, подредили са тази малка жива картинка, за да го подмамят, да го изкушат да се намеси, така че да хвърлят мрежата си върху него и да го извадят от играта. Ако Деймън наистина смяташе да се покаже, ако Брадли Кайл по някакъв начин бе узнал това, едва ли смятаха да поканят Кев Паркър да вземе участие в купона.

Колкото до картите, които госпожица Лоуел имаше в ръкава си, той не бе напълно сигурен. Тя беше затънала до прекрасните си големи кафяви очи в блатото и Паркър не се съмняваше в това нито за секунда. Но Еди Дейвис беше убиец и вече бе заплашил, че ще я убие.

Изнудваните го правеха за две неща — за пари и за власт. Това не беше групова дейност. Колкото повече хора бяха включени, толкова поразводнена ставаше властта, и имаше повече възможности да се допуснат грешки от всякакъв род.

След като прекоси улицата, Аби Лоуел огледа момчето със зелената коса, отиде до другия край на пейката и седна, като сложи найлоновия плик в скута си.

Парите, помисли си Паркър. Ето как го бяха планирали: да изглежда все едно тя е дошла, за да плати на Деймън в замяна на негативите.

Паркър огледа периметъра на парка с бинокъла, търсейки Кайл и Родик. После го вдигна нагоре, за да провери покривите. Навик. Чудеше се къде ли се е заврял самият Кайл. Най-вероятно долу в

„Смералдис“, където ядеше пай с крем от кокосови орехи и гледаше през прозореца към площада в очакване на действието.

Снимачният екип бе нагласил оборудването си за нощните снимки, осветявайки скулптурите отзад, така че да им придаде тайнствен или злокобен вид, в зависимост от това какъв беше сценарият. Щяха да бъдат тук половината нощ, за да снимат една сцена. Нуждаеха се от цяла вечност, за да нагласят осветлението и камерите така, че да угодят на оператора. Сетне, в зависимост от режисьора и бюджета, щеше да мине още една проклета вечност, за да заснемат сцената. Щяха да я преповтарят, да говорят за това, пак да я повтарят, пак да говорят. Щяха да снимат по един начин, сетне по друг, сетне да направят едри планове. Това беше вълнението на кинобизнеса. Все едно да наблюдаваш как хората спят.

Паркър огледа с бинокъла двата камиона за оборудване на кинаджиите, които се виждаха на Пета. Нищо не изглеждаше по-различно от обикновено.

Върна се пак на парка. Аби чакаше на пейката, личеше, че е напрегната. Поглеждаше крадешком от време на време към зеленокосия, но той беше жестоко надрусан и изпаднал в кататония.

Пет и десет.

В долния край, близо до статуята, седна момче с армейско яке, черна шапка, прихлупена ниско над очите, и наведена глава. За миг изглеждаше също като наркомана на пейката. После обърна глава малко встрани, към Пета улица. Към Аби Лоуел. Паркър зърна за съвсем кратък миг лицето му, преди да го наведе отново. Европейски черти, младо, пребито.

Деймън. Паркър никога не беше го виждал и все пак знаеше с всяка фибра на съществото си, че това беше Джей Си Деймън. В начина, по който момчето се държеше, по който седеше, опитвайки се да изглежда безгрижно, имаше напрежение. Погледът му се върна на пейката в парка, плах и тревожен, сетне обиколи всичко, което влизаше в ползрението му.

Паркър огледа първо Деймън, върна се на Аби Лоуел, после мина покрай нея към площта зад гърба ѝ, описа една широка дъга с радиус от около двадесет стъпки, търсейки някакви следи от ченгета. Разшири дъгата, за да включи територията директно от другата страна на

Деймън. Никаква следа от Кайл или Родик, или някой, когото познаваше.

Пет и дванайсет.

Той отново огледа с бинокъла мястото, където седеше Аби Лоуел, и момчето, което смяташе, че е Деймън. От единия към другия и обратно.

Пусна бинокъла на ремъка през врата си и като се обърна, излезе бързо от стаята. Намери стълбите и затича по тях, премина тичешком през лобито на Олив Стрийт и се озова навън.

Улицата беше претъпкана заради светофара, светец в червено, на Пета улица. Паркър си проправи път между колите, като удари по капака на едно волво, когато шофьорът му възмутено натисна клаксона.

Пет и четиринайсет.

След като излезе от улицата, видя, че Деймън е напуснал стената и се движи към Аби Лоуел. Наркоманът със зелената коса бе станал от пейката и също вървеше към нея. Паркър ускори крачката си. Зеленокосият не беше част от уравнението. Движеше се към нея, едната му ръка беше протегната.

Деймън продължаваше да върви. Аби Лоуел се изправи.

С периферното си зрение Паркър долови, че още някой се движи по площада, идвайки откъм алкова, скриващ ескалаторите за подземния паркинг. Обемист шлифер, малко по-дълъг, вдигната яка.

Брадли Кайл. Паркър се поколеба.

Наблизо изгърмя мотоциклет. Звукът изглеждаше преекспониран. Сцената сякаш замръзна за миг пред очите на Паркър.

Сетне някой изкрещя и адът се изсипа отгоре им.

ГЛАВА 42

Джейс не се притесняваше от момчето със зелената коса. То просто се опитваше да проси. Освен това в известен смисъл създаваше заблуда за околните. Аби гледаше към него разтревожена.

Сърцето на Джейс тръпнеше в очакване на триумф. Представяше си как бута плика в ръцете ѝ, грабва черната чанта и хуква като вятъра. Той пъхна ръка под ризата си и започна да отлепва лепенката, която държеше плика закрепен към корема му.

Мозъкът му регистрира някакъв звук като от верижна косачка. После писък. Сетне сякаш всичко стана изведнъж.

Стойте на място! Замръзните! Полиция!

Не знаеше откъде дойде викът. Свали ръцете си. Очите на Аби Лоуел бяха обкръжени с бяло.

Момчето със зелената коса имаше пистолет.

Долу! На земята! Лягай на земята!

Мотоциклетът ръмжеше откъм Олив Стрийт, идвайки по площада право към тях.

Джейс нямаше време дори да си поеме дъх или да помисли, че ченгето със зелената коса ще го застреля. Той скочи към Аби и я събори върху пейката.

Падна до нея точно в мига, в който мотоциклетът врхлетя върху ченгето със зелената коса и във всички посоки плисна кръв.

Наоколо тичаха, викаха, крещяха някакви хора.

Чуваха се изстрели. Той не знаеше кой стреля, нито кой е бил застрелян.

Успя да прибере краката си под себе си. Очите му не изпускаха мотоциклета. Червен мотор, черна маска, шлем. Мотоциклетистът вече завърташе, беше почти легнал върху машината. Връщаше се към Джейс като ракета. Младежът прескочи облегалката на пейката и затича, за да спаси живота си.

Паркър също се затича в мига, в който видя мотоциклета. Червен „Кавазаки Нинджа“ ZX12R. Еди Дейвис. Сигурно се бе върнал в

къщата преди холивудските ченгета да са пристигнали, оставил е колата и е взел мотоциклета. Сега летеше право към Деймън и Аби Лоуел и към зеленокосия, който бе в опасна позиция.

Паркър спринтира, отвори уста да извика. Но така и не чу гласа си. Мотоциклетът блъсна зеленокосия. Сцената бе като от нощен кошмар — тялото се прегъна под невъзможен ъгъл, навсякъде блисна кръв.

Дейвис удари спирачки и наведе мотоциклета почти до легнало положение. Изправи го отново и отвори широко клапата.

Хората крещяха. Снимачният екип се разпръсна, някои тичаха към мотора, други към улицата, всички махаха с ръце. Паркър извади пистолета си.

От дясната му страна Брадли Кайл също извади своя и стреля.

Деймън прескочи пейката.

Аби Лоуел се опита да го последва.

Дейвис изръмжа.

Паркър стреля. БАМ, БАМ, БАМ!

Мотоциклетът завъртя рязко надясно и тръгна след Деймън.

Джейс го чуваше, че идва. Зави по Пета улица. Беше празна. Движението бе отклонено заради снимките. Камионите с оборудване бяха далеч, сякаш на цяла миля разстояние. Хората стояха близо до тях и го гледаха. Не можеха да направят нищо.

Той направи широк завой надясно, така че да погледне назад, без да намалява темпото. Ослепиха го фарове. Преследвачът му бе прекалено близо.

Още четири големи крачки до камионите.

Още три.

Струваше му се, че изобщо не се движи, че не може да диша.

Две стъпки.

Джейс се шмугна между камионите, стържейки с дрехите си стените им. Препъна се един път, два пъти, но продължи несигурно напред...

Мотоциклетът прескочи бордюра, качи се върху тротоара и заобиколи камионите отзад. Джейс се завря между друга двойка камиони. Грабна Звяра и се метна на него в движение, уцели пипкаво педалите и започна да ги върти.

Ако можеше да остане скрит от камионите, ако можеше да стигне до другата страна на Олив Стрийт, преди мотоциклетът да заобиколи...

Той се изправи на педалите и ги завъртя бясно надолу по Пета към Олив, през кръстовището. От всички страни свиреха клаксони, заслепяваха го фарове, имаше късмет, че не се размаза на нечие предно стъкло. Прескочи бордюра.

Погледна през рамо и видя мотоциклетът да се появява от противоположната страна на улицата. Щеше да стигне до кръстовището преди него.

Светофарът на Олив и Четвърта светна червено. Нищо не блокираше кръстовището. Мотоциклетът отскочи от бордюра, тръгна по Четвърта, гумите му изсвириха при острия ляв завой.

Върти, върти, върти! Джейс имаше чувството, че бедрата му ще се подпалят. Трябваше му още скорост, но тя не идваше. Мотоциклетът пресече кръстовището и отново избухна какофония от клаксони, тъй като тръгна срещу колите в еднопосочната улица.

Джейс направи завой, пое наляво, плътно прилепнал към автоматите за паркиране, така че да не бъде прикован към стената на сградата, ако мотоциклетът се качеше на тротоара и го принудеше. Можеше да види преследвача си между колите далеч пред себе си. Опитваше се да пресече.

Отново зави наляво и прекоси малък площад с фонтан, където спря. Пред него беше стръмното спускане на Бункер Хил Степс — двойна каменна стълба, между двете страни на която течеше водопад. Стълбата се спускаше като отвесна скала надолу до Пета улица, където трафикът беше отклонен. Виеха сирени.

Джейс погледна надолу към дъното. Там щеше да намери или смъртта, или спасението си. Той преглътна с мъка. Зад гърба си продължаваше да чува воя на клаксоните. Можеше да чуе и приближаването на мотора.

Джейс хвърли поглед назад, зърна приближаващите се фарове, обърна се към пропастта отпред и като си пое дълбоко дъх, скочи в бездната под себе си.

Няколко души изтичаха да помогнат на зеленокосия. Кайл го подмина и продължи след мотоциклета и Деймън. Паркър отиде при Аби Лоуел. Тя лежеше зад облегалката на пейката, сякаш просто се е обърнала, за да гледа действието.

— Госпожице Лоуел? Добре ли сте? — извика той, надвивайки шума. Хората крещяха, сирените виеха.

Гърбът на синьото ѝ яке беше напоен с кръв. Беше простреляна. Паркър подпря коляно на пейката, наведе се над нея и внимателно отметна дългата ѝ коса, така че да види лицето ѝ.

Кафявите очи, които го погледнаха, бяха подивели от страх. Дишането ѝ беше накъсано като на астматична.

— Не мога да се движа! Не мога да се помръдна! О, Господи!

Паркър не се опита да я премести, за да види дали куршумът е излязъл. Кръвта ѝ можеше да изтече пред него, но ако я обърнеше и някоя кост или парче от куршум тръгна по грешен път, тя щеше да бъде обречена. Ама че работа! Изборът и в двата случая можеше да е фатален!

— До две минути ще пристигне линейка — каза той и притисна с два пръста артерията на гърлото ѝ. Пулсът ѝ галопираше като кон на надбягвания. — Какво почувствахте? Усетихте ли нещо да ви удря отзад?

— Да, в рамото. И в гърба. Два пъти. Простреляна ли съм? О, мили Боже! Нима съм простреляна?!

— Да.

— О, Господи!

Сега вече плачеше истерично. От силната, самоуверена и контролираща се жена, опитваща стоически да се справи с факта, че мъртвият ѝ баща лежи на пода в краката ѝ, нямаше никаква следа.

— Защо дойдохте тук? — попита Паркър. Извади чиста кърпичка от джоба си и внимателно я подпъхна под нея, търсейки изходни рани от куршуми. — Кой нагласи тази работа?

Тя плачеше толкова силно, че едва не се задави.

— Кой ви каза да дойдете тук? — попита отново Паркър. Издърпа кърпичката обратно. Беше почервеняла от кръв.

— Той — извика тя. Прозвуча като вой. — О, Господи! Ще умра!

— Няма да умрете — успокои я Паркър. — Медиците вече са тук. Ще ви вдигнат след минута.

Медицинският екип от линейката изтича към падналия зеленокос и започна опити да го съживи. Той лежеше на земята като счупена кукла, загледана в отвъдното.

— Хей! — извика Паркър. — Тук имаме ранен! Все още е жива! Кърви силно!

Един от екипа погледна към тях и го позна.

— Идваме!

Паркър се обърна към Аби.

— Кой ти се обади? Кой се обади на Дейвис?

Тя не отговори. Изобщо не я интересуваше какво иска да научи Паркър.

Всъщност то нямаше значение. Той беше наистина шокиран да види Деймън да се появява и се чудеше дали момчето наистина не се бе опитало да се свърже с него. И какво означаваше това, ако беше истина.

Надяваше се, че ще успее да открие.

Звярът подскачаше и се плъзгаше по каменните стъпала. Движеше се прекалено бързо. Джейс натискаше спирачките, завиваше настрани, накланяше колелото под ъгъл, опитвайки се да контролира спускането по нанадолнището.

Deja vu. Вече беше виждал това. Беше го сънувал стотици пъти. Без контрол, без управление, летейки надолу, докато усещането за равновесие се върти и мята в главата му. Не можеше да каже дали бе с главата или с краката надолу. В гърлото му се надигаше гадене.

Колелото се блъскаше в стъпалата, задницата му заплашваше да изпревари предницата. Той се опита да коригира движението, като пренесе тежестта си, но Звяра се изхлузи изпод него и измина последните петнадесетина стъпала, премятайки се странично. Джейс се търкаляше и подскачаше след него по същия начин, опитвайки да се хване за нещо, с което да намали скоростта на падането си.

Приземи се най-долу и веднага погледна нагоре към фонтана, към Четвърта улица. Мотоциклетът стоеше на върха. Докато го наблюдаваше, лунатикът, който го караше, взе решение, и ъгълът, под който светеха фаровете, се наклони драматично надолу.

Лудо копеле!

Джейс грабна колелото си от земята, метна се на него и се насочи към Пета. Зави покрай ъгъла на Фигероа, обърна към хотел „Бонаventura“. От време на време поглеждаше през рамото си. Не се виждаше никакъв мотоциклет.

След това потъна в същото място, откъде започна денят му, под обърканата плетеница на мостовете, свързващи центъра с магистралата, водеща към: пристанището. Преди три дни висеше тук с другите куриери, очакващи повикване от диспечерите си. Всички се оплакваха, че ще вали.

Преследвачът му — ако беше оживял след спускането до Пета улица — вероятно щеше да си помисли, че се е заврял в някоя пресечка. Нямаше да се сети да погледне тук. Поне така се надяваше.

Джейс се скри с колелото зад огромна бетонна колона, далеч от улицата. Свали раничката си и я хвърли на земята, съблече якето и го метна до нея. Беше му ужасно горещо, помисли си, че ще повърне. Ризата му бе подгизнала от пот, която миришеше на страх. Целият се тресеше, сякаш беше болен от малария. Краката му се подкосиха и той падна на колене.

„Такива неща се случват само на кино“, помисли си, като се наведе и се сви на топка на земята.

Какво става, мамка му? Какво?

През главата му проблясваха картини. Сигурно през целия си останал живот щеше да има кошмари. Просякът със зелената коса. Ченгетата, пистолетите. Мъжът на мотоциклета.

Кой беше той, по дяволите? Преследвачът? Хищникът? Нима беше сменил голямата газова горелка със запалка? Беше достатъчно страшен и с кола. А с шлема и спортния мотоциклет приличаше на демон от света на „Матрицата“.

Откъде знаеше, че ще бъде на това място? Откъде знаеха и ченгетата? Според Джейс нямаше причина, нито смисъл Аби Лоуел да им се е обадила. Защо ще го прави? Тя също беше затънала до гуша в това нещо, каквото и да означаваше то.

Джейс се бе опитал да се обади на детектива, за когото тя му бе казала — Паркър. Но не го намери и дори жената, с която говори, да е действала незабавно, времето не бе достатъчно да се организира капан и да се поставят хора в парка. Зеленокосият беше там един час преди той да се обади по телефона.

Аби Лоуел го бе измамила. Смятала е да го предаде, да го арестуват и да си тръгне невредима и ненаказана. Най-вероятно се бе обадила по-рано на Паркър, сигурно веднага след като Джейс бе говорил с нея. Но ако постановката беше нейна, ако тя бе заложила този капан, щеше да си тръгне без негативите, а негативите бяха нещото, което всички искаха. Обаче те все още си кротуваха в плика, залепен за корема му.

И дори тя да се бе обадила на ченгетата, това не обясняваше появата на Хищника, или който и да бе човекът, който го преследваше.

Какво, по дяволите, можеше да направи сега?

Пулсът му постепенно се успокои. Дишането също. Стана му студено, потта съхнаше по кожата му в хладния нощен въздух. Искеше да не мисли, да не се налага да мисли. Беше сам. Светлината под моста беше странна, мътна, но изпъстрена с петна от разсеяна бяла светлина от уличните лампи горе. Сякаш лунната светлина се процеждаше през гора от бетонни дървета. Звукът от гумите на колите, преминаващи по шосетата над него, бе като разсеян бял шум, който се просмукваше в изтощения му мозък.

Той се изправи на колене, зави се с якето си, посегна към раницата и извади спалното си одеяло. Когато го разгърна, от него изпадна уоки-токи.

Джейс го вдигна, включи го и го приближи до лицето си, но не натисна бутона за разговор.

Гласът му щеше да издаде страха, страхът щеше да прекоси пространството, да стигне до ушите на Тайлър и да го изплаши до смърт. Достатъчно лошо бе да знае, че големият му брат е забъркан в нещо, но още по-лошо бе да осъзнае, че се страхува.

Какво можеше да каже на момчето? Не знаеше какво да прави. Разни хора се опитваха да го убият. Всеки път, когато се обърнеше, се оказваше още повече заплетен в тази каша, сякаш се движеше в къпинак и отвсякъде го захващаха трънливи клони.

„Нямам никакъв план“, помисли си Джейс. Чувстваше се празен отвътре, като мидена черупка, като раковина и ако някой му удареше един шут, раковината щеше да се разпадне на милион парченца и той щеше да престане да съществува.

— Скаут вика Рейнджър. Скаут вика Рейнджър. Хайде, Рейнджър. Чуваш ли ме?

Уоки-токите забръмча в ухото му. Той дори не подскочи. Сякаш мозъкът му по телепатия бе извикал гласа на братчето му.

— Рейнджър, чуваш ли ме? Хайде, Джейс. Обади се.

Съвсем ясно долавяше тревогата и несигурността в гласа на Тайлър. Но не отговори. Не можеше. Какво да каже на Тайлър, след като бе объркал живота им по този невъзможен начин?

Джейс само стисна плътно очи и прошепна:

— Съжалявам. Толкова много съжалявам.

ГЛАВА 43

Тайлър прибра радиото в раничката си и се опита с всички сили да не се разплаче. Помисли си да извади едно шоколадче и да го изяде, за да отвлече мислите си. Но мисълта за ядене го накара да се почувства още по-зле. Затова не го направи.

Върна се обратно в централната библиотека, която беше база за операциите му през целия ден. Тази голяма, солидна и красива сграда, пълна с нещата, които обичаше — книгите, го караше да се чувства по-спокоен. Заобикаляха го знание и мъдрост, вълнения и тайни, които бяха негови благодарение на писаното слово.

Но сега наистина беше изморен и все още нямаше план, който да не включва използването на суперсила, каквато имаше Спайдърмен например.

Освен това Тайлър се съмняваше, че в тази библиотека има дори една-единствена книга, която би могла да му подсказе какво да прави. Продължаваше да си мисли, че ако се свърже с брат си, ще е добре, но Джейс не отговаряше през целия ден и това силно го тревожеше.

Защо брат му би взел радиото със себе си, ако нямаше намерение да го използва? Означаваше ли, че щом не отговаря, значи е извън обсега на вълните или че батериите му са изтощени? Или означаваше, че не може да отговори? И ако не можеше да отговори, каква беше причината? Защото бе в затвора, защото бе в болницата, защото е ранен или може би мъртъв?

А може би просто си бе отишъл — напуснал е Лос Анджелис и е отпътувал за Мексико или друго някое място, и Тайлър никога повече нямаше да го види. Точно както си бе отишла майка им. Тя бе излязла от къщи с Джейс, за да отиде в болницата, и никога не се завърна. Без „довиждане“, без „обичам те“, без „ще ми липсваш“. Просто си отиде.

Обгръщаше го ужасно чувство за празнота, която разтваряше огромни челюсти, за да го погълне. Тайлър сви крака на пейката, обгърна ги с ръце и ги стисна силно, докато очите му отново се напълниха със сълзи.

Джейс непрекъснато повтаряше, че е абониран за неприятностите. Че ги привлича като магнит, дори ги взема назаем от другите. Това не бе истина, мислеше си Тайлър. В противен случай можеше да ги върне на оня, от когото ги е заел.

Помисли си, че ако отиде на местата, където знаеше, че се събират куриерите, може би ще го открие.

Брат му не го осведомяваше, но Тайлър отдавна бе открил в интернет всичко, което можеше да се намери за куриерите с велосипеди в града. Знаеше, че са около сто и работят за петнадесет различни агенции. Знаеше, че „тагпрайс“ е базисната цена, която клиентът заплаща за доставката. Правеше разлика между W-4 (да работиш, като от заплатата ти се удържат данъци) и 1099 (да си независим).

Тайлър бе наясно също, че има определени места, където куриерите се събират заедно, когато не изпълняват задача. Така че трябваше да отиде до спирката на Спринг Стрийт в Чайнатаун, да вземе златната линия до Юниън, да се прехвърли на червената линия, да слезе на Пършинг Скуеър, да прекоси Пета улица до ъгъла с Флауър.

От едната страна на улицата пред библиотеката стояха куриери, но никой от тях не беше Джейс. Той влезе в бистрото на Карл от другата страна и откри там цяла тумба странно изглеждащи хора — един с бръсната глава, цялата татуирана, хлапета с пиърсинг навсякъде по тялото, един със зелена коса, друг с розова, всякакви странни чешити — но Джейс не бе и между тях.

На Четвърта и Флауър Тайлър се разходи пред хотел „Бонавентура“, като наблюдаваше през улицата как куриерите се събират под моста, но се страхуваше да ги попита дали не са виждали брат му — боеше се за себе си, защото му изглеждаха доста страшни, но също и че може да вкара Джейс в още по-голяма беда. Човекът, когото попита, би могъл да го издаде на ченгетата или нещо още по-лошо.

Но ако Джейс беше някъде тук, би трябвало да го види да се разхожда по тротоара. Никой не извика по него, освен портиера на хотела, на когото се стори подозрителен. Затова момчето бързо се махна оттам.

Този следобед Тайлър многократно премина разстоянието между библиотеката и пункта за срещи на куриерите и всеки път си мислеше, че ей сега ще види Джейс, но това така и не стана. Отново и отново се опитваше да се свърже с него по радиото, но никой не му отговаряше. Вече беше тъмно и Тайлър се страхуваше да се върне на Четвърта улица.

През деня центърът на града беше шумен и пренаселен, но след като хората напуснеха офисите и се приберяха по домовете си, единствените, които оставаха по улиците, бяха страшни — луди, смахнати или надрусани, които си търсеха белята. Това не бе място, където едно малко момче трябваше да се разхожда само.

Мадам Чен сигурно се тревожеше за него. Сигурно беше болна от притеснение. Мисълта го накара да се почувства виновен. На няколко пъти през деня почти беше готов дай се обади, но не знаеше какво да й каже. Все още не знаеше. Не знаеше и какво трябва да направи.

Страхуваше се, че детективите подслушват телефона и ако се обади, биха могли да го открият. Вече се тревожеше, че семейство Чен ще бъдат арестувани като укриватели, или като възпрепятстващи разследването, или нещо такова. А може би рибният пазар бе поставен под наблюдение и ченгетата щяха да го видят, ако се опитахе да се върне.

Тайлър седеше на пейката близо до тоалетните. Библиотеката затвори в осем. Той предполагаше, че би могъл да прекара нощта в нея, ако намери подходящо място да се скрие. Но ако останеше вътре в сградата, нямаше да може да приема по радиото. Ами ако Джейс се опитахе да го потърси? Освен това си представи колко тайнствено ставаше тук, когато изгасят светлините и всички напуснат сградата.

Така че сега беше там, откъде бе започнал — сам и уплашен.

Тайлър пхна ръка в джоба си и докосна с пръсти визитната картичка, която му бе дал детектив Паркър. Той не приличаше на лош човек. Даже беше малко смешен и забавен. А когато му каза, че не иска нищо лошо да се случи на Джейс, Тайлър беше готов да му повярва. Другите детективи можеха да му кажат, че слънцето изгрява от изток, но той пак щеше да се съмнява.

Винаги вярвай и се осланяй на инстинктите си, му бе казал Джейс.

Сега беше 6,19. Инстинктите му подсказваха да си отиде вкъщи. Може би, ако успееше да се качи по пожарната стълба на покрива, би могъл да се промъкне в сградата и да съобщи на мадам Чен, че е добре. Трябваше да общуват с бележки или със знаци, или нещо такова, в случай че мястото се подслушваше, но тя щеше да е предупреждена. Тайлър можеше да спи в леглото си, сетне отново да се измъкне рано-рано и да се върне в града, за да търси брат си. Това не бе гениален план, но все пак беше някакво начало.

Тайлър намести раничката на гърба си и тръгна. Нещо ставаше от другата страна на Пета улица, в подножието на Бункер Хил Степс. Хората се трупяха, говореха високо, размахваха диво ръце. Две полицейски коли бяха преградили улицата под ъгъл, фаровете им осветяваха тъмнината. Движението беше спряно, виеха клаксони.

Каквото и да ставаше, Тайлър не искаше да бъде част от него. Той забърза нагоре по тротоара към Олив Стрийт, раничката се блъскаше в гърба му при всяка стъпка. Беше доста тежка, защото в нея се намираха най-важните неща в живота му — шоколадови блокчета, уоки-токито, портативна игра „Гейм Бой“, бутилка с вода, учебниците, книжките с комикси и джобен речник.

Тайлър си представи, че ако наистина се изкачва по стръмен хълм, раницата може да го повлече обратно назад и да го събори по гръб, а той щеше да лежи като костенурка, докато някой не го обърне. Утре щеше да остави учебниците си вкъщи.

Пресече Гранд Авеню и продължи, но трафикът ставаше все по-натоварен и колкото повече приближаваше Олив Стрийт и Пършинг Скуеър, толкова повече хора и полицейски коли бяха струпани в безпорядък.

Площадът беше ярко осветен от прожектори и на него кипеше трескава дейност. Имаше много жълти полицейски ленти и хора, които викаха един на друг. Тайлър си помисли, че присъства на снимки на филм, всичко изглеждаше нереално. Той си проправи път между хората, докато стигна до края, където застана. Попиваше всичко с очи и уши.

„... и те стояха точно ей там, и следващото нещо, което знам...“

„... Залегни! Полиция! Човече, беше като...“

„... ненормално! Помислих си, че е част от филм, дори когато...“

„... човекът на мотоциклета. Мислиш ли, че не беше фокус?“

„... стреля...“

„... изпищя...“

„... страхотен мотоциклет!“

Тайлър продължи да си пробива път към жълтата лента, с която бе оградено мястото. Не виждаше никой с белезници. Не виждаше никой да лежи мъртъв на земята. Но на около двадесет крачки пред себе си видя двама мъже, които спореха, а той познаваше и двамата. Детектив Паркър и детектив Кайл. Доброто ченге и лошото ченге.

Детектив Кайл беше целият червен, сякаш лицето му се бе изприщило. Детектив Паркър беше също толкова ядосан, а един полицаи с униформа стоеше пред него, за да го удържи да не удари детектив Кайл.

По гърба и ръката на Тайлър забоцкаха иглички, както и в корема му, и той почувства, че коленете му омекват. Двата детективи бяха свързани с едно общо нещо и Тайлър го знаеше. Джейс.

„... стреля...“

„... изпищя...“

„... Бам! И момчето лежеше мъртво на земята...“

Тайлър се огледа наоколо да види дали Звяра не лежи някъде.

„... Бам! И момчето лежеше мъртво на земята...“

Той се опита да отстъпи назад и се блъска в някой, който идеше зад него. Главата му се въртеше. Мислеше, че ще повърне.

Паркър продължаваше да крещи на Кайл. Кайл продължаваше да крещи на Паркър.

— Не стрелях аз по нея! Колко пъти трябва да ти го казвам? — размахваше пръст Кайл. — Нито веднъж! Колко пъти трябва да ти повтарям едно и също проклето нещо, Паркър! Ти не работиш повече по този случай! И ако трябва да направя нещо, то е да те изгоня!

— Нямах никаква власт над мен, Бродли — излая на свой ред Паркър, като се наведе над нисичкия пълничък полицаи, който все още блокираше достъпа му към Кайл. — Нищо, което би казал или направил, няма да повлияе на живота ми повече от миши изпражнения!

Той отстъпи, вдигна ръцете си пред себе си, за да покаже на униформения, че няма враждебни намерения, и го заобиколи. Наведе се към детектив Кайл и му прошепна нещо в ухото, което само двамата можеха да чуят.

Сетне се обърна, направи три крачки встрани и се взря право в очите на Тайлър.

ГЛАВА 44

Паркър остана с Аби Лоуел, докато екипът за бърза помощ я настани в линейката и отпътува към болницата. Щяха да я откарат направо в хирургията. Щяха да минат часове преди да разрешат да се говори с нея, а докато настъпеше времето да позволят посещения, „Обири и убийства“ щяха да поставят часовей пред стаята ѝ и да имат пълен контрол над това кой влиза и излиза от нея.

Двойката моторизирани полицаи, които бяха дежурни на Пършинг Скуеър заради снимките, бяха тръгнали след Дейвис, който бе последвал Деймън. Копите от полицейското управление се бяха появили за нула време, а всички търсачи на новини в града се тълпяха наоколо като лешояди на мърша. Задръстеното движение не позволяваше на шофьорите да се присъединят към преследването, но това не им пречеше да надуват клаксоните и да святкат с фаровете си като на Четвърти юли.

Ама че шибана неразбория! — помисли си Паркър.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Паркър? — попита го Бродли Кайл с червено като цвекло лице. От ушите му направо излизаше пара.

— Знам, че отказах поканата ти за тази малка вечеринка — отвърна Паркър, — но не може да си сериозно изненадан, че ме виждаш, нали, Бродли?

Кайл дори не се опита да отрече обвинението. Още една черна точка срещу Руис. Той погледна встрани и извика:

— Някой видя ли номерата на мотора?

— Моторът е на Еди Дейвис — отговори му Паркър. — И него ли покани? Да не би да правиш римейк на „Тумбстоун“^[1]? — попита го Паркър, сарказмът преливаше като отрова в гласа му. — Поздравления, Уайът Ърп, ти почти успя да убиеш някого. Може би искаше това да е Деймън? Той ще бъде идеалният обвиняем, ако е мъртъв.

— Не съм стрелял по никого!

Паркър се огледа, преструвайки се на изненадан.

— Нима отново съм пропуснал стрелеца на хълма? Аз не стрелях, докато Дейвис не се обърна и не го видях ясно. Ти стреля преди мен.

Кайл сведе очи.

— Да не искаш да кажеш, че го е направил мъртвият зеленокос? — попита, не вярвайки на ушите си, Паркър. — Мъртвият му пръст е натиснал спусъка и е прострелял Аби Лоуел два пъти в гърба?

Джими Чу застана помежду им с гръб към Кайл.

— Хей, момчета, по-спокойно. Едно мъртво ченге е достатъчно, нали?

— Не съм стрелял по нея! — извика отново Кайл като малоумен.

На Паркър много му се искаше телевизионните екипи да са заснели точно този момент.

Кайл се наклони откъм едната страна на Чу и насочи пръста си към Паркър.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че не съм? Николко! Ето колко, защото ти си отстранен от този случай, Паркър! И ако аз имам да правя нещо тук, ти нямаш никаква работа.

Паркър се разсмя. Смехът му бе по-убийствен и от подигравка.

— Ти нямаш никаква власт над мен, Брадли. Нищо, което кажеш или направиш, за мен няма по-голямо значение от миши изпражнения!

Той вдигна ръцете си пред Джими Чу, за да покаже, че няма никакви враждебни намерения, отстъпи една крачка назад и го заобиколи.

— Жалко, че Руис не дойде на купона — рече Паркър. — Можеше да конфискува оръжието ти и веднага да започне вътрешно разследване.

— Нима? — изръмжа Брадли. — Чух, че вече си е напълнила кошничката с прегрешенията на някой друг.

— Нищо няма в кошничката й — отвърна Паркър. — Губи времето на всички, в това число и моето. Аз не съм убил никого. Не се промъквам крадешком наоколо, като хрътка на Жирадело, опитвайки се да запазя цялата шибана далавера непокътната.

— Не знаеш какво говориш, Паркър.

— Така ли мислиш? Знам, че Еди Дейвис кара черен линкълн, същия като колите на „Краун Ентърпрайзиз“. Как мислиш, е станало

това, Бродли? Знам, че Дейвис и Лени Лоуел са изнудвали някого, и вече имам отлична идея кой е той. А ти? Ти какво знаеш за това?

— Знам, че си отнесъл цялата документация по разследването на убийството и че си откраднал доказателство от сейфа на Лоуел, в това число двадесет и пет хиляди долара в брой — рече Кайл. — Това е углавно престъпление.

— Пълни глупости — отвърна Паркър. — Имах съдебна заповед. Парите са запечатани, надписани и на безопасно място. Не съм ги предал в отдел „Лични вещи“, защото бях малко зает. Получих удар под кръста от капитана и партньора ми и се опитвам да не позволя „Обири и убийства“ да ме прецакат отново.

— Ти пречиш на разследването — продължи с обвиненията Кайл. — Мога да те арестувам.

Паркър пристъпи още по-близо и се усмихна като змия.

— Можеш, ама друг път! Опитай се де! Хайде, Бродли — рече тихо той. — Ти, малка миризлива невестулко! Направи го още сега, тук. Всички медии в Лос Анджелис ни наблюдават. Накарай Джими да ми сложи белезниците, после иди при журналистите и им разкажи какво си говорил с Тони Жирадело на благотворителната вечеря за изборната кампания за поста областен прокурор, споменавайки моето име и името на Еди Дейвис в едно и също изречение.

Кайл не се опита да отрече, нито да го поправи. Даян не бе сигурна в името, помнеше само, че започва с Д. Паркър първоначално бе направил връзка с Деймън, но това беше преди Еди Дейвис да бъде разпознат и идентифициран от Оби Джоунс и да излезе на сцената.

— Няма какво да обяснявам. Върша си работата.

— Аха. Виж само как си я свършил.

Отвратен, ядосан и гневен, той се обърна и се отдалечи от Кайл, търсейки Кели в тълпата от журналисти. Вместо нея откри момчето от алеята в Чайнатаун, което стоеше и го гледаше с огромни уплашени очи. Анди Кели беше точно зад него.

Паркър не искаше да се издава. Не желаше Бродли Кайл да се запита какво гледа.

Очите му спокойно се преместиха от момчето към Анди, после пак към момчето, пак към Анди. Телепатията сигурно бе хубаво нещо, но той не я владееше. Кели вероятно си помисли, че е получил неочакван апоплектичен удар.

— Паркър! — извика нечий глас. Кайл. — Не можеш да си тръгнеш!

Паркър се обърна към него.

— Въпреки всички слухове, които съм чул за теб, Брадли, ти не можеш да се ебаваш и по двата начина. Не и с мен. Както сам отбеляза, този случай повече не е мой.

— Ти си офицер от полицията. Ти извади и стреля с оръжието си.

— Не мога да повярвам на шибаните си уши! — промърмори Паркър и погледна към Джими Чувалски. — Джими, ела насам.

Чувалски приближи, а той откачи и му подаде пистолета си.

— Ще занесеш това в отдела за балистични експертизи, с цел да се установи стреляно ли е с него или не. Нека „Вътрешни разследвания“ знаят къде какво е станало.

— Слушам, шефе — отвърна Чувалски, като изгледа Кайл с поглед, който казваше: „Ама че си лайно!“, след което се отдалечи.

Кайл приличаше на разглезено хлапе, изпаднало в истерия, когато всичките му другарчета си прибират играчките и си отиват по домовете.

— Ти си свидетел! — извика нацупено той.

— Да, бе — изсмя се Паркър. — Ще бъда щастлив да дойда утре и да разкажа надълго и нашироко как си застрелял една жена в гърба.

Обърна се и се опита да намери отново малкия си приятел, но хлапето бе изчезнало. Кели също. Паркър се промуши под жълтата лента и се отдалечи от светлините, шума и хората. Тръгна обратно по улицата към „Билтмор“, за да седне на едно цивилизовано място и да изпие едно цивилизовано питие.

Огледа площада, стъпи на тротоара и погледна вляво. Градската управа правеше някакъв ремонт на стената от тази страна на парка. Както при повечето строителни обекти в града, някой бе решил, че е необходимо да се построи тунел, дълъг около двадесет метра, под който да минава тротоарът. Този тунел даваше поле за действие на драскачите на графити и беше гостоприемно убежище за уличниците и плъховете през нощта. Момчето стоеше точно в отвора му, който приличаше на отворена уста.

Паркър спря, пхна ръце в джобовете си и го погледна.

— Интересно място за среща — рече той. — Ти не работиш за „Вътрешни разследвания“, нали?

— Не, сър.

— Какво те доведе тук?

— Метрото, сър.

Паркър се изкикоти.

— Всеки се прави на много умен. — Той въздъхна и направи няколко крачки към тунела. — Твоя работа. Намираш се доста далеч от Чайнатаун и умно момче като теб би трябвало да знае, че тук не е най-страхотното място за разходка, след като падне мракът. По дяволите, дори аз не бих се разхождал тук! Къде са родителите ти? Нима те оставят да обикаляш сам из града?

— Не съвсем. — Момчето прехапа долната си устна, очите му шареха навсякъде другаде, но избягваха Паркър. — Ако ви кажа нещо, ще обещаете ли да не ме арестувате?

— Зависи. Убил ли си някого?

— Не, сър.

— Заплаха ли си за обществото?

— Не, сър.

— Враг ли си на държавата?

— Не мисля, сър.

— Тогава каквото и да си направил, ще те пусна — увери го Паркър. — Както изглежда, така или иначе скоро няма да върша тази работа.

— Не ми харесва другият — призна момчето. — Той е подъл. Видях го в рибния пазар на Чен тази сутрин.

Паркър вдигна учудено вежди.

— Наистина ли? И какво правеше там?

— Ами, дойде да види колата на мадам Чен, само че някакви други ченгета вече я бяха откарали, и това го вбеси. После зададе един куп въпроси и беше много груб.

— Хм... — Паркър се наведе малко по-близо, за да каже поверително: — Мисля, че се надценява.

— Той накара Бу Зу да плаче. Бу Зу е умствено не-до-раз-вит.

Паркър харесваше как момчето не може да произнесе дългите и сложни думи с малката си уста. Всички думи бяха в главата му, но езикът му не бе пораснал толкова бързо, колкото мозъка.

— Много си прав — промърмори Паркър. — Той е гаден и вероятно се е отнасял лошо и с малките животни. Детектив Кайл е от

онези хора, които като деца са сменили много хамстери, ако разбираш какво имам предвид.

Тайлър не знаеше, но бе достатъчно учтив да не го покаже. Странен малък чешит!

— Е, какво искаше да ми кажеш, за което да не те арестувам?

Момчето се огледа нагоре и надолу, проверявайки дали няма шпиони и подслушвани.

— Ще ти кажа нещо — рече Паркър. — Тъкмо бях тръгнал да хапна нещо. Гладен ли си? Искаш ли да дойдеш с мен? Чийзбургерите са от мен.

— Аз съм абсо-лю-тен вегетарианец — отвърна хлапето.

— Разбира се, че си. Тогава всичкото сирене тофу, което можеш да изядеш, е твое. Хайде.

Момчето влезе в крачка с него, но не каза нищо. Докато чакаха на ъгъла светофарът да смени светлините си, Паркър каза:

— Знаеш ли, мисля, че вече можем да минем на малко име. Как се казваш?

В отговор получи един подозрителен бегъл поглед.

— Няма да си помисля нищо за теб, ако знам малкото ти име. Можеш да ми викаш, Кев.

Светлината стана зелена. Паркър продължи да чака.

Момчето преглътна трудно, пое си въздух и изрече:

— Тайлър. Тайлър Деймън.

[1] Филмът „Тумбстоун“ е посветен на Уайът Ърп, действителна личност, шериф, успял да се справи с престъпна банда и да осигури спокойствието на градчето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

Тайлър Деймън разказа на Паркър историята на двамата братя Деймън, докато човъркаше като птиче в чинията със спагети в „Смералдис“. Големите сини очи периодично преминаваха от маса на маса и навън към лобито на хотел „Билтмор“, като че ли бе попаднал в калифорнийската версия на книгата за Хари Потър.

Сърцето на Паркър се късаше от състрадание и жал. Момчето се страхуваше ужасно за брат си, също и за себе си. Сигурно чувстваше, че всичко в живота му се е променило, и сега седеше тук и го разказваше на едно ченге.

— Какво ще стане с нас? — попита нещастно то.

— С теб всичко ще бъде наред, Тайлър — успокои го Паркър. — Трябва да намерим брат ти, така че той също ще бъде добре. Можем ли да го направим?

Мършавите раменца се вдигнаха чак до ушите. Момчето се вторачи в чинията пред себе си.

— Не отговаря на обажданията ми по радиото.

— Сигурно е прекалено зает. Имам чувството, че ще имаме повече късмет тази нощ.

— Ами ако оня с мотоциклета го е хванал?

— Мъжът с мотоциклета повече няма мотоциклет — успокои го Паркър. — Според онова, което чух на улицата, брат ти се е измъкнал с колелото. Лошият човек се е спуснал след него по Бункер Хил Степс. Би трябвало да е мъртъв.

— А ако не е?

— Брат ти отдавна е избягал достатъчно далеч. — Паркър остави няколко банкноти на масата и стана. — Хайде, малкият, да се спасяваме от тази колиба. Ти си един истински стрелец.

Очите на Тайлър станаха огромни.

— Наистина ли?

— Вече ще бъдеш мой партньор. Без теб работата няма да върви.

— Първо трябва да се обадя на мадам Чен.

— Ще ѝ се обадим от колата. Тя няма да те пребие от бой, нали?
Момчето поклати глава.

— Просто не искам да се тревожи.

— Ще ѝ се обадим.

Прекошиха голямата зала на хотела, където Анди Кели се моташе без работа. Паркър вдигна ръка и направи универсалния знак „Ще ти позвъня“, но не се спря да говори с нея. Нуждаеше се от доверието на Тайлър Деймън и не можеше да го предаде, като обръща внимание на други хора.

Колата му бе в червената зона с пропуск на Централното управление, прикрепен към противослънчевия визьор. Те влязоха в нея, а момчето се опитваше да не показва колко силно е впечатлено от кабриото. Паркър спусна гюрука, за повече спокойствие, пък и защото беше станало ужасно студено, тъй като слънцето отдавна се бе скрило. Каза си наум да вземе момчето на разходка с ягуара, когато всичко свърши.

— Тъй — рече той. — Джейс има ли си приятелка?

— Не.

— А приятел?

— Не.

— Изобщо има ли някакви приятели, при които да потърси подслон?

— Не мисля — призна Тайлър. — Прекалено е зает, за да се размотава.

Момчето му обясни къде е търсило брат си и защо. Паркър се замисли за миг върху чутото.

— Мислиш ли, че носи много пари със себе си?

— Ние нямаме много пари — отговори то.

— А кредитни карти?

Тайлър поклати глава.

Значи Деймън едва ли щеше да отиде на хотел, помисли си Паркър. Там беше прекалено ограничено, имаше прекалено много хора и прекалено много възможности за неприятности.

Той се обади в мисията за бездомници и попита свой познат, който работеше там, дали някой, отговарящ на описанието на Джейс Деймън, е потърсил убежище. Молбата му бе, ако се появи такъв човек, веднага да му се обадят.

Следващото обаждане бе до мадам Чен, за да успокои страховете ѝ, че Тайлър е бил отвлечен или нещо още по-лошо. Тя помоли да говори с момчето и двамата преминаха на китайски, при което Тайлър поглеждаше често към Паркър, който се правеше, че не слуша. След това момчето му предаде слушалката.

— Тази нощ се нуждая от Тайлър, мадам Чен. Трябва да намеря Джейс преди някой да ме изпревари, а не мога да го направя без момчето.

От мълчанието, което настъпи, можеше да отгатне, че тя не харесва особено идеята му.

— Няма да позволя нищо да му се случи — обеща Паркър.

— Ще го върнете ли тази нощ вкъщи?

Не беше въпрос, а по-скоро заповед. Тя се страхуваше. Страхотна жена, помисли си Паркър. Да прибере децата буквално от улицата. Не познаваше нито един човек, който би направил същото, в това число включваше и себе си.

— Ще ви го върна веднага щом мога.

Отново тишина. Когато проговори, гласът ѝ бе напрегнат.

— Той утре е на училище.

Паркър не обърна внимание на несъстоятелността на онова, което казваше. Тя просто искаше животът им да се върне в нормалните си релси.

— Ще го върна веднага щом мога — повтори той. Искаше да ѝ каже, че може да напише сценария и че всичко ще се развие както във филм на „Холмарк“, но не беше честно.

— Пазете го — помоли мадам Чен. — Пазете ги и двамата.

— Ще ги пазя — обеща Паркър и затвори телефона.

Тайлър го наблюдаваше. Гледаше лицето му и се опитваше да разчете изражението му, както би разучил теоремата на Питагор или числата в някоя математическа задача. Миличкият! Сигурно му е много тежко и е объркан, помисли си Паркър. Да има коефициент на интелигентност 168 и в същото време да бъде малко дете, което има само сълзите на децата и никаква истинска сила в живота.

— Имаш ли си прякор? — попита го той.

Момчето се поколеба за миг. Сякаш имаше прякор, който не му харесваше.

— Когато говорим по радиото, името ми е Скаут — рече, като се изчерви. — А Джейс е Рейнджър.

Паркър кимна.

— Скаут. Харесва ми. Закопчай си колана, Скаут. Тръгваме.

ГЛАВА 46

Трябваше да се отърве от негативите. Просто да се отърве, да ги даде на някого, който не иска да го убие. Беше глупаво да се опитва да получи нещо за тях, но искаше някой да плати за смъртта на Ета. А също и да успокои собствената си съвест, предположи Джейс.

Не, не. Той не беше виновен за нищо. Трябваше да отговори на обаждането ѝ. Нямаше задни мотиви. Изборът да попадне в тази ситуация не бе нито негов, нито на Ета. Други хора бяха направили избора с лоши задни мисли. Той и Ета просто бяха застанали случайно на пътя. Сега трябваше да се махне от него.

Вечерният хлад се насити с влага. Можеше да помирише океана. Ако не седеше под бетонния мост, увит като в пашкул в огромно парче от рекламно пано на „Рейнолдс“, Джейс обичаше такива вечери. Харесваше му да облече дебело яке и да се качи на покрива на Чен, за да гледа светлините. Обичаше мекото им разпръснато сияние, когато мъглата от океана висеше във въздуха. Да стои на покрива, бе един от редките моменти, когато наистина се чувстваше сам.

Джейс опъна крака си, опитвайки се да не простене, когато ставите и сухожилията му оказаха съпротива. Трябваше да продължи да се движи, в противен случай щеше да се схване и някой скитник можеше да го нападне и да разбие главата му, за да му вземе одеялото.

Може би щеше да успее да предаде негативите на някой репортер, на телевизионен канал, помисли си той. Всеки в Ел Ей можеше да открие кои са двамата, да реши кой какво играе и с кого. Може би целият този кошмар, в който живееше, би могъл да се превърне в страхотно риалити шоу. Щеше да напише сценария сам, още сега, да го даде на някой агент или продуцент.

— Скаут вика Рейнджър! Рейнджър, чуваш ли ме?

Приглушеният глас прозвуча от джоба на якето му. Той потисна инстинктивния си подтик да отговори.

— Вдигни го, Рейнджър — молеше гласът на Тайлър. — Джейс! Вдигни го! Отговори. Аз съм в опасност!

Паркър сграбчи момчето за раменете, преструвайки се, че го блъска. Тайлър сложи собствените си ръце на гърлото си и издаде звук, все едно че годушат.

— Тайлър!

— Да...

Той притисна с ръка устата си и задуши звука.

Паркър взе уоки-токите от него.

— Искam негативите или момчето ще умре.

— Остави го на мира, мръсен гадняр!

— Искam негативите — извика Паркър.

— Ще ги получиш, когато аз получа брат си.

Паркър му даде инструкции да се срещнат на най-долното ниво на паркинга под хотел „Бонаventura“ след половин час.

— Ако го нараниш — предупреди зловещо Деймън, — ще те убия.

— Ако провалиш работата, както направи в парка — отвърна Паркър, — ще убия и двама ви.

После изключи радиото и погледна младия си придружител.

— Това не беше честно — каза Тайлър.

Паркър кимна.

— Да, така е. Но ако само му се бе обадил с молба да се срещнете, защото ченгето, което седи до теб, ти е казало да му предадеш това, мислиш ли, че щеше да дойде?

— Не.

— Мислиш ли, че ще бъде бесен?

— Да.

— Ти какво предпочитай, да е бесен или да е мъртъв?

Момчето замълча за минута, докато Паркър запали колата и се отдалечи от главния вход на хотела.

— Искam това да не беше се случвало — отвърна накрая Тайлър.

— Знам.

Те седяха в мълчание, очаквайки Джейс да се появи от мрака.

— Кев? — попита с тих и срамежлив глас Тайлър.

— Да, Скаут?

— Когато те попитах преди малко какво ще стане с мен и Джейс... имах предвид, ами... когато всичко туй свърши. Ще останем ли двамата с Джейс заедно?

— Какво имаш предвид?

— Джейс винаги казва, че ако някой открие за нас, службата за защита на децата ще дойде и всичко ще се промени.

— Ти си мой партньор — отвърна Паркър. — Никога няма да те изоставя.

— Но другите детективи знаят, че живея при Чен, а оня, лошият, разбра, че Джейс е мой брат. И беше много ядосан!

— Не се тревожи за него, момко. Брадли Кайл ще има много повече неща, за които да се тревожи. Повярвай ми.

Тайлър неочаквано се изправи.

— Ето го! Това е Джейс!

— Добре. Слез долу на седалката, сниши се — нареди му Паркър и включи колата на скорост. — Няма да може да те види, докато сме тук.

Те влязоха в гаража малко след Джейс, следвайки го на разстояние, като му позволиха да слезе от ниво на ниво все по-надолу.

— Брат ти има ли оръжие? — попита Паркър.

— Не, сър.

— А китайски звезди за хвърляне?

— Не, сър.

— Знае ли начини да убива хора с мисълта си?

— Че хората могат ли да правят това? — попита Тайлър.

— Видях го веднъж в един филм за нинджи.

Момчето се разкикоти.

— Това е наужким. Не е истинско.

— Наужким, но изглеждаше съвсем истинско — отвърна Паркър.

Само няколко коли заемаха клетките на най-долното ниво. Хората предпочитаха да паркират близо до асансьорите, така че да могат да влязат в някой от тях в случай на земетресение, когато сградата се изсипе отгоре им като торта.

Джейс буташе колелото си, сякаш беше акула, която трябваше да се движи, за да живее. Паркър намали скоростта и натисна автоматичните ключалки.

— Е, Скаут, твой ред е.

Джейс седеше върху Звяра, като едва се движеше, така че да не тръгне от нулата, ако му се наложеше да се придвижи бързо. Тогава неочаквано видя Тайлър да тича към него.

— Тайлър! Бягай! — извика той. — Вземи асансьора! Върви при охраната!

Тайлър тичаше право към него. Джейс хвърли колелото и сграбчи брат си, като го блъсна към вратите на асансьорите. Ако хищникът, който го преследваше, ги виждаше, нямаше причини да не убие и двамата. Най-добрият свидетел е мъртвият свидетел.

— Тайлър! Бягай!

Тайлър се завъртя в кръг.

— Престани да викаш! Трябва да ме изслушаш!

Какъв шибан кошмар, помисли си Джейс. Бръкна в якето си, извади плика с негативите, захвърли го колкото можа по-надалеч от тях двамата и от мъжа, който излизаше от сребристото кабрио, от което бе слязъл и Тайлър.

Но това не беше преследвачът.

— Трябва да ме изслушаш! — повтори Тайлър.

Мъжът вдигна ръце. В едната имаше значка.

Джейс скри Тайлър зад гърба си и отстъпи няколко крачки назад.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Джейс, аз съм Кев Паркър. Тук съм, за да ти помогна да се измъкнеш от тази каша.

ГЛАВА 47

На Еди Дейвис му бе казвано безброй пъти в живота, че не става за нищо. Причините бяха различни. Някои хора обвиняваха него и твърдяха, че е глупав и мързелив и че не се занимава със себе си. Други — особено майка му, винаги обвиняваха съдбата. Животът просто беше лош към Еди. На него, естествено, второто твърдение му допадаше повече.

О, той имаше достатъчно ум и страхотни идеи! Разбира се, никоя от тях не включваше учене или някаква работа — точно това всъщност ги правеше велики. Само баламите бачкат. Само един идиот би искал да ходи на работа. Хората му завиждаха, защото беше открил тази особена тайна на живота, и се обръщаха срещу него всеки път. Все същото се случваше отново и отново, за да обърка живота му.

Ето на, шибаната каша, в която бе затънал в момента, беше идеален пример за това. Беше изобретил идеалния шибан план! А единственият човек, на когото имаше доверие, се бе обърнал против него. Собственият му адвокат, моля ви се!

Човек не можеше да има вяра дори на собствения си адвокат. Това беше поверително нещо, нали? Точно туй му бе гениалното на плана — да вкара адвоката си в него чак когато играта вече се е завъртяла. Убийството вече бе извършено. Онова, което бе казал на Лени, бе поверително, така че адвокатът не можеше да го предаде или измами. Еди имаше нужда от човек, който да пази негативите, за които клиентът му щеше да плаща. Щеше да раздели парите 70 на 30. Той, разбира се, заслужаваше повечето, тъй като идеята бе негова и той беше свършил мократа работа. Сделката беше прекалено сладка за Лени, за да не се съгласи.

Бяха издоили клиента на няколко пъти, след което накрая постигнаха споразумение за едно последно плащане срещу негативите. Точно тогава Еди подразбра, че детективите се ослушват и душат наоколо, задавайки въпроси за неговата скромна особа. Детективите, които разследваха убийството. Това означаваше само едно: че Лени го

е издал и смята да се измъкне с цялата сума и с единствения негатив, който бяха запазили за всеки случай, ако променяха решението си да го използват по-нататък. Лени искаше да го отреже от собствената му игра и да отпраши за Таити или някое друго райско местенце, където никой да не може да го намери.

Адвокатът трябва да пази тайните на своя клиент чак до гроба, нали така?

Лени Лоуел занесе тайните на Еди там по-рано. Така му се падаше!

Еди измисли финалната сцена. Каза на Лени, че клиентът ще бъде на мястото, а на клиента не каза нищо. Планът му бе да вземе негативите и да убие куриера като предупреждение към Лени. Тогава щеше да има адвоката в джоба си и той щеше да лъже заради него, да го защитава, да му осигури алиби, да направи всичко, което Еди искаше или от което щеше да има нужда в бъдеще.

Но всичко се обърка заради шибания куриер с колелото и Еди беше направо бесен. Това така или иначе беше грешка на Лени, така че щом не успя да убие куриера, можеше да убие адвоката. Да го накара да му даде последния негатив и да разбие главата му на каша. Просто имаше нещо много успокояващо в разбиването на една глава.

— Ох! — извика Еди и се обърна, за да погледне страшно кучката, която шиеше раната му. — Тъпа пичка! Внимавай! Боли!

Жената завъртя очи и се извини на мексикански. Е, поне звучеше като извинение.

Той отново се обърна, отпи от шишето с текила и дръпна от цигарата. Едно от ченгетата го бе уцелило. Куршумът бе разкъсал дълбока рана в гръдния кош, около седем сантиметра дълга, и може би бе раздробил реброто му. Ако бе минал само на няколко сантиметра вляво, щеше да попадне в бъбрека му и сега Еди щеше да е на оня свят. Би трябваше да е благодарен, че е извадил късмет, но той не беше.

Ако беше късметлия, неговият шибан дванайсеткубиков японски нинджа нямаше да лежи като метал за скрап на дъното на шибаните Бункер Хилс Степс. Единственият му късмет бе, че той самият не лежеше със счупен врат до него, че успя да задигне една кола и да изчезне от мястото.

Сега лежеше в тази лайняна дупка, наречена „клиника“, в източен Ел Ей и тази кучка, която денем сигурно чистеше тоалетните

на белите хора, го шиеше.

Хектор Муньос, човекът, който държеше мястото, със сигурност не беше доктор, но за няколко стотачки можеше да държи устата си затворена, пък и винаги бе добре зареден с оксикодон — любимата droga на Еди.

Мобилният телефон, който бе оставил на металната маса до него — масата с всички игли, ножици и подлогата, която използваше за пепелник, зазвъня. Той знаеше кой е. Очакваше това обаждане. Беше обмислял лъжата си цели два часа. Клиентът му очакваше негативите. Сега Еди трябваше да обясни защо не беше ги предал.

Той грабна телефона.

— Да?

— Можеш да получиш негативите. — Никога не бе чувал този глас преди. Беше младежки. О, куриерът с колелото. — Просто не искам да умирам, това е всичко. Не си струва. Мислех, че Аби Лоуел ще плати за тях. Не предполагах, че ще повика ченгетата. Тя ми каза, че заедно с нея ти...

— Откъде, по дяволите, имаш телефонния ми номер?

— От нея.

Гласът звучеше уплашено. Трябваше да е уплашен. Това хлапе му донесе много неприятности. Беше счупило предното му стъкло, потроши нинджата, струваше много време и пари. Заради него трябваше да убие още двама души, извън сметките. Мамка му! А сега май си мислеше, че може да го изработи.

— Какво искаш? — извика Еди.

Сестра Ратчед отново го убодe с иглата. Той се завъртя и я цапардоса с опакото на ръката си, като я събори върху металната маса, при което вдигна много шум. Жената захлупи лицето си с ръце и се разплака.

— Завържи шибания възел и се махай оттук!

Тя започна да дърдори разстроено на мексикански. Хектор Муньос блъсна вратата с крак от другата страна на помещението, където въртеше бизнеса си — клуб за стриптийз, в който свиреше банда мариачи^[1], съставена само от голи момичета. Той се усмихна нервно, а мустаците трепнаха над горната му устна като червеи.

— Еди? Мучачо?

— Затвори шибаната врата!

Еди отново доближи телефона до ухото си.

— Е, какво искаш?

— Да изляза от играта — каза момчето. — Просто да изляза. Не искам дори да знам кой е на шибаните снимки. Схващам, че ако заради тях някой е бил убит, значи струват пари. Дай ми няколко хилядарки. Достатъчно, за да се махна от града.

— Разбрано — извика Еди. — Ела в Елизиан Парк след дваайсет минути.

— За да ме убиеш ли? Зарежи. Тая няма да стане. Аз имам онова, което искаш. Ти ще дойдеш при мен.

— Къде си?

— Под моста на Четвърта и Флауър.

— Откъде да знам, че не ми правиш засада?

— С ченгетата ли? Те мислят, че аз съм убил адвоката. Защо ще ги викам? Ако исках ченгета, щях да остана на Пършинг Скуеър.

— Все още не ми харесва.

— Тогава не идвай. Знаеш ли какво? Забрави. Може би ще мога да ги продам на някой от таблоидите.

— Добре, добре. Не бързай толкоз. В града сигурно все още е пълно с ченгета. Прекалено е рисковано. Карам крадена кола, за Бога!

— Това си е твой проблем.

Еди искаше да протегне ръка през телефона и да удуши малкото копеленце.

— Слушай, мога да ти дам пет хилядарки, но трябва да ми отпуснеш няколко часа да събера парите и срещата трябва да бъде някъде, където ченгетата не минават на всеки три минути.

Еди помисли около минута. Трябваше му пусто място, където да няма много хора в този час на нощта. Да има добри пътища за бягство и бърз достъп до магистралата.

— Площадът до Олвера Стрийт. В два часа. И ме чуй добре, момче! Ако ме измамиш, ще ти отрежа онази работа и ще те натъпча с нея, докато кръвта ти изтече. Разбра ли ме?

— Да. Всичко е ясно. Донеси парите.

Еди приключи разговора и стана от масата. Вратата отново се тресна и Хектор се вмъкна вътре. Беше мършав, мазен и трепереше целият като скапано куче чихуахуа. Малката мексиканска курва отиде

бързо при него и заломоти неразбрано, като сочеше към Еди. Той всмукна за последно от цигарата и облече ризата си.

— Хектор, трябва ми колата ти.

Хектор се усмихна нервно.

— Разбира се, амиго, имаш я. — Извади ключове от джоба на панталоните си и ги хвърли на Еди. — Синята тойота с пламъци от двете страни.

— Супер.

— Къде отиваш, приятел?

Еди го погледна с мъртви очи и рече:

— Да убия един човек. Ще се видим после.

[1] Мексикански оркестър с национални инструменти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 48

През уикендите площадът на Олвера Стрийт е пълен с туристи и мексикански семейства, които наблюдават танцуващите ацтеки или слушат песните на мариачите. Нощем през седмицата в мъртвия сезон тук няма туристи. Само бездомници, които търсят някоя свободна пейка в парка, за да поспят.

Джейс обиколи бавно площада в полукръг, чувствайки се като коза, която е поставена за примамка на лъва. Имаше среща с човек, който вече няколко пъти се бе опитал да го убие. Човек, който бе превърнал живота му в кошмар и бе убил една съвсем невинна жена. Джейс позволи на гнева си да вземе надмощие и да потисне страха му. Щеше да вземе участие в залавянето на убиеца на Ета. Беше спорил с Паркър за това. Искаше да бъде един от тях. Дължеше го на Ета.

Вятърът шумеше в листата на голямото смокиново дърво, като му пречеше да чуе звука от обувки върху паважа или звука от зареждане на оръжие.

Беше водил Тайлър на това място милион пъти. От Чайнатаун до тук се стигаше лесно, една евтина разходка за хора с ограничени средства. Безплатни представления, пазар на открито с евтини тениски и дрънкулки.

Паркът беше замислен да бъде сърцевината на града при основаването на Лос Анджелис през 1781 година. В един град, който се променяше ежеминутно и в който никой и нищо не спазваше правилата, кирпичените постройки и старите дъсчени тротоари създаваха впечатлението за друг свят. А Тайлър, който попиваше всеки детайл и всяка история като гъба, беше очарован.

Ако нещо се случеше на това дете, Джейс щеше да разкъса Кев Паркър с голи ръце. Нямаха време да заведат Тайлър вкъщи. Трябваше да дойдат тук и да заемат позициите си, преди да пристигне Дейвис. Той беше помолил за няколко часа. Нямаше как да разберат какво смята да прави през това време. Неговите намерения може би бяха

същите като техните, да пристигне тук по-рано, за да осъществи плана си.

Паркър постави на Тайлър задачата да наблюдава и го остави в колата с уоки-токите.

Едър негър лежеше на пейката, покрай която Джейс мина два пъти. Спеше, хъркаше и вонеше на бърбън. Приличаше на тюлен, плъоснал се на брега, лунната светлина се изливаше върху него и осветяваше парцалите, с които се бе завил. Още един невинен свидетел, несъзнателно желаещ да умре, помисли си Джейс. Той го потупа по рамото.

— Хей, приятел. Събуди се! Изчезвай оттук!

Мъжът не помръдна. Джейс го сграбчи за крака и го задърпа.

— Хайде, господине, трябва да се махнете оттук!

Старият пияница продължи да хърка. Джейс се отдалечи от него. Ако беше толкова мъртъв за света, сигурно щеше да бъде в безопасност.

Една светла точка проблесна в другия край на площада. Дейвис беше пристигнал.

Вълнението, което се надигаше в слабините на Еди, много приличаше на чувството, което изпитваше в очакване на секс. Беше като свит от напрежение юмрук, всичките му нерви бяха опънати до крайност, та чак щяха да зазвънят като струни. Обичаше я тази работа, мамка му!

Харесваше му, че е толкова умен. Беше измислил перфектен план как да върже всички и да отпътува на разсъмване. Вече можеше да се види как се изтяга на плажа в Байя с пура в устата, бутилка текила и мексиканско маце по бикини, готово да прави всички щури, перверзни и изчанчени неща, които той поиска.

Виждаше момчето да обикаля площада, вероятно готово да подмокри гащите. Глупаво хлапе. Освен ако не бе толкова глупаво и този път е взело със себе си оръжие или нещо, с което да се защити.

Онова, което, слава Богу, не бе довело подире си, бяха ченгетата. Нямаше цивилни полицаи, нямаше патрулни коли. Мястото беше пусто, като се изключат неколцина бездомници, чиито колички бяха паркирани до пейките, на които спяха.

Самият Еди беше като движеща се светулка. Единственото нещо, което носеше със себе си, беше ножът му.

Паркър бе дал на Джейс един пистолет 22-ри калибър, който бе извадил от кутията в багажника на колата. Това беше доста необичайно действие за ченге, но Джейс бързо разбра, че Кев Паркър не е обикновен човек. Той караше кабрио без полицейско радио, имаше само радиостанция. Нямаше партньор, поне не го водеше със себе си. Спряха по пътя и взеха някаква шантава жена, която се оказа репортер във вестник.

Ако Джейс не бе видял полицейската значка и картата му, никога не би повярвал, че този човек е полицаи. Въобще. Първо на първо, беше прекалено добре облечен за ченге. Дори обувките му изглеждаха скъпи, а това беше знак, по който винаги можеш да познаеш ченгетата — евтините, грозни обувки.

Все пак не му допадна идеята да му се довери. Всичко се случи много бързо. Но не виждаше друг избор. Единственият начин да се измъкне жив от тази каша беше някой да хване Еди Дейвис.

Можеше да види как Дейвис приближава, фигура с формата на банкомат, облечен в дълго, тъмно палто. Дланите му започнаха да се потят, а в гърлото му се надигна киселина като червения живачен стълб на термометъра.

В следващите няколко минути всичко щеше да свърши. Единствената му надежда бе да остане жив, за да разкаже историята.

Паркър наблюдаваше как Еди Дейвис прекосява площада през своя бинокъл за нощно виждане. Полицията на Лос Анджелис може да не бе в състояние да си позволи химикалки, които не текат, но Паркър нямаше такива бюджетни ограничения. В багажника на колата си той пазеше истинско съкровище от нововъведения и модерни уреди.

Към мостчето на бинокъла бе прикрепен малък безжичен микрофон, който предаваше звука посредством дискретни слушалки. В другото му ухо бе втъкната слушалката за уоки-токито, което го свързваше с Тайлър в колата.

Беше оставил момчето с Анди Кели и не знаеше кой от двамата е по-способен да предпази другия от неприятности. Бяха взели Кели по пътя си насам. Ако подозренията на Паркър се потвърдяха, тя щеше да получи една страхотна история за вестника.

— Къде са парите? — попита Джейс. Дейвис бе все още на десетина крачки от него.

— На път.

— Какво? Ти не каза нищо за никой друг — рече Джейс. Трепереше. Човекът пред него беше убиец.

— Не ме попита — отвърна Дейвис. — Не нося толкова пари със себе си. Ти какво си мислеше? Че съм ограбил някой банкомат ли?

Приличаше на герой от „Зората на мъртвите“^[1], докато стоеше пред него, а светлината от уличната лампа го осветяваше отзад. На носа му белееше лепенка. Едното му око бе почти затворено, като че е бил ударен отляво с тежка тухла.

Стоеше със скръстени ръце, небрежно, сякаш бяха двойка непознати, които си говорят, докато чакат автобуса.

— Къде са негативите?

— На сигурно място — отвърна Джейс.

Потърка с ръка пистолета в джоба си. Не знаеше как да го използва. Паркър му бе казал: „Какво толкова има да знаеш? Прицелваш се и стреляш.“

— Трябва да има някоя много важна клечка на тези снимки и толкова си ги иска, че хората умират заради тях — рече Джейс.

Дейвис се усмихна като крокодил.

— Убиването е забавната част.

Той направи една стъпка напред.

Джейс извади пистолета от джоба си.

— Стой там, където си. Не искам да идваш по-наблизо.

Дейвис издаде лек звук.

— Ти си ми като трън в задника, хлапе. Как да съм сигурен, че негативите са у теб? Може да си тук, за да ме ограбиш.

— Може да съм тук, за да те убия — отвърна Джейс. — Жената, която закла в „Скоростни куриери“. Помниш ли я? Тя беше добър човек.

— Така ли? — сви безразлично рамене Дейвис. — Просто си вършех работата. Нямах нищо лично към нея.

Джейс искаше да го застреля за тези думи, просто едно бам Право в лицето. Това заслужаваше мръсното куче! Нямахше нужда дори един цент от парите на данъкоплатците да се изхарчи за него.

Това е за Ета...

— Надявам се, че брат ми няма да бъде убит.

Тайлър се опитваше да говори безразлично. В действителност толкова се страхуваше, че си мислеше, че ще повърне.

— Кев няма да позволи.

Те седяха снишени на предната седалка в колата на Паркър. Е, Анди се бе снишила повече от него. Тайлър си беше дребничък и не бе необходимо да се навежда много, за да не се вижда въобще през стъклото.

— Ти приятелка ли си му? — попита той.

— Ами, как да ти кажа... Кев е самотник. До тази седмица не бях го виждала от дълго време — обясни тя. — Той е добър човек. Невинаги е бил, но сега е. Преди беше копеле.

— А после какво стана?

— После се погледна дълго и задълбочено в огледалото и онова, което видя, не му хареса. Абсолютно съм сигурна, че е първият човек в историята на човечеството, който е взел решение да порасне и да се промени, и наистина го е изпълнил.

— Това изглежда много сериозно — за ченге.

— Ти май не харесваш ченгетата.

Тайлър поклати глава.

— Защо?

Той сви рамене.

— Защото така.

Обърна се, за да прекъсне опитите ѝ да го разпитва. В този момент светнаха фаровете на кола, която зави към тях.

Тайлър подскочи на седалката, включи уоки-токито и натисна бутона за разговор.

— Скаут търси Лидер! Скаут до Лидер! Имаме си ремарке! Ремарке!

Ако имаше нещо, което мразеше, то бе появата на неочакван коз, на неочаквана силна карта, освен когато картата не беше негова. Дейвис беше извадил коз, но какъв по дяволите беше? Не би трябвало да се нуждае от помощ, за да вземе негативите от едно хлапе, и едва ли смяташе наистина да му плати. Тогава какво ставаше?

Паркър докосна бутона на микрофона.

— Прието. Имаме си ремарке.

Време бе за предстартовото броене. Шоуто трябваше да започне!

— Ти наистина си голям боклук — рече Джейс.

Дейвис не реагира.

— Тъй-тъй, хората ми го казват през цялото време. — Той посегна във вътрешността на палтото си. — Искam да запaля.

— Дръж ръцете си така, че да ги виждам — нареди Джейс.

Дейвис изпусна дълбока въздишка.

— Аматьори.

— Да. Аматьорите правят грешки. Нервничат. Натискат спусъка, когато не трябва.

По широкото лице на Дейвис се прокрадна усмивка.

— Искaш толкова много да ме убиеш, та чак се опияняваш от удоволствието. Знаеш ли, може би имаш бъдеще в моята професия.

Джейс не отговори. Тръпките се опитваха да сграбчат брадичката му и това го разсейваше. Ръцете му отмаляха да държат пистолета пред гърдите. Къде, по дяволите, беше човекът с парите?

Фаровете просветнаха по-наблизо. Почти щеше да направи грешката да се обърне, за да ги види.

Въздухът около него беше тежък и гъст като океана. Трудно можеше да диша. Единственият звук, който чуваше, бе хъркането на негъра на пейката зад него.

— Ето че парите идват, сладурче — рече Дейвис.

Паркър изчакваше появата на новия член на трупата. След тревогата, обявена от Тайлър, сетивата му бяха изострени до почти невъобразимо ниво. Всеки звук му изглеждаше оглушителен. Докосването на нощния въздух до кожата му бе осезаемо. Можеше да чуе дишането си, както и забързаното биене на сърцето си.

Беше заложил на Филип Краун.

Дъщерята Каролайн може би имаше мотив, но той не виждаше как едно момиче ще бъде в състояние да извърши престъплението — да убие майка си, като направи така, че любовникът ѝ да бъде обвинен, и да запази пълно спокойствие. Не. Младите влюбени жени ставаха само за страст и драма, както и за прекалено много демонстрации и на двете.

Нито пък Роб Коул би поел вината вместо нея. Типове като него не поемат отговорност за собствените си действия, та камо ли заради някой друг. Ако Роб Коул мислеше, че Каролайн е убила Триша, сигурно без да се замисли, щеше да разтръби за това с пълно гърло.

На Паркър за тази роля най-много му харесваше братът. Анди Кели му бе казала, че Филип Краун е бил видян да вечеря със сестра си

в нощта, когато е била убита. Разговорът им бил сериозен. Филип твърдеше, че Триша е говорила за развода си с Коул, но може да са се скарали, защото тя е възнамерявала да огласи, че брат ѝ краде пари от благотворителния фонд.

Никой не би се заел да докаже, че Филип е присвоявал пари, а освен това всички се бяха фокусирали върху задачата да окачат Роб Коул на въжето. Един скандал със знаменитости е много по-интересен от обикновеното, старо като света, незаконно присвояване на средства. Нямаше нищо секси или вълнуващо в провинението на Филип Краун, докато преследването на Роб Коул притежаваше всички елементи на любимото старо време на Америка — да развенчаем идола. Да го разкъсаме на парчета. Да го линчуваме.

Освен това Роб Коул имаше мотиви, средства и възможност. Бил е на местопрестъплението, когато е извършено убийството. Нямаше никакво алиби за това време. Паркър беше готов да се обзаложи, че Филип Краун дори не е бил разпитан, освен повърхностно, от детективите на „Обири и убийства“. Ако изобщо го бяха направили, в което се съмняваше. Освен това фактът, че беше син на един от най-влиятелните хора в града, не беше в негов ущърб. Норман Краун стоеше зад гърба на областния прокурор. Филип Краун и Тони Жирадело се познаваха още от правния факултет.

Ако Еди Дейвис и Лени Лоуел бяха изнудвали Филип, за Паркър не беше толкова невъзможно да си представи, как Филип Краун е отишъл при своя стар приятел и състудент Жирадело за услуга. Не беше трудно да си представи също, че Жирадело е готов да продаде Темида на Краун. На планетата нямаше по-алчен, по-жаден за власт и по-амбициозен човек от Антъни Жирадело.

Всичко това пасваше едно към друго като тежките, лъскави плочки на скъп пъзел. Жирадело не можеше да позволи на двойка идиоти като Дейвис и Лоуел да изтупат високопоставения му приятел, нито да провалят процеса, който щеше да направи името му всеизвестно. Ако вкараше Бродли Кайл и Моуз Родик в тази работа, които също щяха да имат полза от обвиняването и осъждането на Роб Коул, той можеше да манипулира ситуацията и да я доведе до успешния ѝ финал.

Кръвта на Паркър изстина, когато си помисли, че може би Кайл не е смятал да пропусне нито едно от действащите лица, когато бе

стрелял на Пършинг Скуеър. Дейвис бе престъпник на свобода. Джейс Деймън притежаваше негативите. Аби Лоуел бе козът, силната карта.

Беше мечтал за случай, който да го реабилитира. Този случай бе една голяма каша, в която бяха забъркани скандални богаташи и обикновени човешки трагедии. Помисли си за Ета Фицджералд и четирите ѝ сирачета и поиска да размени случая срещу живота ѝ. Но най-доброто, което можеше да направи, бе да залови убиеца ѝ и хората, чиито действия без съмнение бяха предизвикали нейното убийство.

Една фигура вървеше през площада към Дейвис и Деймън. Моментът на истината беше настъпил.

Паркър вдигна бинокъла, фокусира го и... светът се продъни под него.

[1] Американски филм на ужасите от 1978, римейк 2004 година.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 49

Джейс не разпозна човека, който идеше към тях. Беше зад Еди. Все още беше далеч, пък и светлината беше лоша. Чак когато дойде по-близо, той хвърли още един поглед през рамото на Дейвис и каза:

— По-добре да носи парите.

Дейвис погледна също през рамо. Джейс държеше насочен своя 22-калибров към него, но го свали по-ниско, на височината на кръста си.

Дейвис оправи стойката си, обърна се наполовина, така че да може да вижда благодетеля си и все пак да не изпуска Джейс от поглед.

Непознатият проговори.

— Къде са негативите?

— Къде са парите? — попита на свой ред Джейс, разконцентрирайки се само за секунда, за да установи, че третият човек в тяхната малка трупa се оказа жена.

Тя погледна Дейвис.

— Кой е този?

— Посредник — отвърна Дейвис.

— Не можеш ли да свършиш нещо както трябва?

— Мисля, че убих Триша Коул както трябва заради теб.

— А аз ти платих. Оттогава правя само това — продължи жената. — Гласът ѝ беше напрегнат, треперещ и изпълнен с гняв. — Плащам, плащам и плащам.

— Хей, я по-кратко — спря я Дейвис. — Щом искаш да тичаш с кучетата, ще трябва и да лаеш, пиленце. Не е като да повикаш лакея да убие змията в двора. Всяко нещо си има последици.

— Не мога повече да го правя — пророни жената, преглъщайки сълзите си. — Това трябва да свърши. Не исках да стане така. Исах само той да си плати. Но кога аз ще престана да плащам?

— Сега — каза Дейвис. — Това е. Господи, бъди спокойна. Хлапето има негативите. Ти му давах пет хиляди, плащаш ми

последната вноска и край, Коул отива в съда следващата седмица. Ти си свърши работата, като му осигури липсата на алиби. Жирадело няма търпение да го обеси.

— Къде са парите? — отново попита Джейс, неспокоен и уплашен.

Жената държеше една черна найлонова торба в лявата си ръка. Тя я разлюля и подхвърли. Торбата падна на земята на около четири крачки.

Джейс погледна към нея. Кимна на Дейвис и посочи с пистолета.

— Виж какво има вътре.

Дейвис отиде до торбата, клекна и я отвори.

— Тук са, хлапе. Ела да видиш сам.

Джейс направи една крачка и се опита да види какво има вътре, без да се навежда.

Всичко стана толкова бързо, че той просто нямаше време да регистрира проблясването на острието, когато Дейвис се обърна към него и заби ножа в корема му.

Паркър извика в микрофона:

— Тръгвай, тръгвай! — захвърли бинокъла, излезе от прикритието си и хукна.

В мига, в който той извика, Даян Никълсън извади пистолет и застреля Еди Дейвис в главата.

Дан Метени се надигна от пейката с оръжие в ръката и извика:

— Стой на място, мамка ти! Замръзни!

Но Даян вече тичаше и продължи да тича, когато Метени произведе пет бързи изстрела.

Паркър викаше към него.

— Не стреляй! Не стреляй!

Когато мина покрай Метени, посочи към земята и извика в движение:

— Искam го жив!

Спринтира след Даян толкова бързо, сякаш краката му бяха с моторче, викайки я по име.

Тя имаше около двадесет метра преднина, беше силна, бърза и атлетична. Почти бе стигнала до колата си.

Плъзна се около лексуса, отвори вратата и влезе вътре.

Моторът заработи, когато Паркър приближи, след което колата тръгна към него.

Той скочи върху предния капак, като се хвана с двете си ръце, докато Даян въртеше кормилото. Завоят беше остър и изхвърли Паркър като бик на родео.

Той падна на земята, претърколи се няколко пъти и се изправи на крака.

Но колата не измина и сто метра. Черно-бялата полицейска кола на Джими Чувалски се появи с вой от другата посока и спря с плъзгане и свирене на спирачки, блокирайки пътя ѝ за бягство.

Паркър стигна до задницата на колата на Даян. Дишаше тежко, докато тя се измъкваше от нея. Даян се препъна, падна на колене, изправи се отново и обърна лицето си към него. Пистолетът беше в ръката ѝ.

— Даян! — извика Паркър. — За Бога, не стреляй! Остави пистолета.

Чувалски и партньорът му бяха с оръжия в ръце и викаха:

— Стой!

Даян ги погледна, погледна и Паркър. Лицето ѝ изразяваше болка, такава силна болка, каквато Паркър не бе виждал досега. Помисли си, че лицето ѝ отразява като огледало емоциите, които я раздираха отвътре.

— Господи, Даян, моля те! — помоли той. — Хвърли оръжието.

Даян имаше чувството, че е излязла от тялото си, стои отстрани и наблюдава какво става с някой друг.

Тя държеше пистолет. Ченгетата я държаха на мушка със своите.

Тя застреля един човек в главата.

Тя му плати да убие жената на бившия ѝ любовник.

Тя нямаше никаква представа коя беше тази личност. Личността вътре в нея, която можеше да извърши тези неща.

Необходимостта да има неговата любов я бе превърнала в нещо, което мразеше. Неведнъж му бе казвала, че ще направи всичко заради него — ще лъже, ще умре, ще потъпче гордостта си, ще му даде всичко, което има. Мисълта за това я накара да се почувства зле.

— Даян, моля те — рече Паркър, подавайки ѝ ръка. Чувствата, изписани на лицето му, разбиха сърцето ѝ. — Остави оръжието.

„Как можах да направя всичко това? — запита се тя. — Как можах да стигна дотук?“

Беше прекалено късно за отговори. Беше късно да промени каквото и да е. Беше прекалено късно...

ГЛАВА 50

Когато чу изстрелите, Тайлър почувства сякаш кръвта се стече в краката му.

— Джейс! — извика той. Грабна радиото и натисна бутона. — Скаут вика Лидер! Скаут вика Лидер!

Обърна се към Анди Кели. Очите ѝ бяха ококорени също като неговите.

Човекът, който слезе от лексуса, излезе от парка и затича към колата, която бе оставена малко по-надолу от тяхната по улицата от лявата страна. Някой го последва тичешком, като намаляваше разстоянието. Премина под конуса, очертан от светлината на уличната лампа. Паркър.

— Джейс! Джейс! — пищеше името на брат си Тайлър. Отвори вратата и се втурна към площада толкова бързо, колкото можеха да го носят краката му.

— Тайлър! — извика след него Анди Кели.

Тя скочи и го сграбчи отзад. Тайлър се бореше, блъскаше с ръце и крака, риташе и викаше.

— Пусни ме! Пусни ме!

Но жената не го пусна. Вместо това го дръпна към себе си и го прегърна силно. Виковете му преминаха в ридания и той се отпусна в прегръдката ѝ.

Наричаха го „самоубийство чрез ченге“. Когато някой искаше да умре, но не му стигаше куражът да напъха пистолета в устата си и да натисне спусъка, принуждаваше ченгетата да го направят вместо него. Ако човекът го искате много силно, нямаше никакъв начин да го спреш. Всичко, което трябваше да направи, бе да обърне пистолета си към тях и те щяха да го застрелят.

Сърцето на Паркър се бе качило в гърлото, докато протягаше ръката си към Даян.

— Хайде, скъпа. Моля те, остави пистолета.

Отчаянието, изписано на лицето ѝ, беше най-страшното и ужасно нещо, което някога бе виждал. Тя направо се разпадаше пред очите му. Направи стъпка към нея.

Зад него Джими Чувалски го предупреди.

— Кев, не отивай по-близо.

Полицаят се тревожеше, че Даян ще обърне пистолета към Паркър.

Паркър направи още една крачка.

Светлината на лампата посребряваше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Тя го погледна и прошепна:

— Съжалявам. Толкова съжалявам...

Той направи още една крачка.

Трепереща, Даян се опита да вдигне пистолета, който се тресеше в ръката ѝ като мъртва птица.

— Всичко е наред — прошепна Паркър. Ама че глупост! Какво беше наред? Какво щеше да бъде наред след този момент? Нищо. Но той повтори отново: — Всичко е наред, скъпа. Всичко ще бъде наред.

Пистолетът падна от омекналите ѝ пръсти и тя се хвърли разплакана в прегръдките му.

Паркър я държеше колкото може по-плътно в ръцете си. Целият трепереше. Сълзите изгаряха очите му. Прегръщаше я и я люлееше като бебе.

Зад себе си можеше да чуе радиото на полицейската кола. Партньорът на Чувалски викаше да изпратят детективски екип и лекар.

Паркър се молеше на Бога да не пратят Руис или Крей.

Сирените на линейката вече се чуваха, идеше откъм другата страна на парка. Метени сигурно също ги бе повикал, също бе помолил за помощ, да пратят детективи и следовател. След много кратко време площадът щеше да пламне под светлините на прожекторите и да се препълни с хора. Щеше му се да може да се оттегли и да си отиде. Не искаше хората да виждат това. Даян беше горда жена. Не би искала да я видят в това състояние.

Това беше странна мисъл. Тя беше застреляла човек в главата. Беше признала, че е платила, за да бъде убита Триша Краун-Коул. Но той не познаваше човека, който бе извършил тези престъпления.

Познаваше жената, която държеше сега в ръцете си. Би трябвало да я бе познавал по-добре.

Джими Чу сложи ръка на рамото му.

— Кев — рече тихо той. — Пристигнаха.

Паркър кимна. Поведе Даян към полицейската кола и я сложи да седне на задната седалка. Чу му подаде едно одеяло от багажника, той я зави с него и я целуна по бузата, като ѝ прошепна нещо, което дори сам не разбра.

Когато се изправи, се обърна към Чувалски.

— Джими... аз... ще можеш ли да се погрижиш никой да не я безпокои? Аз... трябва да отида... там.

— Бъди спокоен, Кев.

Паркър кимна отново и се опита да благодари, но гласът не излизаше от гърлото му. Той се отдалечи няколко крачки, потърка лицето си с ръце, пое си дъх и издиша. Имаше работа. Това беше единственото, което щеше да го предпази от пълно разпадане.

Отдалечи се от полицейската кола, без да се обръща назад, и се върна на площада, където Метени бе коленичил на земята. Държеше главата на Еди Дейвис в ръцете си.

— Жив ли е? — попита Паркър.

— Все още.

Метени притискаше с палец дупките от куршума, който бе пробил челото на Дейвис от двете страни. Изстрелът на Даян бе пронизал главата му от едната страна и бе излязъл от другата, минавайки през фронталния лоб. Дейвис изглеждаше изненадан, но Паркър не можеше да каже дали е в съзнание или не. Все още дишаше.

Метени го погледна.

— Имам чувството, че съм като онова холандско момче, което запушило дигата. Ако махна пръстите си, мозъкът му ще изтече.

— Еди! Чуваш ли ме? — попита Паркър, като се наведе над него. Дейвис не отговори. — Мамка му!

— Тази мацка не беше предвидена, човече — рече Метени. — Ти очакваше ли я?

— Не — отвърна Паркър.

— Не можах да я разгледам добре. Познаваш ли я?

Паркър не отговори. Не знаеше какво да каже.

Прескочи Дейвис и отиде при Джейс Деймън. Момчето лежеше по гръб и гледаше нагоре.

— Изкара ли ти въздуха? — попита Паркър.

Джейс кимна.

Паркър клекна и му помогна да се изправи на ръце и колене. Джейс седна и захъхри.

— Не трябваше да приближаваш толкова близо — укори го Паркър. — Казах ти да не се приближаваш. Дадох ти пистолета, за да стоиш далеч от него. Той, разбира се, не беше зареден.

Деймън обърна глава и го погледна, едва оформяйки думата с устни.

— Какво?

— Господи, че аз никога не давам зареден пистолет на цивилен. Все едно да си подпаля сам задника! — промърмори Паркър. — Не че не се случва понякога. Метени беше зад гърба ти.

Момчето най-сетне си пое въздух.

— Кой, по дяволите, е този Метени?

Паркър кимна към своя бивш партньор.

— Не исках да знаеш, че е тук. Не исках непрекъснато да гледаш към него и да се издадеш пред Дейвис.

— Е, благодаря, че си помислил за мен — рече Джейс. Вдъхна дълбоко и се намръщи от болка. — Мисля, че реброто ми е счупено.

Той отвори якето си, разкривайки леката защитна жилетка, с която Паркър го бе облякъл. И слава Богу, беше единствената мисъл в главата на Паркър. Жилетката бе поела силата на удара от ножа на Дейвис и може би момчето наистина имаше счупено ребро, но острието не бе пробило материала, който бе пет пъти по-здрав от стомана.

— Стой спокойно и се опитай да се отпуснеш — посъветва го той. — Ще повикам медиците от бърза помощ да те прегледат, след като се погрижат за твоя приятел там.

После сложи ръка на рамото на Джейс.

— Това, което направи, наистина беше храбро, момчето ми.

— Заради Ета — каза младежът. — В известен смисъл.

Паркър кимна.

— Знам. Но вината за смъртта ѝ не е твоя, а на Дейвис. Той реши така.

— Но ако аз се бях...

— А ако Дейвис и Лоуел не бяха замислили изнудването? А ако нищо от това не беше се случило? А ако можехме да отлетим до Марс и да започнем отначало? Има много *ако* в списъка, преди да стигнем до теб, нали?

Джейс кимна, но очите му гледаха в земята и вината очевидно му тежеше.

— Джейс — поде Паркър. — Ти не ме познаваш. Не знаеш дали не съм просто обикновена торба с лайна. Но ще ти кажа, че ти постъпи правилно. Не че това беше най-лесното или най-доброто за теб. Ти свърши каквото трябва и ние всички ти дължим много. Не познавам дори десет мъже с достатъчно смелост, за да го направят.

— Джейс!

Развълнуваният вик изпревари само с една наносекунда Тайлър, който се хвърли върху брат си.

Паркър се наведе и разроши косата на момчето.

— Браво, Скаут. Отлична работа.

Тайлър му се усмихна със стоватова усмивка.

— Аз и Анди изпуснахме въздуха от гумите на оня лексус!

Паркър се обърна към Анди, чието лице се изкриви в гримаса. Очакваше, че ще започне дай се кара. Вместо това той направи няколко крачки встрани и сложи ръце на кръста си.

— Добре, страхотно! Бъркотията е пълна.

Кели разгледа лицето му, сериозно като на съдия.

— Кой беше, Кев? Филип ли?

— Даян Никълсън.

— Какво? Не разбирам.

— Ставаме двама — отвърна Паркър. Погледна към другия край на площада, където се появи линейката и от нея изскочиха медиците. — Изглежда тя е наела Дейвис да убие Триша и е наредила нещата така, че да бъде обвинен Коул.

— О, Господи! Даян Никълсън? От отдела на съдебния следовател?

— Да.

— Но защо?

Той поклати глава. Наблюдаваше как санитарите се суеят около Еди Дейвис.

— Какво е станало, по дяволите? — попита един от тях. — Шило за лед? Две шила за лед?

— Изстрел — поясни Метени. — Куршумът е влязъл и е излязъл.

Медикът обърна главата на Дейвис на едната страна, после на другата.

— Чиста лоботомия.

— Нищо няма да му липсва — продължи Метени. — Той така или иначе не е използвал тази част от мозъка си.

Беше нещо, което самият Паркър щеше да каже, но черният хумор, който всяко ченге използваше, за да прогони и намали стреса, в момента му бе изневерил. Започваше да го обхваща вцепенение. Слава Богу.

Анди Кели докосна ръката му.

— Кев? Добре ли си?

— Не — прошепна той. — Не съм.

Обърна се и се отдалечи.

ГЛАВА 51

Повикването бе получено от Руис. Тя се появи с бял костюм и сандали с висок ток и каишки. Паркър, който се бе облегнал на капака на полицейската кола, нямаше сили дори за обикновения си жлъчен коментар.

Руис приближи към него, като клатеше разочаровано глава.

— Ти за какво се мислиш, по дяволите?

— Млъкни.

— Моля?

— Казах млъкни — отвърна спокойно Паркър. — Не ми се слушат глупостите ти, Руис.

Безпрецедентната острота в гласа му я накара да отстъпи назад.

— Изложи един цивилен на опасност — рече тя.

— Той няма да съди държавата, ако това те притеснява — отговори ѝ Паркър. — Момчето имаше причини да участва. Искаше да го направи заради Ета. Въпреки последните доказателства за обратното на този свят все още са останали малко хора, които знаят какво значи чест.

— Я не ми се надувай, Паркър — изсъска тя. — Може би си изнудвал обвинен в убийство. Може би си затънал до гуша в пари от дрога. Поне така ми се струва от всичко, което знаем за теб.

— Всичко, което знаете, няма никаква стойност — рече той. — Я ми кажи, не беше ли Кайл до теб, когато ми се обади, за да ме пратиш на Пършинг Скуеър? Толкова близо, че си могла да затвориш телефона, да обърнеш главата си и да му направиш една свирка?

Тя не отговори и това значеше много.

— Е, кой изпрати Кайл?

Руис отвори чантата си, извади цигара и я запали.

— Аз — отвърна през облак от дим. — Деймън наистина се обади за теб.

— А ти се обади на Дейвис, така че „Обири и убийства“ да могат да поставят капана си. В парка, в най-оживения час на деня. Създаде

си неконтролируема ситуация в неконтролируема среда. Бих казал, че това надминава всичко.

Той посегна и взе цигарата от устните ѝ.

— Не пуши на местопрестъплението, Руис. Не съм ли те научил на нищо?

Стъпка цигарата с обувката си, хвърли я в коша за боклук и се отдалечи.

— Паркър! Не съм свършила с теб — извика след него тя, като направи голяма крачка, за да го настигне. — Трябват ми твоите показания. Трябва да попълня предварителния рапорт.

Той я погледна с отвращение сякаш от нея се носеше миризма на развалено месо.

— Не са ли изпратили истински детектив?

— Аз съм все още на работа, докато не пристигнат документите ми от „Вътрешни разследвания“.

— Е, това си е твой проблем. Казах всичко, което трябваше да ти кажа. — Той понечи да се отдалечи, но се поколеба. — Всъщност има и още нещо.

Руис чакаше настръхнала, може би очакваше признания.

— Аз коригирам сценариите на Мат Конърс.

Със същия успех можеше дай каже, че е хермафродит. Изражението на лицето ѝ сигурно щеше да бъде същото.

— Какво?

— Това е моята голяма тайна — рече Паркър. — Правя корекции на сценариите на Конърс и работя за него като технически консултант.

— Конърс от киното?

— Аха. Същият, от киното.

— Господи! — въздъхна тя. — Защо не ни каза по-рано?

Паркър се усмихна горчиво, изкриви устни и се отдалечи, клатейки глава. В този град вероятно щяха да му правят отстъпки при пазаруване, ако обявеше на всеослушание, че е свързан с киноиндустрията. Той обаче не жадуваше за внимание. Единственото, което искаше от полицейското управление, беше шансът да излезе от чистилището и да го направи със свои собствени усилия, пот и мозък.

Би могъл да притисне Рене Руис в ъгъла и да ѝ го обясни девет хиляди пъти, но тя пак нямаше да го разбере.

Горчивата ирония бе, че борейки се за собствената си реабилитация, без да иска бе разкрил падението на една жена, на която държеше. Ин и Ян. Всичко в живота си имаше цена. За всичко трябваше да се плаща.

— Искам си парите обратно — промърмори той, докато приближаваше към Брадли Кайл.

Кайл стоеше сред малката горичка от маркери, означаващи веществените доказателства, опитваше се да дава заповеди на един от хората от отдела на съдебния следовател. Той се обърна и се усмихна самодоволно.

— Този път наистина прееба кучката, Паркър. Или това е лоша игра на думи? Чух, че ти и Никълсън сте...

Паркър му нанесе силен удар с дясната ръка и Кайл се завъртя като пумпал, преди да падне в прахта. Всички спряха работа, но никой не направи и крачка към тях.

Паркър се обърна към Моуз Родик и му каза:

— Цялата документация по случая „Лени Лоуел“ е в колата ми. Ела да я вземеш.

Микробусите на репортерите пристигаха от всички страни. Лешоядите се рояха и събираха на ята. Точно навреме, за да пуснат сензацията в новините на живо в единадесет. Но те нямаше да получат историята, която стоеше зад разигралата се тук драма. Лайната щяха да бъдат разпръснати от вентилатора чак утре, когато щеше да се разрази всеобщата лудост.

Роб Коул щеше да получи още петнадесет минути слава. Добрият, невинно обвинен човек щеше да бъде освободен. Или, от още по-цинична гледна точка, един идиот, прекалено глупав, за да избяга, преди да бъде обвинен в убийство, щеше да се върне обратно в общия генетичен басейн.

Самият Паркър не знаеше цялата история, но беше готов да се обзаложи, че Роб Коул не е герой, и беше убеден, че няма да има щастлив край.

Той включи мобилния си телефон, докато вървеше към колата си, и натисна бутона за гласова поща. Имаше оставено едно съобщение. Ито му казваше, че снимката е готова.

ГЛАВА 52

Даян седеше на един стол в ъгъла на стаята за разпити. Краката ѝ бяха събрани един до друг, ръцете ѝ обгръщаха прасците, а главата ѝ лежеше на коленете. Никакъв грим, никакво външно лустро за самочувствие или самоконтрол. Паркър никога досега не бе виждал по-уязвим човек. Не по начина, по който е уязвимо едно дете, което въпреки всичко продължава да вярва в Дядо Коледа. Тази зряла жена знаеше нещо със сигурност, но не ѝ е останала нито капчица сила за защита.

Паркър затвори вратата зад себе си и седна в единия край на масата.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна с толкова тих и тънък глас тя, сякаш говореше в друга стая.

Беше издърпала ръкавите на черния си пуловер, така че се виждаха само връхчетата на пръстите ѝ. Използваше ги, за да попие сълзите, които падаха от време на време. Погледът ѝ се местеше от точка на точка из малката бяла стая, без да се задържа върху нещо повече от няколко секунди. Въобще не се спря на лицето му.

— Студено ли ти е? — попита той, сваляйки сакото си.

Нямаше значение, ако отговореше „не“. Търсеше повод, извинение да я докосне. Зави я със сакото през раменете и допря пръстите си до лицето ѝ.

— Кой ни гледа? — попита тя, като погледна към едностранното огледало, поставено на стената.

— Никой. Сами сме. Имаш ли адвокат?

Тя поклати глава.

— Ще се погрижа.

— Кев, не трябва да...

— Вече е направено.

Даян въздъхна и погледна встрани.

— Благодаря.

— Така... наела си Еди Дейвис да убие Триша Краун-Коул и си оставила Роб Коул да бъде обвинен за това — рече Паркър. Беше толкова изтощен, та му се струваше, че гласът му едва ли ще измине разстоянието до другия стол. — Това е доста сурово наказание за опита на един женен мъж да те сваля.

Тя погледна някъде встрани и затвори очи. Единственият звук в стаята бе досадното бръмчене на флуоресцентната лампа. Беше късно. Паркър бе уредил да я заведат в Централното управление преди „Обири и убийства“ да направят каквито и да е постъпки. Териториалният спор беше отложен за сутринта. Прекарването на нощта в тази килия нямаше да промени нищо. Тя бе същата като всяка друга килия. И никой не можеше да разпита Даян без присъствието на адвокат.

— Сами сме, Даян — рече той. — Не съм тук като ченге. По дяволите, вероятно утре по същото време няма да бъда полицаи. Тук съм като приятел. Твоят приятел.

— Прекарвам го през главата си — прошепна тя. — Това не съм аз. Не мога да повярвам, че в тези спомени съм аз. Прекалено съм умна, прекалено съм цинична. Прекалено строг съдия съм. Чувала съм жени, мои приятелки, да плачат за този или оня, чувала съм обещанията, които дават, и извиненията, които измислят, когато нито едно от тях не е изпълнено. И съм си мислела: „Тя в ред ли е? Как може да е толкова глупава? Коя самоуважаваща се жена би се държала по този начин? Как може да бъде толкова патетична?“ И тогава разбрах. Открих го. Това е някакъв вид лудост. Силата на страстта, необузданата радост. То е като наркотик.

— Какво е това то? — попита Паркър.

— Любовета. Онази, за която се пише, но никой не вярва в нея. Винаги съм искала да знам какво е да се чувстваш така, да има някой, който да се чувства така заради мен.

— Коул ти е казал, че чувства това?

— Никой не ме е карал да се чувствам така, както ти. Никой не ме е разбирал по начина, по който ти ме разбираш. Никого те съм обичал толкова, колкото обичам теб. — Устните ѝ се изкривиха в горчива самоиронична усмивка. — Знам. Знам. Мислиш си: Какво не ѝ е наред? Как може да е толкова глупава? Сега поглеждам назад и се питам същото. Но тогава вярвах на всичко, което той ми казваше,

защото се чувствах по този начин. Говорех същите неща и освен това ги мислех. Вярвах, че той също мисли така. Можех да го почувствам, когато идва при мен, от една миля разстояние.

Тя отново отпусна главата си на коленете. Очите ѝ се взираха в нищото.

— Той е актьор — рече Паркър. — Играл е тази роля доста дълго време.

— Бедното, неразбрано лошо момче от лошата страна на пътя — промълви Даян. — Жертва на собствената си популярност. Хванат в капана на един брак без любов. Най-сетне намерил любовта на живота си. Само ако можехме да бъдем заедно. Но аз бях омъжена... той беше женен... а Триша беше „крехка“. И тогава най-неочаквано изгубих любимия мъж... и нещата станаха ужасни. Триша била склонна към самоубийство... той имал задължения... Трябвало да направи саможертва... да жертва себе си... да постъпи правилно...

Тя затвори очи. Флуоресцентната лампа мъркаше. Паркър си помисли, че Даян може би е заспала, но това нямаше значение. Не след дълго всичко щеше да се промени, тя щеше да бъде заобиколена от много хора и никога повече нямаше да водят среднощни разговори, само те двамата в една стая. Сами.

Много тихо Даян запя една песен, която някога бе чула по радиото:

*Никога не съм вярвала, че може да ми се случи.
Подобно нещо се случва само на лошите момичета.*

— Защо уби Триша? — попита Паркър. — Защо не Коул? Той го заслужаваше повече.

— Ти не знаеш какъв гняв изпитвах — прошепна тя. — Когато срещнах Роб, моят брак вече се бе разпаднал. Бях уязвима, разбита, самотна. Той знаеше точно как да преследва целта си и да заложил на тези чувства. И после, когато Джоузеф умря... Вината, която изпитвах, беше ужасна. Не защото аз причиних смъртта му, а защото не бях достатъчно добър партньор, защото го бях мамила и продължавах да го мамя. А Роб знаеше какво да прави с подобни чувства. Повярвах му.

Дадох му всичко, цялата си душа. Как смееше той да вземе този дар и да го захвърли?

Тя трепереше. Стисна очи, сякаш да се пребори с някаква вътрешна болка, каквато Паркър не можеше да си представи. Той изчака момента да премине с тъжното търпение на човек, който знае, че нищо хубаво няма да се случи и че няма нищо, което би могъл да направи.

— И тогава един ден се качих в асансьора в сградата на Краун. Бях там... трябваше да направя нещо с пенсията на Джоузеф. Вътре беше Триша — продължи Даян. — Бяхме само двете и се возехме нагоре към най-високия етаж на сградата. Тя стоеше и ме гледаше с един неописуем, самодоволен, страхотно злобен израз на лицето.

— Тя е знаела?!

— Разбира се — отвърна Даян през смях, в който нямаше веселие. — Знаеше. Тя знаеше всичко. Знаеше неща, които не би било възможно да знае, ако не е присъствала на случилото се.

Кръвта на Паркър се вледени, когато същността на онова, което му казваше, достигна до съзнанието му.

Устните на Даян се извиха в тъжна усмивка.

— Разбираш, нали? Аз не бях играчка само за Роб Коул. Бях играчка за двамата.

— О, Боже — прошепна Паркър, останал без дъх. Почувства как му се повдига от погнуса.

По бузите на Даян се затъркаляха едри сълзи.

— Тогава тя произнесе с глас, какъвто никога не бях чувала: „Той винаги се връща при мен.“ И в нея нямаше нищо крехко.

Паркър можеше да си представи сцената. Даян сигурно не е реагирала, защото беше горда и се контролираше. Но вътрешно сигурно е била разбита като натрошено стъкло.

— Няколко дни по-късно получих пакет по пощата. Видеокасета, на която бяхме аз и Роб в леглото. Той ми казва всички онези неща, които исках да чуя и в които исках да вярвам. След това те двамата — Триша и Роб, изиграха същата сцена, дума по дума и се смяха до припадък.

Стомахът на Паркър се преобърна при тази жестокост.

Даян стана от стола и тръгна из стаята. Беше се обгърнала с ръце, сякаш бе облечена с тясна жилетка.

— Нещо в мен се счупи. Имах чувството, че някаква скрита, гноясала рана се е отворила и започва да ме трови — продължи тя. — Започнах да пия. Много. Една нощ бях в бара и плачех на рамото на бармана. През два стола от мен седеше непознат мъж и ни слушаше. Той ми каза, че може да ми помогне. Срещу заплащане.

— Еди Дейвис — предположи Паркър.

— Мисля за това сега и не мога да повярвам, че се е случило. Не мога да повярвам, че съм наела убиец, че съм измислила план и съм го изпълнила. Всичко е като някакъв луд, нереален кошмар. Онази нощ помолих Роб да дойде у дома на вечеря. Казах му, че искам да говорим за разни неща, да уточним и уредим всичко между нас. Да се разделим като приятели, без лоши чувства. Той наистина мислеше, че можем да останем приятели. В деня, в който ми обясни, че не може да остави бедната, крехка Триша, че чувствата му към мен са се променили, че сексът ни е бил страхотен, но всичко вече е свършило, ми предложи да останем приятели. Не можело ли да си останем приятели? — Тя се разсмя при тези думи. — Защо мъжете мислят, че подобно нещо може да се случи? Че те могат да командват една жена, да я лъжат, да я третират като животно, или още по-лошо — като боклук, но че накрая тя ще им прости всичко. Каква самоизмама! Това е противоестествено, социопатично поведение. Жестоко.

Паркър не каза нищо. Нямаше извинение за онова, което Роб Коул бе извършил.

— Беше много лесно — продължи Даян. Очите ѝ бяха празни, сякаш се взираше обратно в паметта си и наблюдаваше как спомените се сменят кадър след кадър. — Той пи прекалено много, защото винаги пиеше много. Това е част от драмата на Роб — напрежението да бъде себе си е толкова силно, че трябва да се самоподдържа, за да издържи. Сипах малко приспивателно в последното му питие. Не много. Толкова, че да съм сигурна, че когато се прибере у дома, ще бъде готов да си легне веднага. Да кара пиян, не беше нищо ново за него. Сигурна съм, че дори не е разбрал за приспивателното. Щеше да си мисли, че последната чаша му е дошла в повече. По-късно същата вечер ми се обади да отида на мястото на убийство.

— Триша — рече Паркър.

— Дейвис я бе убил, докато Роб е спал в къщата. Беше нагласил нещата така, та да изглежда, че го е направил Роб.

— А той е нямал алиби, защото е бил в къщата, и не е можел да каже на никого, че е бил при една презряна любовница точно преди убийството. Дори и ако не бе толкова глупав, би трябвало да знае, че ще бъдеш повикана като свидетел и ще го разпънеш на кръст.

Методична, умна, хладнокръвна. Това бяха думите, с които би могъл да опише Даян, но никога в този контекст.

— Защо уби Триша? — попита пак той. — Защо не Роб? Той е бил непосредственото зло, човекът, който е злоупотребил, който се е гаврил с теб.

— Защото бързата смърт не беше достатъчно наказание. Но да го пратя в затвора... там, където щеше да се събужда всяка сутрин и да се сблъсква с ада, където да бъдеш Роб Коул нямаше да бъде предимство, нито разрешително да прави каквото си иска, без заплахата от последствия...

Беше права. Известността на Роб Коул, неговата красота и добър външен вид, както и поведението му на мъжкар нямаше да му бъдат особено полезни в място като „Сан Куентин“. Там той щеше да бъде на прицел и нямаше да има никаква власт да направи нищо в своя защита.

— А изнудването?

— Започна малко след това. Имах пари. Джоузеф ми остави много, беше се погрижил да съм добре. Дейвис мислеше, че заслужава още, защото бил свършил такава добра работа. Платих му. Но той поиска пак. Изпрати ми снимка, на която се виждаше как му плащам. Процесът наближаваше. Всички твърдяха, че Жирадело държи всички козове. Дейвис се закани, че ще го обори.

— Като разкрие сам себе си? — попита недоумяващо Паркър.

— Не му пукаше. Каза, че щял да изчезне, да мине в нелегалност. Да потъне вдън земя. Но това нямало да го спре да изпрати снимките и историята, където трябва. Наистина се ласкаеше от мисълта хората да научат, че той е убил Триша и се е измъкнал невредим. Мислеше, че ще може да продаде историята на киното, докато живее елегантния живот на международен интригант. Дадох му линкълна на Джоузеф. Не му беше достатъчно.

Тя отиде до тъмните прозорци и се загледа в отражението си.

И тогава се бе появил той помисли си Паркър, — нейният любовник, разследващ престъплението, сглобяващ историята, опитващ се да свърже две очевидно отделни престъпления. Това

щеше да бъде неговият голям реабилитиращ случай. Неговият триумф. Идеше му да повърне.

— Предложих му двеста и петдесет хиляди, да ми продаде негативите. Но тогава всичко се обърка и тръгна с главата надолу. Ставаше все по-лошо и по-лошо...

Тя продължи да гледа отражението си в стъклото, сякаш се опитваше да различи чертите на човек, когото не можеше да си спомни добре.

— Просто исках Роб да си плати — каза тихо. Гласът ѝ трепереше. — Исках и двамата да си платят за онова, което ми причиниха. Исках той да бъде наказан. Исках да страда така, както страдах аз.

Последните нишки на самоконтрола ѝ се скъсаха и сълзите ѝ се изляха като поток. Ридания се изтръгваха от дълбините на душата ѝ. Сякаш нещо вътре в нея умираше.

Паркър я обърна към себе си и я прегърна нежно и внимателно като малко дете. Не можеше да свърже жената, която познаваше, с нещата, които бе извършила. Както каза самата Даян, човекът, който бе извършил това, не беше тя.

И все пак жената, която познаваше, трябваше да плати, а той не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне... освен да я държи в прегръдките си и да бъде до нея, докато демоните ръфат с острите си нокти душата ѝ.

ГЛАВА 53

Паркър напусна сградата и застана за малко навън в нощния въздух. Беше по-близо до утрото. Празните улици блестяха черни, мокри от морската влага и мъгла. Наоколо нямаше никой. Той си помисли какво щеше да стане, ако просто си тръгне и никога повече не се върне тук.

Мисълта бързо отлетя. Не беше от хората, които си тръгваха просто така, Бог да му е на помощ. Можеше да бъде само благодарен, че засега всичко, което чувстваше, беше вцепенение.

Анди Кели се бе свила на седалката в колата му, завита с якето, което държеше отзад. Тя подскочи като навито човече под капака на кутията, когато Паркър отключи вратата и влезе вътре.

— За един автокрадец ти пишеш много добри статии — каза ѝ Паркър.

— Откраднах малкия ти резервен ключ по-рано. С него успях да вляза, но не можах да запала колата.

Тя се обърна на седалката и го загледа за миг. Паркър запали и включи отоплението. Светлините на таблото премигваха в зелено.

— Как си, Паркър?

— Без коментар.

— Разпита ли я?

— Без коментар. Не мога да говоря за това, Анди. Не и сега. Раната е прекалено прясна и кървяща.

— Не е необходимо — рече тя. — Просто исках да ти предложа рамото си. Аз съм добър слушател.

— Хайде бе! — подразни я мило той. — Ти, която никога не спираш да говориш!

— Защото съм всестранно надарена. Мога също така да правя малки фокуси.

— Е, значи винаги има нещо, до което да прибегнеш.

— Даян Никълсън приятелка ли ти е? — попита внимателно тя.

Паркър кимна. Съсредоточи вниманието си върху одомеръра — нещо земно, нещо неважно — с надеждата, че вълната от чувства, която се надигаше в него, малко ще се отдръпне. Болеше го. За Даян и заради нейната болка.

— Наистина съжалявам, Кев.

Той отново кимна. Напрежението в главата му се покачваше и пулсираше зад очите.

Анди взе чантата си от пода на колата, порови в нея и извади едно плоско шише, което му подаде.

— Удари една глътка. Така казваше дядо ми, когато бяхме деца. Страхотна бавачка ни беше моят дядо. Учеше ни да играем покер, за да може да ни мами и да обира парите ни за закуска.

Паркър се засмя, надигна шишенцето и отпи една здрава глътка отличен скоч, която изгори гърлото му.

— Еди Дейвис е в съзнание и е проговорил — уведоми го Анди. — Твоят приятел Метени е прав. Той наистина никога не е използвал предната част на мозъка си въобще. Мозъците са невероятни малки кълбета от гадно, лепкаво вещество. Неназован източник от болницата съобщи, че ще бъде изписан след няколко дни.

— Това е ужасно — въздъхна Паркър. — Той не заслужава дори барута, с който бе застрелян, а ще си отиде невредим, дори и след като получи дупка в главата. Роб Коул разгонва фамилията на хората наляво и надясно, а утре ще излезе от затвора като свободен човек.

— Значи излиза, че той не е убивал никого — каза Анди.

Не беше точно така, помисли си Паркър, но не каза нищо.

— Знаеш ли, сигурно ще продаде историята, за да направят филм по нея, и ще иска да играе себе си.

— Спри! Караш ме да пожелаая да го застрелям — рече Паркър с погнуса. — Да знаеш нещо за Аби Лоуел?

— Състоянието ѝ е стабилно. Докато подутината около гръбначния мозък не спадне, не се знае дали няма никакви сериозни увреждания. Най-много още ден или два.

За момент настъпи тишина. Димният глас на Даяна Крал се носеше от високоговорителите, тъжен и обаятелен. Идеалната обстановка за нощта.

— Чувствам се сякаш целият свят е избухнал и всички ние се носим всеки на своята малка скала, на своя отломък и се въртим като

прах на вятъра — рече Паркър.

— Това не е истина. Ти не си сам, Кев — отвърна Анди. — Никой от нас не е сам.

— Не съм убеден, че това е хубаво.

— Върви си вкъщи. Наспи се хубаво няколко дни. И се обади, ако решиш, че искаш да имаш компания — каза тя и изви вежди.

Паркър се усмихна.

— Радвам се, че отново се намерихме, Анди.

— Аз също.

— Ще те изпратя до колата ти.

— Ей я там — посочи тя една сребриста миата, която бе паркирана до неговата.

Наведе се и го целуна по бузата, като го прегърна здраво през рамото.

— Пази се, Кевин.

Той кимна. Но докато караше по пустите улици към дома си в Чайнатаун, откри, че всъщност не желае да се пази, нито да се грижи за себе си. Беше спечелил битката, но бе загубил войната. Това беше нощ за празнуване, но човекът, с когото най-много искаше да сподели победата, си бе отишъл.

Беше загубен за него. Беше загубен и за себе си. Завинаги. И не му оставаше нищо друго, освен да страда и да скърби за нея.

ГЛАВА 54

Още една великолепна южнокалифорнийска утрин. Ярко слънце, задръствания, спиране на уличното движение и любов към сензациите.

Всяко ранно новинарско предаване във всяка телевизионна станция в града имаше една и съща основна тема — „Опасен сблъсък на Пършинг Скуеър“, последвано от „Престрелка на Олвера Стрийт“. По-голямата част от провала на Пършинг Скуеър бе заснета на видеокасета от един студент от Филмовата академия, който бил в парка, за да прави документален филм за екипа, подготвил нощните снимки на същото място.

Всяка станция имаше репортери на живо на самото място, където абсолютно нищо не се случваше в шест сутринта и никой нямаше нищо важно за казване.

„За еди-кой си канал фактите предаде на живо от (следваше името на мястото) (следваше името на репортера).“

Това бе телевизионната журналистика на новия век.

Паркър гледаше телевизора с изключен звук, четейки подзаглавията с името на Даян, които се появяваха отново и отново. Всяко ченге и технически работник от отдел „Убийства“, всеки медик и полицаи я познаваше. Не се виждаше края на наплива от хора, желаещи да получат своя миг слава, да пристъпят под светлината на прожекторите, за да направят някакъв коментар, да изразят шока или удивлението си. В горния десен ъгъл на екрана на всеки канал стоеше снимката ѝ.

Сърцето го заболя, когато я видя. Заболя го от опустошените ѝ очи, от бледността на кожата. Жизнената, силната, прекрасната жена, която познаваше, повече не съществуваше. Това бе някаква друга Даян. Това бе Даян, за която тя му бе говорила снощи, една непозната, дори за самата нея. В тази Даян живееше страх и ярост, и онази първична болка, която караше иначе добри хора да прескачат граници, които никога не биха прекрачили. Тази Даян бе извършила задочно убийство, бе простреляла един човек в главата. Бе замислила и осъществила план

да осъди един човек за престъпление, което обикновено се наказва със смърт.

В тази Даян живееше необходимостта от любов, жаждата за връзка, уязвимостта на дете. Тази Даян бе използвана и наранена от един сексуален социопат в жестока и безсърдечна игра.

Паркър се отдалечи от телевизора с плазмен екран и отиде на покрива, за да се разкърши, да изключи всичко от съзнанието си и да изпълни движенията, които му помагаша да се успокои и концентрира всеки ден през последните няколко години. Днес обаче танцът му бе напрегнат от гняв, а енергията *чи* — блокирана от силата на емоциите му.

Когато търпението му се изчерпа и той се измори, просто се предаде и застана, загледан в покривите на Чайнатаун, заслушан в звуците на града, който се събуждаше и започваше новия си ден.

Едно от нещата, които най-много обичаше в Лос Анджелис, бе всепобеждаващото чувство, че всеки ден е новост, че носи в себе си възможността мечтите ти да се осъществят и да се превърнат в действителност. Днес той най-вероятно щеше да загуби кариерата, за която така упорито се бе борил да възстанови. Днес жената, която обичаше, щеше да бъде обвинена в убийство, а един неморален, безскрупулен и безсърдечен емоционален изнасилвач щеше да бъде освободен с неизказаното пожелание да си живее живота все едно нищо не се е случило.

Паркър въздъхна тежко и се върна в къщата, за да се приготви да посрещне всичко това. Най-доброто, което човек можеше да направи с един лош ден, бе да го изживее и приключи с надеждата, че следващият ще бъде по-добър.

Първо спря в болницата. Преди всичко, защото беше рано и имаше по-голям шанс да не се сблъска с никого от „Обири и убийства“. Те със сигурност щяха да разпитат Аби Лоуел същия ден, но едва ли бързаха да го направят толкова рано. Еди Дейвис нямаше да отиде никъде. И второ, защото все още имаше значка и карта, а това му позволяваше да я види, без да му бъдат задавани излишни въпроси.

Тя лежеше като призрачна фигура под белите чаршафи. Уредите отчитаха жизнените ѝ показатели и бяха единственото нещо, което показваше, че е жива. Беше втреничила очи в телевизора, който висеше от тавана. Лицето ѝ беше бледо, празно, а очите безизразни. Гледаше

предаването „Днес“. Репортерът на Ен Би Си стоеше на Пършинг Скуеър и говореше за инцидента, филмът на студента се въртеше, а Кати Курик изглеждаше загрижена, докато питаше репортера дали има пострадали от минувачите.

— Твоите петнадесет минути започват — рече Паркър, почуквайки по часовника си.

Очите на Аби се обърнаха към него. Не каза нищо. Паркър придърпа един стол до леглото ѝ и се настани на него.

— Казаха ми, че прогнозите са добри. Имаш усещания във всички крайници.

— Не мога да движа краката си — проговори тя.

— Но знаеш, че са там. Това е добър знак.

Тя го изгледа за миг, опитвайки се да реши какво да отговори. Погледът ѝ прескачаше от телевизора върху него и обратно.

— Благодаря, че остана с мен снощи в парка. Беше много любезно от твоя страна.

— Пак заповядай — усмихна се закачливо той. — Видя ли? Не съм чак толкоз лош.

— Ти си ужасно лош — възрази Аби. — Третираше ме като престъпник.

— За това сега ще ти се извиня — каза Паркър. — Но моята работа е да подозирам хората. В девет случая от десет излизам прав.

— А в десетия?

— Изпращам цветя.

— Хвана ли куриера?

Той кимна.

— Той няма нищо общо със смъртта на баща ти.

— Той се опита да ми продаде негативите. Мислех, че работи заедно с Дейвис.

— Защо искаше да ги притежаваш?

— Трябва ли да извикам адвоката си? — попита тя.

Паркър поклати глава.

— Не е противозаконно да преследваш негативи. Ти ли си на тях?

— Не.

— Имаш ли някаква роля или участие в изнудването? — Не беше сигурен, че няма. Поведението ѝ през цялото време не бе на невинен

човек.

— Случайно открих в какво се бе забъркал Лени — обясни Аби.
— Не мислех, че повече може да ме изненада или разочарова. Оказа се, че съм грешила.

— Тежко е да научиш този урок, особено от човек, на когото държиш.

— Не можех да повярвам, че е истина. Противопоставих му се, молех го да престане, като че ли това щеше да промени факта, че бе станал изнудвач. Заяви ми, че не може. Бил хванат в капан, страхувал се от Еди.

— Как изобщо се е забъркал в това?

— Дейвис му беше клиент. Отишъл при него и му признал за убийството, похвалил му се колко е велик. Не мислел, че Лени може да го издаде. После го помолил да му помогне с изнудването. Трябвал му някой, който няма да го измами и да отмъкне снимките.

— И Лени се съгласил — довърши Паркър. Съблазънта на парите беше прекалено голяма, а признанието за бруталното убийство от извършителя правеше офертата опасна за отхвърляне.

Една сестра влезе в стаята и го погледна укорително, докато проверяваше уредите и състоянието на Аби, опитвайки се да го прогони. По напрежението върху лицето на Аби можеше да разбере, че й се е насъбрало много.

— Лени ли предаде Дейвис на областния прокурор? Искал е последната, голямата сума само за себе си?

Сълзи напълниха очите й и затрепкаха заплашително на клепачите. Машината отчете, че сърцето й заби по-бързо.

— Аз направих това — призна с тих, виновен глас тя. — Мислех, че Жирадело ще тръгне след него...

Тогава Дейвис щеше да бъде арестуван за убийството на Триша Краун-Коул. На снимките бяха само Даян и Дейвис. Може би нямаше да намерят нищо срещу Лени, освен думата на един престъпник. Но Дейвис бе имал други планове.

— Ти лично ли говори с Жирадело?

— Не, говорих с помощника му.

— Каза ли си името?

— Не можех.

Колко сериозно бе приел Антъни Жирадело едно анонимно обаждане, засягащо случай, който щеше да изстреля в орбита собствената му политическа кариера? Не особено сериозно. Той имаше личен интерес да тикне Роб Коул зад решетките. Дори беше изненадващо, че изобщо си бе направил труда да изпрати Кайл и Родик да поогледат и подушат на бойното поле.

Паркър погледна Аби Лоуел. Изглеждаше много млада, уплашена и съкрушена от загубите, които бе понесла. Можеше да я види на пет или шест години как седи в ъгъла на някой клуб за залагания, със същото изражение на лицето, захвърлена от баща си сякаш е багаж или вехта чанта, която той ще си вземе на излизане.

Очите ѝ се затвориха. Сестрата загълча. Паркър измърмори едно „довиждане“ и излезе от болничната стая.

ГЛАВА 55

— Мисля, че службата за безработни се помещава в друга сграда — заяви Анди Кели, докато Паркър вървеше към нея през тълпата, чакаща пред сградата на Криминалния съд, където Роб Коул и неговият екип щяха да се появят след малко, за да обявят на света, че е невинен и свободен.

Паркър бе свалил вратовръзката и бе отворил яката на ризата си. Костюмът му се бе посмачкал от двучасовото седене в залата за конференции на „Паркър Сентър“.

— Временно отстраняване от дейност — поправи я той. — Тридесет дни без заплата.

— И не взеха под внимание, че разреши с един замах цели три случая?

— Никога не се моля за нищо.

Всъщност думите, които се подхвърляха в залата за конференции от шефа на детективите, от директора на отдел „Обири и убийства“, от Брадли Кайл (който приличаше на раkun^[1] вследствие счупения си от Паркър нос на площад Олвера Стрийт), освен всичко друго бяха думи от рода на *опасен, груб, неподчиняващ се*.

Паркър бе повдигнал въпроса за съмнителната намеса на „Обири и убийства“ в разследването на убийството на Лоуел, но въпросът бе отхвърлен. Беше посочил, че на Пършинг Скуеър можеше да бъдат убити много невинни хора. Никой не пожела да го чуе. Беше отбелязал, че Кайл е стрелял в една жена в гръб. Решиха „Вътрешни разследвания“ да се заеме със случая. Кайл щеше да бъде наказан да върши писмена работа на бюрото, докато бъде разследван, и след това вероятно също щеше да бъде уволнен.

Поне бе получил удовлетворението, че с кариерата на това леке беше свършено. Вероятно щяха да го понижат или дори уволнят, ако големият шеф можеше да заобиколи профсъюза. След което можеше да се завъртят съдебни процеси от страна на Аби Лоуел, или от който и да

е граждански гражданин, присъствал на Пършинг Скуеър, когато бе започнала стрелбата.

Когато бе произнесена присъдата над Паркър, шефът на детективите го бе попитал има ли да каже нещо. Паркър стана и открито попита Брайли Кайл защо, ако на Жирадело е била дадена информация за Еди Дейвис във връзка с убийството на Триша Краун, той не го е арестувал, за да го разпита, преди да убие още някого.

Двамата стояха и се гледаха, сякаш се опитваха да си подхвърлят горещ картоф чрез телекинеза.

Не били приели съобщението за Еди Дейвис за достатъчно сериозно, защото обаждането било анонимно. И със сигурност Тони Жирадело не бе искал да се разчуе, че и друг заподозрян е бил разпитван практически в навечерието на появата му пред съдебните заседатели, за да заяви, че без съмнение Роб Коул е бруталният убиец.

Така че Кайл и Родик се бяха мотали и влачили краката си, а много други хора бяха платили най-високата цена заради тях.

— Напуснах — каза Паркър на Анди. — Предадох служебния си пистолет, значката, картата, оставих всичко на масата и си излязох.

Кели ококори очи.

— Уха! Страхотно!

— Ами да.

— Но ти работи толкова упорито, за да им натриеш носа, Кев! И след като се осраха, те би трябвало да разберат...

— Не искам да разбират нищо, Анди — прекъсна я той, клатейки глава. — Те нямат никакво значение за мен. Мислех, че трябва да докажа нещо, и го направих за себе си. Не остана нищо друго за доказване. Вече мога да продължа живота си.

— Е — въздъхна тя. — Това е едно от най-разумните неща, които някога съм чувала.

Пред вратите на съда настана шумотевица, надигна се вълнение, което се предаде и премина като вълна по тълпата. Вратите се отвориха и добрият, невинно обвинен човек се появи заедно с антуража си. Паркър искаше да го цапардоса по самодоволно усмихнатото лице.

Роб Коул заслужаваше да бъде наказан така, както който и да е гаден престъпник в системата, но пресата, която го хулеше от деня на ареста му до днес, сега щеше да го приветства като герой.

Коул не беше повече герой от който и да е идиот, паднал в кладенеца и спасен от огромен екип пожарникари за сметка на данъкоплатците. И в двата случая глупакът щеше да запълни всички сутрешни и късни вечерни издания и токшоу предавания. Щеше да гостува на Лари Кинг и щеше да бъде поканен в журито на конкурса за „Мис Америка“.

Каква страна, Боже!

Пресконференцията беше кратка и гнусна. Паркър застана зад Анди на място с отлична видимост точно зад апаратурата на една телевизионна станция. Коул отиде до единия край на подиума, за да поздрави обожателките си и да раздава автографи.

Паркър стоеше в периферията на тази лудница, наблюдавайки жени, които се хвърляха към него, крещейки името му. Почувства как всичко в стомаха му се бунтува.

Погледна надясно. Видя една висока, поразително красива жена с къса, в пясъчен цвят коса, само на няколко крачки от подиума, очаквайки своя ред. Тя не крещеше, не викаше, не се усмихваше. Просто гледаше Коул с бледите си сиви очи, студени като лед. По врата на Паркър пробягаха тръпки. Обзе го необяснимо чувство за тревога.

От лявата му страна Анди каза нещо и той се наведе, за да я чуе.

В този кратък миг, може би част от секундата, жената със сивите очи извади пистолет от чантата си, насочи го към гърдите на Роб Коул и започна да стреля.

Изненадата на лицето на Коул най-много впечатли Паркър. Отнеха му звездния миг на победата! Ах, Роби, Роби, какви лоши хора, как може така!

Настана пълен хаос. Хората крещяха, викаха, тичаха и се блъскаха. С крайчето на окото си Паркър видя двойка помощник-шерифи, които приближаваха към тях, изваждайки оръжията си в движение. Всеки около стрелеца моментално залегна на земята.

Само жената остана да стои права с пистолет в ръката.

Паркър скочи към нея миг преди единият от шерифите да изпразни оръжието си в гърдите ѝ. Събори я на земята и изби пистолета от ръката ѝ. Тя плачеше и повтаряше едно и също:

— Вижте какво направи той!

Последвалият обиск в къщата на Роб Коул и Триша Краун-Коул извади на бял свят цяло съкровище от порновидеокасети. На повечето

от тях Коул правеше секс с други жени — между които Даян и жената, която го застреля, после вечеряха заедно и той казваше на всяка, че е неговата голяма любов, единствената жена в живота му, неговата истинска половинка, заклевайки се, че никоя друга не го е карала да се чувства по начина, по който въпросната дама. Даваше обещания на бедни, уязвими, тъжни жени, обещания, които нямаше намерение да изпълни.

Имаше също така и касети на Коул и Триша, снимани в тяхната спалня. Коул гол, Триша — изглеждаща повече от гротескно по бельо, предназначено за по-млада и по-стройна жена. Тя играеше ролята на поредната нещастница, просеща любовта на Коул, унижаваща се на колене с молби да остане при нея. После двамата се превиваха от смях като двойка чакали.

И поредният свеж скандал беше роден.

Пресата искаше да знае как и защо касетите не са били намерени и прегледани по време на първото разследване на убийството на Триша. Няколко причини те да бъдат търсени. Противно на онова, на което телевизионните драми учат американския народ, заповедите за обиск се издават само ако има повод нещо да се търси. При разследването на смъртта на Триша Краун-Коул няколко причина да се търси нищо. Имаха жертва, имаха основен заподозрян в къщата на жертвата, без алиби. Роб Коул имаше мотив, средства и възможност. А оръдието на убийството бе оставено върху остатъците от лицето на жертвата. Какво повече трябваше да искат или да търсят „Обири и убийства“?

Паркър гледаше новините и си мислеше, че може би все пак има Господ, макар че нищо не можеше да поправи щетите, които бяха нанесени, животите, които бяха разбити или отнети. Той нае Харлан Браун, адвоката на звездите, да защитава и представлява Даян. Една от другите жени, които бяха жертви на семейство Коул, заведе гражданско дело от името на всички, осъждайки наследниците на Триша Краун-Коул за нанасяне на изключително тежки емоционални щети.

Тя също гостува на всички токшоу предавания.

Всяка неделя Паркър посещаваше Даян в затвора.

Анди Кели започна да пише книга.

Законите на природата диктуват, че нищо не бива да се губи, когато едно животно е убито. Роб Коул нахрани животните, които се хранят с мърша. Всички умираха от нетърпение да почистят зъбите си с неговите кокали.

Накрая нищо нямаше да остане от него, освен позора и безчестието му. Той и не заслужаваше нищо друго.

[1] Американски хищник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 56

Джейс седеше на стол на покрива на къщата на Чен и наблюдаваше как Тайлър и дядо Чен играят с две колички с дистанционно управление. И старецът, и момчето се смееха и забавляваха, като непрекъснато бърбеха на китайски, докато управляваха автомобилите си, а колите препускаха с бясна скорост. За пръв път от много време насам по лицето на Джейс играеше усмивка.

Беше прекрасна съботна сутрин. Слънцето беше топло и сгряваше кожата му. След няколко дни почивка болките започнаха да отшумяват и част от напрежението го напусна. Усещаше се толкова щастлив, че е имал късмета да остане жив.

Предния ден Паркър го бе завел в офисите на „Обири и убийства“ в „Паркър Сентър“, за да даде показания за всичко, което се бе случило през последните няколко дълги и предълги дни. Джейс не искаше да отиде. Старото подозрение, недоверие и страхове се бяха вкопчили с остриите си нокти в него. Почти през цялото време не смееше да диша, очакваше някой да го разпита за Тайлър и за семейство Чен, но това не се случи.

Паркър го успокои, че ченгетата няма да се интересуват от личния му живот. Полицейското управление имаше достатъчно работа и без да се бърка в дейностите на социалните служби. А социалните служби от своя страна бяха прекалено оплетени в собствените си мрежи и пипалца, за да душат около полицейското управление. Изобщо прекрасен пример за системата в действие. Освен това Паркър му каза, че ако наистина е на деветнадесет или на двадесет и една, или която и да е от възрастите, която ще избере да посочи, той е пълнолетен и има правото да бъде настойник на брат си.

Разпитът беше само върху една тема. Какво се бе случило и кога. Само факти. Нищо друго.

Паркър остана заедно с него през цялото време, задавайки от време на време уточняващи въпроси, но също така пускайки леки шегички и там, с което помагаше на Джейс да се успокои и съсредоточи.

Паркър беше добър човек. Джейс дори си помисли, че може да му вярва и би искал да го опознае по-отблизо. Може би.

След това го заведе на обяд и му разказа как върви процесът. Еди Дейвис беше обвинен в четири убийства, започвайки с това на Триша Краун-Коул като наемен убиец. Той бе престъпник, чиито действия бяха подклаждани от алчност и от извратеното удоволствие да отнема чужд живот.

Всъщност най-важният факт бе, че три от жертвите, в това число и Ета, би могло да бъдат спасени, ако заместник окръжният прокурор Антъни Жирадело беше изпратил да арестуват Еди Дейвис веднага след като Аби Лоуел му се бе обадила и му бе съобщила за участието на Дейвис в убийството на Краун.

Срещу Жирадело бе започнало разследване.

За Джейс обаче най-важното бе, че се е измъкнал от този кошмар и неговото малко странно семейство беше в безопасност. Семейство — харесваше му звученето на тази дума. Мислеше си, че наистина може да отвори сърцето си за подобна идея.

Накъде щеше да върви оттук нататък, не беше сигурен. Счупеното ребро и другите наранявания го заставяха да почива няколко дни. Нямаше да се върне на работа като куриер. Стресът да бъде такъв беше прекалено голям за Тайлър, който на всеки пет секунди се тревожеше дали брат му не е бил прегазен на някоя улица, или го преследва някой като Еди Дейвис.

Джейс се тревожеше за бъдещето, но в този момент бе отхвърлил безпокойствата и се наслаждаваше на играта на брат си. Същинско дете. Със задоволство помисли, че имат дом и семейство. Знаеше, че това семейство не е свързано с кръв, а по сърце.

Паркър зави със зеления спортен ягуар по алеята и спря зад рибния пазар на Чен на мястото, на което стоеше миникупърът на мадам Чен, когато дойде за пръв път тук. Мадам Чен се появи на вратата на своя офис със снежнобели памучни панталони и черна копринена туника. Прическата ѝ беше свършена.

— О, възстановявате ми колата, детектив Паркър — рече със свенлива усмивка тя. — Колко мило от ваша страна.

— Ще възстановя колата ви, мадам Чен — отвърна той.

— И кога ще се случи това чудо? Преди да остарея като моя свекър и да ослепея дотолкова, че да не мога да я карам?

— Днес — обеща той. — Полицията в Холивуд приключва с огледа й. Обадих им се лично да ви я върнат още днес.

Тя се престори, че се цупи.

— Но тази кола ми харесва повече. Случайно да желаете да направим размяна?

Паркър се разсмя.

— Имате точна оценка за хубавите неща, мадам Чен.

— Разбира се — отвърна тя и в тъмните й очи заиграха дяволити пламъчета. — Моите вкусове са много прости, детектив. Харесвам само най-хубавото.

— Значи ще се съгласите, ако ви помоля да ми станете гадже?

Червенина обагри леко скулите й.

— Няма да кажа нищо такова... докато не ме повозите на тази кола.

Паркър сложи ръце на раменете й и я прегърна. Тя протестираше и говореше на китайски, но когато я пусна, беше зачервена и се смееше като ученичка.

— Някой ден ще ви повозя по крайбрежието — обеща той. — Ще обядваме и ще се опитам да ви замая с вино и чар. Пълен съм с чар, направо ще изкипя.

Тя го изгледа насмешливо.

— Вие наистина сте пълен с нещо, детектив Паркър.

— Кев!

Викът на Тайлър долетя откъм покрива. След половин секунда момчето излетя като вихър от вратата.

— Ау! Каква кола! Супер!

— Мислиш ли? — попита сериозно Паркър. — Дойдох да взема теб и брат ти да се повозим.

— Страхотно!

Десет минути по-късно бяха на пътя. Ягуарът ръмжеше тихо, вятърът развяваше и заплиташе косите им, Тайлър и Джейс пляскаха на седалката за пасажера, завързани с един колан.

— Това не е ли незаконно? — попита Тайлър.

Паркър му хвърли кос поглед.

— Ти какъв си? Ченге ли?

— Ъхъ. Имам дори значка.

Паркър беше дал на момчето почетна значка на младши детектив като награда за изключителното му участие в нощта, когато хванаха Дейвис.

Откри за себе си, че му е много приятно да играе ролята на чичо. Тайлър Деймън беше страхотно малко момче. И Джейс също имаше отлични качества. Беше смел и добър. И двамата бяха направо удивително свестни, като се има предвид тежкият живот, който бяха водили.

Паркър подозираше, че Джейс се е родил възрастен. На деветнадесет той имаше по-голямо чувство за отговорност и дълг от деветдесет процента от хората, които познаваше. Бе посветил живота си на отглеждането и защитата на малкия си брат, като правеше всичко, за да бъде животът на Тайлър по-добър. Работеше на две места и вземаше влака за Градския колеж в Пасадина по няколко пъти в седмицата, за да учи за степен.

Според Паркър никой не заслужаваше повече почивка от Джейс. И той смяташе да му я даде.

Завъртя волана и насочи ягуара към главния вход на паркинга на студиото „Парамаунт“, където спря при будката на пазача.

— Хей, мистър Паркър! Радвам се да ви видя.

— Аз също, Бил. Моите млади приятели и аз имаме среща с господин Конърс.

— Кой е господин Конърс? — попита Тайлър.

— Мой приятел — отвърна Паркър. — Мат Конърс. От време на време върша някои неща за него.

Джейс го изгледа подозрително.

— Мат Конърс? Кинорежисьорът?

— Писателят, режисьорът, продуцентът. Мат носи всички тези шапки.

— А ти какви неща вършиш за него?

— Аз... го консултирам — извъртя отговора Паркър. — Говорих с него снощи. Той умира от нетърпение да те види.

— Мен? Защо?

— Защото имаш страхотна история за разказване, момко — отвърна Паркър. — И можеш да я разкажеш на Мат Конърс.

Той паркира колата и всички слязоха. Осведомен от Бил, Конърс ги очакваше.

Мат Конърс бе хубав мъж, по-младо копие на Пол Нюман — на четиридесет и пет, достатъчно красив, че да застане пред камерата, но достатъчно умен да не го прави. В списъка на най-успелите хора в Холивуд името Конърс стоеше не по-долу от името Спилбърг.

— Кев Паркър, моят загубен приятел и спасител на сценарии! — зарадва се Конърс, като му подаде ръка. После отстъпи назад и попита: — Къде, по дяволите, са бележките ти по „Предимно лоши постъпки“?

— Напоследък бях малко зает да спасявам града от насилието и корупцията — отвърна Паркър.

Конърс завъртя очи.

— О, това ли било! Това твоите заместници ли са? — попита, като погледна към Джейс и Тайлър.

— По-скоро тайни агенти под прикритие — представи ги Паркър. — Това е Джейс Деймън и неговият брат Тайлър. Говорих ти за тях.

— Да видим — рече Конърс, като ги оглеждаше сякаш вече определяше роли за тях.

Тримата си стиснаха ръцете. Джейс изглеждаше подозрителен по отношение на срещата. Тайлър гледаше с широко ококорени очи.

— Може ли да видим как се правят специални ефекти на компютър? — попита той. — Четох за последните технологии в компютърната анимация и...

Момчето говореше като жива енциклопедия.

— Тайлър има коефициент на интелигентност 168 — обясни Паркър.

Веждите на Конърс литнаха изненадано нагоре.

— Уха! Това е повече от моя и твоя, взети заедно.

— И какво сега? Ще разглеждаме ли нещо? — попита Джейс. Всъщност вече гледаше и се опитваше да не показва колко е развълнуван, отбеляза Паркър.

Конърс разпери ръце.

— Мат Конърс, личният ви екскурзовод е на вашите услуги, джентълмени. Да тръгваме. Ще ви покажа къде се случват чудесата.

Те излязоха от паркинга — Паркър, Конърс и двете момчета, а калифорнийското слънце се сипеше отгоре им като разтопено злато. Пред тях се бе разпрострял светът на мечтите.

— Е, Кев — рече Конърс. — Какво ще ми кажеш за себе си?

Паркър сложи ръка на рамото му и каза:

— Не аз. Моят приятел има една история за теб. И за една прилична сума, която ще му стигне да завърши колежа и университета, предполагам, че ще бъде щастлив да ти я разкаже.

Конърс кимна, обърна се към Джейс и попита:

— А ти какво мислиш, момко? Искаш ли да влезеш във филмовия бизнес?

Джейс го загледа, мислите му сякаш се препънаха.

— В киното? Аз? Заради онова, което се случи?

— Точно така — отвърна Конърс. — Дори вече измислих заглавие на филма. Ще го наречем „Куриерът трябва да умре“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.